NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

SAHTE HOKEYCİ

LYNN PAINTER

ARTEMİS MİLENYUM

YAYIN NO: 2755
MİLENYUM: 190

Sahte Hokeyci
Lynn Paninter

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer
Yayın Koordinatörü: Sevgi Ülker
Çevirmen: Berke Kılıç
Editör: Hasan Ozan Elma
Son Okuma: Mihriban Onur
Kapak İllüstrasyonu: Liz Casal
Kapak Tasarımı: Sarah Creech
Kapak Uygulama: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

1. Basım: Mayıs 2026
ISBN: 978-625-8667-33-2
Sertifika No: 43949

Sahte Hokeyci
©2026, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

Fake Skating
©2025, Lynn Paninter

Kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Simon & Schuster Children's Publishing Division'ın alt markası olan Simon & Schuster Books For Young Readers ile yapılan anlaşma ile Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Sertifika No: 45099
Maltepe Mah, Davutpaşa Çiftehavuzlar Sok.
No.16/C Zeytinburnu / İstanbul

Artemis Milenyum, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

LYNN PAINTER

SAHTE HOKEYCİ

Çevirmen: Berke Kılıç

@ayisigikitap

Olduğun kişi, başkalarına mantıklı gelmek zorunda değil.
Tam olarak olman gerektiği gibisin.
Yani MÜKEMMELSİN.

Ayrıca henüz tanışmamış olabilirsin ama...
Seni SEN OLDUĞUN İÇİN sevecek insanlar var.

Alec

Gerçek olması mümkün değildi.

Dani Collins, Southview'a taşınıyordu.

"İmkânsız," diye mırıldandım kendi kendime, gaz pedalına basarken.

Bir saat önce hayat normaldi. Antrenmanın ardından ön kapıdan içeri girmiş, babam arkadaşının yeni av teknesinden bahsederken birkaç kâse gulaşı* mideye indirmiştim. Masadan kalkarken de annem haberi vermişti.

Heyecanla, Dani'nin annesiyle babasının boşanacağını ve Dani ile annesinin, dedesinin yanına taşınacaklarını açıklamıştı. Nihayet yakına gelmelerinin ne kadar inanılmaz olacağını cıyaklayarak anlatmıştı.

Onları ne kadar sık göreceğiz, bir düşünsene!

İyi bir çocuk olup başımı sallayarak gülümsesem de onu her gün görme düşüncesiyle kafayı büsbütün sıyırmamaya çalışıyordum.

Dani Collins.

Kahrolası. Southview'a.

Taşınıyordu.

Evden olabildiğince hızlı çıkabilmek adına bir bahane uydurdum çünkü bu beklenmedik gidişatı kavramak için havaya -ve müziğe- ihtiyacım vardı. Hayatının her uyanık ânı için takıntılı bir şekilde çalma listeleri hazırlayan bir kuzenim vardı ve bu hafif

---

* Gulaş (Goulash), Macar mutfağına ait, et ve paprika ile hazırlanan geleneksel bir yemektir.

obsesif alışkanlık bana da geçtiğinden, müzikle yumuşatmadığım sürece gerçekliğin sertliğiyle başa çıkamaz hâle gelmiştim.

O yüzden Burrito'ya bindim (boktan 2003 model Oldsmobile Alero'm) ve anlamasam da bayıldığım Brezilya şarkısı *Escorpião*'yu açtım. Çevirisinin "*seni seviyorum saçmalıktır*" minvalinde olduğunu biliyordum ve bu kadarı bana yeterliydi.

Fakat Burrito'nun kendi iradesi varmış gibi, göletin yanındaki ormanın içinden kıvrılarak geçen, yol bile denilemeyecek toprak patikaya dönmüş buldum kendimi. Bir zamanlar *mekânımız* olan eski, terk edilmiş kulübeyi görene kadar kar kaplı patikada ilerledim.

Ne halt ediyorum ben?

Gece sessizdi, yoğun kar dünyayı yalıttığından arabadan inip kulübeye yürürken yalnızca ayaklarımın altındaki karın sesini duyuyordum. Kulübe, yıkılmasına beş dakika varmış gibi görünüyordu hep. Buraya son gelişimden beri de durum pek değişmemişti.

Yani yedinci sınıfın yazından beri.

Terk edilmiş kulübenin kapısını iterek içeri girerken yüzüme bir sürü rakun uçmasını bekliyordum desem yeridir. İçerisi zifirî karanlıktı ancak telefonumun fenerini açınca göğsüme pak* yemiş gibi oldum, her şey nasıl bu kadar aynı görünebilirdi?

İnanılmaz küçük kulübeyi döşemek için babamın dükkânından çaldığım sandalyeler ve tavandaki devasa delik -tavan penceresi saydığımız- hâlâ yerindeydi.

Vay anasını...

Yutkunup aya baktım. *Mekânımızın* her şeyi aynıydı. Kendimi kandırmama gerek yoktu, onun hatıraları da yerindeydi. Dani'nin.

Ve onu son görüşümün...

Beş Yıl Kadar Önce

"Eve gitmek istemiyorum."

Aya bakan Dani'nin yüzünü yandan izlerken, gideceğine inanamıyordum. Göletin kenarındaki kulübede, bir battaniyenin

* Pak, buz hokeyinde kullanılan disktir.

üzerinde yan yana oturuyorduk. "Berbat bir şey bu," diyerek yüzyılın en hafif tabirini kullanmış oldum.

Dani ve annesi her yaz bir aylığına geliyordu. Bir aylığına annelerimiz (yakın arkadaşlardı) yedi yirmi dört takılırken biz de her gün dilediğimizi yapıyorduk. Bisiklet sürüyor, balığa çıkıyor, *her şeyi* tartışırken kilometrelerce yürüyor, havuzda takılıyorduk. Yazın en mükemmel hâliydi.

Hatırlamadığım kadar uzun süredir yıllık etkinliğimizdi.

Kelimenin tam anlamıyla.

Bu yıllık ziyaretlerin sebebi, Dani'nin dedesiyle anneannesini görmekti ancak zamanının çoğunu benimle bizim evde (ya da takılma kulübemizde) geçirdiğinden hep *bizim* tatilimizmiş gibiydi.

Tartışmasız, yaz tatilinin en güzel kısmıydı.

Çünkü yılın bir ayı boyunca Dani en yakın arkadaşımdı.

Otuz gün boyunca aylaklık eder ve kahkahalarla gülerdik. Sonra o, bir sonraki ateş böceği mevsimine kadar babası Hava Kuvvetleri'nin hangi üssünde görevlendirildiyse oraya giderdi.

Fakat şimdi, sadece iki gün sonra gidiyorlardı. Bu seferki ziyaretleri anneannesinin cenazesi içindi ve bu kez pislik babası -*albay*- da yanlarında gelmişti.

Ki bu büyük bir hataydı çünkü onun varlığı her şeyi cehenneme çeviriyordu.

Durum, berbat bir şekilde unutulmazdı.

Mick -Dani'nin dedesi- cenazenin ardından Dani'nin babasına saldırmış, kızını ülkenin ta öteki ucuna götürdüğü için onu karısının ölümüne sebep olmakla suçlamıştı.

Sonra onlara -herkesin önünde- *her ne cehenneme görevlendirildiyse oraya* dönmelerini ve gözünün önünden kaybolmalarını söylemişti.

Kısacası tam bir kâbustu.

Ve işte, sabah olduğunda gideceklerdi.

Yani Kriz's Bakery'ye yürümeyecek, dışarıdaki yapış yapış masalarda oturup müşterilerin giydiklerine göre hangi *donut*'ı sipariş edeceklerini tahmin etmeye çalışmayacaktık.

Bu da yıllık geleneklerimizden biriydi.

"İğrenç biri gibi görüneceğimi biliyorum," dedi, hüzünlü bakan kahverengi gözlerini bana dikerek, "ama aile kavgası yüzünden değil de burada bir ay geçiremeyeceğim için üzgünüm galiba."

Sonra gördüm.

Gözlerine yaşlar dolmuştu.

Birinin ağladığını görmek beni rahatsız ederdi, ciddiyetle pek aram yoktu. Fakat tanıdığım en alaycı insanı üzgün görmek?

Dürüst olmam gerekirse biraz içimi parçalamıştı.

"Collins," dedim, onu tekrar rahatlatmak için omzuna omzumla vurarak. "Ağlarsan yemin ederim seni bu kulübeden gölete atarım."

Öksürerek güldü, konuşurken sesi kalın çıkıyordu: "Aman ne belalısın, ikimiz de yapamayacağını bildiğimiz hâlde beni tehdit ediyorsun."

"Çok kabasın," diye sataştım.

"Sen de çok kısasın," diye karşılık verdi. Acıtmayan bir şakaydı çünkü ben kısa değildim, o herkesten uzundu.

"İğrenç biri değilsin bu arada," dedim, kıçını tekmelemek istediğim dedesinin yaptığı kabalığın neden olduğu o duygusal pırıltı hâlâ gözlerindeydi. "Kalmadığın için üzülmeye hakkın var."

Yutkunup kendini tutmaya çalışır gibi alt dudağını ısırdı.

"Yani, *ben* üzgünüm," diye kabul ettim, sesim titriyordu çünkü hakikaten üzgündüm. Dani'yle kasabanın her yerinde koşturmadan yazı nasıl geçirecektim ki?

"Öyle mi?" diye sordu, sesi fısıltıya varacak kadar kısıktı. Gözleri yüzümde dolaştı. "Gerçekten mi?"

Başımla onayladım, bir damla yaşın aşağı süzüldüğünü gördüğümde göğsüme bir sancı saplandı çünkü Dani Collins ağlıyor olamazdı.

Olamazdı.

Birdenbire evrendeki her şey değişti ve sadece ağlamasının durmasını istedim. Hemen.

Dani mutsuzsa her şey yanlıştı.

Çünkü Dani, pırıl pırıl gözler ve bulaşıcı kahkaha demekti. Dani mutluluktu.

Daha ne olduğunu anlayamadan başparmaklarımı yanaklarına götürüp yaşları sildim ve o, olanlara anlam vermeye çalışarak bana öylece bakarken zorla yutkundum.

"Ben de bilmiyorum," diye kabul ettim çünkü birbirimizin aklını okuyabiliyorduk. Aniden onu öpmek istememe akıl sır erdiremiyordum. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Aynen," deyip başını salladı. Gözleri dudaklarıma yöneldiği anda nabzım hızlandı.

"Yapsak mı?" diye sordum -hayır, bir nefeste söyledim- başparmaklarımın hâlâ yumuşak teninde dolaştığını fark ederken.

Az önce sahiden -tam olarak söylemeden- "öpüşsek mi" diye mi sormuştum ben?

Ne halt oluyor?

"Yani, ilklerimizi *bir* gün yaşamamız gerekiyor sonuçta," dedi, öpüşmeyi aklımdan geçirdiğimi okurcasına ve bir şeye bütünüyle hazır olduğunda gözlerinde beliren o kararlı bakış belirdi.

Kimse kendini Dani kadar bir plana adayamazdı. Neredeyse her şeyi yapmaya hazır olurdu. *Bu, Dani'nin "tatil" hâli mi yoksa evde de böyle mi?* diye düşünürdüm hep.

"O yüzden belki de... yapmalıyız?"

Soru sorarcasına konuşmuştu, buraya nasıl geldiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Vay anasını.

"Ciddi misin sen?" diyebildim, sesim biraz boğuk çıkıyordu. *Ellerim yüzünde kalmalı mı?*

Bu neydi böyle?

Neden karşımdakinin *Dani* olması harika bir fikir gibi geliyordu?

"Sanırım evet," dedi. Gözleri dans ediyor, üzüntüyü uzaklaştırıyordu.

Geri dönmek ve hesaba katmadığımız arkadaşlığımızı düşünüyormuş gibi davranmak gibi bir şansım vardı ama sonra bana *öyle* bakınca her şey bitti.

Kendisini öpmemi istiyormuş gibi bakıyordu. Eğilmemi *bekliyormuş* gibi.

Ve Tanrı yardımcım olsun, onu öpmeyi o kadar uzun zamandır düşlüyordum ki kendimi tutmam imkânsızdı.

"O zaman yaklaş, Collins."

Beynim, onunla battaniyeye uzanıp aklımı kaybettiğime dair anıları tekrar tekrar döndürürken burnumdan nefes aldım. Kulübenin -toz, sedir ağacı ve eskiye özlemin karışımı- kokusu da hiç yardımcı olmuyordu. Kokular o kadar tanıdıktı ki duvarları takip edip köşedeki boya kalemleriyle saçma sapan şeyler karaladığımız küçücük bölmeye gitmem ve çoktan unutulmuş eserlerimizin yerinde durup durmadığını kontrol etmem gerektiğini hissettim.

Fakat bu düşünce aklıma geldiği anda gerisini hatırladım.

Sonra da hiç hatırlamak istemez oldum.

Çünkü yıllar geçmiş olsa da hâlâ kızgındım. Mantıken, köprünün altından çok sular akmış olmalıydı. *Atlatmış olmalıydım.*

Ancak arabayla eve dönerken atlatamadığımı fark ettim.

Hem de hiç.

Büyümüştük ve belki de mantıksızdı ama öpüştüğümüz gecenin ardından yaptıkları yüzünden hâlâ Dani Collins'ten nefret ediyordum.

"Te quero bem" é o caralho
Eu vou acabar contigo

Ya da tercümesi:

"Seni seviyorum" palavra
Sana gününü göstereceğim

Şubat - Son Sınıf

Dani

"Uyan. Geldik."

Gözlerimi açtığımda odam yerine, alnımı yasladığım soğuk camın ardındaki karı ve gri gökyüzünü gördüm.

Yani nihayet uykuya dalmadan önceki bitmek bilmez saatler boyunca bakıp durduğum şeyleri.

Kahretsin, gerçek bu.

"Buraya neden taşındığımızı bir kez daha hatırlatsana," dedim ve ayaklarımı *Chuck Taylor* ayakkabılarımın içine sokmak için öne eğildim. Eşyalarımızla dolu kamyonun içinde (Hava Kuvvetleri sağ olsun, yanlışlıkla Minot'taki eski evimize gönderilmişti) yedi saat boyunca seyahat etmiştik ki yerde birkaç metre derinliğinde kar olan ve rüzgârlı havanın sıfırın altında hissedildiği bu yerde yaşayabilelim. Çok mantıklıymış gibi. "Yani, neden Kaliforniya'ya gitmedik?"

"Bunu konuşmuştuk. Çok pahalı, yazları çok sıcak. Zaten burada yaşamaya bayılacaksın," dedi annem, kamyonu durdurup anahtarları kontaktan aldı. "Küçükken seviyordun, unuttun mu?"

Burayı sevmemin esas sebebi Alec'ti.

Onu ve uzun mesafe arkadaşlığımızı bitirdikten sonra onunla yüzleşmek zorunda kalacağımı düşününce midem kasıldı. Varlığımın her zerresiyle bu tuhaf karşılaşmadan korkuyordum ve biraz da kızgındım ancak aynı zamanda o utanç verici an geçtikten sonra taşınmayla ilgili en güzel şey olacağını umuyordum.

Ya da en azından... daha az *kâbus* gibi hissettirmesine biraz olsun yardım edeceğini.

Çünkü Alec Barczewski, her şeyi olağanüstü bir biçimde iyileştirebilen, komik bir neşe kaynağı olmuştu hep. Uzun zaman geçmişti ve artık belli ki farklı insanlardık ama şapşal arkadaşımın bir şekilde durumu düzelteceğini içten içe biliyordum.

"Yılda bir kere -hem de yazın- ziyarete geldiğin bir yeri sevmek, orada tüm yıl yaşamakla aynı şey değil," diye mırıldandım. Kapıyı açıp kamyondan indiğimde buz gibi rüzgâr yanaklarıma çarpınca hemen ceketimin kapüşonunu taktım. "Özellikle de kış havası bu kadar berbatken."

Yüce Tanrım, rüzgârın içinde cam parçaları var sanki. İnsan ne diye böyle soğuk bir yerde yaşamayı seçsin ki? Daha önce soğuk bir yerde yaşadığımdan bu benim için yeni bir şey değildi ancak bir şekilde bu iklimin ne kadar sert olduğunu unutmayı başarmıştım.

"Şikâyet etmeyi kes. Az önce White Castle'a uğradım, yani çantanda hamburger ve patates kızartması var," dedi yanıma gelerek ve ben kapıyı kapatırken koluma girdi.

"Cidden mi?" Midem guruldadı, bez çantama baktığımda soğan kokusu aldım. "Tam da donarak ölmeden önce yenilecek yemek, teşekkürler."

"Ayrıca artık resmî olarak Southview sakiniyiz," diye bildirdi, sesinde korkutucu miktarda kesinlik vardı. "Hoşuna gitse de gitmese de."

İç çekip içimden *bin kez HAYIR* diyerek küçük hamburgeri çıkardım ve ağzıma götürdüm. Bir ısırık alıp önümüzdeki büyük, beyaz eve baktım. Çiğnerken mideme korku çöktü.

Bu bir bakıma mantıklıydı zira buraya son geldiğimizde annemle dedem girişte tartışırken babam ve ben sessizce arabaya eşyaları yüklüyorduk.

O şerefsizin peşinden sürüklenmek için aileni ve bütün hayatını bıraktın. Değdi mi bari? Köksüz varlığın, Dani'nin ailenin ne olduğunu bile bilmemesi hoşuna gidiyor mu?

"Sanırım evde değil," dedim, çekili perdelere ve boş girişe göz attıktan sonra. "Geldiğimizi biliyor, değil mi?"

"Tabii ki evde," dedi annem. "Muhtemelen arabayı garaja park etmiştir."

"Garaja hiç park etmez ki," diye düzelttim, iki büyük ısırık alıp ağzım dolu devam ettim: "Oraya aletlerini koyuyor."

Ya da bizi hayatından çıkarmaya karar vermeden önce koyuyordu.

"Birkaç yıl oldu, boşaltmış olabilir," dedi. "Ve ağzın doluyken konuşma."

"O zaman yemek yerken benimle konuşmaya çalışma."

Fakat kapıya vardığımızda dedem evde değildi.

Annem bana gülümseyerek her şey yolundaymış gibi davransa da kaşlarının arasındaki kırışıklık, gergin olduğunu ispiyonluyordu. Dedemi arayıp telefonu kulağına götürdü, açmasını beklerken alt dudağını ısırıyordu.

"Ah. Baba. Merhaba," dedi, sözcükler buz gibi havada dumanlar oluşturuyordu. "Nakliye kamyonuyla geldik de. Sen yolda mısın?"

Kollarımı kavuşturup dedemi dinleyen annemi izlerken donarak ölmemeye çalıştım.

Durum fenaydı.

Kaşlarındaki kırışıklık yerinde kaldı ve annem volta atmaya başladı.

"Biliyorum. Evet, sorun değil," dedi, "ama yardım edeceğini sanıyorduk."

Muhteşem. Mick dedem taşınmaya yardım etmeyecekti. İnsansı duyguları hissedemeyecek kadar üşümemiş olsam sinirlenirdim.

Öfkem bir buzdan sarkıtına dönüştü.

"Tabii. Anlıyorum," dedi annem, "ama geleceğimizi biliyordun, değil mi?"

Elbette geleceğimizi biliyordu, diye düşündüm. Muhtemelen bize böyle hareket çekiyordu.

Tanrım, hâlâ onun yanına taşındığımıza inanamıyordum.

Açıkçası, çocukluğum Mick dedeme dair güzel anılarla doluydu. Suskun ve asık suratlı bir adamdı ama bana balık tutmayı da paten kaymayı da o öğretmişti. Ve eskiden beni omuzlarına aldığında *Danigirl* diye seslenirdi.

Ancak ben ortaokuldayken, anneannemin cenazesinin ardından beni ve ailemi kelimenin tam anlamıyla kovduğundan beri bu hatıraların hepsinin üzeri çizilmişti.

Hem de cenazeye gelen bir sürü insanın önünde.

Yani, bu kâbus hiç gerçekleşmemiş gibi eşyalarımızı onun evine taşıyacak olmamız beni hâlâ şaşkına uğratıyordu.

Teknik olarak, bize evinin üst katında bir daire ayarlamıştı -annem çok farklıymış gibi bunu söylemeye bayılıyordu- ama bunun iyi bir fikir olduğuna inanmamaya devam ediyordum.

Evet, lütfen kimseyi ama özellikle bizi sevmeyen huysuz yaşlı adamın yanına taşınalım.

Çok eğlenceli olacaktı.

"Ah, tamam," dedi annem telefonda. "Sorun değil. Ağır bir şey yok zaten, biz başlarız."

Annem başını sallayıp telefonu kapadı ama ben daha ağzımı açamadan parmağını kaldırıp yüzüme doğrulttu. "Tek bir kelime bile duymak istemiyorum, tamam mı?"

"Of ya," dedim, başımı sallayarak. "Ne oldu? Ne yaptı?"

"Hiç," dedi annem, her şey yolundaymış gibi omuzlarını silkti. "Sadece Minnetonka'daki bir arkadaşının teknesine yardım etmesi gerekiyormuş."

Devamını beklesem de belli ki anlatacakları bitmişti.

"Ee? Orası ne kadar uzak? Arkadaşının teknesine yardım etmesi ne kadar sürecek?" Ağzımdan çıkan kelimelerin saçmalığından rahatsız oldum. "Ayrıca burası resmen tundra, bu havada tekneyle ne yapabiliyor olabilir ki? Buradaki her su damlası buz tutmuş."

"Kahretsin, Dani, burası Minnesota," diye tersledi annem, sesi yılgınlıkla yükseliyordu. "Tekneler her zaman devrede!"

Ağzımı açsam da bu cümleye nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum.

"Galiba on numara turizm sloganı buldum." Alnı düzleşti ve ağzı bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Biz eşyalarımızı taşımaya başlayalım, işimiz bittiğinde gelmiş olur."

"Hakikaten her şeyi tek başımıza mı taşıyacağız? Bunu mu söylemeye çalışıyorsun?" Çenemi montumun içine gömerek buz gibi rüzgârdan korunmaya çalıştım.

"Alay etmeyi kesip kutuları eve taşımama yardım edersen sana büyük boy peynirli pizza, hatta midilli alırım," dedi, bir yandan cebinden anahtarı çıkarıyordu.

"Pizzayı midilliye binerken yiyebilir miyim?"

"Güvendeysen olur."

"Peki, öyle olsun," dedim, tel kapıyı açışını izlerken. "Ama cidden negatife bağlamaya başlamıştım, hem de daha yeni."

Annem anahtarını kullanarak *-evet, çocukluktan kalan anahtar hâlâ çalışıyordu-* içeri girdi. İlk kat geçmişe dönüş gibiydi, buraya son geldiğimden beri değişiklik olmamıştı sanki. Tek fark, artık kurabiye kokmamasıydı; anneannem ziyarete geldiğimizde hep çikolata parçacıklı kurabiye pişirirdi.

Fakat merdivenlere vardığımızda başımızı kaldırınca yukarıdaki koridorun eski hâlini değil, bir çift Fransız kapı gördük. Camı buzluydu, o yüzden arkası görünmüyordu ama kapının arkasından doğal ışık sızıyor, camları âdeta parlatıyordu.

"Vay be," dedi annem, merdivenden hızla çıkarak.

"Evet," diye katıldım peşinden. "Vay be."

Yukarısı tamamen değişmişti. Sıcak ahşap zemin ve beyaz duvar süslemeleri, aşağı kattaki yaşlı insan havasının tam aksi zarif ve modern bir hava katıyordu. İki odası birleştirilip oturma odasına dönüştürülmüştü, kaldırılan duvar sanki hiçbir değişiklik olmamış gibi hissettiriyordu. Büyük pencereler içeriyi aydınlık yapıyordu -bunca kar varken fazla aydınlıktı- ve beyaz kitaplıklı duvarda tuğladan bir beyaz şömine duruyordu.

"Harika olmuş," dedi annem nefes nefese.

Daha önceki hâlini hatırlamak zordu.

Kalan iki oda, yeni mobilyaları ve ortak banyosuyla eşit derecede muhteşemdi; küçük mutfağın içindeyse bizim gibi yemek yapmayan iki kişinin ihtiyacı olan her şey vardı.

Annem şöminenin yanındaki ikinci Fransız kapıyı açtığında, evin arkasındaki garaja inen bir dizi merdiven bulduk; arabamızı oraya park edecektik.

Gerçekten de kendi girişi olan bir daireydi.

"Bunların hepsini tek başına yaptığına emin misin?" diye sordum, değişime sahiden hayran kalmıştım. Mick dedemin marangozhanesi olduğunu ve bir şeyler yaptığını biliyordum ancak bu başka bir seviyeydi.

"Olumlu," dedi annem ve bir saniye için sanki gözlerine yaşlar doldu.

Ancak sonrasında başını hafifçe salladı. "Tamam, hadi işe koyulalım."

Kamyona dönerek eşyaları getirmeye başladık ama iki kişi çalışmaya devam edersek sonsuza kadar sürecekmiş gibi hissediyordum. Kitaplarla, kıyafetlerle, fotoğraflarla ve ayakkabılarla dolu bir sürü kutu vardı ve hepsini tek tek çıkarmak sıkıntı verecek kadar uzun sürüyordu.

"Dani?"

Sesi duyunca arkamı döndüm ve bana gülümsediğinde ağzından bulutlar çıkan spor ceketli, uzun boylu adamı tanımam biraz zaman aldı. Büyümüş ve sakal bırakmıştı ama vay anasını, oydu.

"*Benji?*"

Benji, dedemlerin yan komşusu olmuştu. Aslında *babası* dedemlerin yan komşusuydu, Benji ise hafta sonlarını orada geçiriyordu. Büyük çoğunlukla yanında yaşadığı annesi varlıklıydı, göl kıyısındaki bir malikânede kalıyordu.

Özel güvenlikli bir sitede.

Alec ona hep *Hıyarlar Kralı* derdi -daha o kelimeyi kullanacak yaşta bile değilken- çünkü Benji erkeklere özgü bir özel okula giderdi ve herkesten üstünmüş gibi davranırdı.

Doğum gününde sana bisiklet mi aldılar? Komikmiş. Bana Titus adında bir yarış atı aldılar.

"Artık *Ben*'i kullanıyorum," dedi tuhaf bir gülümsemeyle. "Ve sana yardımcı olabilir miyim? Lütfen?"

Elimdeki, parçalanmasına saniyeler kalmış gibi görünen sarkmış kutuyu gösterdi.

"Teşekkür ederim," dedim. O, kutuyu uzanırken son görüşmemizi hatırladım.

Tanrım, o günü tamamen unutmuştum.

Birkaç yıl önce, annem Alec'in trafik kazası geçiren babasını ziyarete gelmek istediği için uçakla gelmiştik. Almanya'ya taşınmamıza birkaç gün kalmıştı, o yüzden *Twin Cities*'te* geçirecek yalnızca birkaç saatimiz vardı ve Minot'tan kalkan uçakta Benji'yi de görmüştük.

Yanıma oturmak için orta yaşlı bir adamla yer değiştirince dehşete düşmüştüm ancak birkaç dakika sonra sanki yılların dostuymuşuz gibi bağ kurmuştuk. Ki bu son derece şaşırtıcıydı, zira Benji küçükken Alec'e ve bana ukalalık ederdi.

Fakat o sırada o kadar yalnızdım ki bana kibar davranması... hâlâ hıyar bir zengin çocuğu olmasına rağmen -telefonundan, mesela Bali'deki bir plajda üstsüz bir hâlde ata binerken çekilmiş elli kadar fotoğraf göstermişti- *hoşuma* gitmişti. Alec çoktan hayatımdan kaybolduğundan annemle hastaneye gitmemeyi tercih etmiştim çünkü Alec'in hâlâ emin olmadığım nedenlerden ötürü beni orada istemeyeceğini düşünüyordum. Benji kibar, sıcak ve rahatlatıcıydı. Şaşırtıcı bir biçimde harikaydı.

Benji'nin arkasına göz attığımda dedemin garaj yolunun hemen bitiminde bir arabanın durduğunu fark ettim.

"Vay, araba senin mi?"

Arabalardan anlamazdım ancak babam anlardı, yani Maserati Grecale'i kesinlikle tanımıştım.

Elbette Benji'nin yüz bin dolarlık bir arabası vardı.

---

* *İng.* Twin Cities (İkiz Şehirler), ABD'nin Minnesota eyaletinde bulunan Minneapolis ve St. Paul şehirlerini birlikte tanımlarken kullanılan terim.

"Evet," dedi, aracı bizzat kendisi *yapmış* gibi gururlu bir gülümsemeyle. "Şöyle bir mahallede dolaşmak ister misin? Isıtmalı koltuğumda ısınırsın?"

İğrenç. "Üzgünüm ama *gördüğün gibi* bir sürü işim var."

Tuttuğu kutuyu işaret ettim.

"Doğru ya," dedi, hayal kırıklığıyla gülümseyerek. "Bu içeri mi gidecek?"

"Evet."

"Harika." Başıyla onaylayıp eve doğru ilerlemeye koyuldu. "Bu arada kutular ne iş?"

"Ah, işte," dedim, peşinden giderken elime bir lambader aldım. "Buraya taşınıyoruz sayılır."

"Ne? Ciddi misin sen?" Buna inanamıyormuş ama hoşuna gitmiş gibi sormuştu. Sanki habere sevinmişti. "Southview'a mı taşınıyorsun?"

"Öyle," dedim. Ön kapının koluna uzanıp, geçsin diye açtım. "Annemle birlikte dedemin yanına taşınıyoruz."

"Yok canım," dedi, eve girerken.

"Ah, evet," dedim, midem kasıldı çünkü taşınmaktan nefret etmiştim. Deneyimlerimden dolayı hayatımın sonraki birkaç haftasından nefret edeceğimi biliyordum, sonrasında da ne olacağını görecektim. Daha iyiye de gidebilirdi, kötüye de. "Görünüşe göre artık evim burası."

"Eh, bence şahane bir haber," dedi Benji, yüzü tamamen gülümsüyordu. "Babamla kalmak çok daha ilginç olacak."

Ne demek istediğini tam anlamamıştım ve açıkçası pek umurumda da değildi. Yeni bir yere taşındığımızda, zararsız zengin bir hıyar olup olmadığına bakmadan *müttefik* gördüğüm herkesi kabul ederdim.

Keşke o havalı akademiye gitmeseydi, belki o zaman okulumda birini tanıyor olurdum.

"Sağ ol, ayrıca arazinizden uzak duracağız, söz veriyorum," diye şakalaştım.

"Emin ol, babamın küçük bahçesi endişelendiğim son şey," diye cevapladı, sesinde yoğun bir *tepeden bakma* hâli vardı.

Babasının orta sınıfa mensup bir adam olmasından hep utanıyor gibi görünürdü, bu yüzden annesiyle babasının -kısa süreli bile olsa- nasıl bir araya geldiğini hep merak ederdim.

"Seni görmek çok güzeldi," dedi, kutuyu bırakarak. Benji'nin taşınmada yardımcı olacağını ummuştum ama ciddiyetle ceketinin yakasını kaldırınca bu beklentim kül oldu. "Eve hoş geldin."

Offff, burası nasıl evim olsun ki?

Sadece gülümseyip başımı salladım çünkü Benji'nin, daha doğrusu Ben'in bu hâline ne desem bilemiyordum.

Lütfen oyalanma.

Dişlerin nasıl bu kadar beyaz olabilir?

Titus hâlâ hayatta mı?

"Numaramı ister misin?" diye sordu, yüzüme şaşkın bir ifade yerleşmiş olacak ki ekledi: "Bir ihtiyacınız olursa diye, kasabada yenisiniz ya."

"Ah," dedim tuhaf bir şekilde. "I..."

"Harika olur." Annem birden ortaya çıkarak bana *uslu ol* diyen bakışını attı. "Değil mi, Dani?"

"Evet," diye katıldım, cıvıl cıvıl bir gülümsemeyle telefonumu çıkardım. "Harika olur."

Numarasını rehberime girdi -*Ben Worthington*- sonra da antrenmana gitmesi gerektiğini söyleyerek gitti. Küçük Benji'nin hangi ezik aktivitenin antrenmanına gittiği konusunda dalga geçen Alec'in sesini neredeyse duyabiliyordum (*Crumpet* bandırma? Hızlı fular bağlama?*) çünkü bu çocuk, ter gerektiren her spor için fazla fiyakalı kalıyordu.

"Benji çok tatlı olmuş," dedi annem sırıtarak. "Ve her zamanki gibi sana abayı yakmış görünüyor."

---

* *İng.* Crumpet, genelde çay saatlerinde ve kahvaltılarda tüketilen, Britanya'ya özgü bir hamur işi. -çn.

"Artık *Ben'i* kullanıyor, anne. Ayrıca *abayı yakmak* berbat bir tanım, bu konuda anlaştık sanıyordum," diye düzelttim, *Ben'i* kullanmasının neden komik geldiğini bilmesem de geliyordu işte.

Ona sonsuza kadar *Benji* demek istememe neden oluyordu.

"Doğru, affedersin," dedi sırıtarak, gözleri ön penceredeydi. "Yüce Tanrım, Maserati mi o?"

"Aynen."

Tam o sırada birisi kornaya bastı. Döndüğümde havalı arabanın arkasında büyük bir siyah kamyonet durduğunu gördüm ve içindeki sabırsız kişi, *Ben* nihayet gidene kadar ardı ardına kornayı çaldı.

Benji'nin çamur kaplı F-250 model kamyonete duyduğu tiksintiyi hayal ederken güldüm, ta ki o kamyonetin nakliye kamyonunun arkasına girdiğini görene kadar.

Ardından onu arabadan inerken gördüm.

Her nasılsa hatırladığımdan daha uzun -ve daha sert- görünüyordu ve kamyonetinin kapısını çarpıp Benji'nin evini gösterirken küfrettiğine yemin edebilirdim.

Mick dedem.

"Anlaşılan babacığım dönmüş," dedi annem ancak davranışlarını komik bulmuş gibi gülümsüyordu.

Babamla ayrıldığından ve Almanya'dan döndüğümüzden beri dedemle *bol bol* telefonda konuştuklarını biliyordum, yani dedemin huysuzluğuna hoşgörü geliştirmiş olabilirdi.

Fakat benim için aynı şey geçerli değildi.

Çünkü hangi dede, torunuyla konuşmayı öylece keserdi ki?

Kendimi girişine hazırlarken bu görüşmeden korkuyordum çünkü tuhaf olmaması mümkün değildi. Muhtemelen büyük bir özür dileyecekti, ben de muhtemelen *ah, sorun değil*, diye yalan söyleyecektim ve ona sarılarak köprünün altından çok sular akmış gibi davranacaktım.

Umarım ağlamaz.

Kapı, tekmelenmiş gibi hızla açıldı ve bir dede gibi değil de aksiyon filmi karakteri gibi karşımda belirdi.

"O küçük veledin girişimi kapattığına inanamıyorum. Worthington'ın burada ne işi vardı?"

Ray-Ban gözlüğünü çıkardığında, komşusu hakkında söylenmesine rağmen gözlerini görünce göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Gözleri, en sevdiğim insan olduğu zamanlardakiyle aynı olduğu içindi muhtemelen.

Devasa bir pislik olsa da bir yanım ona sarılmak istiyordu. Çaresizce.

"Dani'nin kutuyu taşımasına yardım etti," dedi annem, ona sarılmak için yanına gitti. "Benji kibarlık ediyordu."

Dedem tam bir huysuz gibi, "Kesin öyledir," diye mırıldansa da anneme sımsıkı sarılıp başını öptü. "Yolculuk nasıldı?"

"İyi. Soğuk," dedi annem, geri çekildiğinde yüzüne yerleşen ifadeyi görmezden gelemedim. Çok uzun zaman sonra ilk kez rahat görünüyordu... Belki de hakikaten ilk kezdi. Babasına gülümseyerek, "Dani resmen buz küpüne döndü," dedi.

"Eh. Bugün hava çok da kötü değil," dedi dedem, omzunu silkip bana baktı.

Ne diyeceğimi bilemediğimden hırıltıya benzer bir ses çıkardım çünkü Mick dedemin bakışları bana odaklanmıştı ve... *rahatsız ediciydi.*

Sanki bir şey arıyormuş, içime saklanmış bir nesneyi bulmaya falan çalışıyormuş gibi gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Dudağımı ısırıp şahin bakışları altında kıpırdandım. Doğru özür sözlerini arıyor gibi bir hâli vardı.

Yani, yıllardır ortada olmamanın özrüne nasıl giriş yapılırdı ki? *Dinle evlat, ben şerefsizin tekiyim,* diyebilirdi. Ya da belki: *Hadi odadaki eşek kadar filden bahsedelim.*

Kollarımı kavuşturdum, sessizliği sürerken nefesim kısmen kesildi ama sonra ağzını nihayet açtı.

Ve "Uzamışsın," dedi.

Uzamışsın.

Ne?

"*Uzamışsın* mı?"

Bana söyleyeceğin bu mu?

Boğazımı temizleyip saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "1.70'im."

"Evet," dedi, bir şeyi onaylamış gibi başını salladı. "Kızlara göre uzunsun."

Ne oluyor?

Bana bakmaya devam ederek başını salladı ve utançtan ölmek istememe yol açtı. Dört yaşındayken Danigirl'ü olduğum için teknesini kullanmama izin veren adam, şimdi ancak *kızlara göre uzunsun* diyecek kadar küçük çaplı bir nezaket gösterebiliyordu.

Ne dokunaklı bir andı.

Ne harika bir özürdü.

"Ben birkaç kutu daha getireceğim," diyerek kapıyı gösterdim, sonra da ayakkabı numaramı veya hamburgerimde turşu sevip sevmediğimi falan soramadan hızla odadan çıktım.

"Biz de birazdan geliyoruz," diye kısmen bağırdı annem ancak umursamadım.

Birden kendimi kutulara verdim çünkü en azından birkaç saatliğine hayattan kaçınmam için neden sağlıyordu.

İşe yaradı da.

U-Haul kamyonu nihayet boşaldığında içeri girip kendimi artık resmî alarak bana ait olan odaya kapatacaktım ki annem, "Akşam yemeğine gitmeye hazır mısınız?" diye sordu.

Mesafeli ve ulaşılamaz kalmayı çok ama çok istesem de midem kazınıyordu. Ayrıca donmuştum. Ve yorgundum.

Sıcak bir yemek kulağa cennet gibi geliyordu.

"Ben sürerim." Mick dedem anahtarını çıkarıp kamyonetin kilidini açtı. "Hâlâ Fairacre'de yaşıyorlar, değil mi?"

Bir dakika.

"Evet," dedi annem. "Ben gidip çantamı alayım ve kapıyı kilitleyeyim, siz de kamyonette bekleyin."

Bir dakika, bir dakika, bir dakika. *Fairacre Yolu.*

Ne??

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum sakince, cevabı bildiğim hâlde midem bir anda ayaklarıma kadar çekildi sanki.

"Barczewskiler'e gidiyoruz," dedi annem, şüpheye yer yokmuş gibi. "Sarah bize akşam yemeği hazırladı."

"*Ne?* Bana söylemedin ama," dedim, sesim istediğimden daha yüksek çıkıyordu.

"Söylediğime eminim ama bir sorun mu var?" Bana tuhaf bir bakış attığında Mick dedemin gözlerini üzerimde hissettim. "Sevinirsin sanıyordum."

"Yani, *evet*," diye yalan söyledim, sakin kalmaya çalışıyordum çünkü annem beni Alec'i görmek istememem konusunda sorguya çeksin istemiyordum. Onun bildiği kadarıyla, beş yıl önce sevgiyle vedalaşmıştık, o kadar.

Ki doğruydu da ama annem ilkokuldan beri birbirimize gönderdiğimiz ve bir gün kesilen kartpostallardan haberdar değildi.

İşte beni korkuyla dolduran da *buydu*.

Cevapsız bırakılmanın düpedüz tuhaflığı.

"Ama bütün gün nakliye kamyonunu sürdük ve eşyalarımızı yeni boşalttık," dedim, Alec'in aptal kartpostal meselesini hatırlamamasını umuyordum.

Bana hiç *aptal* gelmeyen aptal kartpostal meselesini.

Neyse işte.

"İnsanları görecek kadar iyi ve hazır hissetmiyorum. Taşınma işi beni biraz mahvetti." Aptalca olduğunu bilsem de bunca zaman sonra Alec'in beni *böyle*, eşofmanla ve dağınık topuzla görmesini istemiyorum.

"Gitmek istemiyorsan," dedi Mick dedem ağır ağır, "ben de kalabilirim, pizza falan söyleriz."

Tam o sırada annem de ben de birden dönüp dedeme baktık çünkü... yaptığı kesinlikle beklenmedikti. Benimle zaman geçirmeye mi çalışıyordu? Bu konuda ne hissetsem, bilemiyordum.

"Hayır," diye tersledi annem, ona parmağını kaldırarak. "Asosyalsin ve her öğün mikrodalga yemeği yiyorsun. Sarah seni de davet etti ve hepimize yemek hazırladı, o yüzden gidiyoruz, nokta."

"Tanrım, ne kadar buyurgan olduğunu unutmuşum," dedi dedem ama anneme bakışı, bunu takdir ettiğini düşündürttü.

"Acaba kime çektim," diye cevapladı annem, gözlerini devirerek. "Çantamı alayım, sonra da gideriz. Hadi dizinizi kırın da kamyonete oturun."

Dönüp eve doğru koşturarak Mick dedem ile beni girişte bıraktı. Dedem, "Çoktan ısınmıştır herhâlde," diyerek kapıyı açarken bana bakmadı bile.

"Ah. Güzel," dedim, arka kapıyı açarak kamyonete bindim ve Alec'i görmek üzere olduğum için sakin kalmaya çalıştım.

Hem de birkaç dakika içinde. Yüce Tanrım.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Alec

"Selam, tatlım. İş nasıldı?"

"İyi," dedim mutfak kapısını kapatarak, ardından ayakkabılarımdan kurtuldum. "Tanrı'ya şükür sakindi."

Her hafta sonu -ve açıkçası bulabildiğim her boş vakitte- dayımın hırdavatçısında çalışıyordum. Hokey sezonunda genelde sadece pazarları geliyordum. Ama maç geçen akşamdı ve cumartesi günü erkenden antrenman olduğundan fazladan vardiya alabilmiştim.

Ki bu harika bir şeydi çünkü yeni paten almam gerekiyordu.

"Duştan sonra ikizlerin doğru düzgün göründüklerinden emin olur musun?" Annem mutfağın ada tezgâhında hamur yoğuruyordu -bira ekmeği, *işte bu be-* ve ocakta üç tencere kaynıyordu.

Neredeyse mutluluktan bebek gibi ağlayacaktım çünkü açlıktan gebermek üzereydim.

"Bodrumda televizyon izliyorlar," dedi. "Baban güya onları hazırlayacaktı ama Andy uğradı, yani büyük ihtimalle unutmuştur."

"Tamam ama neden?" Sol koluma dikkat ederek ceketimi çıkarıp astım. "Andy görünüşlerini umursamaz ki."

Andy, babamın en yakın arkadaşıydı ve ailemizin üyesi sayılırdı.

"Akşam yemeğine Bochelar gelecek," dedi öylece, ekmeğe odaklanmıştı.

Bocheler mi?

"*Bu* ne demek şimdi?"

Tekme yemiş gibi hissederken bu kadar sakin konuşabilmeme ben bile şaşırmıştım.

Bu akşam Dani'nin geleceğini kastetmiyordu, değil mi?

Annem, geçen ay tekrar buraya taşınacaklarını duyurduğundan beri Dani ve Hannah'dan bahsetmemişti ve o zamandan beri bir şeylerin değiştiğini hayal edip duruyordum.

Kesinlikle yemeğe bizim eve gelmesini beklemiyordum.

"Mick, Dani ve Hannah," dedi. "E yani."

"Şimdi de *Boche* mu oldular?" diye sordum çünkü Dani ve Hannah, eskiden Hannah'nın evlenmeden önceki soyadını kullanmıyorlardı.

Ya da bildiğim kadarıyla.

"Eh, Dani'nin soyadı hâlâ Collins," dedi annem, "ama Hannah, tekrar Boche oldu."

Muhtemelen albaydan hep nefret ettiği için bunu zafer dolu bir gülümsemeyle söylemişti ancak ben göğsüme bir şey oturduğunu hissetmeye başlıyordum.

Mümkün olamazdı.

Önünde sonunda onunla karşılaşacağımı biliyordum ama omzumun deli gibi ağrıdığı ve sadece yemek yiyip yatağa girmek istediğim bu akşam olması şart mıydı? *Her şeyi* yapmak fazla gelirken Dani'yi görmek...

Olmazdı.

"Ve *bu akşam* yemeğe mi geliyorlar?" Buzdolabını açıp, *onun* bir saat içinde *burada*, bizim mutfakta olacağı bilgisini sindirmeye çalışarak raflara göz attım.

İmkânı yok.

Onu görmek berbat olacaktı ama bir de onu hep pohpohlayan ve yıllardır kaybolan yeğenleriymiş gibi davranan ailemle masada görmek tam bir işkence etkisi yaratacaktı.

"Hey, Sarah." Arkamdaki kapı açıldı ve içeri soğuk hava girdi.

Döndüğümde Doug -babamın diğer en yakın arkadaşı- kapıyı çarpmış, "Mick Boche gerçekten yemeğe mi geliyor?" diyordu anneme.

"Tanrım, John'a *çeneni kapalı tut* demiştim," dedi annem. Fakat sırıtıyordu.

Mick Boche -Dani'nin dedesi- bir hokey efsanesiydi. Southview'dan çıkan en iyi oyuncuydu, bir sakatlık yüzünden erken emekliliğe ayrılana kadar NHL'de* yıldız bir takım koruyucusu olarak oynamıştı.

Kasabada yaşıyor olsa da adam asosyalliğiyle nam salmıştı, bu yüzden de iyice bulunması zor bir ikona dönüşmüştü. Kasabada görüldüğünde insanlar onu Sasquatch** görmüş gibi heyecanla karşılarlardı.

"Demek doğru," dedi Doug, botlarını çıkararak etrafımdan dolaştı ve en üst raftaki Bush Light birayı aldı. "Bu akşam Koskoca Mick Boche'la yemek yiyoruz, vay anasını."

"*Sen* öyle bir şey yapmıyorsun," dedi annem gülerken, bir parmağını ona doğrulttu. "Hayran buluşması değil bu. En yakın arkadaşımla güzel bir aile yemeği yiyeceğiz ve o da babası."

"Ben bu ailenin parçası değil miyim? Dün akşamki maç iyiydi bu arada, Al."

"Hayır, aslında değilsin," diye yanıtladı annem.

"Sağ ol," dedim ben de aynı anda.

"Sarah. Yapma." Doug bana gülümsedikten sonra annemle konuşmaya devam etti. "Kalmama izin vermek *zorundasın*. Kahramanımla akşam yemeği yiyeceksiniz yahu ve tek istediğim sessizce masada oturup bu muhteşemliğe tanıklık etmek. Tek kelime etmeyeceğim ve..."

"Sen *hep* bir şeyler söylersin -hatta çok fazla şey söylersin- ve cevabım hayır."

"Benim yerimi alabilirsin," dedim, buzdolabını kapatarak. "Çünkü ben uyumak istiyorum."

---

* Kuzey Amerika'daki profesyonel erkekler hokey ligi olan National Hockey League'in kısaltması. -çn.

** Kuzey Amerika ormanlarında yaşadığına inanılan, iri ve tüylü efsanevi yaratık. -çn.

"Uyuyabilirsin," dedi annem otoriter sesiyle, "yemekten *sonra*. Hem, onları görmek için sabırsızlanıyorsun sanıyordum."

"Yani, evet," diye yalan söyledim, "ama artık burada yaşıyorlarsa zaten sürekli görüşeceğiz, değil mi?"

"Ben aşağıya iniyorum," dedi Doug, merdivenlerden inerken seslendi: "Ama yemeğe çıkacağım, Sar."

"Hayır, çıkmayacaksın, Doug..."

"Mick Boche'un yemeğe geleceği konusunda duyduklarım doğru mu?" Arka kapı açıldı ve babamın bir diğer arkadaşı Ed içeri girip doğrudan buzdolabına yöneldi. "Hey, Al. Dün akşamki maç harikaydı."

"Sağ ol," dedim.

"O geliyor ama sen gelmiyorsun," diye cevapladı annem, başını bile kaldırmadan.

"Ciddi değil," diye bağırdı Doug aşağıdan.

"Ama Büyük John gelebileceğimi söyledi," diye uydurdu Ed. Babamın anneme karşı çıkmaya asla cüret etmeyeceğini hepimiz biliyorduk. "Hatta doğrudan Mick'in karşısına oturabileceğimi söyledi."

"Palavra," diye mırıldandım.

"Denemeye değerdi ama, değil mi?" diye mırıldandı o da sırıtarak.

"Ben sana zarar vermeden aşağı in, Ed," dedi annem, böylece hayran çocuklara yasak koyma kararından geri adım atmış oldu.

Bu sayede her şey daha az korkunç olacaktı.

Dani Collins evimde değilmiş gibi davranmaya çalışırken odaklanabileceğim daha fazla insan olacaktı.

Ama *var ya*... hiç adil değildi.

Şu anda endişeleneceğim yeterince mesele vardı.

Onu tekrar -evimde- görmek çok fazlaydı.

Burada olacağına inanamıyorum.

Konuşacağımıza inanamıyorum.

Kahretsin.

Ed'in peşinden bodruma indiğimde şaşırtıcı bir şekilde ikizleri tamamen giyinik, yardımıma ihtiyaç duymayacak hâlde buldum. *Tanrı'ya şükür.* Anneme yardım etmekte sorun yoktu ancak beş yaşındaki çocuklar bazen insanı zorlayabiliyorlardı. Cole ve Ashton, oyuncak köşesinde yer alan televizyona, suçla savaşan köpekler hakkındaki diziye odaklanmışlardı. Babam ve arkadaşlarıysa büyük ekranda ESPN'i izliyorlardı.

"İş nasıldı, evlat?" diye sordu babam, bastonunun sapını tutup yavaşça yerinden kalktı. Tamamen doğrulurken gözleri kısıldı, yüzünü buruşturdu. O anda, onu acı çekmeden hareket ederken gördüğüm zamanları zar zor hatırladığımı fark ettim.

"Sakindi," dedim. "Tanrı'ya şükür."

"Dün akşamki maç fenaydı, Al," dedi Andy, kanepeden. "Omzun ne durumda?"

Ah bir bilsen.

"Fena değil," diye yalan söyledim. "Koyu mor ama kararmadı."

"Güzel."

"Annem duşa girmeden önce ikizlere bakmamı söyledi," dedim babama. "İyiler mi?"

"Evet. Disney büyüsünün altındalar, sen git duşunu al. *Boche*lar bir saate gelirler."

"Artık onlara böyle mi diyoruz?" Bunun neden sinirimi bozduğunu anlamıyordum. "*Boche*lar?"

Onlara *hiç* böyle demezdik.

"Ben sadece annenin dediklerini tekrarlıyorum, biliyorsun."

Fakat yukarı dönüp duşu açtığımda ve Bluetooth hoparlörden bana onu hatırlatan *Little League* şarkısı çalmaya başladığında fena hâlde içime oturdu.

Geçmişteki bizi hatırlatan şarkı.

When we were younger...
*We didn't know how it would be...**

"Sonraki şarkı," diye bağırdım telefonuma.

---

* Sözlerin çevirisi: Biz küçükken... Bilmiyorduk ileriyi...

Bu ani sosyal etkinlik beni fena hâlde geriyordu. Southview'a taşınmışlarsa taşınmışlardı, bu neden büyük bir olay oluyordu ki?

Taşınan ilk insanlar onlar değildi.

Tişörtümü başıma doğru çekerken nefesim kesildi. *Kahretsin.*

İyice kötüleşiyordu.

Oynarken omzumun boktan hâliyle başa çıkabiliyordum ama son zamanlarda giyinirken kolumu kaldırmak gibi aptalca şeyler yapmak nedense beni neredeyse yere seriyodu.

Hem de sürekli Ibuprofen,* Tylenol** içmeme ve buz koymama rağmen.

Telefonumu lavabonun yanına koymuş, duşa girmek üzereydim ki mesaj geldi.

Vinny: Zack bu akşam ateş başına çağırıyor ve galiba herkes gidiyor

"Herkes" ve "ateş başı" kelimeleri artık benim sözlüğümde yan yana gelmiyordu.

Başımı belaya sokmamam gerekiyordu.

Başımı belaya sokmamalı, sorun yaratabilecek partilerden uzak *durmalıydım.*

Ancak sıcak suyun altına girip -hem gerçek anlamda hem de mecazen- sakatlık yüzünden oyundan çıkarılmayı göze alamadığım için ödümü koparan, zonklayan omzumu suya tutmak üzere dönerken şeytana uymak üzereydim.

Biraz olsun hissizleşmek, kulağa o kadar da kötü gelmemeye başlamıştı birdenbire.

---

* Ibuprofen, vücuttaki ağrıyı, ateşi ve iltihabı azaltmak için kullanılan bir ilaçtır.

** Tylenol, ağrı kesici ve ateş düşürücü bir ilaçtır.

Dani

Her şeyiyle aynı görünüyor.

Mick dedem kamyoneti park ederken eve baktığım sırada zamanda geriye gittiğimi hissettim.

Dünya üzerinde en sevdiğim yer burasıydı.

Ya da... eskiden öyleydi.

Barczewskiler, Cape Cod tarzı, beyaz panjurlu ve kıvrımlı girişi yazın sürekli çiçeklerle -güngüzelleri ve güllerle- sıralı, beyaz bir evde yaşıyorlardı.

Bugün, kenarları dize kadar kara gömülmüş olsa da ev nasılsa saçma cazibesini sürdürmeyi başarıyordu.

Ama aynı zamanda korkutucuydu.

İnsanı caydırmakla tehdit ediyordu.

Kapı zilini çalmak beni inanılmaz geriyordu.

Sosyallik konusunda hiçbir zaman rahat olmamıştım. *Asla.* Söylenen her sözü defalarca düşünür ve küçücük detaylardan çok fazla endişe duyardım. İnsanların benim hakkımdaki düşüncelerini, görünüşümü, yaptıklarımı düşünerek strese girerdim; sıradan bir günde bile sosyal etkinlikler beni kaygıya boğardı.

Fakat bu akşam her şey on katı beterdi.

Sevdiğim ancak artık yabancı olan insanlarla yeniden görüşme fikri ödümü koparıyordu.

Daha çok Alec ile aramızın nasıl olduğunu bilmediğim için.

Birkaç yıllık yazışmalarımızın sonrasındaki suskunluğu, zar zor hatırladığı uzak bir hatıra mıydı, yoksa bana bakarken aklındaki

tek şey bu mu olacaktı, bilmek istiyordum. Pencereden dışarı bakıp dururken tek dileğim buydu.

Kartpostal gönderen salak gelmiş.

Tanrım, onu göreceğime inanamıyordum.

Yüzünü beş yıldır görmemişken, her daim okunan ifadesine nasıl bakacaktım ve düşüncelerini çözecektim ki? Üstelik bunlar, ailelerimiz bizi izlerken gerçekleşecekti, öyle mi?

Her şey çok fazlaydı, nefesim hızlanmaya başlamıştı.

Sakinleş, dedim kendime. Burnumdan nefes alarak yavaşça saydım, bir yandan da aklımı kaçırmamamın yollarını hatırlamaya çalışıyordum.

"İyi misin?"

Başımı pencereden çevirdiğimde Mick dedemin beni dikiz aynasından izlediğini gördüm. Yüzü öğleden sonranın tamamında olduğu gibi ciddi dursa da bakışlarında hiç yargılama yoktu.

"Evet," dedim, boğazımı temizledim. "İyiyim." Gerçi bir sorunum olduğunu biliyor gibi görünmesi beni fazlasıyla utandırtmıştı.

"Çok heyecanlıyım," dedi annem, arabadan âdeta atlayıp kapıyı çarptı.

Heyecanı hak ediyordu. Arkadaşlarından ve ailesinden uzakta yıllarca yaşadıktan sonra bu taşınma sayesinde Noel'deki bir çocuğa dönüşmüştü.

Onu anlıyordum.

Annem çok uzun süre yalnız, asosyal bir hayat yaşamak zorunda kalsa da aslında sosyal bir insandı. O askerî üsten o askerî üsse taşınırken genelde üçümüz baş başaydık ve bu bana göre normal olsa da -bildiğim tek hayattı- ona ağır gelmişti.

Bu konuda babamla *çok fazla* tartışmıştı.

Ben tam kamyonetten inerken ön kapı hızla açıldı ve Sarah göründü. Anneme seslenerek patikada koştu, anneme kocaman sarılana kadar da durmadı. Birlikte cıyakladılar, annemi deli gibi mutlu eden anlaşılamaz sözler söylediler.

Bir kez daha dedeme baktığımda onun da bana baktığını gördüm. Annemin neşeyle cıyaklamasını izlerken kurduğumuz bu sessiz iletişim sırasında... sanki *bir şeyler* paylaşıyorduk.

Sarah daha sonra bana sarıldı, her zamanki gibi kurutma makinesi mendili kokuyordu. Saçıma doğru, "Şu hâline bak... Göz kamaştırıyorsun, Dani!" dedi.

Sarah'yı çok *sevdiğimden* ben de ona *sımsıkı* sarıldım.

"Sen nasılsın, Mick?" diye sordu dedeme.

Sanırım *iyi* demişti ama daha çok homurtuyu andırıyordu. Sarah, "Ah, güzel," diye karşılık verdi.

Kasabaya geldiğimizden beri ilk kez gülmek istedim.

"Dani, vakti gelmiş de geçiyordu!" Büyük John kapı eşiğinde duruyordu, ayı gibi kocaman sarılması için beni kendine çektiğinde gülümsememek imkânsızdı. Teknik olarak akraba sayılmasak da hep en sevdiğim amcam olmuştu. Uzatarak telaffuz ettiği, Kuzeylilere özgü sesli harflerini duymak bile içimi ısıtmaya yetmişti.

Onu bastonlu görmek beni biraz şaşırtmıştı -kazadan beri görüşmemiştik- ancak söylenenlere göre ayakta durması bile mucizeydi.

"Yolculuk nasıldı, ufaklık?" diye sordu.

"İğrençti," dedim, o beni bırakırken. "Çok uzun sürdü, çok soğuktu, çok sıkıcıydı."

"Daha şubatın başındayız, tatlım," dedi sırıtarak. "Bugün serin bir sonbahar günü gibi. Kendini hazırlasan iyi edersin."

"Böyle şeyler söylediğinde deli gibi görünüyorsun."

"Sen de en sevdiğim ukala gibi görünüyorsun," diye cevapladı. "Çok uzun zaman oldu. Ne var ne yok, Mick?"

Dedem bir kere daha homurdanınca Büyük John, "Değil mi?" diye yanıtladı.

Sarah ile annem her zamanki gibi konuşma bombardımanına girişti, kıkırtı dolu haykırışlar eşliğinde mutfağa yöneldiler. Ben de Alec'in nerede olduğunu gerginlikle düşünerek peşlerinden gittim.

Mutfakta mıydı?

Yukarıdaki odasında mı?

Bir anda dolaptan mı çıkacaktı?

Tanrım, şu işi bir an önce atlatsam iyi olurdu.

"Sen kimsin?" Bunu duyup döndüğümde iki çocuk -bir kız bir de oğlan- ikinci kata çıkan merdivenin yanında duruyordu. Muhtemelen dört ya da beş yaşlarındaydılar, *Vikings* kapüşonluları giymişlerdi ve belli ki sorularını cevaplamamı bekliyorlardı.

"Ben Dani," dedim.

"Hayır. Bu bir erkek ismi," dedi kız olan, küçük kaşlarını çattı. Elinden yarı giyinik bir Barbie bebek sarkıyordu.

"Aynı zamanda *benim* ismim," diye karşılık verdim, neden anaokulu çağındaki bir çocuğa adımı açıklamaya çalışıyordum ki?

"Saçını sevdim," dedi oğlan, söylediğini çenesiyle onaylayarak. "Topuzun kocaman."

"I, teşekkür ederim." Elimi dağınık saçına götürdüm. Dedeme göz attığımda gülümsediğine yemin edebilirdim. Ama neredeyse gülümsediğine...

"İki çocuk daha yaptığımıza inanabiliyor musun?" dedi John, kendine inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı.

"Bir dakika, bu çocuklar *sizin* mi?" dedim, derinden sarsılmıştım. "İkisi de *sizin* çocuğunuz mu?"

"Yok be, bu kadar şaşırmış gibi davranma," dedi sırıtarak. "*O kadar* yaşlı değiliz."

"Hayır, ondan değil," diye açıkladım gülerek, aklım fena hâlde başımdan gitmişti. "Sadece hiç bilmiyordum. Annem söylemedi."

Her şeyden burayı sorumlu tuttuğu için babamın yanında Minnesota'yla alakalı hiçbir şey söylememeye özen gösteriyordu, yani böyle büyük bir şeyden bahsetmeyi unutması o kadar da tuhaf değildi.

Tekrar ikizlere bakınca tam anlamıyla gördüm, Alec'e çok benziyorlardı. Koyu renk saçlar, koyu renk gözler, yaramaz yüzler; sanki onun küçük klonlarıydı.

Ya da *eski hâlinin* klonları.

John'a, Alec'in abilik hakkındaki görüşlerini sormak istesem de nedense adını söylemekten korktum.

Ancak sanki aklımı okudu.

"Bu arada, Al arkadaşıyla bir yere gitmek zorunda kaldı ama birazdan döner."

"Ya," dedim, nasıl cevaplayacağımı bilmeden. İlgilenmiş gibi görünmek istemiyordum ancak aynı zamanda ilgilenmiyormuş gibi görünmek de istemiyordum.

"Yemeğe yetişebileceğini sanmam ama siz gitmeden gelir."

"Tamam, süper," diye yanıtladım, yemekte olmayacağı için rahatlamıştım. En azından o gelmeden duruma hazırlanmam için birkaç saatim daha olduğunu anlayınca biraz olsun gevşedim.

Sarah, "Masada bir yer kap, yemek hazır," dediğinde midem guruldadı çünkü onun harika bir aşçı olduğunu hatırlıyordum. Kokuya bakılırsa durum değişmemişti.

Annem, "İki kere söyletmeyiz," dedi ve Mick dedemle bana yanına oturmamızı işaret etti. Ben soluna, dedemse sağına geçti. Sandalyemi büyük yemek masasına doğru çekerken her yerde tabak olduğunu görüp şaşırdım.

Hem de bir sürü *tabak.*

"Git arkadaşlarını çağır," dedi Sarah, John'a gözlerini devirerek. Bunun üzerine John bodrumun merdivenlerine yöneldi.

"Arkadaşları mı?" diye sordu annem, Sarah'nın uzattığı beyaz şarap kadehini alırken.

"John'a yemeğe geleceğinizi söylediğim anda koca ağzını açıp Dougie'ye, Andy'ye ve Ed'e söyledi. Onlara defalarca istenmediklerini söyledim ama sizin -ve Mick Boche'un- burada olacağınızı duyunca hokeyden çürümüş beyinlerine ağır geldi ve dinlemediler."

O sözünü bitirdiği anda John'un arkasındaki üç adam yukarı çıktı. Birinin üzerinde Vikings forması, diğerlerindeyse kareli gömlek vardı.

"Yok artık," diye cıyakladı annem. Birden ayaklanıp, üzerinde Vikings kapüşonlusu olan adama sarıldı. Adamı bıraktığı anda diğerlerine de sarıldı.

Dürüst olayım, bu duruma deli gibi şaşırmıştım.

Belli ki bu dörtlü birbirini tanıyordu ve onu böyle görmek biraz aklımı başımdan almıştı. Annem hayatı boyunca asker karısı olmuştu. Ara sıra üsteki etkinliklere katılan babamın iş arkadaşlarının eşleri sayılmazsa annemin doğru düzgün arkadaşı yoktu.

Fakat burada, çok eski dostlarmış gibi şakalaştıkları üç adama neşeyle bakıyordu. Sanırım bizden önce bir hayatı olduğunu hep biliyordum ama nasıl olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Bu kızım, Dani," dedi annem, "bu da babam Mick."

Yetişkin adamlar kibarca gülümseyip bana selam verdiler ama sonra dedeme ilahmış gibi bakmaya başladılar. Hemen NHL maç anılarına ve istatistiklerine daldılar; ufak bir sohbet bile etmeden, dedeme yalakalık yapmak ve eskiden hokeyde ne kadar iyi olduğunu söylemek için birbirlerini ezercesine konuşmaya başlamışlardı.

Acayip bir durumdu.

Dedemin gençken hokey oynadığını biliyordum ama bu adamlar, ona Wayne Gretzky'ymiş gibi davranıyorlardı.

Mick dedem yine de sadece tek kelimeli cevaplar ve homurtularla karşılık verdi ancak ilgilerinden rahatsız görünmüyordu. Belli ki sık sık bu muameleye maruz kalıyordu.

"Çenenizi kapasınız da yemek yesek?" dedi Sarah, Ed'e tezgâhtaki sıra sıra tencereleri göstererel. "Uslu duracağım demiştin."

"*Usluyum* zaten," dedi Ed kocaman bir gülümsemeyle. "Sence de usluyum, değil mi, Dani?"

Bana komplo kuruyormuş gibi sırıtıp göz kırpınca biraz şaşırdım.

"Yani, tabii," diye cevapladım.

Ed, "Gördün mü?" dedi Sarah'ya, beni işaret etti. "Dani harika olduğumu düşünüyor."

"Bence onu demek..."

"Dani rahatlaman ve rahatça konuşmamıza izin vermen gerektiğini düşünüyor," dedi Doug, o da sırıtıyordu. "Değil mi, evlat?"

Bu koskoca adamlar -yabancılar- beni şakalarının içine çekince kahkahamı öksürerek bastırdım.

"Senin adına konuşmalarına izin verme," dedi Sarah, büyük bir kaşığı bana doğrulttu. "Bunlar, disipline ihtiyacı olan fazla büyümüş çocuklardır."

"Dani'mizle öyle konuşma," dedi Andy, geniş bir gülümsemeyle. Ona karşılık vermeden duramadım.

Kimdi bu adamlar?

Genelde kimseyi tanımadığım karman çorman toplantılardan nefret eden biri olarak, iyi zaman geçirdiğim için şaşkındım. Oturup ağzıma yemek doldururken üst üste hokeyden, hokeyden ve hokeyden bahseden adamlara gülümsemeden edemedim.

Bu hokey çılgınlığı ne böyle?

On beş dakika sonra hâlâ birinin dün akşamki maçından söz ediyorlardı. Acaba sahiden konuştukları tek konunun hokey olduğunun farkındalar mıydı?

Sarah -ve *annem*- bile konuşmaya dâhil oluyordu.

Pak ile çubuklu dondurmayı birbirinden ayırt edemeyecek kadar hokeyden bihaber olduğumdan, katkıda bulunmadan sadece dinledim. Rahattım ve gösteriden memnundum, öyle ki Alec'i görecek olmanın gerginliğini unutmuştum.

Tuvalete gidip de koridorun karşısındaki odasını görene kadar aklımdan çıkmıştı.

Üstelik *-yok artık-* pek değişmemişti.

Kapıdan girmeden duramadım çünkü odası zaman makinesine girmişim gibi hissettirmişti.

Odanın merkezinde hâlâ tek kişilik yatak vardı ancak üzeri son geldiğimde gördüğüm Vikings nevresimiyle değil, gri bir yorganla kaplıydı. Hokey posterleri hâlâ duvarlarda asılı olsa da sanırım varlıkları artık daha mantıklıydı.

Eskiden atletik olmayan Alec'in spor temalı bir yatak odası olmasını komik bulurdum ama şimdi, oynasan da oynamasan da buradaki hayatın bir parçası olduğunu anlıyordum.

Köşedeki her zaman kullandığı küçük, meşe masaya göz attığımda parmaklarım çekmeceyi açmaya can attı. Kartpostalların ve pulların hâlâ orada olup olmadığını merak ediyordum.

O da benim gibi hâlâ bir yerlerde saklıyor mu?

Gerginlik içimde kıpırdansa da yanında ufak bir umut da getirdi.

En azından Alec konusundaki bilinmezlik sona ermek üzereydi.

Bu akşam yatağa girdiğimde, onu tekrar hayatıma almış olacaktım.

Alec

"Neden asosyal adi biri gibi davranıyorsun?"

Richie yanıma oturarak eğlencesini bozuyormuşum gibi bir bakış attı.

Oysa hayatının eğlencesini yaşıyor göründüğünden, söylediği oldukça ironikti.

Yemin ederim aynı tepeden en az on beş kez inmişti.

Hatırladığım kadarıyla her yıl, *Novotny*ler evlerinde devasa bir şubat şenlik ateşi yakıyordu. Arkadaşlarının hepsi kullanılmayan Noel ağaçlarını getirip temelde gün boyu her şeyi yakıyor ve bira içiyorlardı, küçük çocuklarsa devasa tepeden kızakla kayıyorlardı.

Eskiden, gün boyu kayan küçük çocuklardık ancak son birkaç yılda Zack, ateşin başındaki akşam görevini devralmıştı ve yetişkinler içerideyken *kendi* arkadaşlarıyla hem kayıyor hem de bir şeyler yakıyordu.

"Öyle davranmıyorum," dedim, gönülsüzce AirPods'umu çıkarıp ateşe bakarak dinlediğim *hell of a good time* şarkısını durdurdum. Kendimi çoğu zaman sosyal bir adam olarak görürdüm ancak bu akşam hiç havamda değildim.

Beremi kaşlarıma kadar indirdim çünkü şenlik ateşi gürül gürül yansa da hava buz gibiydi.

Ve Richie yanılıyordu.

Adi biri gibi davranma konusunda değil ama. Asosyallik yapmamın sebebi -kahretsin- Dani'yi düşünmeden duramamamdı.

Annemin sürekli nerede olduğumu soran mesajlar atması da hiç yardımcı olmuyordu.

Annem: Yolda mısın?

Annem: Dani sıkılmış görünüyor. Acele et.

Tufaya düşen kendisiydi çünkü Dani gidene kadar eve dönmeyi düşünmüyordum. Onunla önünde sonunda yüzleşmek zorunda kalacağımı bilsem de bunu okulda yapmayı tercih ederdim.

Uzaktan.

Geri dönen sarışın için verilen hoş geldin yemeğine katılmam gerekmiyordu.

Ben almayayım.

"Buraya geldiğinden beri sadece Tawnee'yle konuştun ve o da -doğrudan alıntı yapıyorum- *eğlenemeyecek kadar sarhoşsun* dedi."

Tawnee'nin bulunduğu yere baktığımda, adını duymuş gibi bana bakıp gülümsedi. En yakın arkadaşı Kylie ile battaniyelere sarınmışlar, ateşin yanında duruyorlardı. Muhtemelen başkasından önce ona çıkma teklif etmeliydim.

"Saçmalık," dedim, bardağımı kaldırıp gülümsemesine karşılık verdim. "Sarhoşluğumla eğlenceli olmaya çalışıyorum zaten."

Fakat sarhoş değildim.

Olmaya çalışıyor, sarhoş olmak için bir tarafımı yırtıyordum ama şu anda çok ayık ve çok düşünceliydim.

Arkamızda olduğunu bile fark etmediğim Vinny, "Sezon bitene kadar içmeyeceğini söylememiş miydin sen?" diye sordu.

"Yakamdan düşer misin lütfen, anne?"

"Ah, demek şerefsiz gibi davranmıyorsun?" dedi Richie, ukala bir gülümsemeyle.

"Sayı," diye mırıldandım omuz silkerek çünkü her konuda haklılardı.

Aralık ve ocak aylarını -ve şubatı- ayık geçirmeye *kararlıydım* çünkü partilerin keyfini süremeyecek kadar çok şey tehlikedeydi. Her şey ayarlanmıştı ve herkes -yemin ederim herkes- bana güvenirken hata riskini alamazdım.

Ancak bu akşam, Dani'yi aklımdan atamıyor oluşumun içimi yakan huzursuzluğu karşısında risk ikinci plana düşmüştü.

"Şu müziği kapa da bize katıl. Kabul etmekten nefret etsem de kahrolası partinin havasını sen belirliyorsun sanki," dedi Vinny, bu saçma bir kavrammış gibi başını iki yana salladı. "Sen iyi zaman geçiriyorsan diğerleri de geçiriyor. Geçen seneki devasa kızak trenini hatırlasana?"

"Şu, Dex'in başparmağını kıran mı?"

"Neyse ne, inanılmaz bir şeydi ve tamamen senin sayendeydi," dedi kahkaha atarken. "Ama sen sessiz ve adi biri gibi davranıyorken her şey sakin, kimse delirmiyor."

"(A) Doğru değil," dedim, "ve (B) *doğru* olsa bile, bu benim suçum olmaz. Belki daha ilgi çekici olmalısın, böylece havayı *sen* ayarlayabilirsin."

"Senin aklının almayacağı kadar ilgi çekiciyim zaten, geri zekâlı," dedi sırıtarak. "Hokey olmasa benim gölgemdin."

Muhtemelen doğruydu. Saçma sapan uzunluktaki mullet kesim saçları -dolayısıyla lakabı Akışkan Vincent'ti- ve hokey oyuncusundan çok Amerikan futbolu defans oyuncusuna benzemesi sayesinde muhtemelen hep odanın en ilgi çekici insanı olurdu.

Telefonum titredi, cebimden çıkarıp bakmadan önce iç geçirdim.

Annem: Birazdan gidecekler.
Ne zaman geliyorsun? Galiba
Dani burada olacağını sanıyordu.

"Eh, Dani'nin ne düşündüğü umurumda değil," diye mırıldandım sessizce.

"Ne?" diye sordu Richie, şenlik ateşinin ışıltısı fareyi andıran mullet saçlarını alevden yapılmış gibi gösteriyordu. Ona *kızıl* demek, papaya *hafif ruhani* demek gibi çarpık bir eksik beyan olurdu. "Danny kim?"

İç çekip başımı salladım. "Mick Boche'un torunu."

Ve eski en yakın arkadaşım.

"Bir dakika... Boche'un torunu mu? Kaç yaşında bu kız?"

"Bizimle yaşıt."

"Hadi canım." Vinny içkisini bitirerek kâğıt bardağı ateşe attı.

"Evet. Küçüklükten beri tanışıyoruz, buraya yeni taşındı." Yalan değildi. "Artık Southview'a gidecek."

"Ne diyorsun sen? Görünüşü nasıl?"

"Mick'i uzun saçla hayal ediyorum da... aşırı korkunç bir görüntü," dedi Richie kahkahalarla.

"Hiçbir fikrim yok." Onu düşünmek istemiyordum. Saçlarını, çillerini, boyunu... *Daha da uzadı mı acaba?*

"Bu kız seni niye bu kadar sinirlendiriyor?"

"Sinirli değilim," diye savundum kendimi, dudağımı falan sarkıtıyormuş gibi konuşsam da. "Sadece annem eve dönüp onu görmem konusunda başımın etini yiyor ama partiden ayrılmak istemiyorum."

"Ayrılma zaten," dedi Zack. Konuşmaya dalıp sesini alçalttı: "Çünkü Reid kocaman bir bong getirdi."*

"Tabii getirmiştir." Vinny gülerek başını salladı.

Reid, resmen seksenlerdeki bir keş filminden çıkmış gibi görünen tek tanıdığımdı. Pek içki içmese de tüttürme konusunda hiçbir çekincesi yoktu.

Bense tam tersiydim.

Araba sürmeyeceksem birkaç birayı sorun etmezdim ancak yaygın görüşün aksine -abarttıkça abartılan birkaç hadise yüzünden- aslında partileri çok sevmiyordum.

Özellikle de Reid'in tarzı olan partileri.

Fakat bir saat sonra, bira, Dani'ye odaklı düşüncelerimin akışını bir türlü yavaşlatmadığından -ve annem **Dani ÇOK GÜZEL olmuş bu arada**, diye mesaj attığından- birkaç hata yapmak için iyi bir gece olduğunu düşünmeye başladım.

"Hiç tepeden *kayarken* tüttüren oldu mu?" diye sordu Richie. Sadece kafası güzelken çıkardığı tiz kıkırtısı konuşmasına eşlik

---

* Bong, yasa dışı madde ve tütün içiminde kullanılan bir yöntemdir. Bu maddeler her yaştan insan için tehlikeli ve uzun vadede zararlı olmasıyla birlikte 18 yaşının altında bir çocuğun kullanımı ciddi yaptırımlar ve sıkıntılarla karşılaşmasına sebep olabilir.

ediyordu. "Reid kızaktayken tüttürse buharlı lokomotif gibi görünür."

"Öyle efsanevi bir şey denemeye cesaret edemez," dedi Vinny, başını sallayarak. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Yalan tespit edilemedi, Akışkan Vincent," diye ona katıldı Reid, yarı kafayı bulmuş gülümsemesiyle onayladı. "Ama kim yapabilir biliyorum."

"Kim o deli?" dedi Zack, ateşe bir yığın çalı atarken.

"Bizim Zeus."

Dani

Gergin değilim, odaklandım.

Tuvaletin aynasına bakarken saçmalığın daniskası olsa da bunu tekrarlayıp durdum. Hiçbir şey yeni okulun ilk günü kadar kötü olamazdı ve *gerginim* demek, stresimi anlatmaya yetmezdi.

Ancak yıllar içinde, yeni bir okuldan kurtulmak için yapmam gerekenlere odaklandıkça kendimi daha kontrollü ve sınırlı ölçüde... *âciz* hissetmeye başlamıştım. İnsanların beni yargılayacakları şeylere ve öğle yemeğinde nereye oturacağıma odaklanmak yerine, esas önemli olana vermiştim kendimi.

Mesela, gelecek sene Harvard'a gitmek istiyordum.

Harvard'a gitmeyi *o kadar* istiyordum ki... Lorelai, Rory'nin Harvard'a gitmesini ne kadar istediyse ben de o kadar istiyordum.*

İlkokuldayken babam, Boston'ın hemen dışında Hanscom Hava Üssü'nde görevlendirilmişti. Annem beni eğlencesine Harvard'a götürürdü ve sonbaharın tamamını yapraklar tam rengini almışken kampüsü keşfederek geçirirdik. Annem, Harvard Meydanı'nda bana Lunchables yedirirken oraya delice âşık olmuştum.

Tam olarak neyini sevdiğimi bilmiyordum ama Cambridge beni mutlu eden yerdi.

Yani evet, şu anda hayattaki tek amacım Harvard'dı.

---

* Gilmore Girls dizisinin anne kız karakterleri olan Lorelai ve Rory'e gönderme yapılmıştır.

Son birkaç yılda hayattaki her şey altüst olunca, abes üniversite hedeflerini birincil önceliğin yapmanın muhteşem bir oyalama taktiği olduğunu keşfetmiştim.

Yeni okulda arkadaş bulamadın mı?

Kimin umurunda? Harvard'a girmeye odaklanman lazım.

Voleybol oyuncusu yine arkandan seninle dalga mı geçiyor?

Kimin umurunda? Harvard'a girmeye odaklanman lazım (hem o kaltak Harvard'a asla giremeyecek).

Yani Southview'dan beklentim Harvard sigortasıydı, zira başvurum *ertelenmişti* ve hâlâ kabul almayı bekliyordum. Kusursuz not ortalamamı korumam, hedefimden sapmamak için bir danışmanla görüşmem ve nihayet başvurumu yeniden değerlendirdiklerinde, Minnesota'ya Harvard hedefiyle kafasını derslere gömmüş hâlde gelmiş biri olarak kabul komitesinin karşısına çıkmam gerekiyordu.

İlk güne odaklanmamın amacı, bu önemli şeyleri pekiştirmek ve başka hiçbir şeyi düşünmemekti.

Saçımı tokayla tutturup banyonun lambasını kapadım.

Fakat dairemizin küçük mutfağına girdiğimde, mikrodalgada annemin yazdığı not duruyordu:

Mutfağın elektriği hâlâ çalışmıyor, kahvaltıya aşağıya gel.

Harika.

Dün akşam yatağa girer girmez dedemle hâlâ baş başa konuşmadığımızı fark etmiştim. "Uzamışsın," demesi dışında iki çift laf etmemiştik.

Bu yüzden, onunla nasıl geçineceğimi düşünmek sinir bozucu şekilde gerilmeme sebep oluyordu.

Koskoca Mick Boche.

Cumartesi akşamı herkesin ona nasıl davrandığını hatırlayınca gözlerimi devirdim. Masadaki yetişkin erkekler, yemeğe huysuz bir ihtiyar değil de Taylor Swift gelmiş gibi davranmışlardı.

Hokey belli ki insanı delirtiyordu.

Montumu ve sırt çantamı alarak aşağı inerken *kahvaltı yapsam mı* diye düşünüyordum.

Midem bu kadar altüstken pek de iyi bir fikir gibi gelmiyordu.

Mutfağa girdiğimde Mick dedem masada oturmuş, gazete okuyor; annem ise ocakta omlet yapıyordu. Dedemin burnunda, korkutuculuğunu vurgulayan okuma gözlüğü vardı, halbuki onu yaşlı göstermesi gerekirdi.

"Günaydın," dedi annem, şakıyarak. Arkasına bakarak bana gülümsedi. "Nasıl uyudun?"

"Harika," dedim, ne yapacağımı bilmediğimden masada *onun* karşısına oturdum.

"Yataklar rahattı, değil mi?" dedi annem, sesinde Disney prenseslerinkine benzer mutlu bir tını vardı.

"Hem de nasıl," diye mırıldandım ve telefonumu cebimden çıkardım.

"Yatak hoşuna gitmemiş."

Sesindeki rahatsızlığa ve soru değilmiş gibi konuşmasına şaşırarak masanın karşısına baktığımda Mick dedem kısık gözlerle beni izliyordu.

"H... hayır, ıı, gitti," diye kekeledim. Omuzlarımı silkerek ekledim: "Harikaydı."

"Başka bir yatak alabilirim." Gözlüğünü çıkardı. "Daha yumuşak mı olması lazım?"

Yatak ne demekti? Dedem bana birini öldürmüşüm de cesedin nereye gömüldüğünü öğrenmek istiyormuş gibi bakarken sorgu odasının sert ışıklarının altında olduğumu hissettim.

"Hayır, yatağı gerçekten sevdim."

"Ya." Kollarını geniş göğsünde kavuşturarak doğrudan gözlerimin içine baktı, sonra da, "Bugün *karartma* var," dedi.

"Ne?"

Çenesiyle bol kazağımı gösterdi. "Okulda. Simley maçıyla başlayan rekabet haftası olduğu için herkes siyah giyecek."

"Ya..." *Ben de* kollarımı kavuşturdum. "Ben bunu giyeceğim ama sağ ol." Örgülü kazağımın kalın, sıcak yünü, okul ruhundan daha önemliydi.

"Bunun akıllıca olduğuna eminsin." Bunu da soru sormak için söylediğini *sanmıştım* ama cümlesi sorudan ziyade bir durum belirtisiydi.

Ne oluyordu?

"Sıcak tutuyor ve Simley ne, bilmiyorum bile. Yani evet. Gayet iyi bir seçim."

"Dani," dedi annem. "Rekabet haftasıymış. Bugünlük siyah giymek istersin belki."

İyi bari, madem rekabet haftası...

Annemin iyi niyetli olduğunu biliyordum. Okulun ilk günlerinden ne kadar nefret ettiğimi bildiğinden, uyum sağlamamla her şeyden çok ilgileniyordu.

Fakat ben yeni bir okula uyum sağlamanın tüm kurallarını biliyordum, öyle ki kural kitabını yazsam yeriydi.

Kural #1: Mesele uyum sağlamak değil, araya karışmak. Görünmez ol.

Üstelik abartıyor falan değildim, sadece hayatta nasıl kalacağımı biliyordum.

Yeni bir öğrenci olarak görece tarz sahibi olmalısın ki o şerefsizler seni şaşkın bir inek sanıp saldırıya geçmesinler. Ama fazla tarz da olamazsın, aksi takdirde havalı olmaya çalıştığını zannederler.

Ve çirkin de olmak istemezsin çünkü pislikler buna bayılırlar. Ama güzellikle de tehdit sayılabileceğinden en iyisi orta karar takılmak.

Herkese benzemek...

Tamamen unutulabilir olmak ve kesinlikle ilgi çekmemek...

"Evet, eminim," dedim. "Rekabeti umursamayacak kadar yeniyim."

İlk gününde okul ruhu haftası kıyafetleri giymek, zorlama görünebilir.

"Southview kazanacak," dedi Mick dedem, gözlerini gazeteden ayırmadan. "Simley hayatta Zeus'a karşılık veremez."

"Herhâlde Yunan tanrısından bahsetmiyorsun?" Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum çünkü spor hiç ama hiç umurumda değildi.

"Feci bir savunma oyuncusu," dedi ve onunla gerçekten spor konuşmak istediğimi düşünür gibi kaşlarını kaldırdı. "Yemin ederim o çocuğun geri vuruşları Kronwall'u hatırlatıyor."

"Kronwall ne?" diye sordum.

"Niklas Kronwall," dedi, kaşları tiksintiyle birbirine yaklaşırken. "Red Wings'te oynuyordu? Efsanevi *checker*?"

Red Wings'in bir hokey takımı olduğunu bildiğim için *checker* derken neyi kastettiğini anlamıştım.

Ancak, "Bir dakika, *vuruş* derken... Beyzboldan mı bahsediyorsun? Bu Kronwall'un isabet oranı ne?"

"Hokey." Dedem aptallığıma şaşırırken bana suratını astı. Sanki böyle bir cevap verilebileceğini idrak edemiyordu. "Bi' hokey oyuncusundan bahsediyorum."

Minesota erkekleri ve şu harf yutma eğilimleri var ya...

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu annem, gıcıklık yaptığımın farkında olduğunu söyleyen bir bakış atarak.

"Olabildiğim kadar hazırım," dedim, evde eğitim görüyor olmayı umarak. Boşanmaya karar verdiklerinde ailemi liseyi uzaktan bitirmeye ikna etmek için çok uğraşmıştım ama annemle babam, okulda sosyalleşerek öğrenilenlerin kitaplardakiler kadar önemli olduğu konusunda inatçıydılar.

Aynen, diye düşündüm. *Benim gibi bir son sınıf için liseden nefret ettiğimi tekrar tekrar öğrenmek aşırı önemli.*

Annem okula giderken durmaksızın konuştu. Dikkatimi dağıtmaya çalıştığının farkında olsam da kucağıma kusmamak için var gücümle mücadele ederken yalnızca pencereden karlara ve evlere bakabiliyordum.

Annem otoparka girdiğinde, tuğla duvarlı inanılmaz büyük liseyle karşı karşıya kaldığımda kalbim hızlandı.

Her şeyiyle uğursuz görünüyordu.

İç karartıyordu.

Aşırı soğuktu.

"Benim zamanımdakinden çok farklı görünüyor," dedi annem, ön camdan bakmak için öne doğru eğildi. "Ama harika bir okuldur. Belki mesaj atarsın diye Alec'in numarasını vermiştim, değil mi?"

Alec geçen akşam gelmemişti. Rahatlasam da hâlâ onunla karşılaşmaktan korkuyordum. Annem, ihtiyacım olursa mesaj atayım diye numarasını vermişti ve sırf yüz yüze görüşmeden önce aramızdaki tuhaflığı atmak için *bir şey* yazmayı düşünüyordum.

"Evet," dedim, annem arabayı kapılara yaklaştırırken sırt çantamı aldım.

"Bana en yakın zamanda mesaj at, neler olduğunu bileyim ki endişelenmeyeyim, olur mu?"

"Tamam," dedim. "Ama merak etme, her şey harika olacak."

Buna inanmıyordum ama onu kendi stresime dâhil etmenin ne faydası vardı ki? Durumunu iyileştirmezdi, zaten başarısız evliliğinden ötürü toparlanmakta zorlanıyordu .

"Mesaj atarım," dedim, kapıya uzanıp dışarı çıktım. Doğrulduğum anda hava yüzüme âdeta yumruk attı.

Tanrım, nasıl bu kadar soğuk olabilir?

"Güle güle, tatlım," dedi, gitmeden önce son bir kez elini salladı.

Yutkunup kapıya yöneldim, paniklemeyeyim diye burnumdan derin nefesler almaya özen gösterdim. İlk günden anksiyete nöbeti geçirirsem kâbus gibi olurdu, o yüzden özellikle dikkat etmem gerekiyordu.

Lütfen, Tanrım, panikatak olmasın.

Okula girdiğim anda ofisi gördüm.

Çok şükür hissettiğimden daha *kayıp* hâlde dolanmama gerek kalmamıştı.

Ancak oraya doğru giderken okulun içindeki her bir yüzeyi süsleyen hokey *coşkusunun* devasa boyutunu fark etmemek imkânsızdı.

Anlamsızdı.

Okulun hokey takımının kocaman bir posteri, yüksek tavanın kirişine asılmıştı ve oyuncuların ayrı posterleri de duvarları

kaplıyordu. Okul ruhunu anlasam da bir düzine liseli oğlanın, gerçek birer ünlüymüş gibi her yere yapıştırılmış olmasını komik buluyordum.

Ofisin kapısını açtığımda hokey işaretlerinin hareketli idari kanadın içini de işgal ettiğini gördüm.

PACKER MAÇI GÜNÜ!!!

Sakin olun yahu.

"Yardımcı olmamı ister misin?" diye sordu, masanın arkasındaki, kulağına telefon tutan kadın.

"Merhaba, ıı, adım Dani Collins ve yeniyim. Bugün, ıı, ilk günüm," dedim kekeleyerek.

"Günaydın, Dani," dedi kadın kocaman bir gülümsemeyle, sesinde beni bekliyormuş gibi bir yakınlık vardı. "Biraz erkencisin, sandalyelerden birine otur sen, Cassie on beş dakikaya gelir sanırım."

"Cassie?" diye sordum, kim olduğunu bilmem gerekir mi diye düşünerek.

"Sana etrafı gösterecek öğrenci," diye açıkladı. "Ona bayılacaksın. Cassie bir tanedir."

"Ah," deyip başımı salladım. "Güzel."

"Herkesi tanır ve herkes ona bayılır, yani seninle ilgilenecek en doğru kişi olacaktır."

"Harika," dedim, bir kez daha başımı salladım.

Sandalyelerden birine oturarak ofis penceresinden hareketlenmeye başlayan koridora baktım.

Öğrenciler birbirlerine bağırıyor, gruplar birlikte yürüyordu... Tanrım, bundan öyle nefret ediyordum ki...

Çünkü ilk günde, kimlerin tehdit olduğunu anlamak imkânsızdı.

Dört kişilik kız grubu, hoş saçları ve kusursuz dişleriyle kahkahalar atıyordu. Şu anda zararsız görünüyorlardı.

Hatta iyi.

Fakat aslında insanın hayatını cehenneme çevirebilecek kızlardan olabilirlerdi.

Benim hayatımı.

Aynı şey erkekler için de geçerliydi. Dört çocuk, kupa vitrininin yanında gülümsüyor, sevimli görünüyordu. İyi çocuklardan da olabilirlerdi her şeyi mahvedebilecek tiplerden de.

Bunu bilmem mümkün değildi, sonuçta tehlikeye karşı ikaz işareti verilmiyordu.

Bir grup hokey formalı erkek, birer ikonmuş gibi koridorda yürüdü. Üzerlerinde fotoğraflarının bulunduğu bir sürü pankartın önünden geçerken dünyanın hâkimi gibi hareket ediyorlardı.

Gerçi cumartesi akşamı gerçekleşen hokey temalı akşam yemeğinden sonra şaşırtıcı değildi.

Belli ki kültürleri buydu.

Yine de... *yok, ben almayayım.*

Açıkçası, sporculara ön yargılı yaklaştığımın farkındaydım. Bir grup insanı, birkaçının davranışları üzerinden yargılamamam gerektiğini biliyordum ancak atletik başarının yıllar içinde getirdiği aşırı kendine güvenin, narsistik sosyal canavarlar yarattığına şahit olmuştum.

Kötü kız diye bir şey varsa -ki vardı- ukala sporcular onlardan da beterdi.

Çünkü ellerinde akılalmaz bir güç vardı.

Sporculardan biri, düşünmeden *yeni kız ateşliymiş* derse, bunu iltifat amaçlı söylemiş olsa bile bütün arkadaşlarının fikirlerini belirtme ihtiyacı hissetmelerine neden olurdu.

Hayır, değil.

Kaltağa benziyor.

Burnu bir tuhaf.

Şu inek gözlüğü... yapma.

"Sadece nefes al," dedim kendime, kaygımı uzakta tutmaya çalışarak.

Hokey oyuncularını koridorda izlerken, tepeden sarkan bir başka büyük pankart fark ettim. Bu seferki ortak alanın öbür ucuna kadar gerilmişti. Pankartın üzerinde, geniş omuzlarına ZEUS adı yazılmış, sırtı dönük bir hokeycinin silüeti vardı.

Saçmalık.

Burnumdan yavaşça derin bir nefes aldım.

Her şey yoluna girecek.

Tam o sırada, kahverengi saçlı uzun bir kız ofise girdi. Üzerinde siyah tayt ve siyah bir SOUTHVIEW sweatshirtü vardı. Doğrudan sekretere yürüdü.

"Sonunda geldin, Cassie," dedi kadın. "Bu Dani." Beni gösterip ekledi: "Dani, bu da Cassie."

Cassie arkasına bakarak beni gördüğüne sevinmiş gibi gülümsedi. Herhâlde böylesi, rahatsız görünmesinden iyiydi.

Elbette, deneyimlerimden yeni gelenlere etrafı gösteren öğrencinin genelde (A) ders dışı aktiviteleri seven hakikaten iyi bir insan ya da (B) ders dışı aktivitelere kafayı takmış bir kontrol delisi olduğunu biliyordum.

İlki olmasını umdum.

"Selam," dedi sırıtarak. "Programını aldın mı?"

"Evet, e-postayla yolladılar," dedim, telefonumun orada olduğunu anlayacakmış gibi cebimi işaret ettim.

"Aynen, bu kadar ileri seviye ve onur düzeyinde ders almana hayran kaldım doğrusu," dedi. "Bu arada, kazağına bayıldım. Harry Burns'ün Sally ile flört muhabbeti yaparken giydiğine çok benziyor."

"Teşekkür ederim," dedim, referansa gülümsemek istesem de ağzımı kapalı tutmanın daha iyi olduğunu biliyordum.

Çünkü bir başka önemli kural...

Sana ilk gün okulu gezdiren gönüllüyle kişisel bilgilerini paylaşma. Ne kadar iyi görünürlerse görünsünler, okulun sosyal hiyerarşisinde nerede durduklarını bilmiyordum.

Bir gün arkadaş canlısı görünen biriyle *Harry Sally ile Tanışınca*'yı* izlemenin seni rahatlattığını paylaşırken, aynı kız iki gün sonra arkadaşlarına annenle DVD'de eski romantik komedileri izleyen eziğin teki olduğunu söyleyip dalga geçiyor olabilirdi.

---

* Harry Sally ile Tanışınca (*When Harry Met Sally), 1989 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.*

Ne kadar az paylaşırsan o kadar iyi olur.

Cassie beni koridora yönlendirerek hemen tur rehberi kişiliğine büründü. Yanından geçtiğimiz her şeyi gösterdi, ben de bize bakan insanların son derece farkına varırken ona odaklanmaya çalıştım.

Tam kafeteryada nereden kahvaltı alabileceğimi gösterirken birkaç hokey oyuncusunun daha yanından geçtik ve içlerinden biri ona seslendi.

"Ne?" dedi Cassie gülümseyerek. "Meşgulüm, görmüyor musun?"

"Evet ama bir sorumuz var," dedi kızıl saçlı çocuk.

"Neymiş o?"

"Cumartesi akşamı şenlik ateşinden sonra nereye gittiniz?" diye sordu. "Yanımdayken bir saniye sonra ortadan kayboldunuz. Üstelik Kyle'ın yokluğunu da fark ettik. Yani düşünüyorduk da..."

"Yapma öyle şeyler," dedi Cassie, gözlerini devirdi ve şakacı bir tavırla onu hafifçe itti. "Partiden sonra Kyle ne yaptı, bilmiyorum. Adileşme."

"Adileşmiyorum," dedi çocuk, hafifçe güldü. "Sadece eve sağ salim döndüğünden emin olmak istedim."

"Eminim öyledir. Bu arada, bu Dani. Yeni geldi."

"Selam," dedim.

"Bu Richie," dedi kızıl çocuğu göstererek. "Bu da Vinny."

Vinny'nin sarı mullet saçları o kadar uzundu ki sırtının yarısına kadar uzanıyordu. Bu yeterince sarsıcı değilmiş gibi -o saç *neydi* öyle- çocuk bir de dev gibiydi.

"Bir dakika. Adın Dani mi?" diye sordu Vinny, kaşlarını kaldırarak.

"Evet..." diye cevapladım, hepsi bana bakınca yanaklarım ısındı.

Richie, "Hadi be, sen Mick Boche'un torunu musun?" diye sordu.

Tamam, bak bu tuhaf oldu işte.

"Evet..."

Bunu nasıl şimdiden biliyor olabilirdi?

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu Cassie. Bir bana, bir de karşımdaki yabancılara bakıyordu.

"Hayır ama Zeus geçen akşam partide bahsetmişti," dedi Richie.

Ne?

"*Zeus'u* tanıyor musun?" diye sordu bu kez, önemli bir şeymiş gibi gözlerini iyice açmıştı.

"*Hayır*," dedim, çocuğun neden öyle düşündüğünü bilemiyordum. "Hayır, sanırım beni başkasıyla karıştırdı. Zeus denen kişinin kim olduğunu bilmiyorum."

Richie devam etti: "Evet, biliyorsun! O..."

Ancak tam o sırada zil çalınca Richie'nin söylediği... hiçbir şeyi duyamadım.

Çünkü sanki zilin içindeymişiz gibi ses çok fazla geliyordu.

"Görüşürüz, Cassie! Dani." Mullet Çocuk sırıtıp eğilerek selam verdi. "Benim için zevkti."

Ne halt oluyor...

Böylece erkekler ânında dağılarak beni cevaplanmamış sorularla baş başa bıraktı.

Zeus adındaki bir hokeyci beni nasıl duymuş olabilirdi?

"Tamam, seni derse yetiştirelim ki ilk günden geç kalma. Kimse öyle ilgi odağı olmak istemez, değil mi?"

Tanrı'ya şükür, anlıyor, diye düşündüm. "Doğru."

"Tamam, sana ilk dersine kadar eşlik edeceğim, sonra da ikinci derse götürmek için bekleyeceğim. Olur mu?"

"Harika," dedim. "Teşekkür ederim."

Ama o bana sınıfları ve koridorları gösterirken bazı hokeycilerin benden bahsetmelerinden duyduğum rahatsızlığı üstümden atamadım. Yani, *nasıl* olmuştu ki? Hiç mantıklı değildi çünkü buraya geldiğimden beri kimseyle tanışmamıştım ancak bunun dedemle bir bağlantısı olabilirdi.

Belki de Richie'nin babası Büyük John'un arkadaşlarından biriydi.

Bu durum biraz canımı sıktı çünkü tek istediğim görünmez olmaktı. Zeus her kimse, adımı bile unutmasını istiyordum. Gerçekten adımı duyduysa tabii.

"İşte geldik: İleri Seviye Edebiyat," dedi Cassie, sınıfı göstererek düşüncelerimi böldü. "Bu dersin öğretmeni, Bay Hunter. İyi biridir, yani onunla sorun yaşamayacağına eminim. Hatta dur sana yardım edeyim."

Kolumu tutarak beni sınıfa çekti.

"Bay Hunter, bu Dani, yeni öğrenci."

Adam, üzerinde yalnızca adımın ve programımın yazdığı Cassie'nin uzattığı kâğıt parçasına baktıktan sonra gözlerini kıstı.

Sınıftakiler bize bakmıyormuş gibi davranmak için elimden geleni yapsam da gözlerini diktiklerini biliyordum.

"Eh, tanıştığıma memnun oldum, Dani Collins," dedi.

Başımı sallayıp gülümserken, sesini alçaltıp oturmama izin vermesini diliyordum.

"Arka tarafta boş bir sıra var, oturabilirsin. Son zil çaldığında sana bir kitap getireceğim."

"Harika," dedim, yüzüm yansa da.

"Bittiğinde gelirim," dedi Cassie gülümseyerek.

O gidince kısmen rahatlamıştım çünkü o kadar neşeliydi ki kendimi iki laf edemeyen salağın teki gibi hissediyor, koluna yapışıp kalması ve beni koruması için yalvarmak istiyordum.

"Tamam, sağ ol," diye mırıldandım, ardından sınıfın arkasındaki boş sıraya yöneldim.

Görünmez olmak için elimden geleni yapacağım yere.

Alec

Bu o *muydu?*

Koridorda yürüyerek Vinny'nin Kyle ve Cassie hakkındaki komplo teorisini dinlerken gözlerim tanıdık gelmeyen sarışın kafaya odaklıydı. Görebildiğim kadarıyla ufak tefek, dalgalı sarı saçlı bir kızdı ve Tarih Bölümü'ne doğru yürüyordu.

"Beni dinliyor musun?" diye sordu Vinny.

"Yok," diye itiraf ettim, gözlerim hâlâ o buklelerdeydi. "Hiç dinlemiyorum."

Cassie'yi umursamadığım için değildi *-alakası yoktu-* ama hakikaten o mu değil mi diye anlamaya çalışıyordum. Nedense bilmem gerekiyordu.

Burada mıydı?

Dani gerçekten de şu anda Southview'ın koridorlarında mı yürüyordu?

Bana imkânsız geliyordu.

Tanrım, yedinci sınıftaki hâlim olsa zevkten *takla* atardı.

"Zeus!"

Döndüğümde Tawnee bana doğru yürürken gülümsüyordu, elinde ateşin yanında ayrılmadan önce ona verdiğim atkı vardı.

"İade ederim demiştim," dedi, ben de kendimi gülümsemeye zorladım.

Ve sarışının durumunu görmek için arkama bakmamaya çalıştım.

Tawnee ateşliydi, Tawnee havalıydı, öyleyse neden başımı çevirip buklelerin nereye gittiğini görmek istiyordum? Dani benim için hiçbir şeyken, varlığının bile Tawnee'yle olan bütün şansımı berbat etmesine hiç mi hiç ihtiyacım yoktu.

Hem dürüst olmam gerekirse, zaten hâlâ eski sevgilisini düşünürken Tawnee'nin benimle bir şeyler yaşamak istemesi zor ihtimaldi.

"Teşekkürler," diyerek atkıyı cebime soktum.

"Dün nasıldın?" diye sordu, ateş başında *kendimden geçtiğimi* düşündüğü belli oluyordu.

Öyle bir şey olmamıştı ama hiç içmediğim kadar içmiştim.

"Fevkalade," dedim, ciddiymiş gibi gülümsedim. "Neşe bombasıydım, sorduğun için sağ ol."

Zil çalarken Tawnee hafifçe gülümsedi, ardından diğer yöne gidince sevindim.

Kahretsin.

Sevinmemeliydim.

Kendimi toplamam gerekiyordu çünkü iki gün önce Tawnee Flanigan'ı gözümün önünden ayırmazken, bu sabah karşımdan gitsin de sarışın kafanın biriyle *Waldo Nerede?* oynamak için can atıyordum.

Daha onun yüzünü bile görmemiştim ama Dani şimdiden aklımla oynuyordu, aptalca bir durumdu. Artık benim için tamamen hiçbir şeydi ve çok geçmeden varlığını da unutmaya başlardım.

AirPods'umu takarak Hippo Campus grubunu açtım. *Brand New*, uzun zaman önce değmeyeceğini kanıtlayan biri için vaktimi ve beyin hücrelerimi harcamayı bırakmama uygun bir şarkıydı.

"Oğlum, Mick Boche'un torunuyla tanıştım."

Richie'yle kafeteryaya girerken, "*Ne?*" dedim, neredeyse bağırarak. Ancak onun bu duvarların içinde olduğunu kesinleştirmek beni fena sarsmıştı.

"Evet, ilk dersten önce Cassie kıza etrafı gezdirirken Vin ile onlara rastladık. Aşırı tatlı bir şey."

Vinny, *Her zamanki Richard işte, umutsuz romantik,* der gibi kaşlarını kaldırdı.

Richie temizlik delisi olduğu için on kadar peçete aldı. "Kızda tam kütüphaneci havası vardı, hani o gözlüğün ardındakini görmek istersin ya."

"Hallmark veya bir fantezide değiliz. Gözlük gözlüktür," dedi Vinny. "Muhtemelen gözleri bozuktur ve evdeki kütüphanesinde kullandığı, 'Bu kitap Bayan Boche'a ait' yazan küçük bir damgası vardır."

"Bu onu daha az ilgi çekici yapmıyor," dedi Richie gülerek.

"Boche'un torunu olduğunu nereden anladın?" diye sordum, neden şok tabancasıyla çarpılmışım gibi hissettiğimi düşünerek.

"Cass, adının Dani olduğunu söyledi. Sen öyle dememiş miydin?"

"Evet," dedim, bir tepsi alıp salata barına doğru kaydırsam da hiç iştahım yoktu. "Öyle."

"Kızla pek konuşamadan zil çaldı," dedi, "ama gün sonuna kadar onu bulacağıma eminim."

Nedense bu sözler beni kızdırdı.

"Yerinde olsam uzak dururdum," diye uyardım, Dani umurumda bile olmasa da Richie'nin peşine düştüğünü düşünmek beni çıldırtıyordu. "Çünkü onu son gördüğümde biraz sorunluydu."

"Ne demek *sotunluydu*?" diye sordu.

"Ne bileyim," dedim, tavuklu sandviçe uzanırken normal konuşmaya çalışıyordum. "Şu ne yapacağı belli olmayan, o yüzden de güven vermeyen tiplerden işte. Tekinsiz."

"Ooo, kütüphaneci seni terk mi etti?" diye sordu Vinny, tepsisine üç dilim pizza koyarken sırıtıyordu.

"Hayır," dedim çünkü mutlak gerçek buydu. Seni terk etmesi için önce o kişiyle *birlikte* olman gerekir ve Dani hiçbir zaman benimle *birlikte* olmamıştı. "Aramızda bir şey olmadı hiç, çocukken arkadaştık sadece ve o..."

"Tekinsizdi, anladık," diye lafımı kesti Vinny.

"Ne olur *fiestada* var deyin," dedi Kyle, yanımıza koştuğunda. "Bana şanslı yemeğimden lazım."

Kyle as kalecimizdi ve batıl inançlara fazlasıyla düşkündü.

Yani, hepimizin toplamından bile beterdi.

"*Fiestada* var," diye onayladı Richie. "Gelirken Bauer'in tepsisinde üç tane gördüm."

"Cılız herif hepsini bitirirse, onu yok etmek zorunda kalırım."

"Sen yok edebiliyor musun ki?" diye sordu Vinny. "Önce şanslı yemeğini yemen gerekmez mi?"

"Of ya." Kyle başını iki yana salladı. "Bilemiyorum."

Richie'nin onun hakkında *tatlı*, anneminse *çok güzel* deyişine mantıksızca sinir olduğumdan öğle yemeğinde kimsenin söylediğini duymadım.

Öncelikle, umurumda değildi.

Ama aynı zamanda Dani tatlı olamazdı.

Çok güzel olmaya *hakkı yoktu.*

Dani Collins'ten son istediğim şey, güzel *ve* Southview öğrencisi olmasıydı.

Hayatımda böyle dikkat dağıtacak şeylere yer yoktu. Kulaklığımı takıp *Come Apart* şarkısını dinleyerek kaostan kurtulmaya çalışsam da işe yaramıyordu. Onu düşünmek günümün geri kalanında beni deli etti, görüş alanıma giren her sarı saçta başımı çevirmeme sebep oldu.

Fakat maç öncesindeki destek etkinliği için dersten erken çıktığımızda, en azından bunun normal bir tavır olduğuna kendimi ikna etmiştim.

Sadece merak ediyordum.

Çocukluk arkadaşının yetişkin olarak nasıl göründüğünü düşünmek son derece normaldi.

Doğduğundan beri hoşlandığı kızı arayan zavallı küçük Alec değildim artık.

Hayır, durum tamamen farklıydı.

Ben farklıydım.

Yalnızca -Zeus olarak- eski boktan arkadaşımın güzel bir hatuna dönüşüp dönüşmediğini merak ediyordum.

Önemli değildi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Dani

Neyse ki maç öncesi destek etkinliği zorunlu değil.

Kapıya doğru, bu beklenmedik ceza ertelemesine sevinmiş hâlde yöneldim. Etkinlik için izin verildiğinde herkes gibi spor salonuna gitmiş, yalnızca üç tezahürat ve bir şarkı sonra çıkabileceğimi fark etmiştim.

İşte, bonus diye buna denirdi.

Gerçi tuhaftı. Zorunlu olmasa da sanki okulun tamamı etkinlik için yerinde kalmıştı. Üstelik Mick dedem haklıydı: Spor salonunda neredeyse herkesin üzerinde siyah kıyafet vardı. Aslında kırık beyaz kazağımla dikkat çekiyordum ama bu küçük isyan hareketimin arkasındaydım çünkü hayatımı az da olsa kontrolde tuttuğumu hissettiriyordu.

Tam çıkış kapısına ulaştığımda hokey takımı anons edildi ve yemin ederim, herkes okul ruhu etkinliğinde değil de konserdeymiş gibi ayağa sıçrayıp bağırmaya başladı.

Kalabalığın yuhaladığını düşünerek arkamı döndüm ancak sonra bir sürü fanatiğin, "Zeus!" diyerek tezahürat ettiğini anladım.

Yani, bu *Zeus* denen kişi hokeyde harika olsa bile ona duydukları hayranlık kesinlikle delilikti.

Hem o çocuğun tam bir benmerkezci olmaması mümkün değildi.

Gözlerimi kısıp, benden bahseden çocuğu tanıyor olabir miyim diye oyuncuların bulunduğu sıraya baktım. Fakat pilot gözlüğü

takmış, *Kahvaltı Kulübü*'ndeki Bender gibi yumruğunu havaya kaldıran uzun boylu çocuğu daha önce görmemiştim.

Tanrı'ya şükür.

Çıkıp boş koridorlardan ve bir şey başarmak için fazladan zaman bulmaktan memnun hâlde danışma ofisine ilerledim. Oraya vardığımda, bana atanan danışman öğretmen de -isim plakasına göre adı Joan Hrznski'ydi- benim gibi maç öncesi etkinliği es geçmeyi seçmişti ve zamanı vardı.

"Gelsene, Dani. Otur. Senin için ne yapabilirim?"

Oturup derin bir nefes aldım ve hâlâ arafta olmama dair o kâbusvari hikâyeyi anlattım.

Harvard'a kafayı taktığım için Kısıtlayıcı Erken Başvuru'ya kaydolmuştum ancak boşanma kâbusu yüzünden canım çok sıkkın olduğundan başvurum gerektiği kadar güçlü değildi.

Olması *gerektiği* kadar.

Bu yüzden de kabul edilmeden ertelemeye bırakılmıştım.

Tanrım, hâlâ inanamıyordum.

Ben bu haberle kafayı yerken Almanya'daki okulumun danışman öğretmeni notlarımı yüksek tutmakla kalmayıp -*Harvard her daim izliyor*- öz geçmişimi yeni okulumdaki ders dışı aktivitelerle şişirmem gerektiğini söylemişti.

"Eh, ben de ona katılmaya meyilliyim." Bayan Hrznski başını salladı. "Onlara yazmaya, telefon açmaya ve kayıt bürosunun peşinden koşmaya devam et, ben de kendi payıma düşeni yapayım. Southview'da ders dışı aktiviteleri sağlama alıp not ortalamanı yüksek tutarsak başarabileceğimize inancım tam."

İnancı hakkında şüphelerim olsa da hayalperest bir şekilde ona inanacaktım. Zaten başka bir seçenek var mıydı ki?

Gerçekle yüzleşecek değildim sonuçta.

Onun yerine, son nefesime kadar günaşırı kayıt bürosunu aramayı tercih ederdim. Harvard'daki ilk yılımı, daha *birinci sınıfın* anlamını bile bilmiyorken hayal ediyordum; başarısızlık bir seçenek *değildi.*

"Bağlantı kurması kolay kulüpler biliyor musunuz?" diye sordum.

Kayıt başvurularında harika görünecek ancak çok fazla sosyal temas gerektirmeyecek aktivite bulmakta oldukça iyiydim: çevre kulübü, matematik kulübü, Uluslararası Af Örgütü gibi.

Southview'da da bunlardan olmasını umuyordum.

"Şubat ayındayız, canım," dedi. *Canım* deyişi rahatsız etmişti çünkü dünyaları isteyen sinir bozucu bir eş veya çocuk değildim ben.

Sadece kahrolası matematik kulübüne girmek istiyordum.

Sonra, "Kulüplere katılmak için biraz geç," diye ekledi.

Peki... çok geçse neden bana ders dışı aktivite bulmamı söyledin?

Hüsranımı içime atarak, "O hâlde ders dışı aktivite olarak ne önerirsiniz?" dedim sakince.

"Belki bir bahar sporu. Çok iyi olur," dedi, kusursuz bir çözüm bulmuş gibi başını sallıyordu.

Aynen, Joan, birden mucizevi bir şekilde atletik oluverseydim çok iyi olurdu.

"Evet, ıı, ben hiçbir spor yapmıyorum," dedim, başımı duvara vurmak istemiyormuş gibi olumlu konuşmaya gayret ediyordum. "Çevre ya da yıllık kulübü gibi bir şey..."

"Hayır, onlar çoktan doldu," dedi, gülümseyip başını sallayarak sözümü kesti. "Yerinde olsam eve gider ve aklıma gelmeyen olası aktiviteleri gözden geçirirdim. Belki atletizm..."

Koşu yapan biri olsam koşmayı aklıma getirmez miydim sence, Joan Hrnzski??

"Tamam, teşekkür ederim," deyiverdim, ayağa kalkarak. Aklımı kaybedip ağlamak gibi aptalca bir şey yapmadan buradan çıkmam gerekiyordu.

Ofisten çıktığımda, bir takıma katılmazsam Harvard hedefimin rafa kalkacağını düşünerek köpürüyordum.

Saçmalığın daniskasıydı.

Mezun aile kontenjanındaki öğrencilerin, sırf eski bir zeki öğrenciyle akrabalıkları var diye alınmaları, sporcularınsa Harvard

formasıyla top sürebiliyorlar diye burs kazanmaları o kadar saçmaydı ki...

O insanlar olağanüstü birer aday olarak görülürken benim gibi hayatı boyunca kıçını yırtarak çalışmış biri ancak Minnesota'nın ücra bir yerindeki bir lisede *bowling oynadığını* kayıt formuna eklerse girebiliyordu. Nasıl yani?

Delilikti.

Koridora çıktım ve öğrenci kalabalığı spor salonundan çıkarken dişlerimi sıktım.

Harika zamanlama.

Yalnızca tek başıma surat asıp mutsuz olmak istiyordum. Çok muydu yani? Hokey takımının bu akşam Simley'nin hokey takımını yenip yenmeyeceğinden başka derdi olmayan öğrencilerle çevrili olmak, ihtiyacım olan son şeydi.

Hem Simley nasıl salak bir isim öyle?!

Zihnimdeki öfkeyle uğraşırken bir grup hokey oyuncusu yanımdan geçti ve bir anda etrafım sarıldı. Salına salına yürüyen tiplerin arasına doğru yutulurken beni fark etmediler bile. Taşıdıkları dev hokey çantaları, duvar gibi bir şey oluşturduğundan sıkışıp kalmıştım.

Lütfen öldürün beni.

Sırt çantama tutundum ve kasıntıların ortasında sandviç olup başımı eğik tuttum. Koridordaki herkes, varlıkları dünyaya gelen en harika şeymiş gibi tezahürat ediyordu.

Çıkış kapısı tam ilerideydi, yani başımı eğik tutup birkaç adım daha atarsam özgür kalacaktım.

"Zeus!"

Önümdeki çocuklardan biri -en uzun olan- dönünce devasa hokey çantası savrularak beni yere serdi.

Kelimenin tam anlamıyla.

Ceset torbası boyutundaki çantası beni bir güzel dövmüştü.

Kıçımın üzerinde düşerken, "Off," diye geri zekâlılara layık bir ses çıkardım ve spor çantasının bana çarpışı -ve arkalarda bir yerden gelen rastgele bir kahkaha- bardağı taşıran son damla oldu.

"Önüne baksan olmaz mıydı?" diye tersledim, kendimi tutamayacak kadar kızgındım. "Sırf sopayla paka vurmayı biliyorsun diye koridorda o saçma sapan dev çantanla insanları ezmeye hakkın yok."

Koridordaki gürültü yüzünden beni duyacağını sanmıyordum ama çocuk durdu. Hokey formalı iri tip, başını çevirip bana baktı ve kahverengi gözleri benimkilerle buluşunca nefesim kesildi.

Biraz kehribarı andıran ve kesinlikle tanıdık gelen kahverengi gözler.

O yaz ayları süresince defalarca gözlerime bakan kahverengi gözler. Çok denesem bile asla unutmadığım kahverengi gözler.

Dudağı ukala bir gülümsemeyle kıvrılırken elini uzattı.

"Ben de seni gördüğüme sevindim, Collins."

Alec.

Alec, Zeus'tu. Zeus, Alec'ti.

Hareket edemeyecek, konuşamayacak kadar şaşkındım. Her şey onun hokey çantasından daha sert bir şekilde üzerime çökmüştü. Alec, benim Alec'im, dokunabileceğim kadar yakınımda duruyordu. Her şeyden ve bunca yıldan sonra...

Geri dönmüştük.

"Zeus! Geliyor musun?" diye bağırdı çocuklardan biri, beni kendime getirerek. "Otobüs geldi."

Yüzümü inceleyen Alec'in gözleri kısıldı. Uzun bir sessizliğin ardından elini indirdi. Koridordaki kalabalık ağır çekimde hareket ediyor, tezahüratları ve bağırtıları belli belirsiz duyuluyordu. Fakat Alec'in sesini çok net duyuyordum.

"Evet," diye bağırdı o da, dudakları muzip bir şekilde yukarı kıvrıldı. "Çantamla hatunun birini devirdim de."

Hatunun biri mi?

Yutkunduğunda âdemelması hareket etti. Gülümsemesi yerinde kalsa da gözleri sertleşti.

Iı...

Onu artık tanımıyor olabilirdim ama bu bakışı hatırlamıştım.

Beni gördüğüne... kesinlikle *sevinmemişti.*

Alec

Nasıl cüret eder?

Bana öyle bakmaya nasıl cüret eder? Maç vakti neredeyse gelse de birkaç kere hızlanıp açık kaleye gol atmaya çalışırken aklımda hâlâ yüzü vardı.

Tanrım, yüzü.

Richie yanılmıştı.

Dani tatlı değil, kahretsin ki güzeller güzeliydi.

Gülüşü ve pervasızlığı sayesinde hep güzel olmuştu. *Daniliği*, ondan gözünü ayırmayı imkânsız kılardı.

Fakat koridorda yere serdiğim kız hiç şüphesiz muhteşemdi. Dalgalı sarı saçları, iri kahverengi gözleri ve siyah gözlüğü... hepsi *tamamen inanılmazdı.*

Gerçi umurumda değildi.

Adi biri değildim ama onu hiç görmemiş gibi arkamı dönüp gitmek iyi hissettirmedi desem yalan olurdu.

Çünkü onun artık bir önemi yoktu.

"Siktir," dedim sessizce, düdüğü duyduğumda. Çünkü ısınma bitmesine rağmen doğru düzgün bir şey yapmamıştım. Kahrolası otomatik pilottaydım, yani maç sırasında olmam gereken son durumdaydım.

Açık olmalıydım. Bilinçli hareket etmeliydim.

Kahrolası mavi formalı her oyuncunun yaptığı her hareketi önceden tahmin etmeliydim. Önemli olan tek şey Simley'yi devre dışı bırakmaktı, hele ki koltuklarda yetenek avcıları otururken.

Odaklan *lan*, *beyinsiz*.

Birkaç yıl önce, bir gün Dani'nin eziğin tekiyle evli ve kararlarından pişman hâlde beni NHL'de izleyeceği düşüncesiyle gaza gelirdim. Yaptıklarından pişman hâlde.

O zamanlar bu hayal işe yarıyordu ama artık kendimi öyle motive etmeme gerek yoktu.

Dani hiçbir şey, hokey ise her şeydi.

Bandın üzerinden atlayıp biraz su içtim. Koç maç planını tahtaya çizerken zihnimi Dani'den kopardım.

Ve pak düştüğü anda, aklımdan uçup gitmişti bile.

Bauer sayısal üstünlükle kalecinin yanından bir şut çıkarınca ilk skoru biz bulduk. Ardından Kirchner ve Hardina'yla nefis bir şekilde paslaşan Richie 2-0 yaptı. Genel olarak ikinci yarı berbattı, savunma biraz patlayınca Vinny birkaç kritik kurtarış yapmak zorunda kaldı ama nihayetinde işi bitirdik ve galibiyeti aldık.

Yürekli, çirkin ama sağlam bir galibiyetti.

Ama sonuçta kazanmıştık.

@ayisigikitap

Dani

"Geri dönmüşsün," dedi Cassie gülümseyerek, beni bekler gibi ön kapının hemen iç tarafında duruyordu.

"Bir dakika, seçeneğim var mıydı?" diye cevapladım, kapüşonumu indirince hoş bir sıcaklık yüzüme çarptı.

Fakat aslında en az dünkü kadar gergindim.

Southview'da A günleri ve B günleri vardı. Yani dün A günü olduğundan bugün B günüydü ve yepyeni derslerle karşı karşıyaydım.

Okulun ikinci ilk günü gibiydi.

Dün Alec'in beni gördüğüne sevinmemiş olması aklımdan çıkmıyordu. Tepkisini anlamamıştım -biri mutsuz olacaksa o kişi bendim- ancak onunla tekrar karşılaşmaktan çekiyordum.

Üstelik bunlar yetmezmiş gibi bir de B gününe denk gelen derslerimden biri, Southview'da tüm son sınıflara zorunlu olan *topluluk önünde konuşma* dersiydi.

Yani evet, esasında ikinci ilk günüm, ilkinden *daha çok* tedirgin ediyordu.

Çünkü hayatım boyunca bu okula gitmiş olsaydım bile midem bulanırdı, topluluk önünde konuşmak hiç bana göre değildi.

Yeni okulumda böyle bir ders almak ise tam bir kâbustu.

Tek dileğim, ilk günden insanları zorla ayağa kaldırıp kendileri hakkında biraz konuşmaya mecbur bırakan o konuşma öğretmenlerinden birine denk gelmemekti.

"Sanırım yoktu ama her türlü seni gördüğüme sevindim," dedi Cassie. "Sana etrafı gezdirmek, sıkıcı derslerimden çok daha ilgi çekici."

"Evet," dedim, hâlâ bu kadar dışa dönük biriyle nasıl konuşmam gerektiğinden emin değildim. İnsan doğası gereği, bana iyi davrandığı için açılmak istiyordum ama deneyimlerim bunun korkunç bir fikir olduğunu öğretmişti.

"Hadi ilk dersine gidelim," dedim. "Çünkü binanın ta kuzeybatı tarafında, yani biraz uzak."

Yürümeye başladığımızda Tanrı'ya şükür önceki güne kıyasla biraz daha az göze battığımı hissettim. Cassie o kadar nazikti ki yapmamam gerektiğini bilsem de kendimi ona danışmanın ofisine gidişimi anlatırken buldum.

Kahretsin ki birinin derdimi anlaması iyi gelmişti.

"Ee, dün akşamki hayal kırıklığından sonra bir şey yaptın mı?" diye sordu, kütüphanenin yanından geçtiğimiz sırada. "Sanırım herkes hokey maçındaydı ama senin gitmediğini tahmin ediyorum."

"Evet, ben evde kalıp biraz koli açtım," dedim.

Aslında odamın tüm eşyalarını boşaltmayı *ve* babamla telefonda konuşmayı başarmıştım ancak sonrasında duygusal olarak tükenmiştim.

Babamla son derece tuhaf ve karmaşık bir ilişkim vardı.

Babam, aklımda yüzde doksan oranında albay olarak yer buluyordu. Katı, kuralcı, son derece mesafeli bir baba olsa da oldukça iyi bir adamdı.

Dürüst bir yurttaş, doğuştan lider ve anlaması imkânsız biriydi.

Fakat diğer yüzde on, gardını düşürdüğü zamanları kapsıyordu... ve işte o zaman onu canım yanana dek özlüyordum.

Çünkü o nadir anlarda, bir şekilde seveceğimi bildiği komik bir görsel gönderiyor -kendisi anlamasa da- ve beni düşündüğünü göstermek için çiçek yolluyordu. Hayatım boyunca gözlerim fal taşı gibi açılmış bir hâlde ve nefesimi tutarak *albay* değil *baba* olduğu o çok nadir durumları beklemiştim.

Dün de onlardan biriydi.

Okuldan döndükten sonra odama bakmak için görüntülü aramıştı. Annemin adını anmak veya taşınmayı ve bunun beraberindeki her şeyi onaylamadığını gösteren tonda *Minnesota* demek yerine Almanya'nın bensiz aynı olmadığını söylemişti.

Çok hoş bir hareket olsa da onu deli gibi özlememe yol açmıştı, öyle ki saatler sonra uykum hâlâ gelmemişti.

Bana göre boşanmanın en zor yanı, zorunlu yakınlığın yokluğuydu. Normal, sağlam bir ailede, hoşuna gitse de gitmese de iki ebeveynin de yakınlarında olması gerekirdi.

Ancak boşanma söz konusuysa, bir daha asla böyle bir şey olmuyordu.

Her gün babamın yokluğunu da annemin varlığını da son derece şiddetle *hissediyordum*.

Bu gerçekten berbat bir şeydi.

"Ama maç efsaneydi," dedi Cassie, ilgileneceğimi varsayarak.

"Öyle mi?" diye sordum, hoşsohbet olmaya gayret ediyordum. Belli ki hokey, Southview'da benim dışımdaki herkesin ilgisini çekiyordu. "Kazandık mı?"

"Kazandık ama Zeus son beş dakikada gol atana kadar üç periyot boyunca gerideydik."

"Öyle mi oldu?" Alec nasıl olur da dedemin bahsettiği ve binlerce postere ilham veren Zeus olabilirdi? Çocukken spordan hiç anlamazdı. *Roblox oynamayı tercih ederim*, diyen türden, sevimli bir sakarlığı vardı.

Öyleyse nasıl sadece sporcu değil, birinci takımda *hokey* oyuncusu olabilmişti?

Hiç mantıklı değildi.

O andan beri karşılaşmamızı düşünüp duruyor ve aklıma her geldiğinde daha da kızıyordum. Beni çantasıyla düşürdüğü için özür *dilememekle* kalmamış, bir de beni tanımıyormuş gibi çekip giderek arkadaşlarıyla dalgasını geçmişti.

Bana "hatunun biri" demişti.

Umursamamam gerekirdi ancak çocukluk arkadaşımın aşırı iri, sinir bozucu bir sporcuya dönüşmüş olması düpedüz moral bozucuydu.

Taşınmanın tek artısı da yalan olmuştu.

"Evet, maçı tek başına kazandı ama yeni bir şey değil tabii. Genelde böyledir."

"Yani Alec hokeyde *gerçekten* iyi." Yeni hâli kesinlikle hokey oyuncusuna *benzese de* imkânsızmış gibi geliyordu.

"Dalga mı geçiyorsun?" Az önce sanki dünya yuvarlak mı diye sormuşum gibi bön bön baktı. "Alec hokeyde iyi demek, LeBron James fena bir basketbolcu sayılmaz demek gibi bir şey. Çok fazla lise rekoru kırdı ve NHL'e girme ihtimali var. Alec *en iyisidir*."

"Alec *Barczewski*." Tüm okulun etkinlikte ona verdiği tepkiye tanıklık etmiş olsam bile, inanamayacağım kadar alışılmadık geliyordu. "*Yok* canım!"

Eskiden o da benim kadar spordan uzaktı.

"Demek onu tanıyorsun?" dedi Cassie, gözlerini kısarak. "Dün tanımıyorum demiştin."

"Çünkü lakabını bilmiyordum," diye açıkladım, tam bir şok hâlinde. "Küçükken, o Zeus olmadan önce tanışıyorduk. Kendisi... nasıl desem, kuzenim gibi bir şey sayılır."

Aramızda bir bağ olduğunu düşünmesini istemiyordum çünkü ihtiyacım olsan son şey, insanların beni popüler bir sporcuyla bağlantılı görmeleriydi. Aksi takdirde tek bir arkadaş bile edinemeden mahvolurdum.

"Onu yıllardır görmedim, yani artık yabancı gibi," diye ekledim. Ben tam bunu söylerken hokey takımının başka bir posterinin önünden geçtik ve bu kez gözlerim onu ânında buldu.

Zeus.

Of.

Resimdeki ifadesi bana nedense beşinci sınıfın yazında beyzbol oynarken moraran gözünü hatırlatmıştı. Uçan bir top tam üzerine gelmiş ve Alec o topu eldiveniyle değil, yüzüyle yakalamıştı.

Üstelik buna *sevinmişti* zira maçın geri kalanında kenarda oturmuş ve sonrasında babası bizi Dairy Queen'e* götürmüştü.

İşte, benim arkadaşım *böyle* biriydi.

Alec'in -pardon, *Zeus'un*- gittiğim her okulda uzak durmayı öğrendiğim insanlara dönüştüğüne inanamıyordum.

Eski yakın arkadaşımdan uzak durma vakti geldi sanırım.

Ne var ki söylemesi, yapmasından kolay alacaktı anlaşılan. *Ah be evren, ne yaptım ben sana?* diye düşündüm, aynı gün topluluk önünde konuşma dersime girip *onu* gördüğümde.

Bahsi geçen topluluk önünde konuşma dehşeti ve ilk gün yüzünden zaten kusacak gibiydim ancak karşımdaydı işte. Arkada iki arkadaşıyla beraberdi ve hepsi sınıfın sahibi gibi sıranın altında bacaklarını açmış sırıtıyordu.

"Bu, Dan Collins," dedi Bayan Sykes sınıfa, "ve kendisi yeni öğrencimiz. Herkes mutlaka Dan'e selam versin ve yardımcı olsun. Şurada oturabileceğin bir sıra var."

Adım Dani diyerek onu düzeltmeliydim ancak konuşacak gücü kendimde bulamadım.

Yani muhtemelen yılın geri kalanı boyunca *Dan* olarak bilinecektim.

İşaret ettiği tarafa baktığımda Alec'in diğer tarafta olduğunu gördüm ki bu iyi bir şeydi ama sıralar U şeklinde düzenlendiği için onu ve arkadaşlarını her türlü görebiliyordum.

Harika.

Sırasının yanından geçerken ona bakmaktan kendimi alamadım, tam o sırada Alec de başını eğerek gözlerime baktı.

Karşısındaki sıradan köylünün varlığından keyif alan bir kral gibi sırıtıyordu.

Dişlerimi sıktım. Tam başımı çevirecekken göz kırptı.

Bana *göz kırptı.*

---

* Dairy Queen, ABD menşeili, özellikle süt ürünleriyle ünlü bir fast food zinciri. -çn.

Hatta ağzıyla bir ses çıkarmış bile olabilirdi ama beynimin duruma fazladan bir ukalaca efekt eklemediğinden emin olamıyordum.

Oturup sırt çantamı açtığımda yüzüm alevler içindeydi. Gerginlik, utanç ve bana göz kırptığı için suratını parçalama isteği arasında kalmıştım.

Kim böyle yapardı ki? Hangi on sekiz yaşındaki lise son sınıf öğrencisi birine *göz kırpardı*?

İnsanın, kendisine bakan birine göz kırpması için gereken kibir epey hayret vericiydi.

Neyse ki öğretmen derse başladı ve not almamız gerektiğinden sınıfın karşısındaki kahrolası göz kırpıcıyı unutma şansım oldu. Kendimi notlara ve her kelimeyi yazmaya verdim çünkü bu, kâğıttan başımı kaldırmaktan çok daha iyi bir seçenekti.

Dersin yarısında ona doğru baktığımda başını sıraya gömmüş uyuduğunu gördüm.

Alec, umurunda değilmiş gibi derste uyuyordu.

Açıkçası bu biraz ağlamak istememe neden oldu. Sanki bir şey kaybetmiştim -aslında onu çok uzun zaman önce kaybetmiştim- çünkü son beş yıldaki kötü günlerde, en yakın arkadaşımın hayatımda olmasa bile hâlâ bir yerlerde var olduğunu hayal etmiştim.

Bir gün tekrar arkadaş olabileceğimizi düşünebilmiştim.

Şimdiyse, bu ihtimalin artık var olmadığı gerçeğiyle yüz yüze kalmıştım.

Alec

"Yine uyuduğuna inanamıyorum," dedi Kyle.

"Ben de Sykes'ın izin verdiğine inanamıyorum," diye cevapladım, sınıftan çıkarken rahatlamıştım.

Çünkü şekerlemeye o kadar ihtiyacım vardı ki...

Dün akşam maçtan sonra, zonklayan omzum yüzünden alarmım çalana kadar uyanık kalmıştım. Fena hâlde yorgundum ve konuşma dersindeki şekerleme mucizeler yaratmıştı.

Beni şaşırtan tek şey, Dani'nin varlığıyla yumruk yedikten sonra uyuyakalabilmemdi. Bizim okula yazıldığını bilsem bile, derslerimden birinde olacağını nedense hiç hesaba katmamıştım.

Topluluk önünde konuşma dersine geldiğinde nefesim kesilmişti.

Bunlar nasıl mümkün olabilirdi? Southview'da olmasını istemiyordum. Hayatımda, kahrolası konuşma dersimde olmasını ise hiç ama hiç istemiyordum.

İnanılmaz bir şeydi.

Sırasına yürürken yanakları kıpkırmızıydı, gözleriyse yerdeydi. Onu tanımasam aşırı utangaç biri olduğunu düşünürdüm.

Ancak Dani Collins utangaç değildi. Hem de hiç.

Numara mı yapıyordu, yoksa beni gördüğüne sevinmemiş miydi, bilmiyordum. Önemi de yoktu zaten.

Dani sadece okulumdaki bir kızdı ve arkadaşım olmayan diğer kızlar gibi onu da görmezden gelecektim. Çalma listeme birkaç Connor Kauffman şarkısı ekleyip yoluma devam ettim.

Fakat nedense, onu öğle arasında kütüphane penceresinden gördüğümde bu tavrı devam ettiremedim. Bir masada tek başına oturuyordu ve kahretsin ki onu görmezden gelemedim.

"Hey, ben kısa bir süreliğine kütüphaneye gidiyorum," dedim Kyle'a, gözlerim sarı saçta ve gözlükteydi. "Kafeteryada görüşürüz."

"Ben de geleyim," dedi Kyle sırıtarak. "Ne yaptığını anladım."

"Düşündüğün gibi değil," dedim, başıyla Dani'yi gösterdiğinde. "Bir kitap alacağım, o kadar."

"Aynen, ben de," dedi, kütüphane kapısını açıp içeri girerken yanımda yürüdü.

Yarım saniyeliğine de olsa, o beni görmeden ben onu görebildim. Gözleri elindeki kitaptaydı, böylece eski arkadaşıma bir an olsun bakabildim.

Vay anasını.

Şu anda onu umursamasam da bütün çocukluğumu onun peşinde yavru köpek gibi geçirmiş biri olarak, bu büyümüş Dani'yi tanımlamam gerekiyordu.

Eskiden her yana fırlayan kıvırcık saçları, şimdi yüzünün etrafına uzun dalgalar hâlinde dökülüyordu; sanki o asi hâlini sakinleştirmenin bir yolunu bulmuştu. Eskiden sürekli yüzünde gördüğüm vahşi gülümsemenin izine henüz rastlamadığıma göre aynı şey kişiliği için de geçerliydi sanırım.

Siyah balıkçı yaka kazağıyla *iyi* görünüyordu. Basit, dikkat çekmeyen bir kıyafet olsa da sanki yumuşak tenini vurguluyordu ve...

"*Oğlum*," dedi Kyle, yeni kıza gözümü dikerken yakalandığım için sırıtıyordu.

Çünkü öyle olmuştu.

"Defol git," dedim, masasına doğru yürürken.

"Selam, Collins." Burada ne işim olduğunu da planımın ne olduğunu da asla bilmesem de karşısındaki sandalyeye oturdum. Beni kendisine çeken bir mıknatıs gibiydi.

Bu durumdan nefret ediyordum.

Gözlerini kitabından kaldırdı ve çok küçük bir an boyunca gülümseyecekmiş gibi göründü.

O an birden dondu, *çok iyi* tanıdığım uzun kirpikli kahverengi gözleriyle gözlüğün ardından beni izledi. Eskiden tanıdığım kişiye neredeyse özlem duydum.

Fakat sonra gözleri Kyle'e kaydı, tekrar bana baktı, ardından hızlıca gözlerini kırpıştırıp, "Selam, Alec," dedi.

"Ne diye öğle arasında kütüphanede saklanıyorsun?" diye sordum. Bir yandan, toparlanıp bu *özlem* saçmalığını bırakmam gerektiğini söylüyordum kendime.

"Pek aç değilim, hem okumak istedim," dedi omuzlarını silkerek.

Sonra beni bırakıp kitabına döndü.

Benimle işi bitmiş gibi.

Bir zamanlar benimle işini bitirdiği gibi.

Bu yüzden onu sinir etmek istedim.

Mantıksızca canımı sıkan bu alışılmadık, sessiz dengesini bozmak istedim.

"Kyle'la tanışmış mıydın?" diye sordum. "Bu Kyle. Kyle, bu da eski dostum Dani. *Merhaba* de, Dani."

Gözlerini tekrar kaldırdığında yüzünden rahatsızlık akıyordu. "Merhaba," dedi Kyle'a.

"Selam," diye yanıtladı Kyle, gülümsese de kafası karışmıştı.

Dani ile aramdaki hava son derece tuhaf olduğundan, Kyle haklıydı.

"Ee, Southview'ı beğendin mi?" diye sordum ve cevabını öğrenmek için sabırsızlanıyormuş gibi çenemi yumruğuma dayadım.

"Fena değil," dedi, gözleri ağzıma kayıp *piç* gülüşümü fark ettiğinde kaşlarının arasında bir kırışıklık oluştu.

Güzel.

"Bunun konusu ne?" diye sordum öylesine, uzanıp kitabın ön kapağını çevirirken. "*Kör Suikastçı* gerçekten de görme engelli bir katili anlatmıyor, değil mi?"

"Hayır." Boğazını temizleyip kitabı kapadı, gözleri hafifçe kısılmıştı. "Bir şey mi istiyorsun? Sonraki dersten önce okumayı bitirmeye çalışıyorum ama siz sohbet edecekseniz başka bir masaya geçebilirim."

"Ama biz *seninle* sohbet etmek istiyoruz, Dan," dedim, saçma sapan davranmadan duramıyordum.

"Bence istemiyorsunuz, *Al*," diye tersledi ancak hemen sahte bir gülümsemeyle üstünü kapattı, bir saniyeliğine eski Dani gibi görünmüştü. "Bana biraz rahatsızlık vermek istiyormuşsunuz gibi geldi."

"Rahatsız etmesi eğlenceli biri gibi görünüyorsun," dedim buzlu pembe tırnaklarına bakarken, hâlâ ayak başparmaklarının birbiriyle aynı görünmesinde ısrarcı mı diye düşünüyordum. "Ne diyebilirim ki?"

"*Hiçbir şey* demeyebilirsin," diye cevapladı, sesi o kadar kısıktı ki neredeyse duyamıyordum.

"Tanrım, *hakikaten* eski arkadaşsınız," dedi Kyle gülerek. "Kardeş gibi konuşuyorsunuz."

"Demek buradasın!"

Hep birlikte, kütüphanenin kapısından rüzgâr gibi geçip masaya doğru gelen Cassie'ye döndük. "Her yerde seni aradım, Dani. Öğle yemeğinde belki benimle ve arkadaşlarımla oturmak istersin diye düşündüm."

Çoktan Cassie'yle arkadaş mı olmuştu? *Kahretsin.* Dani'nin arkadaşlarımla gittiğim her yere gelmesi ihtiyacım olan son şeydi.

"Aslında ben öğle arasında okuyacağım, bu kitap çok iyiymiş," dedi, hepimiz ona bakarken yanakları kızardı. "Ama teşekkür ederim."

"Tabii," dedi Cassie, sonra bana bakarak ekledi: "Anlaşılan eski dostuna rastlamışsın."

Dani utanmış görünüyordu. Bana doğru baktı. "Aa, şey..."

"Demek ona çoktan söyledin." Kendimi durduramadım. "Zeus bağlantını?"

Bunun üzerine kötü bir koku almış gibi burnunu kırıştırdı. "Kesinlikle öyle bir şey değildi."

"Evet, başta seni tanımadı bile," dedi Cassie, ardından bir sandalye kapıp Dani'nin yanına oturdu. "Bu arada, Harvard sorununu düşünüyordum."

"Ooo, Harvard sorunun ne?" diye sordum, Dani'nin kitabını tutup kaldırdım.

Dani, *bas git* der gibi baktı. "Bir şey değil..."

"Dani, gitmek istediği tek okul olan Harvard'dan erteleme almış," diye açıkladı Cassie. "Kesinleşmesi için Southview'daki birkaç ders dışı etkinliğe dâhil olması lazım ama çoğu kulüp çoktan alımı kapattı."

Gitmek istediği tek okul.

Boğazımı temizledim ve beşinci sınıfın bitimindeki yaz Dani'nin neredeyse her gün parlak kırmızı Harvard tişörtünü giydiği anıyı kenara ittim.

Elinden aldığım kitabı açıyordum ki Dani geri aldı.

"Hrznski yardım etmedi bile, sadece bahar sporları yapmasını falan söyledi ki çok saçma, değil mi?" Cassie suratını ekşitti. "Sanki son sınıfta yeni bir spora başlanabiliyor da."

Cassie'nin zavallı Dani'den bahsetmesi beni kızdırdı çünkü kendi eğitimim hakkında hiçbir seçim hakkım yoktu. Hangi üniversiteye girmek istediğim önemli değildi çünkü bir değişiklik olmadığı sürece bu, gelecek yılın planına dâhil değildi. Benden ya Gençler Ligi'nde oynamamın ya da Michigan'da antrenman yapmamın bekleneceğini varsayıyordum.

Ve *evet*, çılgın hokey fırsatlarının önüme serilmesi gerçekleşen bir rüyaydı ancak kimse *benim* ne istediğimi sormamıştı. Dürüst olmam gerekirse, diğer herkes gibi gelecek yıl üniversiteye gitmeyi deli gibi istiyordum. Tarih okumak, eski kütüphanelerde kaybolmak ve üniversite yurtlarında uyumak istiyordum ama bunu düşünmek bile boktan hissettiriyordu. Öyle ya, benim yerimde olmak için neler verilmezdi ki?

Yine de, Dani'nin Sarmaşık Ligi okuluna gidememe ihtimali için şikâyet etmesi bende pek de acıma duygusu uyandırmıyordu.

"Spordan anlamadığına pişman mısın, Collins?" diye sordum. "Belki sürekli kitap okumak yerine paten kaymayı öğrenmelisin."

"Ve aptal bir lakabı olan benmerkezcinin teki olayım, öyle mi? Bölge üniversitesine gitmeyi yeğlerim."

Vay anasını. Her yaz benimle oynayan kız buydu işte.

"Vayy," dedi Kyle gülerek. "Yeni kız seni fena mı bozdu?"

"Bence denedi," dedim, rahatsızlık ve gülümseme isteği arasında kalmıştım.

"Bence başarılı oldu," dedi Cassie gülerken.

"Annene söyleyeceğim," deyip kitabını masada önüne bıraktım.

"İspiyoncu," dedi hafif bir gülümsemeyle, ardından az önce söylediğinin farkına varışını izledim.

Ah, pişmanlığın o ani bakışı.

Yaz boyunca, *ispiyonculuk cezasız kalmaz* deyip dururduk çünkü ortaokul şakaları sürekli tekrar edildiğinde komik gelirdi.

Bu kelimenin ağzından doğal bir şekilde dökülmesi ilginçti.

Beni geride bırakmış olabilirdi ama unutmamıştı.

@ayisigikitap

Dani

"Yemeğe gel, ufaklık."

Kalemimi bırakıp gerindim. Üç buçuktan beri evde ödev yapıyordum ve saat neredeyse yedi olmuştu. Southview'daki ileri seviye dersler kolay değildi, notlarımın A+ olması dışında bir seçeneğim olmadığı için müfredatı yakından takip etmem gerekiyordu.

Fakat açlıktan ölüyordum ve inanılmaz güzel bir koku geliyordu, o yüzden merdivenlerden koşarak indim.

Aşağı geldiğimde Mick dedem çatalına spagetti doluyor, annem de yanında aynı şeyi yapıyordu.

"Ah, Tanrı'ya şükür, spagetti," dedim sessizce, midem kazınıyordu. Okulda öğle yemeği yemediğim için karnım zil çalıyordu.

Kafeteryada öğle yemeği yemeyeli *yıllar* olmuştu.

Yeni okula başlamanın başka bir önemli kuralı da buydu. Kütüphanede kendini kitaba gömmek, kalabalık kafeteryaya gitmekten iyiydi. Huzurluydu, zararsızdı ve hafif açlık, ağır aşağılanma duygusunu geride bırakmaya yardımcı oluyordu.

Gerçi bugünkü aşağılanma, az daha kütüphanenin *içinde* gerçekleşiyordu.

Kendisinin "kibirli sporcu versiyonu" hâline gelen Alec'in benimle uğraşmaktan zevk almasına hâlâ şaşırıyordum.

En azından ailelerimizin bağlantısı yüzünden beni görmezden geleceğini düşünmüştüm, sonuçta bir *yıldız sporcunun* vaktine değecek biri değildim. O yüzden sırf eğlencesine hayatımın orta yerine oturup yerleşmesi tam bir sürpriz olmuştu.

Nedenini öğrenmek isteyen o küçük yanımdan nefret ettim. Ve artık benimle arkadaş olmak istemediğinin bu kadar açık olmasından. Belki *Zeus* benim için fazla havalıydı.

Aynı zamanda, arkadaşlarıyla kartpostallar konusunda dalga geçip geçmediğini bilmemek beni deli ediyordu.

"Okul bugün nasıldı?" diye başladı Mick dedem, beni kafamın içinden çıkararak.

"Güzel," dedim. Ona doğru baktım, çünkü öylesine sormuş gibi değildi.

Bir şey mi biliyordu?

"Southview hoşuna gidiyor mu?" diye sorarken bir yandan da sarımsaklı ekmeğinden ısırık aldı.

"Her okul kadar." Ben de bir tabak kapıp hâlâ lavabonun kenarında duran süzgeçten biraz makarna aldım. Tencere de, süzgeç de, sosun kokusu da tanıdık gelmiyordu... Yemeği *o* mu hazırlamıştı?

Annem sürekli hazır sos kullanırdı.

"Büyükannemin tarifi," dedi annem çatalındaki makarnayı ağzına götürürken, aklımı okumuş gibi. "On numara oldu, üstelik köfteleri bir harika."

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordum dedeme.

"Ne var, yemek yapamadığımı mı sandın?"

Onu gücendirmiş miydim yoksa benimle dalga mı geçiyordu, anlamadım.

"Sanırım hiçbir fikrim yok," dedim. Doğruya doğruydu ancak sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz hayatımızdaki yokluklarından şikâyet ediyormuşum gibi konuştuğumu fark ettim.

Galiba hakkım da vardı fakat kasıtlı yapmamıştım.

"Bugün hiç arkadaş edindin mi?" diye sordu dedem, karşılarına oturduğumda. Ne var ki telefonuna bakıyordu.

Ne diye bana okul hakkında sorular soruyordu?

"Evet," dedim, bana arkadaşça yaklaşan tek kişi Cassie olsa da ve bunu görevinden dolayı yapsa bile.

"Acaba bizimle, ıı, konuşmak istediğin meseleler var mı?"

Ciddi miydi? Belki Alec'le *-of, Zeus'la-* karşılaşmam her konuda şüphe duymama yol açıyordu ama nereden çıkıyordu bu sorular?

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Bence konuşmak istediğin bir şey varsa bilmek istiyor sadece," dedi annem, uzanıp bir dilim ekmek alırken, *uslu ol* bakışını attı bana.

Fakat dedem *hâlâ* bana değil, telefonuna bakıyordu.

"Gerçekten... onu mu kastettin?"

Dedem iç geçirdikten sonra nihayet başını kaldırdı. "Biliyorsam ne olayım."

Bunun üzerine omuzlarımı silkip, "İyiyim," dedim. Tam o sırada "*ergen çocuğunuzla okul hakkında nasıl konuşursunuz*" sözcükleri gözüme çarptı ve dedem telefonu apar topar eline aldı.

Bir dakika. Benimle nasıl konuşacağını internete mi soruyordu?

Telefonuna bakışını izlerken öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. *Mümkün olabilir mi?* Bu düşünceyle içim ısındı çünkü beni daha iyi tanımaya çalıştığını düşünmek... eh, *iyi* hissettiriyordu.

Ancak bedenim hemen mideme bir kaygı yönlendirdi. Sonuçta bu fazlasıyla karmaşık ilişkinin içine umut ekmek aptalcaydı, değil mi?

"Kahretsin," dedi, gelen mesajı okurken.

"Ne oldu?" diye sordu annem, görmek için telefona doğru eğildi.

"Kahretsin, bu hiç iyi değil," dedi dedem, ardından telefonu anneme doğru kaldırdı.

"Ne oluyor?" diye sordum.

"Bu *Alec* mi?" Annem telefonu kapıp ekrana gözlerini kısarak baktı.

"Hokey tanrısı Zeus şimdi ne yapmış?" diye sordum, çatalıma bir köfte sapladım. "Suyun üstünde mi yürümüş?"

Fakat gözlerimi kaldırdığımda ikisi de bana şerefsizin tekiymişim gibi bakıyordu.

"Ne?"

"Ben Sarah'yı arayacağım," dedi annem, sonra sandalyesinden hızla kalkarak yukarıya koştu.

"Ne oldu?" diye sordum Mick dedeme, birden endişelenmiştim. "Her şey yolunda mı?"

Başını iki yana salladı. "Birisi sosyal medyada bunu paylaşmış."

Telefonu kaldırınca fotoğrafta Alec'i gördüm.

Dünyanın en büyük bongu gibi görünen bir şeyi tutuyordu, gözleri yarı aralıktı. Kafayı bulmuş görünüyordu. Ve mutlu.

Arkasında gürül gürül bir ateş yanıyordu.

"Ne düşünüyordu ki?" dedim kısık sesle, ona bir şey olmamasına rahatlasam da aynı zamanda hayal kırıklığına uğramıştım. Çünkü Alec nasıl *o* çocuğa dönüşmüş olabilirdi?

"Düşünmüyordu," dedi dedem. "Ve bu yüzden geleceğini mahvetti."

"Ama Minnesota'da esrar yasaldı sanki?" Açıkçası hiçbir fikrim yoktu ancak dedem biraz abartılı tepki veriyor gibi gelmişti. "Yani, henüz reşit olmadığını biliyorum ama böyle bir şeyin geleceğini mahvedeceğinden şüpheliyim. Uyuşturucu yüzünden hapse girmez, değil mi?"

"Hayır, ben hokey geleceğinden bahsediyordum."

"Ah. Anladım," dedim. Çok düz konuşmuş olacağım ki dedem umursamaz bencilin tekiymişim gibi bakmaya başladı.

Ama değildim.

Alec'in dönüştüğü yabancıyı tanımasam da başına kötü bir şey gelsin istemiyordum.

Dedem, "Amerika antrenman takımına girme şansını mahvetmiş olabilir," dedi.

"O ne demek, bilmiyorum. Olimpiyat gibi bir şey mi?"

"Hıhı," dedi. "Kadroyu, kelimenin tam anlamıyla ihtiyar hokeycilerden oluşan bir grup belirliyor ve Alec'in bir üst seviyede çuvallayacağını veya soyunma odasında huzursuzluk çıkaracağını düşünürlerse başka birini seçerler."

Yok artık. Olimpiyat. Alec *o kadar* iyi miydi? *Olimpiyat antrenmanları* seviyesinde?

Büyüdüğünde tam bir hödük olmuş olabilirdi ama bu onun için de Büyük John ile Sarah için de hiç iyi bir durum değildi.

Başlarına böyle bir şey gelmesine çok üzülmüştüm. Ama *Zeus* için değil, eskiden yakın arkadaşım olan Alec için.

"Yapabileceği bir şey var mı?" diye sordum. "Ergen sonuçta. Özür dileyemez mi?"

"Bilemiyorum," dedi, kendine bir köfte alırken. "İlk olayı olsa belki üstüne gitmezlerdi ama arkadaşlarım geçen sene de içki içmekten ceza aldığını söylediler, birkaç kavgaya da karışmış, yani fazla riskli görülebilir."

Birkaç kavga mı? Birden çok yani. "Alec'in sürekli kavga edip partileyen birine dönüştüğüne inanamıyorum," dedim, başımı iki yana sallarken. Onu son gördüğümden beri ne kadar değişmiş olabilirdi ki?

"*Değil* zaten," dedi annem, sözlerime fazlasıyla alınmış gibi bir ifadeyle yanımıza geldi. "John hastanedeyken ve ailesinde işler fazlasıyla kötüyken birkaç kere kavga etti. Aldığı ceza da ergenlik aptallığı işte. Hepsini bir araya getirdiğinde kötü görünüyor ama hâlâ iyi bir çocuk o."

Sözleri karnımda yumruk etkisi yarattı. Suyuma uzanırken, *acaba haklı mı?* diye düşündüm. Belki de ben fazla yargılıyordum.

"Sarah, Alec'in koçlarının hepsinin şimdi konuşmak ve bir plan bulmak için yanına gittiklerine söyledi."

"*Hepsinin* mi? Yani, koca bir koç ekibi öylesine bir fotoğraf yüzünden ona bağırmaya mı gitmiş?"

"Eminim öyledir," dedi Mick dedem. "Çünkü risk altındaki sadece *onun* geleceği değil."

Bu ne demek şimdi?

"Ama hokeyden bahsediyoruz," diye açıkladım. "Bütün geleceğinden değil."

"Birbirleriyle bağlantılılar. Hokeyin, hayatının yörüngesini tamamen değiştirme ihtimali var," dedi annem azarlayan bir tonda, bana gözlerini kısarak baktı. "Hadi şimdi spagettini ye."

Alec

"İyi misin?" diye sordu annem, yatağımda yatıyordum. Kapıyı açınca karanlık odama koridorun ışığını girdi.

İyi miydim?

Biliyorsam ne olayım.

Kollarını kavuşturup kapıda durdu, hayatımın çoğunda gördüğüm o aşırı endişeli ve aşırı korumacı ifadeyle beni izliyordu.

Özellikle de kazadan beri.

Tanrı'ya şükür herkes nihayet gitmiş, o da beni iki saat aralıksız fırça yerken gördükten sonra nasıl olduğumu sormak için uğramıştı.

Tanrım, o kadar aptalcaydı ki.

Ağzımı dev bonga dayamamıştım bile. Şenlik ateşinin başında kafayı bulmak istesem bile iyi bir çocuk olmuş ve Reid'in parti ayrıcalıklarından uzak durmuştum. Tawnee'nin fotoğrafını çektiği saçma aleti gördüğümde yarılana kadar gülmüş ama onu ağzıma bile sürmemiştim. Yapmamam gerektiğini biliyordum ancak kimse sadece elimde tuttuğuma inanmıyordu.

Babam bile.

Yani, en kötü kararım Tawnee'nin fotoğraf çekmesine izin vermekti. Böyle ihtimaller yüzünden -herkese açık veya aranabilir- sosyal medya hesabım yoktu. Kişisel hayatımı dünyanın önüne serecek bir şeyler paylaşmamam gerektiğinin farkındaydım.

Fakat *o* değildi. Tawnee'nin zararsız *toplu fotoğraf paylaşımı*, Twin Cities'teki hokey oyuncularının -büyük çoğunluğu

rakibimdi- elimde kahrolası bir bong tuttuğum fotoğrafı görmelerine yol açmıştı.

Kuzeydeki, ipleri ellerinde tutan adamlar fotoğrafı çoktan görmüşlerdi.

Vay be, nasıl oldu acaba? O Maserati kullanan dangalak yüzünden tabii.

Ayvayı yemiştim.

Çalma listemi durdurdum -annemle konuşurken Sombr'dan *Undressed*'i dinlemek doğru gelmiyordu- ve AirPods'umu kulaklarımdan çıkardım.

"Evet," dedim, gözlerimi tavana dikerek. "Yani, hak ettim sonuçta."

"Hak ettin," dedi, sesinde gülümseme vardı. "Ama daha çocuksun. Bir şeyleri altüst etmek, büyümenin parçasıdır."

Anlayışı boğazımı düğümledi çünkü en çok onun *güçlü durmama* ihtiyacı vardı. Hayatımdaki herkes içinde, bana en çok gerekenler o ve babamdı; sonuçta işleri onlar için batırıyor olabilirdim.

Ancak karşımda durmuş, iyi miyim diye soruyordu.

"Sence düzeltebilecekler mi?" diye sordum, sesimin bu kadar zayıf çıkmasından nefret ediyordum. Bu kadar kararsız oluşundan.

"Evet," dedi. "Bence her şey yoluna girecek."

Koçlarım bana bir saat boyunca bağırdıktan sonra, geçici bir plan bulmuşlardı. Melek gibi davranacak, kusursuz olacak, kusursuz notlar alacak ve kusursuz bir davranış sergileyecektim. Onlar da ailemle hikâyemizi ve yaşadığımız süreci bir gazetede yayımlatmaya çalışacaklardı. Kim olduğumu -ve (kısmen) atlatabildiğimiz o felaketi- gösterirlerse, karar vericilerin yaptığım aptallıkları affedebileceklerini düşünüyorlardı.

"Sen söyledikleri her şeyi yap yeter, ufaklık. Halledeceksin."

Bana duyduğu inanç durumu daha da beter hâle getiriyordu çünkü son bir yıldır kafamı ezen baskıyı iyice artırıyordu. Küçük bir yanım, bu hatanın her şeyi mahvetmesini diliyordu. Böylece kazanmak ve antrenman takımına girmek, sonunda da ailemin

hayatını sonsuza kadar değiştirecek olan NHL teklifini almak için daha fazla baskı hissetmezdim.

Gelecek sene bölge üniversitesine gider, bir yandan da hırdavatçıda çalışırdım ve kimse varlığımı fark etmezdi. En sonunda nefes alabilirdim.

Ancak hokey geleceğim, ailemin uzun vadeli güvenliği için en önemli şey hâline gelmişti. Bu eziyeti biraz olsun daha katlanılabilir kılan tek şey buydu. Sanırım benim için başka seçenekleri konuşmayı çoktan bıraktığımızın farkında bile değillerdi.

Aslında haklıydılar çünkü kazadan beri hayat hayli zordu.

Yarı zamanlı işini saymazsak, babam uzun süre oturunca -ya da ayakta kalınca- sırtı kilitlendiği için hâlâ çalışamıyordu. Üstelik geçirdiği ameliyatlardan ve hastane yatış sürecinden kalan faturalar hâlâ duruyordu. Sonuçta annem milyoner değil, öğretmendi.

Ben hokey masraflarımı karşılamak için deli gibi çalışsam da Barczweskiler olarak kârdan çok ama çok uzaktaydık. Bu yüzden gelecekte imzalayacağım bir sözleşmenin piyango gibi vurması bizim için her şey demekti.

Tanrım, başarmayı deli gibi istiyordum.

Ama ya başarısız olursam?

Ya ailemin durumu asla düzelmezse?

"Bir daha çuvallamayacağıma söz veriyorum," dedim, çatlak sesimle.

"Biliyorum, tatlım," dedi. "Bu arada, Dani'yle işlerin nasıl gittiğini anlatmadın. Şimdiye kadar karşılaşmışsınızdır herhâlde?

Şu anda bununla uğraşacak hâlim yok.

"Evet, gördüm onu," dedim, Dani konusunu fazla açık etmeden konuyu değiştirmesine izin verdim. "İyiydi."

"Sadece iyi miydi?" Sesi şaşkınlıkla doluydu.

"Ne bekliyordun?" diye sordum. "Ortaokuldan beri görüşmedik."

"Ne bileyim, hep bir elmanın iki yarısı gibiydiniz. O yüzden her yaz olduğu gibi hemen eski hâlinize dönersiniz sandım."

"Eh, uzun zaman oldu ve sadece birkaç dakika görüştük."

"Ya."

"Bu kadar hüsrana uğramış gibi konuşma," dedim, her şeye rağmen gülümsüyordum çünkü annemin o kadar saçma bir hayal dünyası vardı ki neredeyse sevimliydi. Hep her şeyin yoluna gireceğini bilirmiş gibi davranırdı.

En kötü zamanlarda bile.

"Eh, karşılaştığınıza göre mutlaka tekrar tanışırsınız."

"Belki," dedim, sırf konuyu sonlandırmak için.

Nedense Dani'yi konuşmak, hatta *düşünmek* bile göğsümü sızlatıyordu.

"Fırsatın olursa ona biraz daha nazik davranmaya özen göster. İyi çocuklarla takıldığından ve arkadaş edindiğinden emin ol."

"Lisede son sınıf. Eminim kendi başına halledebilir," dedim.

"Evet ama Hannah değiştiğini söylüyor. Anlaşılan eskisi gibi dışa dönük bir çocuk değil."

Of. Göğsümde yine aynı sızı oluşuyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmem, pek detaya girmedi ama taşınıp durmanın kızcağızı biraz yıprattığını sezdim. İçine kapanıyor, biraz da sosyal anksiyetesi var."

"Dani'nin içe dönük biri olduğunu hayal edemiyorum," dedim, öğlen kütüphanedeki al yanaklarını ve aşağı bakan gözlerini düşününce kalbim sıkıştı.

Yok, beni ilgilendirmez, diye hatırlattım hemen kendime.

"Evet, ben de. Ama ben hiç iki yılda bir okul değiştirmek zorunda kalmadım. Herhâlde aklını fena hâlde allak bullak ediyordur, değil mi?"

"Eminim keyfi yerindedir," dedim, beni endişelendirecek bir sürü şey varken bir de Dani'yle empati kuramıyordum.

"Evet, bence de," dedi annem. "Ben gidip ikizlere bakacağım ama sen biraz uyu, ufaklık."

"Uyuyacağım," dedim, gözümü kırpmayacak olsam da.

Omzumdaki ağrı ve beynimdeki stresle uzun bir gece geçireceğim kesindi.

Dani

"Bugün seni okula deden bırakacak," dedi annem, mutfağa girdiğimde. "Benim bir görüşmem var ya, hatırladın mı?"

"Ah, evet," diye cevapladım ancak arabaya *dedemle* binmem gerekeceğini fark etmemiştim.

"İyi görünüyorsun," dedim. "Bu elbise *örnek niteliğinde çalışan olacağım* diye bağırıyor."

"Aynen öyle." Annem yanıma gelip bana sarıldı. "Bence *artık ne havalı, bilmiyorum* diye bağırıyor ama yine de teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen. Onları büyüleyeceğin kesin."

Telefonum titredi.

Ben Worthington: Bir ihtiyacın olursa bu akşam babamda olacağım.

Ne? Bay Maserati'ye ihtiyaç duyacağım bir senaryo düşünemiyordum ama aynı zamanda ne diye aniden böyle rasgele bir mesaj atmıştı ki? Hâlimi hatırımı sorması hoş bir şey olsa da mesajı temelde yabancı olan iki insan için fazla tanıdık hissettiriyordu.

"Bu kadın tanıdığım en palavracı insan," dedi dedem, anneme gülümserken.

Tanrım, daha fazla gülümsemesi lazım. Neredeyse... iyi görünüyor.

"Hazır mısın, evlat?"

Bana baktığında gülümsemesi yok oldu.

Tabii ki.

"Evet," dedim ve montumu giydim.

Dün Alec'i hiç görmediğim için okul epey hareketsizdi. (Tanrı'ya şükür.) *Herkes* bong fotoğrafından bahsettiğinden, adını işitmemek imkânsız olsa da -ne durumda olduğunu merak ediyordum- onu hiç *görmemiştim.*

Ne yazık ki bugün o kadar şanslı olamayacaktım çünkü B günüydü: toplum önünde konuşma günü.

Onu görmem yetmezmiş gibi bir de tüm sınıfın önünde konuşma yapma ihtimalim vardı.

Lütfen, Tanrım, hayır.

Kamyonetine bindiğimizde dedem bir hokey podcasti açtı. Onunla nasıl konuşacağımı hâlâ çözemediğimden, podcast açmasına minnettardım. Birbirimizin etrafında sık sık konuşsak da doğrudan *birbirimizle* konuşmuyorduk sanki. Sessizce yol aldık, bu sayede konuşmamı zihnimde defalarca döndürme fırsatım oldu.

Bayan Sykes, herkesin sömestrin başında yaptığı tanıtım konuşmasını yapmam gerektiğini söylemişti, o yüzden yazdıklarımın alıştırmasını yapıyor ve bir şekilde ilgi çekici ama sıkıcı, sıradan ama alay edilebilir olmayan bir şeyler bulmaya çalışıyordum.

Fakat okula yaklaştıkça gerginliğim arttı.

Otoparka geldiğimizde stresten neredeyse başım dönüyordu.

"İyi misin?"

Varlığını unuttuğum dedeme baktım ve bir kez daha derdimi anlarmış gibi beni izlediğini fark ettim.

Konuşamadığımdan sadece başımı salladım, panikatak geçirmeye o kadar yakındım ki...

Hayır. Hayır. Hayır. Onun önünde olmaz.

"Burnundan derin nefesler al," dedi, şahin bakışları benimkilerle buluştu. "Benim işime yarıyor."

Bir dakika. Ne diyor...

Boğazımı temizledim ve aklımdaki tüm sorular gözlerimden okunuyor olacak ki basitçe, "Galiba bana çekmişsin. Üzgünüm," dedi.

Başka bir şey söylemeden yalnızca gözlerime baktı.

Konuyu uzatmayacağı belliydi ki buna memnundum çünkü bu kadarı yeterliydi. Minnesota'ya geldiğimden beri ilk kez ve paniğin tam ortasında dedeme gülümsedim.

"Buna üzülmeni anlıyorum," dedim. "Çünkü berbat bir şey."

"Sanki bilmiyorum." Göz kırpıp devam etti: "Hadi şimdi kamyonetten in de okula git. Nefes almaya devam edersen her şey yolunda gidecek."

"Tamam," dedim ve titrek ellerle emniyet kemerimi açtım. "Sağ ol."

Hatırlatması yardımcı olsa da uzun vadede etkisi yoktu.

Çünkü sınıfa girip hiçbir şeyden çekinmiyormuş gibi duran Alec ve arkadaşlarını gördüğüm anda parmak uçlarım hissizleşti. Burnumdan nefes alarak yerime geçtim, günün konuşması için seçilmemeyi umuyordum.

Fakat evren bana kafayı takmış olacak ki Bayan Sykes masasına oturdu ve zil çaldığı anda bana seslendi.

"Pekâlâ, bugün konuşmalarla dolu olacak, o yüzden hiç zaman kaybetmeyelim. Tanıtım konuşmasını yapacak bir öğrencimiz daha olduğuna göre devam etmeden önce onu aradan çıkaralım. Bayan Collins, başlangıcı yapmaya ne dersiniz?"

Yutkunup ayağa kalktım, bayılmak ya da kusmak gibi bir şey yapmamak için dua ederek notlarımı aldım.

Sınıfın ön tarafındaki kürsüye çıktım, karşımdaki yüzlere bakarken göğsüm sıkışıyordu. Hiç de arkadaş canlısı görünmeyen, tanımadığım yüzlere.

Sonra Alec ile bakıştık, sadece yutkunup gözlerini dikti ancak gülümsemedi.

Derin bir nefes alsam da kalbim deli gibi atıyordu. Hissedebiliyordum.

Çok hızlıydı.

Çok hızlı.

"Adım Dani Collins," dedim, sesim cılız ve titrekti. "Ben..."

"Daha yüksek sesle lütfen," diye sözümü kesti öğretmen, gülümsese de sesimi nasıl yönlendireceğimi gösterir gibi çenesini kaldırıyordu.

Ama ben nefes alamıyordum.

Ne olduğunu bilsem de -ne olduğunu hep bilsem de- her türlü ödümü koparıyordu.

Sadece panikatak, dedim kendime fakat aynı zamanda hemşireye mi gitsem ya da 911'i mi arasam diye düşünüyordum çünkü bir türlü nefes alamıyordum.

Yardım edin!

Derin bir nefes daha almaya çalışsam da işe yaramadı. Başım dönmeye başladı, kürsünün iki yanını tutarak tekrar denedim: "Adım..."

"Bayan Skyes!" diye bağırdı Alec, gözlerim ona kaydığında umutsuzca öğretmenin dikkatini çekmeye çalışır gibi elini havada sallıyordu.

"*Ne?*" Bayan Skyes ona aklını kaçırmış gibi bakarak tersledi. "Bay Barczewski, bekleyemez mi?"

"Çok üzgünüm," dedi Alec, hem bana doğru hem de ona doğru konuşuyordu, "ama az önce bir randevu için erken çıkmam gerektiğine dair bir mesaj aldım ve bugün konuşmamı gerçekten ama gerçekten halletmem gerekiyor. Dani yeni, hem de bu konuda pek heyecanlı görünmüyor, o yüzden ondan önce çıksam olmaz mı?"

Birkaç kişi güldü, bense Alec bana bakarken ne düşünsem bilemedim. Kahverengi gözleri, bana bir şey söylemeye çalışır gibi ciddi ve yönlendiriciydi.

"Bugünkü konuşmanı aradan çıkarmak istiyorsun diye onu durdurmayacağım, Alec," dedi Bayan Skyes. "Ne demeye çalıştığını anlasam da..."

"Bence... Bence sorun değil," diyerek araya girdim. Konuşabildiğime birazcık şaşırmıştım. "İstiyorsa şimdi yapabilir." Alec'in garip bir biçimde hem tanıdık hem de yabancı yüzüne bakarken kıçımı kurtardığının farkında olup olmadığını düşünüyordum.

Öğretmen derin bir iç çektikten sonra konuştu: "Eh, hakikaten sorun değilse." Alec'in isteği yüzünden hem bunalmış hem de eğlenmiş gibi bir sesle konuşuyordu. "O hâlde, Alec, çık da konuşmanı bitir bakalım."

Birkaç kişi gülerken titreyen ellerimle notlarımı aldım ve Alec'in yanından geçerek sırama döndüm. Boş ellerle *-tek bir* not kartı bile olmadan- ve önemsiz bir şey yaparmış gibi öz güvenli bir gülümsemeyle çıkmıştı.

"İzin verdiğiniz için teşekkür ederim, Bayan Sykes," dedi, öğretmen karşılık olarak hafifçe gülümseyip başını yana eğdi.

Alec, "Hırdavatçıda çalışmanın nasıl bir şey olduğunu hiç merak ettiniz mi?" diye sorunca bütün sınıf kıkırdadı. "Kulağa fazlasıyla etkileyici geldiğinin farkındayım ama Ace Hırdavat'ın duvarları içinde yaşanan çoğu şeyin o kadar heyecan verici olmadığını bilseniz çok şaşırırsınız."

Ondan sonra çıkacağımı bilsem de kalp atışımın yavaşladığını hissettim. Alec gelişigüzel konuşmasını yaparken burnumdan aldığım derin nefes *çok ama çok iyi geldi.*

Gerçi pek konuşma gibi hissettirmiyordu.

Onu dinlerken birazcık donakalmıştım çünkü böyle rahat, kendini hafife alan bir şekilde komik şeyler söylediğini duymak, bana fazlasıyla arkadaşım olan Alec'i hatırlatmıştı.

Üstelik yüzündeki yarım gülümseme tamamen aynıydı.

O konuşurken, onu ve konuştuğu kişi olmayı özlemiştim. Artık ya tam zamanlı bir pislik olduğunu ya da en azından arkadaşlığımızı yeniden canlandırmakla ilgilenmediğini bilsem de -ki sorun değildi- çok fazla arkadaşı olmayan biri olarak, eskiden onun yanında hissettiğim rahatlığı özlüyordum.

Konuşmasını bitirdi ve gidebileceğini kanıtlayan bir izin belgesi olmadığından öğretmenle kısa bir tartışma yaşadıktan sonra ayrıldı.

Fakat öğretmenin nihayetinde kendisine izin vermesi için ısrarcı olmakta çok iyiydi. Ve bu sırada gülümsüyordu.

O çıkar çıkmaz, Bayan Sykes beni konuşmaya çağırdı.

Midemde hâlâ kelebekler uçuşuyor, ellerim hâlâ titriyordu ancak bu kez bir şekilde başardım. Gittiği için Alec'e bakmak zorunda kalmadığımdan dolayı mı yoksa dikkat dağıtışı bedenimi her şeyin yoluna gireceğine ikna ettiğinden dolayı mı, bilemiyordum.

Her neyse, bayılmadan ya da kusmadan konuşmayı tamamlamayı becerdim.

Zafer kazanmış gibi hissediyordum.

Ne var ki öğle yemeğinde başımı *Görünmez Adam*'dan kaldırıp kütüphaneye girdiğini gördüm.

Kahretsin.

Üstelik yalnız da değildi, yanında üç hokey oyuncusu daha vardı. Bir de Cassie.

Hemen ileri seviye edebiyat dersine hazırlanmak için okuduğum kitabıma döndüm, onları görmemiş gibi davranarak başka bir sebepten ötürü kütüphaneye gelmiş olmalarını veya bana kısa bir soru sorup gitmelerini umuyordum.

"Buraya oturabilir miyiz?" diye sordu Alec, masamdaki sandalyeleri göstererek.

"Tabii," dedim, ben sandalyelerini çekip oturan arkadaşlarına bakarken onlar da bana bakıyorlardı. "Büyük bir masaya ihtiyacınız varsa ben küçüklerden birine geçebilirim."

"Hayır," dedi Cassie. "Alec, *kafeterya çok gürültülü* dedi, kütüphaneye gelmek istedi, biz de geldik çünkü... Neden gelmiştik?"

Diğer üç çocuğa gülümseyince bu kızdan hoşlanmamanın imkânsız olduğunu fark ettim.

"Eh, *ben* Dani'ye dedesini sormak için geldim," dedi, saçma bir saç tarzı olan devasa insandan duvar.

Galiba adı Vinny'ydi.

"Evet, tamam, ben de o yüzden geldim," diyerek ona katıldı kızıl saçlı olan (Richie?). *Belki de iyi biridir* dedirten bir şekilde gülümsüyordu.

"Ben sadece Cassie'yi takip ettim," dedi Kyle, omuzlarını silkti. Geçen gün Alec'le kütüphaneye gelen oydu ve *onun da* mullet kesim saçları vardı ama Vinny'ninkine kıyasla *normal* görünüyordu.

Yani, ön tarafı iş, arka tarafı parti tarzındaki çirkin saç modelinin sadece koyu saçlı bir versiyonuydu.

"Aptal kafam," dedi Cassie, Kyle'a gülümserken. "Ben kafeteryanın gerçekten gürültülü olduğunu ve yemeğimi kütüphanenin sessizliğinde yemenin eğlenceli olacağını düşündüğüm için geldim."

"Art niyeti olmayan tek kişi benim," dedi Alec. "Bir kitap ödünç almaya geldim."

Alec bir şey demeden Tarih Bölümü'ne giderken -gerçekten kitap mı alacaktı?- arkadaşları küçük çocuklarmış gibi utangaç gülümsemelerle bana baktılar.

"Ee, Mick ile büyümek nasıl bir şeydi?" diye sordu Richie.

"Hep böyle korkutucu mudur?" diye sordu Vinny. "Yoksa tanıdıkça daha rahat biri mi oluyor?"

"Iı, açıkçası hep böyle biraz korkutucuydu bence," dedim, dedem hakkında konuşmak istemelerine şaşırmıştım. "Aslında onunla büyüdüm sayılmaz. Sürekli taşındığımızdan, çocukken onu ancak yılda bir görüyordum."

Bu ilgiye kapılsam mı yoksa her şeyi önemsiz mi göstersem bilemiyordum. Daha önce hiç az çok ünlü bir dedem olduğunu düşünmem gerekmediğinden bakabileceğim bir kural kitabı da yoktu.

"Yani, onu herkesten iyi tanımıyorum mu diyorsun?"

Kyle bunu söylerken Cassie'ye bakıyordu ancak Cassie, hayranının ona gerçek anlamda kalpten gözlerle baktığından bihaber, beni dinliyordu.

"Aslında küçükken tanıyordum," dedim. "Eskiden beni balığa götürür, teknesini kullanmama falan izin verirdi. Ben ortaokula geçene kadar epey yakındık."

"Sürekli hokeyden bahseder mi?" diye sordu Vinny. "Bana Şükran Günü yemeğinde Guy Gustafson'ın yüzünü dağıtmaktan bahseden biri olduğunu *söyle*."

"Hayal edebiliyor musun?" dedi Richie gülerken. "Burnunu fena dağıtmıştım... Hey, pilavdan uzatsana."

Cassie'ye göz attığımda bana sırıttığını, arkadaşlarınaysa gözlerini devirdiğini gördüm.

"Aslında hiç öyle bir şeyden bahsetmedi. Guy'ın yüzünü dağıtmaktan falan yani. Ben çocukken hokey oynayan birinden fazlası olduğunu daha yeni fark ettim."

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordu Vinny. "Yok canım. Ciddi olamazsın."

"Kesinlikle ciddiyim," dedim, sanırım ilk defa bunun ne kadar tuhaf olduğunu fark ediyordum.

"Vay be." Kyle başını iki yana salladı.

"Ee, Dani," dedi Cassie, onu şakayla kenara itti. "Ders dışı aktivite olarak bir şey bulabildin mi?"

"Hayır, cidden işime yarayacak hiçbir şey gelmiyor aklıma," dedim.

Bir şeyler bulmak için *çok fazla* zaman harcamış, seçenek olabilecek bir aktivite bulmak umuduyla Southview Lisesinin internet sitesindeki tüm takımlara tıklamıştım ancak şimdiye kadar hiçbir şey çıkmamıştı.

Cassie çocuklara durumumu anlatınca, Richie, "Menajerlerden biri olamaz mı?" dedi.

"Aman Tanrım." Cassie'nin gözleri kocaman oldu. "Neden aklıma gelmedi ki?"

"Ne gelmedi?" diye sordum yavaşça. Bahsettikleri şeyi fazlasıyla merak etmiştim.

"Lillie çıktığından beri tek başına yapıyorsun sonuçta," dedi Vinnie. "Dani onun yerini alamaz mı?"

"*Ne?*" dedi biri arkamdan. Alec elinde birkaç kitapla ve yüzü asık hâlde gelmişti. Bizi yakışıksız şeyler söylerken duymuş gibi kaşlarını çatarak oturdu.

"Dani hâlâ ders dışı aktivite bulmaya çalışıyor, çocuklar da menajerlerden biri olabileceğini düşündüler," dedi Cassie heyecanla. "Bence gerçekten harika bir fikir."

"Menajer mi?" diye sordum, Alec'in tepkisi beni birden panikletmişti. "Ne menajeri?"

"Hokey," dedi Cassie. "Ben takımın menajeriyim."

Ne? Hokey menajeri olamazdım. Dalga mı geçiyordu?

Yok, yok, ben almayayım.

Olmaz.

"Eh, bence çok geç," dedi Alec, söz konusu bile olamazmış gibi. "Bence koç tanımadığı birini getirmek istemez."

"Sormaktan zarar gelmez ama, değil mi?" Cassie omuzlarını silkip kararda etkisi varmış gibi Alec'e baktı. "Kesinlikle sormalısın."

HAYIR! diye bağırmak istedim.

Kesinlikle sormamalısın.

Çünkü spordan zerre anlamamak bir yana, Alec'in kral olduğu dünyaya sık sık uğramaya hiç niyetim yoktu. Özellikle de o, istediği son şey buymuş gibi bana bakarken.

Alec

"Bilemiyorum," dedim, rahat ve açık konuşmaya çalışsam da bu fikre kesinlikle karşıydım. "Belki."

Yok, soracak falan değilim.

Dani'nin Harvard hayallerini gerçekleştirmekte zorluk çekmesi kötü olsa da beni ilgilendirmezdi. Onu dünyama almak, dev bong yüzünden her şey zaten risk altındayken ve en çok odaklanmam gereken dönemdeyken konsantrasyonumu altüst etmesi, ihtiyacım olan son şeydi.

Onu üç saniyeliğine görmek bile odağımın Simley'den *neredeyse* kaymasına sebep olmuşken her antrenmanda ve maçta görmeye hiç ama hiç niyetli değildim.

Sorun yaşaması beni alakadar etmezdi.

Aslında Syke'ın dersinde beni etkilemesine izin verdiğim için kendime kızgındım. Konuşmamı erken yapmayı *planlamamıştım* ve notlarım bile yanımda olmadığı için muhtemelen C alacaktım ancak annemin geçen gece söylediklerinden sonra ona yardım etmeden duramamıştım.

Çünkü sınıfın önünde dururken bayılmasına, kusmasına veya devasa bir kalp krizi geçirmesine beş saniye varmış gibi göründüğüne yemin edebilirdim. Daha ne olduğunu anlamadan elimi kaldırmış ve konuşmuştum.

Büyük ihtimalle eskiden tanıdığım kızın sürekli inatçı bir gülümseme ve tavırla gezdiğini bildiğim ve o kızı konuşma dersinde

görmediğim içindi. Hem o kız kafeteryadan korkuyormuş gibi öğle yemeğinde kütüphanede saklanmazdı.

Geçen günkü iğneleyici ifadesini saymazsak o kız görünürde yoktu.

Ve yerinde duran kızın sanki bana ihtiyacı vardı.

Düzelteyim: Sanki *birine* ihtiyacı vardı.

Ya da bir şeye.

Zaten bu yüzden -lanet olsun ki *yine-* öğle yemeğinde kütüphanedeydim. Koridora döner dönmez pencereden bakıp, tek başına bir masada oturduğunu, bir kitaba baktığını görmüş ve sadece annemin sözlerini duymuştum.

Sosyal anksiyete.

Sonra tanıdığım Dani'den bu sessiz kıza dönüşmesine neden olan şeyi düşünmeden edememiştim. Zorbalığa mı uğramıştı? Onunla konuşmak *istemiyordum* ama her öğle yemeğinde tek başına saklanmadığından emin olma isteğimi de bastıramıyordum.

Tanrım, hiç olmadığım kadar enayiydim.

Ama hayır.

Hayır be.

Küçük enayi Alec değildim, sadece adilik yapamıyordum.

Birini kafama takmadan düzgün bir insan gibi davranmaya devam ediyordum.

Fakat öğle yemeğinin geri kalanında bu iyi olma kararımdan pişmanlık duydum çünkü arkadaşlarım Dani'yle havadan sudan konuşurken ben onun yüzüne bakıyor ve hatıraların önüne geçemiyordum.

Yanaklarındaki belli belirsiz çiller bana On Sekizinci Bulvar'daki havuzu ve kokusundan nefret ettiği için sürekli güneş kremi sürdüğü yalanını söylediğini hatırlatıyordu.

Koyu kirpikleri, yağan yağmurun altında koştururken ıslak üçgen hâlini aldıkları zamanları anımsatıyordu.

Ancak gözlerimi defterindeki el yazısı karalamalara çevirince aptal kartpostallar zihnime doluştu ve başımı çevirmek zorunda kaldım.

Çünkü, Tanrım, o kartpostallar...

Arabası ve işi olan yetişkin bir adam olsam da dolabımdaki yığına her rast geldiğimde yeniden binlerce duygusu olan o küçük oğlan çocuğu oluyordum.

Como Hayvanat Bahçesi'nin suçuydu.

Dani bir yaz sabahı, hayvanat bahçesinden kartpostal alınca -o zamanlar dokuz yaşında falandık- onunla alay etmiştim elbette. *Hey, büyükanne, onu mektup arkadaşına mı göndereceksin?*

"Ben kartpostallara bayılırım," demişti, beni kutup ayısı bölümüne yönlendirirken omuzlarını silkerek. "Basit bir resim gönderip düşünceli görünme puanı topluyorsun, küçücük kare de her şeyi kısa ve tatlı kılıyor."

"Ama yazdığını herkes okuyabiliyor," demiştim, ona yetişmeye çalışırken bir yandan da bir avuç dolusu patlamış mısır yiyor *ve yere düşürüyordum.*

"Doğru," diye katılmıştı, ardından beni göstererek devam etmişti: "Tabii şifre bulursan başka."

Kutup ayılarının yanına gitmemiştik çünkü bir kayanın üstüne oturup kendimize şifre oluşturmaya kafa yormuştuk. O gün kulübeye döndüğümüzde saatlerce -hatta ertesi hafta boyunca- kendi alternatif alfabe sembollerimizi bulmaya uğraşmıştık, Dani de kütüphaneden iki çıktısını alıp lamine ettirmişti.

Birbirimize şifreli mesaj gönderme fikriyle kafayı yemiştik.

Ay sonunda, kartpostal anlaşması yürürlüğe girmişti.

Haftada bir kere birbirimize şifreli kartpostal gönderecektik.

Kahrolası küçük şapşallar, diye düşündüm, planımıza ne kadar bağlı olduğumuzu hatırladığımda.

Haftada bir gönderdiğimiz kartpostalların katı kurallarımıza tabi olması zorunluydu.

O kurallar da şöyleydi: Bir cümle selamlaşma, iki cümle bu hafta başımızdan geçen rastgele şeyler ve bir cümle veda.

Bir tek bunlara izin vardı.

Ahmakçaydı ancak bu haftalık kartpostalları yıllarca birbirimize gönderip durmuştuk.

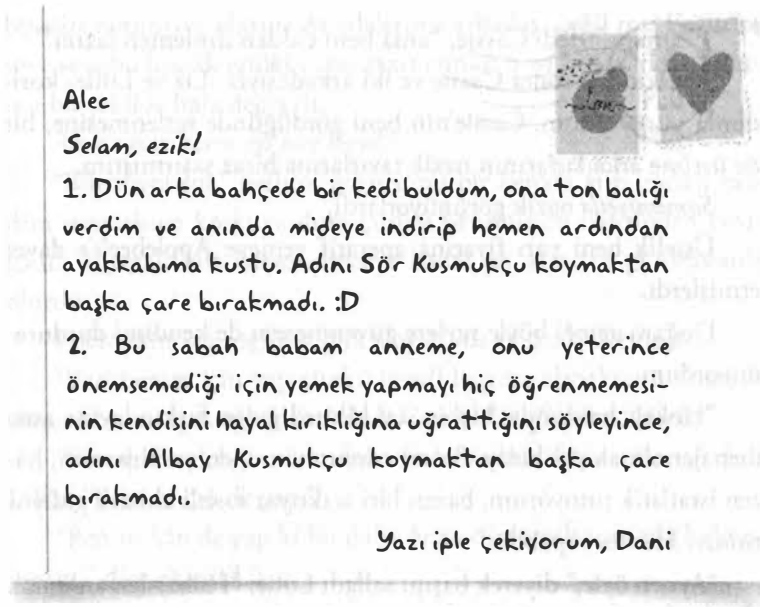
Yıllarca.

Yüzlerce kahrolası kartpostaldan söz ediyorum.

Ben kamyon duraklarından aldığım kartpostalları gönderirdim; o, ikinci el dükkânlarında bulduğu antika kartpostalları. Ben internetten şakalı kartpostallar alırdım; o, yaşadığı yerdeki hayat hakkında ufak ipuçları veren kartlar gönderirdi.

Kargacık burgacık ilkokul yazılarıyla başlayıp Dani'nin *i*'lerin noktasına küçük kalpler çizdiği sanatsal lise sembollerine dönüşmüştü.

Çok ama çok aptalcaydı.

Alec

Selam, ezik!

1. Dün arka bahçede bir kedi buldum, ona ton balığı verdim ve anında mideye indirip hemen ardından ayakkabıma kustu. Adını Sör Kusmukçu koymaktan başka çare bırakmadı. :D

2. Bu sabah babam anneme, onu yeterince önemsemediği için yemek yapmayı hiç öğrenmemesinin kendisini hayal kırıklığına uğrattığını söyleyince, adını Albay Kusmukçu koymaktan başka çare bırakmadı.

Yazı iple çekiyorum, Dani

Sonra kartpostallar gelmemeye başlamıştı.

Ben enayinin teki olduğum için postanede sorun olduğunu düşünerek göndermeye devam etmiştim çünkü hayal dünyasında yaşayan bir maldım ama belli ki Dani öylece bırakmıştı.

Birkaç hafta sonra kasabaya gelip ağzıma sıçınca böyle birine dönüştüğünü fark etmiştim.

Şifre çözücülerimizi lamine ettiren kız sohbetten ayrılmıştı ve Dani Collins artık eskiden tanıdığım biri hâline gelmişti.

Dani

"Tamam," dedi Cassie, "ama beni cidden dinlemen lazım."

Okuldan sonra Cassie ve iki arkadaşıyla -Liz ve Lillie- koridorda yürüyordum. Cassie'nin beni gördüğünde seslenmesine, bir de üstüne arkadaşlarının nazik tavırlarına biraz şaşırmıştım.

Samimiyetle nazik görünüyorlardı.

Üstelik beni yarı fiyatına aperatif yemeye Applebee's'e davet etmişlerdi.

Doğam gereği böyle şeylere güvenmesem de kendimi durduramıyordum.

"Hokey hakkında hiçbir şey bilmediğinin farkındayım ama menajer olmak *çok* kolay. Bazen antrenmanı videoya alıyorum, bazen istatistik tutuyorum, bazen biri acıktıysa sosisli almaya gidiyorum... Herkes yapabilir."

"Aynen öyle," diyerek başını salladı Lillie. "Hokeyden anlamak zorunda değilsin."

"Bence Alec haklı ama," dedim, Cassie'nin önerisi üzerine onun ne kadar mutsuz göründüğünü hatırlayarak. "Muhtemelen çok geçtir."

"Evet ama olay da bu zaten," dedi, ofisin yanından geçerken. "İlk olarak, bence doğru değil; Koç Osman süper biridir. İkincisi, sen Alec'le arkadaşsın."

Onu -hepsini- düzeltmem gerektiğini hissettim çünkü söylediği kesinlikle doğru değildi ancak çenemi kapalı tuttum.

"Zeus hokeyin *kendisidir*," dedi Cassie. "Hem kaptan o. Yani, konuyu gündeme getirirse kesinlikle olur."

"İyi olduğunu anlıyorum ama sonuçta hâlâ öğrenci, değil mi? O kadar gücü olamaz."

"Ciddi misin sen?" dedi Lillie, cahilin tekiymişim gibi bakıyordu. "Yeni olduğunu biliyorum ama güven bana, Alec Barczewski hokeyle alakalı bir şey isterse yaptırır."

"Ama ben..."

"Ona sorman lazım," dedi Cassie, sözümü keserek. "Artık birbirinizi tanımıyor olsanız da aileleriniz arkadaş, değil mi? Eminim seve seve bu küçük iyiliği yapacaktır çünkü o iyi biri. Ondan istersen bir şekilde halledecektir."

Ama o hakikaten iyi biri miydi?

"Bilemiyorum," dedim, gururumu bir kenara atıp ondan yardım istemekten korkuyordum çünkü benimle en basitinden tanışıklık kurmak bile istese, şimdiye kadar en azından gülümsemiş olurdu.

Fakat yalnızca soğuk soğuk alay etmiş ve uzak durmuştu.

"Bari benim için yap çünkü kendi başıma olmaktan çok sıkıldım ve bence aşırı eğleniriz," dedi Cassie. "*Lütfeeeeeen.* Hadi."

"Ben de bıraktığım için daha fazla suçluluk hissetmem," dedi Lillie. "Benim için de yap."

"Benim için de yap ki bir daha *bunu* dinlemek zorunda kalmayayım," diye ekledi Liz.

"Hımmm." Beni ikna etmeye çalışırlarken midem korkuyla kasılıyordu, kulağa berbat bir fikir gibi geliyordu. Spordan zerre anlamamam bir yana, istediğim son şey her gün Alec'in etrafında olmaktı.

O soğuk arenada.

Fikri bile beni strese sokuyordu.

Ancak Harvard'a girmeyi fena hâlde istiyordum.

"Peki şöyle nasıl olur: Bugün benimle antrenmana gel," dedi Cassie. "Yarın maçları var, o yüzden her zamankinden kısa olacak; sadece önceki antrenmanın üzerinden geçecekler. Benimle gel, ne

yaptığımı gör, sonra da kararını ver. Yapmak istersen Zeus'u bekleyip antrenmandan sonra koçlarla konuşması için ona yalvarabilirsin."

"Belki de beklemem..."

"Bir düşün," diye lafımı kesti, sözcükleri el hareketleriyle vurguluyordu. "Harvard, girmen için zemini yalaman gerektiğini söylese yapar mıydın?"

"Iyy," dedi Liz, tiksinerek ona baktı.

"Iyy, evet ama yapardın, değil mi?" dedi Lillie, parmağıyla beni gösterdi. "Değil mi? Kimse görmesin diye bir dolabın arkasına geçerdin ama kesinlikle dilini fayansa değdirirdin, değil mi? Yalan söyleme, yapacağını sen de biliyorsun."

"İğrenç," dedim gülerek. "Ama evet... sanırım yapardım."

"O zaman tek bir iyilik istemeye razı ol," dedi Cassie. "Sonuçta daha az iğrenç."

Aptalca bir benzetme olsa da haklıydı.

Sonucunda Harvard'a gireceksem *elbette* Alec'ten yardım dilenirdim. *Şerefsizin teki olmuşsa kime ne?* İhtiyacım olan ders dışı aktiviteyi verecekse gururumu bir kenara atıp, bana yardım etmesi için yalvarmak *hiçbir şeydi.*

Açıkçası, muhtemelen menajerlik işleriyle fazla meşgul olacağımdan ve o... sopasıyla paklara falan vuracağından Alec'i antrenmanda görmeyecektim bile.

"Tamam," dedim, başımı sallarken birazcık heyecanlıydım. "Geleceğim."

"Gördün mü? Bu iş *hiç* zor değil," dedi Cassie, hokey sahasının etrafında yürürken. "Su şişelerini doldurup patenleri bilenmeye götürebilirsen ve video kayıt cihazında *Oynat*'a basabilirsen halledersin."

"Hepsini yapabilirim," dedim, birazcık rahatlamıştım.

Gülümseyip, "Tabii ki yapabilirsin," diye cevapladı. "Gel sana etrafı göstereyim."

Kızların soyunma odasını, temizlik dolabını, ekipman odasını, büfeyi... yani Doug'un -belli ki Douglas Gowo Arena'ya herkes böyle diyordu- her kıyı köşesini bana gösterdi. Beni arka duvarın tamamına yayılmış, Southview hokey tarihini fotografik bir şekilde gösteren devasa anı duvarının yanından geçirdi.

"Bu sanırım deden, değil mi?" diye sordu, yetmişlerdeki bir takımı göstererek. Gözlerimi kıstığımda hakikaten de arka sıradaki iri adamın Mick dedem olduğunu gördüm.

Sırıtıyordu -artık nadiren yaptığı bir şeydi- ancak gözleri tıpatıp aynıydı. Genç ve yakışıklıydı, terlemişti ve fotoğraftaki diğer herkes gibi bir parmağını havaya kaldırmıştı.

Onu böyle utanmazca mutlu, fotoğraf çekildiği anda kahkahalara boğulmuş gibi görmek bir nevi şok etkisi yaratmıştı.

Ne oldu da bu kadar değişti acaba? diye düşündüm.

"Evet," dedim, duvarı kamuya açtıklarında burada mıydı diye merak ederek elimi fotoğrafının üzerinde gezdirdim.

Mutlaka burada olmalıydı, nasıl hissettiğini merak ettim.

Dedem olmasını saymazsak, hayatı hakkında çok az şey biliyordum ve birdenbire daha fazlasını öğrenmek istemiştim.

"Hadi."

Ardından Cassie paten bileme makinesini -Sparx- hızlıca anlattı, kullanması en kolay şeymiş gibi bahsediyordu. (Ama benim ödümü kopardı.)

"Ya birinin patenini mahvedersem?" diye sordum.

"Etmezsin," deyip elini salladı. "Çoğunun belirli bileme tercihleri var, tercihi olmayanlar da ortalamayı istiyor. Çok da önemli bir şey değil."

Bana kalırsa *çok* önemli bir şeydi.

"Tamam, buza yaklaşalım da sana nasıl çekim yapılacağını göstereyim."

Peşinden giderken bu işi idare edebileceğimi, bu ders dışı aktiviteyi batırmadan yapabileceğimi biliyordum. "Harvard'a kendimi sevdirme" listemdeki "bir aktivite bul" kutusunu nihayet

işaretleyebileceğim için vücudumdaki her kas daha rahat, daha az gergin hissettiriyordu.

Tabii Alec yardım ederse.

Yalnızca adını düşünerek sanki beyin gücümle onları var etmişim gibi birdenbire soyunma odasından buzun üstüne çıkmaya başladılar. Isınmalarını izlerken sanki... nefesim kesiliyordu. Nedenini bile bilmiyordum.

Patenleriyle buzun üzerinde depar atan en uzun oyuncuyu hemen fark etmemle kesinlikle ilgisi yoktu, birkaç tur atarlarken sergiledikleri etkileyici hızla ilgiliydi.

Cassie bana kamerayı göstererek çekimi yapmama izin verdi, kendisi de yanıma oturup ödevini yapmaya başladı. Belli ki antrenmanlarda sık sık yaptığı bir şeydi.

Fakat umurumda olmadığını söylesem de gözlerim Alec'e kayıp duruyordu. Hokeyle alakam olmasa da lider olduğunu ve inanılmaz iyi oynadığını anlamak kolaydı. Âdeta her alıştırmada diğer herkesten daha hızlı ve daha hırslı görünüyordu.

Sanki diğerleri bir lise maçında oynuyorlar, o ise sporun bir gösterisini icra ediyordu.

Nasıl bu kadar hızlı paten kayabiliyordu? *Hem de geri geri giderken??*

Küçük bir yanım onunla -küçük Alec'imle- gurur duysa da bu kadar iri ve fiziksel hâlini izlerken geçmişi hatırlamak zordu.

Çünkü bu iki özelliği asla eski yakın arkadaşımla bağdaştırmazdım.

"Demek *gerçekten* iyiymiş, yuh," dedim kendi kendime, Alec'in az önce bitirdiği alıştırmayı yapan diğerlerine bağırarak bir şeyler söylemesini izledim. Ne dediğini çıkaramasam da kesinlikle ya tezahürat ediyor ya da... *atletik* bir şeyler bağırıyordu.

İş *sahiden de* oldukça kolaydı. Üstelik zaman hızlı geçiyordu.

"Bence işimiz bitti," dedi Cassie, kamerayı kaldırdıktan sonra. "Benim erkek kardeşimi almaya gitmem lazım ama sen Alec'le konuşmak için bekleyeceksin, değil mi?"

"Evet," dedim gülümseyerek, *dehşet* kelimesi bu fikir karşısında hissettiklerimi anlatmaya yetmese de.

"*Son derece* ikna edici olmaya özen göster, olur mu?" dedi, montunun cebinden araba anahtarını çıkarırken. "Bunu artık yalnız yapmak istemiyorum."

"Tamam."

"Bu arada, hep en son çıkar, haberin olsun," dedi. "Antrenmandan sonra yetenek avcısı raporlarını okur ve... hokeyle ilgili bir şeyler yapar, bilemiyorum işte. Ama hep en son çıkar. O yüzden kaçırdın sanma."

"Anladım."

Oyuncuların soyunma odasından ayrıldığı gürültülü birkaç dakikanın ardından pistte tek kalmışım gibi bir sessizlik oldu. Sanki saatlerce sürdü.

Nerede?

FaceTime aramasıyla çalan telefonumun sesi büyük ve boş pistte yankılandığında az daha kalp krizi geçiriyordum. Babamın aradığını görünce şaşırdım çünkü Minnesota'ya geldiğimizden beri ikinci kez görüntülü arıyordu.

Normalde hiç görüntülü konuşmazdık.

Hep suçlayıcı sessizliklerle dolu gergin telefon aramaları yapardık.

"Iıı, selam," diye açtım neşeli bir sesle. Yüzünü ekranımda görününce gülümsedim.

"Selam, tatlım," dedi, üzerinde mesai saatleri dışındaki üniforması olan bej rengi tişörtü vardı. Gözlerini kısarak, "Neredesin sen?" diye sordu.

Aptalca olsa da ondan saklamak istedim. Ona hokey pistinde olduğumu söylemek istemedim. Babam hep Minnesota da Minnesota ile alakalı şeyler de sorunmuş gibi davranırdı. Anneannem ve dedem, Sarah, annemin çocukluğu... Gözünde hepsi kötüydü.

Ben çocukken, Southview'u duyduğunda gözlerini devirir ancak annemin her yaz gelmesine gönülsüzce de olsa izin verirdi. Bize

katılmaya hiçbir zaman ilgi göstermese de durumu öylece kabul ederdi.

Karısının eve dönme isteğini.

Ancak tartışmalar ve anlaşmazlıklar çoğalınca bu da sorunun bir parçasıymış gibi davranmayı artırmıştı. Sanki annemin kendisinden önce önemsediği şeyleri kıskanıyordu.

"Aslında hokey pistindeyim," dedim, başka bir yerde olmayı dilermiş gibi gülümsedim. "Üniversite için gereken ders dışı aktivite olarak hokey takımına yardım ediyor olabilirim."

"Tanrım, yapabileceğin hokeyden daha iyi bir şeyler yok mu?" dedi kınarcasına, koyu kaşları aşağı düştü. "Bence matematik kulübü gibi bir şey daha iyi olurdu, değil mi?"

"Evet ama buradaki çoğu kulübe katılmak için geç kalmışım," dedim.

"Demek annen inanılmaz derecede geri kafalı bir okul seçmiş."

Southview ya da annem hakkındaki fikirlerinden konuşmak istemediğimden, "Sen nasılsın?" diye sordum.

Seni özledim, demek istedim ama birbirimizle öyle konuşmazdık.

"Her şey yolunda, Daniella. Ama seninle konuşmam gereken bir şey var. Bir dakikan var mı? Yoksa buz pistinde *olmadığın* bir anda arayabilirim."

Bunu sirkte olduğumu söylemişim gibi söylemişti.

"Aslında birkaç şeyin bitmesini bekliyorum, yani zamanlaman harika. Ne oluyor?"

"Eh," dedi. "Az önce bir sonraki görevimi konuştuğumuz bir toplantıdaydım ve anlaşılan Offutt'a gönderilme ihtimalim epey yüksek."

"*Gerçekten mi?*" Offutt Hava Üssü, Omaha'daydı. Yani bulunduğumuz yerden sadece beş saat uzaktaydı.

Oraya giderse *harika* olurdu.

Çünkü gerektiğinde onu *göremeyeceğim* gerçeğinden nefret ediyordum. Çoğu zaman sert biri olduğunu bilsem de o benim babamdı ve etrafımda olmasını istiyordum. Mezuniyetime gelebilmesini

ve hep gezegendeki en temiz adammış gibi görünmesini sağlayan tıraş losyonu ve sabun kokusunu alabilmeyi istiyordum.

O yüzden yakına taşınması, uzun zamandır duyduğum en iyi haberdi. "Ne zaman kesinleşecek?"

"Esasında kesinleşmekten çok yapmak istediğime karar vermemle ilgili bir mesele."

"Bir dakika. Kararı sen mi vereceksin?" diye sordum gülerken. "Hava Kuvvetleri'nin yapabileceği bir şey değil gibi."

"Karmaşık bir durum ama temelde beni iki yerde de isteyen taraflar var. Yani üstünlük bende diyebilirim. Uzun lafın kısası, *senin* nereye gitmemi istediğini öğrenmek istiyorum."

"Tabii ki Offutt'a," dedim, kimsenin heyecanlı bir çocuk gibi konuştuğumu duymadığından emin olmak için etrafıma bakındım. "Harika bir haber bu!"

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi, kısmen gülümsese de her zamanki asker duruşunu bozmuyordu. "Çünkü mesele sadece konum olsa muhtemelen burada kalırdım, Ramstein'ı *seviyorum*."

Doğruydu, seviyordu.

Tam tersine, annemle ben Ramstein'ı *sevmemiştik*. Almanya muhteşemdi ancak her gün tanıdık olan her şeyden kilometrelerce uzakta, ücra bir askerî üste sıkışıp kalmış hissediyorduk.

"Ama *seninle* olma fırsatı, konum meselesini gölgede bırakıyor," dediğinde ansızın içim ısındı çünkü katı babam, beni özlediğini itiraf ediyordu. Bunun anlamı büyüktü.

"Elbette bu işi nasıl yürüteceğimizi annenle konuşacağız. Sonuçta her hafta sonu görüşmek için fazla uzak ama bence en mantıklısı okul bitene kadar benimle Offutt'ta yaşaman. Annen oralarda gezinmek istiyorsa sorun değil ama sırf çocukluğunu yeniden yaşasın diye tundrada mahsur kalman gerekmiyor, değil mi?"

Bir süre boyunca şaşkınlık içinde telefondaki yüzüne baktım.

"Okula gitmeden önce yazı onun yanında geçirirsin, hem hava da ısınmış olur."

"Bir dakika. Ne?" Doğru duyuyor olamazdım.

Annemi bırakmamı mı istiyordu?

"Eh, Almanya'yı tercih ederdim ama kızımın yanında olmayı daha çok tercih ediyorum tabii. Yani benimle yaşamak istiyorsan görevi kabul edeceğim. Annenle Minnesota'da kalmak istiyorsan muhtemelen Ramstein'daki görevime devam edeceğim."

"Başka seçenek yok mu?" diye sordum, sesimin ağlamak üzereymişim gibi kalınlaşmasından nefret etmiştim. "Yalnızca annemi bırakıp senin yanında yaşarsam mı Amerika'ya döneceksin?"

"Duygusallaşmaya gerek yok, Daniella. Sadece konuşmaya çalışıyorum."

"Duygusal falan değilim," dedim, ne kadar savunmacı konuştuğumun son derece farkındaydım. "Yalnızca anlamaya çalışıyorum."

"Basit. Seninle zaman geçireceksem Ramstein'dan seve seve ayrılırım ama istediğin bu değilse muhtemelen burada kalacağım. Mantıklı geliyor mu?"

Tanrım, babamın sürekli böyle söylemesinden nefret ediyordum. *Mantıklı geliyor mu?* Bu sözleri söylerken aptal bir çocuk gibi hissettirmeyi her seferinde başarıyordu.

Yüzünde hiç duygu olmadan beni izliyor, yüzümü sert tutma çabamın acınasılığını kendisi de sert bir ifadeyle gözlemliyordu. Neden hiçbir şeyi kolaylaştırmıyordu? Ondan sadece rahat bir ilişki isterken sanki o hep tam tersini talep ediyordu.

Ya da annemin canını yakarak kendisine duyduğum bağlılığı kanıtlamamı istiyordu.

"Evet, geliyor," diyebildim, kendimi toparlamakta zorlanırken sakin konuşmak için sesimi alçalttım.

Bu konuda ciddi olamazdı, değil mi?

"Annenin bu plana pek heyecanlanmayacağının farkındayım," dedi. "Ama istediğin buysa eminim sorun etmeyecektir. Dedenle yaşamaya fazlasıyla kararlı olduğu için başka hiçbir şeye odaklanamıyor bence."

"Ha, ne zaman cevap vermem gerekiyor?" diye sordum, yüzümü düşürmemek için çabaladım. Bu kadar gergin konuşmaktan nefret ediyordum.

"Olabildiğince hızlı halletmeyi tercih ederim," dedi, kızından annesinin yüreğini parçalamasını istemiyormuş da sanki sadece iş konuşuyormuş gibi parmaklarını çenesinin altına götürdü. "Yeni taşındığın için parçaları yeniden düzenlemen hâlâ kolaydır herhâlde."

"Anneme bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diye itiraf ettim, neredeyse fısıldayarak. Gözlerime dolan yaşlardan kurtulmaya çalıştım.

"Ama bana yapabiliyorsun," dedi sessizce. Sözleri ve incinmiş görüntüsü beni şoka uğrattı. Albay Collins *incinmezdi*, o bir robottu.

Değil mi?

"Ben öyle..."

"Bazen seçimler zor gelir, Daniella."

"Biliyorum ama..." Gözyaşlarımı sildiğimi görmesin diye telefonu tavana çevirdim.

"Tamam, şimdi de ağlıyorsun," dedi hayal kırıklığıyla, iç çekerek. Yüzünü göremediğime memnundum. "Canın sıkıldıysa üzgünüm ve seni taşınmaya zorlamayacağım. İsteyeceğin bir şey sanmıştım."

Göğsüm acı verecek kadar sıkışıyordu. "İstiyorum..."

"Hayır, bence istemiyorsun," diye sözümü kesti.

Hokey pistinin ortasında zırıl zırıl ağladığıma inanamıyordum ama sesini dinlerken duygularımı bir türlü bastıramıyordum. Beni bir suçlu hissettirmiş, bir üzmüştü; boğazımı tutan sonsuz bir döngünün içine sokmuştu.

Yaşları silip kendimi toplamaya çalışsam da telefonu kapattığını duyduğumda hıçkırmaya tehlikeli bir biçimde yakındım.

Sonra *-kahretsin, kahretsin, kahretsin-* sesleri duydum.

Kimin geldiğini veya nerede olduğunu bilmiyordum ancak aynı zamanda gözyaşlarımın arasından bir şey göremiyordum. Bir tek bu okuldaki ya da hokey takımındaki kimsenin hokey pistinde bebek gibi zırladığımı görmesini istemediğimi biliyordum.

Banktan kalkarak temizlik dolabına koştum. Birilerini görmeden önce kendimi karanlık odaya kapayıp toparlanmam gerekiyordu.

Lütfen kilitli olma, lütfen kilitle olma.

Çok fazla ağlamayan biri olarak yaşların böyle özgürce dökülmeleri beni telaşlandırıyordu. Ağladığım çok belliydi ve gözlerim durmak bilmiyordu.

Kola uzanıp *-kilitli olmadığın için teşekkür ederim-* kapıyı açtım, sonra da içeri süzülerek arkamdan kapadım.

Fakat yaşların arasından bile büyük ve parlak görünen odayı fark edince çuvalladığımı anladım. Burası dolap falan değildi. Üstelik ısıtıcıdaki kirli çorap gibi kokuyordu. Gözlerimi sildiğimde soyunma odasında olduğumu fark ettim. *Kahretsin.*

Tanrı'ya şükür kimse yok.

Alnımı soğuk duvara yaslayarak büyük nefesler aldım ama hıçkırık nöbeti gibi çıktı. Gözlerimi ellerimle kapayıp bir saniyeliğine kendimi çaresizliğe teslim ettim.

"Dani?"

Siktir! Hemen gözlerimi silip, düşündüğüm kadar kötü görünmediğimi umarak bir şekilde arkamı döndüm.

Ancak döndüğüm anda yüreğime ağırlık çöktü. Karşımdaki Alec'ti.

Of, Tanrım.

Beni zırıl zırıl ağlarken gördüğü için utançtan yerin dibine girmem bir yana, aynı zamanda -yüce Tanrım- çıplaktı.

Yani, *tamamen* çıplak değildi -üzerinde siyah boxer şortlardan vardı- ama saçı ıslaktı, kasları her yerdeydi ve sabun ya da şampuan kokusunu alabiliyordum, belli ki duştan yeni çıkmıştı. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

"Aman Tanrım," dedim, ağlamaya devam etmekten nefret ederek. Mırıldanırken sesimdeki ağlamayı *duyabiliyordum.* "Çok özür dilerim, buraya gelmek *istememiştim.*"

"Dani?" Hızlı adımlarla yanıma gelerek kolumu tuttu. "Ne oldu?" diye sorarken sesi fazlasıyla ciddiydi.

Koyu gözleri yüzümde dolaştı. Sanki nefesini tutmuş, olanları anlatmamı bekliyordu.

Bu yüzden *hiçbir şey* olmamasından utanç duydum. Bana korkunç bir şey falan olmamıştı. Sadece babasını memnun edemeyen üzgün, küçük bir kızdım.

"Hiç. Gerçekten. Babam aradı ve... Yani, iyiyim," dedim, boğazım aşırı tıkandığı için kurbağa gibi konuşuyordum.

"Değilsin ama," dedi. Sesindeki endişe kendimi toparlamam için ters etki yarattı.

Endişesi beni paramparça etti.

"Collins," dedi, soru sorarcasına. Aptal yaşlar bir türlü durmayınca beni kollarına çekti ve sarmaladı. Sarılışı ev gibi, güvenebileceğim bir şey gibi hissettirdi ve kollarımı boynuna dolayıp ona sığınmaktan başka çarem kalmadı.

Bu dünyadaki herhangi biri, annem bile olsa, her şeyin yoluna gireceğini, sorun olmadığını, her şeyin harika olacağını söylerdi.

Fakat Alec beni ve babam hakkındaki hislerimi biliyordu.

Ya da eskiden biliyordu.

Ben kendimi toplamaya çabalarken yalnızca daha sıkı sarıldı.

"Ö... özür dilerim," diyebildim hıçkırıklar arasında, birkaç dakika sonra.

Tanrı'ya şükür gözyaşlarım durmaya başladığından geri çekildim, yanaklarımı sildim ve ona acınası olduğunu bildiğim bir gülümseme sundum.

"Sorunum ne, bilmiyorum," dedim burnumu çekerek, "ama küçük sinir krizim konusunda sakin kaldığın için teşekkür ederim."

"Sorunun falan yok," dedi, sesi cızırtılı, alnı kırışıktı.

Bana koyu gözleri ve inanılmaz yakışıklı yüzüyle bakarken hâlâ kısmen çıplak vücuduna sarılı olduğumu fark ettim.

"Affedersin..." diyebildim ancak uzaklaşmaya çabalarken öne doğru çekildim.

"Kolyen," dedi. Başımı eğince zincirinin kolyeme takıldığını gördüm. Takılarımız yüzünden kelimenin tam anlamıyla birbirimize bağlandığımız için uzaklaşamıyordum.

"Ah," dedim bir nefeste, daha fazlası elimden gelmiyordu çünkü yüzümün, aşırı iyi kokan *-vay anasını-* boynunun dibinde durması ve nefesini köprücük kemiğimde hissetmem son derece saçmaydı.

"Bekle biraz," diye mırıldandı boynuma, bir saniye kadar sonra kolyeleri ayırıp, "Tamamdır," dedi.

"Teşekkür ederim, Alec," dedim. Yüzüne baksam da omzunu bırakmadım. Henüz. Ona kolyeden fazlası için teşekkür ediyordum ve bakışlarından beni anladığı belli oluyordu. "Ben öyle..."

"Yok artık!" dedi biri arkadan derinden ve boğuk bir sesle. "Ne... Barczewski?"

İkimiz de arkamızı döndüğümüzde, koçla birlikte üç yetişkin adamın orada durduğunu ve soyunma odasında sevişirken yakalanmışız gibi baktıklarını görünce ölmek istedim.

"Ne halt oluyor burada?" diye bağırdı koç, hemen birbirimizden ayrıldık.

"Göründüğü gibi değil," dedi Alec, sesindeki sakinliğe hayran kaldım.

"Gerçekten mi?" dedi koç, neredeyse bağırıyordu. "Çünkü soyunma odamda bir kız var gibi görünüyor."

"Ben... yanlışıkla..." diye başladım.

"Dani," diye sözümü kesti Alec, yüzünde az önceki kibarlıktan eser yoktu. Kendini tutmaya çalışıyormuş gibi çenesi kasılıp gevşedi. "Gitsen iyi olur."

"Ama..."

"*Git*," diye tekrarladı, koyu gözlerini gözlerime dikerek.

"Haklı," diyerek katıldı koç. "Burada olmamalısın, genç hanım."

"Olanları açıklayacağım," dedi Alec ancak kendini kaybetmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Hissizce başımı salladım çünkü başka ne yapacaktım ki? Suratı asık dört adamın ve benden nefret ettiğinden şüphelendiğim eski

arkadaşımın karşısında duruyordum. Başımı bir kez daha salladıktan sonra dönüp neredeyse koşarak soyunma odasından çıktım.

Anneme mesaj atarak beni en kısa zamanda almasını söyledim. Yolda olduğunu yazdı ancak yaptığım şeyin farkına vardığımda midem ağzıma geldi.

Koç da bir öğretmendi.

Bir öğretmen beni erkeklerin üstlerini değiştirdiği bir erkek soyunma odasında bulmuştu.

Başım fena beladaydı.

Alec

Siktir, siktir, siktir.

Kapı Dani'nin arkasından kapanırken yutkunarak ensemi ovdum.

Az önce ne halt olmuştu öyle?

Giyinirken zincirimi duşta unuttuğum aklıma gelmişti. Geri dönüp zinciri takmıştım ve soyunma odasına döndüğümde Dani karşımdaydı. *Kahretsin.*

Yüzü duvara dönük olsa da o sarışın bukleleri her yerde tanırdım.

Sonra bana döndü ve gözyaşları, yaşlarını sildiğim ve onu öptüğüm o geceye götürmüştü beni.

Bana öylece bakarken neredeyse nefesim kesilmişti, ardından dolabımdaki Bluetooth hoparlörden şaka yapar gibi kahrolası *sweat* çalarken ona sarılmıştım.

Sweat, get into it.

*Let me show you how to use your legs.**

Mesafemi korumaya kararlıyken nasıl olmuştu bilmiyordum ancak bir anda saçının çiçeksi kokusu beni yere sermiş, kollarımdaki vücudunun sıcaklığı içimi titretmiş, tenime değen elleri beni hipnotize etmişti. *Tanrım.*

O *neydi* öyle? Üç saniye içinde etkisi altına girmiştim.

---

* Sözlerin çevirisi: Terle, ver kendini. Bacaklarını nasıl kullanacağını göstereyim.

Gerçi kendimi savunmam gerekirse, albayla alakalıydı. Dani'nin babası kontrolcü bir şerefsizdi; hak etmese de Dani'nin delice sadık kaldığı itin tekiydi ve bu baba sorunu hep yumuşak karnım olmuştu.

Çünkü Dani onu memnun etmek için ne varsa yaparken o herif kızına ufacık bir kırıntı atmak için dahi parmağını kaldırmıyordu.

Dolayısıyla onu hâlâ ağlatıyor olması beni zerre şaşırtmamıştı.

Fakat bunu nasıl düzeltecektim? Koç beni öldürmek ister gibi bakıyordu ve onu suçlayamazdım.

Sonuçta zamanlama berbattı.

Oz yalnız olsa neyse; bir de yanında Wisconsin'den iki koç ve bağlantıları *fazla* güçlü spor muhabiri Gordy Frye vardı.

O herif hokey camiasındaki *herkesi* tanıyordu.

"Büyük ihtimalle tuhaf görünüyor, farkındayım," dedim, mesele olmadığını göstermek için sıradan bir şekilde gülümsesem de mesele büyüktü. İtibarımı toparlamam gerekirken bu iki herif beni -maçtan önceki akşam- soyunma odasında bir kızla yiyişirken bastıklarını düşünüyordu. Üstelik bong tuttuğum fotoğraftan hemen sonra.

Kahretsin, Dani.

Siktir, adını *düşünmek* bile dengemi bozuyordu.

Koç araya girdi: "Ofisime geçerseniz bahsettiğimiz istatistikleri masamda bulabilirsiniz. Benim oyuncuma çabucak bağırıp yanınıza getirmem gerekiyor ki güzelce konuşabilelim."

Durum çok eğlenceliymiş gibi kahkahalar atsalar da bana bakışlarından yine boka battığımı düşündüklerini anlıyordum.

Onlar ofise gider gitmez koç patladı.

"Ne *bok* yediğini sanıyorsun, Barczweski? Tek yapman gereken burnunu temiz tutmaktı. O kadar. Ne kadar oldu, *bir gün* mü? Bu adamlar seni izlemeye geldiler, göründüğün gibi olmadığını kanıtlamak için harika bir fırsattı ama sen soyunma odasına bir kız getirip her şeyin içine ettin," dedi, sesini alçak tutmaya çalıştığı için tükürük saçan bir hırıltıyla bağırıyordu. Suratımın dibine gelip öfkeyle devam etti: "Bu da yetmezmiş gibi giyinik bile değilsin.

Yani, bu ne saçmalık? Hem kim bu kız? Daha önce hiç görmedim. Lütfen soyunma odamıza Simley'den ya da başka bir okuldan bir kız getirdiğini söyleme."

"Tanrım, hayır," dedim, böyle bir şey yapmayacağımı bilmemesine biraz sinirlemiştim. Neden herkes hep en kötüsünü düşünüyordu? "Okulda yeni ve takım menajeri olmak istiyor. Aslında..."

"Sen üstünü değiştirirken soyunma odasında mıydı, değil miydi?"

"Öyle değil. Kız, Mick Boche'un torunu!" dedim, hatta bağırdım. "Buraya yeni taşındı ve çocukluktan beri tanışıyoruz."

"O kız, Mick Boche'un torunu mu?" diye sordu, duyduklarını inanamıyormuş gibi gözlerini kısmıştı.

"Evet," dedim, bu küçük altın parçacığının onu yavaşlatmasına sevinerek. "Geçen hafta sonu annesiyle beraber Mick Boche'un yanına taşındılar."

"Yok canım?" dedi, ayak uyduramıyormuş gibi gözlerini kıstı. "Hokey oynuyor mu?"

"Hayır," dedim, Dani'nin aile kökeninin koçun dikkatini dağıtmaya devam etmesini umuyordum. Belki *onu* anlatırsam koç az önce gördüğü şeyi unuturdu. "Gelecek sene Harvard'a gidecek zeki, süt kuzusu bir kız. Mick'in tam tersi yani."

Koç kollarını kavuşturdu. "Birlikte büyüdüğünüzü mü söyledin?"

"Annelerimiz arkadaş," diye açıkladım. "O yüzden uzun zamandır tanışıyoruz. O taşınana kadar çocukluk arkadaşıydık."

"Dur, dur, dur." Gordy yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ofisten çıktı, Wisconsin koçları arkasındaydı. "Kulak misafiri olmadan edemedim. Az önce soyunma odasındaki kızın -çocukluk aşkının- Mick Boche'un *torunu* olduğunu mu söyledin?"

Çocukluk aşkı demek doğru olmasa da herkesin yüzünün değiştiğini görmek ilginçti. Birdenbire her şeyi berbat ettiğim için beni suçlamıyorlar da Boche'un torunuyla aramızdaki hikâye ile ilgileniyorlar gibi görünmeye başlamışlardı.

Ne gerekirse.

Yalan söylemeyecektim ancak kurtulma şansımı çöpe atacak da değildim. Yüzüme elimden geldiğince gizemli bir gülümseme yerleştirdim. "Evet, Dani doğrudan Bay Boche'un soyundan geliyor."

"Yok artık," dedi Gordy sırıtırken. "Bana bir torunu olduğunu söylesen kızın kavga eden, tüküren, denizci gibi küfreden bir şey olduğunu düşünürdüm. O gözlüklü sarışın, Mick'in akrabası mı yani?"

"Evet, efendim," dedim, üstüne giderek. "İçki, sigara içmez ve maç izlemektense kitap okumayı tercih eder. Armut pek dibine *düşmemiş*."

"Çok komik bir şey bu," dedi Gordy, başını iki yana salladı. "Kimin aklına gelirdi?"

"Beyler..." dedi koç.

Gordy ofisi işaret etti. "Biliyorum, biliyorum. Biz ofise dönelim de paylamanı bitir."

Koç, "Hemen dönerim, teşekkürler," dedi ancak kapı kapandığı anda gülümsemesi kayboldu.

"Koç, yemin ederim..."

"Çeneni kapa da beni dinle, Zeus," dedi, sesini alçaltarak. "Şimdi ben ofisime gideceğim ve bu adamları Boche'un torunuyla sıkı fıkı olduğunuza ikna edeceğim. Durumu iyileştirmeyecek ama en azından kız *o*."

O.

"Belki bir Boche'la görüşmen, sadece insanların hâlâ fısıldaştığı fotoğrafı değil, az önce gördüğümüz şeyi de unutmalarını sağlar. Sonuçta hokey kraliyet ailesi gibi bir şeysiniz, ne bileyim," dedi, sonra ofise göz attı. "Ama kız hakkında söylediklerin hoşuma gitti. Şu anda tam olarak partilerden çok kitaplarla ilgilenen biriyle çıkmana ihtiyacımız var."

Çıkmak mı?

Of, kahretsin, onunla *görüştüğümü* sanıyordu...

"Az önce şahit olduklarınız konusunda gerçeği söylüyordum," diyerek yönlendirmeye çalıştım.

"Sana inanıyorum," dedi, ciddi olmasını umdum. "Ama Gordy *herkesle* konuşur. Kurul seni merak etmeye başladıysa, maç videonu izlemek yerine soyunma odasında kızın tekiyle öpüştüğünü söylemesini istemeyiz. Onlara Koskoca Mick Boche'un bizzat torunu olan ciddi bir kızla çıktığını söylemesi daha iyi olmaz mı?"

Bakışları gözlerimi delip geçerek söylediklerinin önemine inandırmaya çalıştı. Fakat ben inanmak istemiyordum. İnanmayı reddediyordum. Yine de o aptal fotoğraf hakkındaki dedikodular ne kadar hızlı yayılmış olursa olsun, bunun çok daha kötü olacağını içten içe biliyordum.

Kahretsin. Adam haklı.

Başka seçeneğim yoktu.

Dani

Ön kapının çalındığını duyduğumda az kalsın kalp krizi geçirecektim.

Saat onu geçmişti, ödev yaptığım için evdeki tek uyanık kişi bendim.

Gelecek hafta devasa bir ileri matematik sınavım vardı ama kendime dürüst olmam gerekirse, babamı düşünmemek için çalışıyordum.

Bir de soyunma odasını.

Üstelik duygusal yorgunluğum, tekrar ağlamamı engelleyecek kadar yüksekti.

Kısmen Cassie'yi bekliyordum çünkü Applebee's davetine gitmememi bir türlü kabul etmiyordu ancak kapının üstündeki pencereye baktığımda Alec'in içeri göz attığını gördüm.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Onunla yüzleşmek *istemiyordum.* Beni zırıl zırıl ağlarken görmesi yeterince kötüyken, sonrasında... *olanlar* durumu iyice utanca boğmuştu.

Daha çok bir an için dünyadaki her şeyi unutup kahverengi gözlerine ve bana tekrar sarılmasının nasıl hissettirdiğine odaklandığım için.

Geri zekâlı!

Ama başka bir seçeneğim var mıydı ki? Bütün akşam, müdürün bana okuldan kovulduğumu söyleyeceği telefonu bekleyerek kafayı yemiştim.

Midem kelebeklerle dolu hâlde kapıyı açtım.

Ve Tanrım, hakikaten de buradaydı.

Artık boyu çok uzundu. Koyu kahverengi gözlerinde keyifle, gülümseyerek bana bakarken çok iri görünüyordu.

"Vay be," dedi, selam bile vermeden. "Ateşli görünüyorsun."

Gözlerimi devirdim. Üzerimde pazen pijama altıyla yıpranmış bir Philadelphia Eagles forması vardı ve yirmi dakika önce odaklanamayacak kadar üşüyünce duş aldığım için saçlarım hâlâ ıslaktı.

Evet, berbat görünüyordum ama önemli değildi.

"Ben gittikten sonra ne oldu?" diye sordum, bir saniye daha yüzüne doğrudan bakamayacağım için gözlerimi ceketinin önündeki fermuara diktim.

"İçeri gelebilir miyim?" diye sordu. "Çünkü uzun hikâye ve kapı açık kalırsa saçların donacak."

"Ah. Tabii," diyerek kenara çekildim. "Ama annemle dedem uyuyorlar, sessiz olman lazım."

"Evet, ben de bağırarak evi inletmeyi düşünmüyorum," dedi içeri girerken. Şaka mı yapıyor yoksa laf mı sokuyor, anlamadım.

Sessizce kapıyı kapatıp oturma odasına geçtim. Peşimden geldiğinin farkındaydım. Ne yapacağımı bilemeden kanepeye oturdum ve kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Ee, ne dedi? Başım ne kadar belada?" diye sordum, derim yanıyormuş gibi hissettiğim için yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu biliyordum.

"Aslında başın belada falan değil," dedi, karşımdaki koltuğa oturarak.

"Ne? Ama çok kızgın görünüyordu," dedim, kafam karışmıştı. "Ve o soyunma odasında *olmamam* gerekiyordu."

"Tamam, sen gittikten sonra işler biraz tuhaflaştı diyebiliriz. Anlatmam gereken çok şey var, o yüzden ben bitirene kadar sessiz kalmanı istemek -rica etmek- zorundayım. Cevap vermeden önce söyleyeceğim her şeyi duyman lazım."

İyi bir şey olamaz.

"Pekâlâ." Anneannemin çiçekli yastıklarından birini alarak göğsüme dayadım. "Dinliyorum."

"Haklısın, Oz deli gibi sinirlendi. Soyunma odasına rastgele bir kızı getirdiğimi sandı... I, hokeyle alakası olmayan nedenlerden ötürü. Yani gördüğü..."

"Anlıyorum," diye tersledim, utançtan patlayıp yok olmadan önce ne kadarını kaldırabileceğimi düşünüyordum.

"Tamam, güzel," dedi, gülmek istiyor gibi görünmesi sinirimi bozuyordu. "Sinirden gözü dönmüştü, ben de birbirimizi çocukluktan beri tanıdığımızı ve rasgele bir kız olmadığını açıklamak zorunda kaldım. Ona dedenin kim olduğunu anlattım..."

"Aman Tanrım, dedeme mi söyleyecek?"

Tam da daha fazla utanamayacağımı düşünürken...

"*Hayır*," dedi, sonra da ekledi: "Yani, sanmıyorum. O konuda bir şey söylemedi."

"Ne *söyledi* o zaman?"

"Ben anlatırken sessiz kalacaktın, unuttun mu? Beş saniye önce..."

"Devam et hadi," diyerek iç geçirdim, sadece bunların sona ermesini istiyordum.

"Teşekkür ederim." Gelişigüzel omzunu ovunca ne kadar yorgun göründüğünü fark ettim. "Dediğim gibi, koç düşündüğümden farklı bir tepki verdi. Seninle çocukluktan beri tanıştığımızı söyleyince Gordy ile ikisi çocukluk aşkı falan olduğumuzu zannetti."

"Garipmiş," dedim, öpücüğü hatırlamamaya çalışarak kucağıma baktım.

O tek geceyi saymazsak çocukluk aşkı falan değildik.

"Kesinlikle garip. Ama yanındakiler hokey camiasındandı. İkisi D1* yetenek avcısı, kötü saç kesimi olansa ABD hokey dünyasında sözü geçen herkesle bağlantısı olan bir spor yazarı. Anladın mı?"

"Tamam," dedim, Mick dedemin bu adamlar hakkında söylediklerini hatırlarken.

---

* Division 1 (D1) ABD'de üniversite sporlarının en üst ve en rekabetçi seviyesidir. -çn.

"Beni izlemeye geldiler. Ki bu harika bir şey çünkü onları boktan olmadığıma ikna etmeye çalışıyorum. Sırf o fotoğrafta..."

"Dünyanın en büyük bongunu tüttürüyorsun gibi görünüyor diye mi?"

Kaşları aşağı düştü. "Fotoğrafı gördün mü?"

"Evet, geçen gün akşam yemeği eğlencemizdi," dedim.

"Kahretsin. Mick gördü mü?" diye sordu panik içinde.

"Dedemin bong tuttuğun fotoğrafı görüp görmemesinin bir önemi var mı?"

"Koskoca Mick Boche'un mu?" Bana saçmalıyormuşum gibi baktı. "*Tabii ki* var."

"O da bir insan ya hani."

"Ah, tamam," deyip gözlerini devirdi.

"Hikâyeye dönelim." Ellerimle devam etmesini işaret ettim.

"Takım içinde huzur bozan biri olmadığımı kanıtlamam gerekirken beni görmeye geldiler, dolayısıyla soyunma odasında bir kızla yiyiştiğimi sanmaları tam bir kâbus."

"Eminim öyledir," dedim, neredeyse ona üzülecektim.

Neredeyse.

"Ama koçtan kim olduğunu öğrendiklerinde ve yanlış bir varsayımla seninle birlikte olduğumuzu söylediğinde..."

"Ne?" Bugün kâbusun kendisiydi. "*Birlikte* olduğumuzu mu düşünüyorlar?"

"Şştt, dinle," deyip başını salladı. "Koç söylediklerimi yanlış anladığı için böyle bir sonuca vardı. Neyse, senin Harvard'a gidecek bir deha ve Mick Boche'un torunu olduğunu öğrendikten sonra birden bana başka türlü bakmaya başladılar. Boktan bir oyuncu değilmişim de belki üzerimde iyi etki yaratacak biriyle çıkan biriymişim gibi."

Nasıl oldu da dört adam birden bu kadar yanılabildi? diye düşündüm.

"Ama çıkmıyoruz," dedim aptal gibi.

"Yapma be, Sherlock," dedi.

"Yapma be, Sherlock," diye alay ettim ben de aptal ve kısık bir sesle, tavrı sinirimi bozmuştu.

"Dani." Dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi ve son derece ciddi bir şekilde konuştu: "Elbette bu bir rezalet, çığırından çıkmış bir yanlış anlaşılma."

"Elbette," dedim.

"Ama insanlara -partileyen zamparayı değil de- gerçek beni göstermeye çalışırken iyi bir şey olabilir."

"*Senin* için," dedim, yönlendirmesine ayak uydurmaya çalışıyordum. "Ne yani... Daha iyi gözükmek için yanlış düşünmelerine izin vermek mi istiyorsun?"

"Ben bitirene kadar sessiz kalacağına söz verdin," dedi, beni ikna eder gibi kaşlarını kaldırmış, başını yana eğmişti.

"Hayır, söz vermedim," diye karşı çıktım. "Sanırım *dinliyorum* dedim."

"Dani," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Lütfen?"

"İyi." Bir kez daha gözlerimi devirdim.

"Yani," deyip boğazını temizledi. Büyük ellerini dua edercesine kavuştururken yüzü aşırı ciddileşmişti. "Sana bir teklifim var. Bu işe ayak uydurur ve belki, mesela, insanların birazcık çıktığımızı düşünmesine izin verirsen Harvard'a girmeni sağlayacak hokey menajerliği işini ayarlarım."

"*Ne?*" Ne ne ne *halt* diyordu bu? "*Çıkıyormuşuz* gibi davranmamı mı istiyorsun?"

"Tabii sakin takılırız," dedi, tepkimden alınmış görünüyordu. "Resmî bir duyuru falan yapacak değiliz. Hani, görüşüyormuşuz gibi davranırız, o kadar."

"Kesinlikle olmaz." Bu yüzsüzlüğüne, henüz oluşmamış itibarımı yerle bir edecek minicik iyiliği yapacağımı sanmasına mantıksızca öfkelenmiştim.

Nasıl olacağını hayal edebiliyordum.

Ona gereken güvenirliliği sağlayacak inek paravan sevgilisi olacaktım ama arkadaşlarının hepsi gerçeği bilecek ve *Bayan Dörtgöz*

ders dışı aktivite uğruna kendini sahte bir şekilde pazarlıyor diye düşünerek arkamdan güleceklerdi.

Bu esnada, ben okulun gözü önünde kalacaktım *-kim ki bu kız?-* ve birden büyük yıldızlarıyla çıkmaya başladığım için hakkımda hükümler vereceklerdi.

En berbat şekilde dikkat çekmek tam olarak böyle bir şeydi.

Yeni kız Zeus'la mı çıkıyormuş? Iyy.

Ve nihayetinde, ittifaka ihtiyacı kalmadığında beni sahte bir şekilde terk edecekti. Böylece hak etmediğim paramparça itibarımla tek başıma mücadele etmek zorunda kalacaktım.

"Düşünmeden hemen reddetme," dedi, tepkimi saçma bulur gibi gözlerini kıstı.

Saçma olan *kendisiydi.*

Sonra da devam etti: "Unutma ki ne yaparsak yapalım, insanlar koçların gördüklerini sandıkları şeyi duyacaklar. Yani söylentinin, birbirini doğru düzgün tanımayan iki insan hakkında mı yoksa geçmişi olan ve yeniden yakınlaşıyor olabilecek iki kişi hakkında mı çıkmasını istersin?"

Ona vurmak istedim. Şiddete meyilli değildim ama düşünmediğim bir şeyi, kâbustan beter bir şeyi yüksek sesle dile getirdiği için ona vurmak istedim.

İnsanlar, soyunma odasında Alec ile birlikte olmamızı konuşacaklardı yarın.

Haklı olduğunu bilsem de pes edemeyecek kadar kızgındım.

"Bak," dedim, Southview'daki her şey hızla kötüye gittiği için boğazım sıkışıyordu. "Yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmen berbat bir şey ama ben bu fırsatı değerlendirmeyeceğim."

Bana ters ters bakarken, sanki karanlıkta bir şey seçmeye çalışıyormuş gibi gözlerini biraz daha kıstı. "Sana da ciddi anlamda faydası olacak bir yardımda bulunmakla ilgilenmiyor musun?"

"Hayır," deyiverdim, ters bakışlarına karşılık vererek.

"Harvard küçük bir iyiliğe değmez mi?" diye sordu.

"Küçücüğe bile değmez," diye yanıtladım. Yarın okulda yaşayacaklarımın stresi beni boğuyordu.

"Vay be." Alec başını ağır ağır sallarken dudakları kaba bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Bazı şeyler hiç değişmiyor."

"*Bu* ne demek şimdi?" diye sordum çünkü ortadan kaybolana kadar her zaman arkasında durmuştum.

"Sadece belki bir kez olsun kendinden başka birini düşünürsün, senin için de denemesi eğlenceli, yeni bir şey olur diye düşünmüştüm ama belli ki yanılmışım."

"Ciddi olamazsın." Bir ömürlük arkadaşlığın ardından beni görmezden gelen çocuk *bana* bencil mi diyordu? "Kendimden başka birini düşünmüyorum mu diyorsun?"

"Tam olarak öyle diyorum," dedi, sesi yükseliyordu. "Sanırım benim beklediğim..."

"Evet, Hokey Tanrısı Zeus'sun diye dizlerimin üzerine çöküp dilediğini yapmamı bekledin," diyerek ayağa kalktım. "Saat geç oldu ve çalışmam lazım, yani belki de kız arkadaşın gibi davranacak başka birini bulmalısın. Sonuçta herkes Zeus için sıraya giriyordur, o kadar zor olmaz..."

"Adilik yapmak zorunda değilsin," derken ayağa kalktı.

"Öyle mi? Çünkü ben Southview'a ayak bastığım andan beri sen adilik yapıyorsun bence. Büyük hokey yıldızı, eski inek kankasıyla arkadaş olmak istemiyor olabilir -ben de seninle arkadaş olmak istemiyorum- ama kendin pisliğin teki gibi davranırken pislik olan benmişim gibi davranma."

Bunun üzerine kapı bir daha çalındı.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye mırıldandım sessizce çünkü hafta içi bu kadar geç bir saatte başka kim gelip kapıya dayanabilirdi ki? Kapıya yöneldim ve karşımda Benji'yi görünce şoke oldum.

"Merhaba..." dedim, onu gördüğüme şaşırmıştım çünkü taşındığımız günden beri görmemiştim. Arkadaş bile değilken ve Mick dedem ondan nefret ederken ne diye uğruyordu? *Ayrıca, saat akşamın onuydu!* "N'aber, Benji?"

"Yiyecek bir şeyler almaya giderken ışıkların açık olduğunu gördüm, ben de düşündüm ki... Ah, merhaba, Zeus," dedi, kocaman bir gülümsemeyle etrafıma baktı. "Burada olduğunu bilmiyordum."

"Arabamı görmedin mi?" dedi Alec, sesi o kadar gergindi ki arkamı dönmeme yol açtı. "Gerçekten mi?"

Benji'ye *ters ters* bakıyordu. Fakat dedemin sinir bozucu, küçük komşusuna bakarken gördüğüm hafif tiksintiyle değil, onu ortadan kaldırmak ister gibi bakıyordu.

"Doğru gerçi," dedi Benji, ürkütücü devasa gülümsemesi devam ediyordu. "Evin önünde bir pas kovası görmüştüm sanki."

"Bak, ıı, Benji," dedim, gerginliğin sebebini anlamasam da hiç havamda değildim. "Gerçekten sağ ol..."

"Güle güle, Ben," dedi Alec, birden yanımda belirmişti.

"Alec," dedim, şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"Ee? Aç mısın, Collins?" diye sordu Benji, ansızın ve sinirle.

"Imm, hayır?" diye cevapladım, bir ona bir diğerine bakıp duruyordum.

"Aç değil, göt herif, o yüzden defol git buradan," dedi Alec, Benji'ye. Kapıya uzandığında menteşelerini sökecek gibi görünüyordu.

"*Alec*," dedim şaşkınlıkla. "Ne yapıyorsun..."

Benji yüzünde sahte bir endişeyle, "Canını mı sıkıyor, Dani?" diye sordu. "Çünkü sıkıyorsa..."

"İkiniz de canımı sıkıyorsunuz," diye araya girdim, bu öfkeli maçoluk yarışı karşısında ne yapsam, bilmiyordum. "Sağ ol ama yemek istemiyorum, Benji. Ve sanırım işimiz bitti, Alec."

Alec, verandada Benji'nin yanına çıkabilsin diye geri çekildim.

"Ah, geçen günkü mesajımı aldın mı bu arada?" diye sordu Benji, sürekli mesajlaşıyormuşuz gibi sırıyordu.

"Iı, evet," deyip soğuk hava içeri girince kollarımı kavuşturdum. "Ben..."

"Siktir *git*, Worthington." Alec böyle dedikten sonra, verandaya, Benji'nin suratının dibine çıktı ve göğsünü itti. "Canını sıktığını söyledi işte."

"Bence onu sana söyledi," diye cevapladı Benji, kızgın Alec'in kişisel alanına girmesinden hiç rahatsız değilmiş gibi gülümsüyordu. "Bu arada, aşırı büyük bonga bayıldım, Zeus. *Çok* şık."

O dönüp merdivenlerden inerken her şeyin anlamsızlığı karşısında başımı salladım. Alec'e bakıp kapıyı çarptım, bugün bir an önce bitsin istiyordum.

Ama sonra kapıyı tıklattı.

İç çekerek tekrar açtım. "Bir şey mi unut..."

"Kahrolası Benji'yle tekrar bir araya gelmişsiniz bile, dalga mı geçiyorsun sen?" Sesi kısık ve hırıltılıydı, gözleriyse kısılmıştı. Sanki... Sanki bunların bir önemi varmış, komşumuzla konuştuğum için ona korkunç bir şey yapmışım gibi bakıyordu.

"Yan... tarafta yaşıyor," dedim yavaşça. *Tekrar bir araya gelmişsiniz* derken neyi kastettiğini anlamamıştım.

Alec'in yüzü sertti ve artık eski arkadaşımla alakası olmasa bile, yaşadığımız bu an geçmişten gelip âdeta göğsümü iyice sıkıştırdı.

"Ama biz o çocuktan *nefret* ederiz, Dani," dedi somurtarak, inanamıyormuş gibi başını salladı.

"Artık onu tanımıyorum bile." Tepkisi ve ismimi hâlâ arkadaşmışız gibi söyleyişi fena hâlde kafamı karıştırmıştı. "Sen tanıyor musun?"

"Ah, evet," dedi. "Hem de nasıl."

"O zaman sana inanmak zorundayım galiba çünkü artık ikinizi de tanımıyorum," dedim. "İyi geceler, Alec."

"İyi geceler," dedi, ben kapıyı tekrar çarparken sesi kesinlikle iyi bir gece dilemiyormuş gibi çıkmıştı.

Fakat yatağa girdiğimde, sözleri aklımda defalarca tekrarlandığından bir türlü uyuyamadım.

Sadece belki bir kez olsun kendinden başka birini düşünürsün, senin için de denemesi eğlenceli, yeni bir şey olur diye düşünmüştüm ama belli ki yanılmışım.

Yıllarca her hafta birbirimize kartpostal göndermiş, küçük şifre sistemimizle iletişimde kalmıştık ve sonra bir gün cevap vermeyi bırakmıştı.

Ondan bir daha haber almamıştım.

ASLA.

Yani birisi diğerine yardım etmediği için suçluluk duyacaksa, o kişi Alec'ti.

Alec

O *neydi* öyle?

On iki buçukta hâlâ yatakta oturuyordum, kulaklarımda *Ricochet* çalıyor ve kafatasım zonkluyordu çünkü Dani daha yeni taşınmışken Benji onun etrafında dolaşmaya başlamıştı bile. Zaten hep köpeği gibi peşinde gezerdi, yani şaşırmamam gerekirdi.

Bildiğim kadarıyla yakın arkadaştılar.

Mesajımı aldın mı?

O şerefsizde niye numarası vardı ki?

Artık önemi yok.

Ama evet, aslında önemi vardı çünkü o heriften nefret ediyordum.

Benji Worthington çocukken, Dani'nin dedesinin yan evinde yaşayan sinir bozucu, adi veledin tekiydi. Arkamdan gevezelik etmeye ve pasif agresifin anlamını bilemeyecek kadar küçükken bile pasif agresif davranmaya bayılırdı.

Fakat ortaokula geçtiğimizde ve buzda da karşıma çıktığında başımın belası olmuştu. Hep en iyi, gerekmediği hâlde oyuncu toplayan o takımlardaydı. Hokey IQ'su sıfır olsa da bir şekilde elemeleri geçiyordu.

Elbette pahalı ekipmanlarıyla ve kesintisiz kaynağıyla alakası yoktu.

Ancak ben ondan hoşlanmazken o da benden resmen *nefret* ediyordu. Sanki ne kadar parası olursa olsun en iyi oyuncu kalmaya

devam etmem canını sıkıyordu. Bu konuda bir şey yapamadığı için de sürekli ailemi boklardı.

Bana laf atan şerefsizleri idare edebilirdim. Sonuçta oyunun bir parçasıydı, değil mi?

Ama Ben her zaman hayatımın fazla kişisel parçaları hakkında *şaka yapar*, şakalarının içine de canımı yakacak kadar gerçek eklerdi. Annemin boktan minivanı, ben sekizinci sınıftayken babamın işten atılması... Hep bir şeyler ima eder, ben sakinliğimi kaybedip kendisine patlayınca da masumu oynardı.

Sonra *saldırgan* ve itaatsiz olan *ben* sanılırdım.

Babamın trafik kazasının ardından nihayet bir partide ağzını burnunu yamultmuştum, zaten muhtemelen bu yüzden "Barczweski serseri mayın" hikâyesi çıkmıştı. (Doğru olmasa da.)

Bütün gün hastanede babamın bir ameliyattan daha çıkmasını beklemiştim -yedi ameliyat geçirmişti- ve o sırada annem Dani ile Hannah'nın yolda olduklarını söylemişti. Belli ki kazayı öğrenerek babamı görmek ve annemin yanında olmak için uçakla gelmeye karar vermişlerdi.

Ben de hem Dani'yi birkaç yıldır görmediğim hem de kazanın ardından hepimiz bir yana savrulduğumuz ve -kartpostallarıma cevap vermeyi bırakan- arkadaşıma deli gibi ihtiyaç duyduğum için aşırı mutlu olmuştum.

Fakat Hannah geldiğinde yalnızdı.

Dani'yi sorunca, "Hastanelerle arası pek yok, rahatsızlık verip vermeyeceğinden emin olamadığı için Benji'ye kendisini otele bırakmasını söyledi," demişti utançla.

Doğru duymadığımı biliyordum. "Benji mi?"

Otele mi?

"Evet, hani Benji Worthington vardı ya, bizim yan evde yaşayan çocuk?" demişti Hannah, çok komik bir şeymiş gibi, bana aynı uçakta olduklarını ve onları bırakmayı teklif ettiğini anlatırken sırıtıyordu.

Dünya küçüktü, değil mi?

"Çok tatlı çocuk," dediğinde yumruğumu duvara geçirmek istemiştim.

Siktiğimin dünyası ne küçük.

Dani'nin beni görmek istememesi, beni öyle hayal kırıklığına uğratmıştı ki... Üstelik hastaneye gelmeyi reddetmesi zaten berbat olan her şeyi daha beter hâle getirmişti.

O pisliğin Dani'yi görüyor olmasıysa üzerine tuz biber ekmişti.

Ancak o akşam Vinny'nin beni hastaneden sürüklercesine çıkarıp White Bear'daki bir partiye götürmesine izin verdiğimde ve Benji -elbette- karşıma çıktığında her şey dip yapmıştı.

"Zeus! Bugün eski dostumuz Dani'yi gördüm," demişti, coğrafyayla değil, üzerine oturduğu gümüş kaşıkla alakası olan o sümüklü zengin çocuk aksanıyla. Sırıtarak telefonunu çıkarmıştı. "Şuna bak."

O kadar bitkindim ki kavga etmek aklımın ucundan bile geçmiyordu.

Hem de hiç.

Açıkçası, beni deli gibi hayal kırıklığına uğratmış olsa da Dani'nin nasıl göründüğünü görmek istiyordum.

Fakat Benji, Dani'nin ondan nefret ettiğine kendimi ikna etmemde yardımcı olacak havaalanında çekilmiş tuhaf fotoğraflarını göstermek yerine sadece Dani'yi göstermişti.

Bir sandalyede oturmuş, kameraya gülümsüyordu.

Babamın dükkânından çaldığımızı hatırladığım sandalyede.

Vay anasını, onu mekânımıza götürmüş.

Beni ya da ağır yaralanmış babamı görmek için hastaneye gelmemişti ama Hıyarlar Kralı'nı gizli mekânımıza götürmüştü ve onunla gülüşüyordu.

Midemi ağzıma getirmişti.

Bir saat kadar daha sakinliğimi koruyabilsem de Benji saçmalıklarına başladığı anda -*kaza yaptığında babanın içki içtiği doğru mu?*- ona vurmuştum.

Birkaç kere.

Kendine gel, dedim kendi kendime, başımı duvara yasladım ve sonraki hamlemi düşünürken şarkıyı atladım. Çünkü beynimi ne kadar tararsam tarayayım, Dani'den daha iyisini bulamıyordum. Detaylandırmak gerekirse, Dani'yle -sahte- ilişki yaşamaktan iyisini.

Onu içeri almak istemesem de kahretsin ki ona ihtiyacım vardı.

"Başlarım şimdi," diyerek kulaklarımı çıkardım ve annemin kibarlık edip ulaşmak istersem diye verdiği numarayı çevirdim.

Telefon çalarken aklım bir kez daha soyunma odasına kaydı.

Bir insanın boynu nasıl bu kadar güzel kokabilir?

"Alo?"

Açtığında duyduğum sesi -açtığına inanamıyordum- ve yorgunluğu, hatırlamak istemediğim anıları yüzeye çıkardı.

"Selam, Alec ben," dedim, daha önce telefonda konuşmadığımızı hatırlayarak.

Bu nasıl mümkün olabilir?

"Selam," dedi, kapatmamasına ya da Benji meselesini açmamasına şaşırmıştım.

"Bak, çoktan hayır dediğini biliyorum," dedim, doğrudan konuya girerek. Yatağımın yanındaki Bluetooth hoparlöre bağlanıp sesi en kısığa getirdim. "Ama fikrini değiştirmeye çalışmama izin verir misin, merak ediyorum."

İç çekse de hayır demediği için devam ettim: "Beni hâlâ reddedebilirsin ama bunun senin de işine yarayacağına dair başka nedenler buldum."

"Öyle mi?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Seninle paylaşabilir miyim?"

"Tamam."

Tamam mı? "Bir dakika, sen uyanık mısın?"

"Ne?"

"Uykunda konuşuyor falan olabilirsin diye düşündüm de. Çünkü sesin fazla uzlaşmacı geliyor."

"Ben hep uzlaşmacıyımdır. Hadi ben kapatmadan önce konuş."

"Tamam." Derin bir nefes alıp başladım: "İlk olarak, bence bu duruma artıları ve eksileriyle bakman lazım çünkü bunun senin için kötü olacağını gösteren bir neden bulmakta zorlanıyorum."

"Tabii zorlanırsın," dedi. "Çünkü hangi kız Hokey Tanrısı Zeus'la birlikte anılmak istemez ki?"

"Artık sporcu olduğum için bana ön yargılı yaklaştığını hissediyorum," dedim, ansızın Mick'in evinin neresinde bulunduğunu merak ettim. Hangi odada olduğunu bilmediğim yatağında mıydı, yoksa ben gelmeden önce ders çalıştığı oturma odasında mı?

Onu kapıdaki pencereden, kitaba ve derin düşüncelere dalmış hâlde ve alt dudağını ısırırken görmüştüm.

Bu kadar güzel olmasından nefret ediyordum, buna hiç mi hiç ihtiyacım yoktu.

"Kıskanıyor musun, mesele bu mu?" diye sataştım, onu yumuşatmayı umarak. Ne olursa olsun, bu konuya açık olması gerekiyordu. "Eskiden ikimiz de sakar tiplerdik ama şimdi yalnız mı kaldın?"

Kahkahaya benzer bir şekilde öksürdüğünü duyunca bunu kısmi zafer saydım.

"İnan bana, kıskanmıyorum," dedi.

"Tamam, o zaman özetime geri döneyim. Sana neden işine yarayacağına dair nedenler sunacağım. Hokey menajeri olabileceksin, böylece Harvard için gereken aktiviteye kavuşacaksın. Harvard'a gitmeyi fazlasıyla önemsediğinden, birinden hoşlanıyormuş gibi davranmak küçük bir fedakârlık gibi gelir herhâlde, değil mi?"

"Aslında epey sağlam bir iddia," dedi, "ama fazla basit. Sıradaki ne?"

"İşimi kolaylaştırmayacaksın, değil mi?"

"Hem de hiç," dedi.

"Tamam, iki numara... Aslında kimi kandırıyorum ki, elimde sadece iki tane var."

"Vay be," dedi. "Taslağa beş saniyenin tamamını harcadın mı?"

"İlla bilmek istiyorsan tam yirmi dakika harcadım," dedim, bir yandan da iki numara onu kızdırır mı yoksa utandırır mı diye

düşünüyordum. Sonuçta kumardı ancak elimdeki tek diğer neden buydu.

"O hâlde iki numarayı söyle," dedi.

"Pekâlâ. Hiç yeni bir okula gitmedim ama eğlenceli olduğunu sanmıyorum. Yeni çocuk olmak muhtemelen berbattır, sen de artık biraz içe dönük biri gibi görünüyorsun. Kötü anlamda söylemiyorum, sadece..."

"Devam et," dedi ancak sesi kızgın gelmiyordu.

"Tamam, herkesi tanıyan biriyle görüşmen güzel olmaz mıydı? Seni herkesle tanıştırabilirim, yanında sosyal tampon gibi bir şey olur, değil mi? *Benimle* olacağın için stresli ya da gergin olmak zorunda kalmazsın."

"Ben sadece kibir duyuyorum," dese de şakalaştığını anlamıştım.

Eski Dani buralarda bir yerde.

Açıklamaya devam ettim: "Kibir değil, sadece gerçekleri söylüyorum. Hayatım boyunca burada yaşadığım için herkesi tanıyorum. Yani, benimle sevgili olursan..."

"*Sahte* sevgili olursam," diye düzeltti.

"*Sahte* sevgili olursan..." deyip iç geçirdim. "...sen de dâhil olursun. Ânında grubun parçası sayılacağın için öz güvenli ve rahat davranabilirsin. Etrafın arkadaşlarla *sarılı olur*."

"Tamam, iki numaran aptalcaymış çünkü böyle bir durumda sahte arkadaşlar benim değil, senin olur," dedi.

"Aynı şey işte. Hem birazcık sosyal hayatın olsun istemez misin?" diye sordum.

"Seninki gibi mi, Twin Cities'in Bong Kralı?"

"İnanır mısın, bilmem," dedim, ukalalığına gülsem mi yoksa o fotoğraftan asla kurtulamayacağım için bağırsam mı, bilemiyordum, "ama yalnızca elimde tutuyordum..."

"Arkadaşın için, değil mi?" dedi. "Ayrıca, yardımın olmadan asla bir sosyal hayatım olamayacağını varsayman çok hoşuma gitti. Burada bir dakikadan fazla kalırsam birilerini bulmam *mümkün* bence."

"Öyle demek istemedim."

"Hem tam olarak nasıl görünür?" Yine, fikri bile fazla gelir gibi sinirli konuşmaya başlayınca onu kaybettiğimi anladım. "Düşündüğümden değil ama bu senaryoda ailemiz de dâhil *herkes* birlikte olduğumuzu mu düşünecek?"

"Hımm, onu düşünmedim. Bu fikir benim için de yeni," dedim, gözümün önüne annem geldi. Dani'yle görüştüğümü düşünürse kafayı yerdi. "İçgüdülerim evet diyor çünkü sırrımızı başkalarına açmak kötü bir fikir gibi geliyor, başarısızlık ihtimalini hızlandırır. Yapacaksak, herkesin gerçek olduğunu sanması en doğrusu olur bence. Katılmıyor musun?"

"Imm, hayır," dedi. "Bence haklısın. Gerçi yapacak değiliz."

"Tabii ki değiliz," dedim, yetişemeyeceğim kadar hızlı fikir değiştirdiğinden elimde olmadan gülümsedim.

"Peki tam olarak nasıl olacak? İki insan nasıl çıkıyormuş *gibi* davranır?"

"Yapma, Collins, Harvardlık yapmayı ve aşırı düşünmeyi bırak. Ne kadar zor olabilir ki?" Uzanıp komodinimin çekmecesini açarak ıvır zıvır kâğıtların arasından o eski Polaroid'i bulmaya çalıştım. "Sadece haftada birkaç kere birlikte, birbirimizden hoşlanıyormuş gibi görünmemiz ve belki bazen... birlikte bir şeyler yapmamız gerekecek. Instagram'da çift fotoğraflarımızı paylaşabilirim. Takımdaki çocuklar -ve rakip çocuklar da- bizi gördükleri anda doğru insanlara ulaşacaktır."

"Yani aslında bilmiyorsun," dedi.

"Eh, daha önce kimseyle çıkıyormuş gibi davranmadım."

"Mantıklı."

Buldum. Fotoğrafı alıp çıkardım. "Tek bildiğim, lanet olası dünyayı iyi bir kıza deli gibi âşık olduğuma ve hayatımı toparladığıma ikna etmek için ne gerekiyorsa yapmam gerektiği."

"Ama mesela..." dedi kısık sesle, sesi birdenbire gergin çıkmaya başlamıştı. "...birbirimiz tanımıyorken öyle davranmak zor olmaz mı?"

"Zaten biriyle çıkmak onu tanımaktan ibaret değil mi?"

Stephen Dawes'in *Want Me* şarkısı çalmaya başlarken parmaklarımın arasındaki, yıllar içinde yüzlerce kez baktığım, solmuş fotoğrafa göz attım.

*And you're too cool for me to be yours...**

Fotoğrafta, Dani ile arka bahçemizde yaptığımız su balonu savaşının ardından sırılsıklamdık. O zamanlar on ya da on bir yaşlarında olmalıydık. Kıyafetlerimiz su içindeydi, Dani'nin üzerinde Örümcek Adam tişörtü vardı, bense *yumuşak* kol kaslarımı göstermek için elimdeki her tişörtün kolunu kestiğim bir dönemden geçiyordum ve Southview Günleri panayırından aldığımız gökkuşaklı güneş gözlüklerini takmıştık.

Küçük birer şapşal gibi görünüyorduk.

"Yani planın, *numara yaparken* birbirimizi tanımamız, öyle mi?"

Bu çocuklara ne olmuştu? Nasıl birbirlerini yeniden tanımak zorunda kalmışlardı? "Neden olmasın ki?" dedim.

Fotoğrafı bıraktım *-kahrolası duygusal göt-* çünkü bu yapbozun en önemli parçasını unutup duruyordum.

Artık aynı çocuk değildim.

Dani'nin yeniden buraya taşındığını duyduğumdan beri, onu umursamadığıma dair çarpık bir görüşe kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Çünkü çocukken, ona hep biraz takıktım. Ben sürekli Dani'nin peşinden koşan tombul küçük Alec'tim, o ise kahkahalarla beni kovalayan Dani.

Fakat Dani Collins'in artık üzerimde bir etkisi yoktu çünkü artık o çocuk değildim. Onunla aramız iyiymiş gibi davranmak beni öldürmeyecek ya da bazı hisleri ortaya çıkarmayacaktı. Sonuçta hepsi bir amaç içindi.

"Peki yapmak istemezsem," dedi, "hokey menajeri işi masadan kalkacak mı?"

Evet, masadan kalacak, diye terslemek istedim ama yapmadım. "Masadan kalkar diyemem ama yaparsan, üzerinde kurdeleler ve fiyonklarla masada duracak. Ve işini o kadar kolaylaştıracağım ki bana teşekkür edip bütün oğullarına adımı vereceksin."

---

* Sözün çevirisi: Ve senin olamayacağım kadar havalısın...

"Hayal etmesi zor," dedi. "Göbek adın Herbert değil miydi senin?"

"Huzur içinde yat, Herb dede. Dedemin muhteşem adına saygısızlık etme," dedim, hatırlamasına şaşırarak.

"Asla öyle bir şey yapmam. Herb bir ikondu," dedi ve bir kez daha sesindeki gülümsemeyi duydum.

"Ee..." diye dürttüm.

Lütfen, lütfen, lütfen.

"Hımm," dedi yavaşça, sanki hakikaten seçeneklerini tartıyordu.

"Lütfen?" diye ekledim, belki işe yarar diye. "Pişman olmayacağına söz veriyorum."

"Tutamayacağın sözler verme," dedi. "Sabah haber veririm."

"Seni almaya gelsem?" dedim. Şimdi de onu ikna etmek için çaresizce sözler veriyor, okula bırakmayı teklif ediyordum.

"Buraya geldiğinde adi biri gibi arabayı Benji'nin evine sürmeyeceğine emin misin?" diye sordu.

"Söz veremem," dedim.

İç geçirdi. "Ne kadar olgunsun."

Bunun üzerine kendimi durduramadım. "O adi şerefsizle gerçekten mesajlaşmıyor ve arkadaş değilsiniz, değil mi?"

Bir dakikalık sessizliğin ardından, "Sabah görüşürüz. Geç kalma," dedi.

Dani

Alarmım çaldığında inledim çünkü sabahları *sevmezdim.* Hem de hiç.

Yine de alarmı kapatıp yataktan çıktım ki Alec gelmeden önce annemle *şöyle bir* sohbet edecek vakit bulayım. Mutfağa koşarak hikâyenin kontrolünü ele geçirebilirdi, bu yüzden yanına önce gitmem gerekiyordu.

"Günaydın," dedim anneme, mutfağa girdiğimde doğrudan dolaba yöneldim. "Yukarıdaki dairenin mutfağını kullanacak mıyız?"

"Eminim kullanırız," dedi. "Ama bu mutfak daha büyük, daha aydınlık ve dolapları sürekli dolu. Buraya taşındığımızdan beri alışverişe çıkmadığımdan yiyeceklere doğru çekiliyorum."

"Tamam, haklısın," dedim, küçük bir paket Hostess Powdered Donettes çıkardım. "Bunlardan biraz alabilir miyim?"

"Tabii," dedi.

"Sadece dedeme ait olmadıklarından emin olmak istedim," dedim çünkü annem *asla* bu minik ve lezzetli abur cubur donutlardan almazdı.

"Dedenin ama kilerdeki her şeyi yemeni istediğine eminim," dedi.

"Hımm." Beyaz poşeti masaya götürerek oturdum, şekerli donutları yesem mi diye hâlâ düşünüyordum.

"Bu arada..." Annem boğazını temizlerken tuhaf görünüyordu. "Son zamanlarda babanla konuştun mu? Bir derdi mi var?"

"Niye?" diye sordum, midem birdenbire ağırlaşmıştı.

"Bilmem... Bana, yetişkin olduğumuzu ve senin için iyi ilişkimizi sürdürdüğümüzden emin olmak istediğini söyleyen, aşırı kibar konuştuğu bir sesli mesaj bırakmış."

"Kulağa güzel geliyor," dedim, ânında strese girmiştim. Ne yapmaya çalışıyordu? Muhtemel taşınması konusunda konuşabilmek için annemi yumuşatıyor muydu? Öyle olmalıydı zira fikir hoşuna gitmeyince telefonu yüzüme kapatmıştı, değil mi?

"Öyle ama bana biraz *fazla* kibar geldi," dedi.

"Babam kibar olabiliyor," dedim, şüphesine tüm kalbimle katılsam da.

Dedem mutfağa girdiğinde sahte bir öksürükle, "*Palavra*," dedi.

Bu hareketi beni rahatsız etse de annem benden önce davrandı: "Baba, yapma."

"Sadece öksürüyordum," diyerek dolaba yöneldi ve kendimi bildim bileli kullandığı, eski North Stars kupasını çıkardı.

İçime ne kaçmıştı, bilmiyorum. Ama birden sormaya başladım: "Onu en son ne zaman gördün? Beş sene önce mi? Ondan önce de yılda belki bir iki kere konuşuyordunuz, değil mi? Onu gerçekten tanıyor musun?"

Dedeme sinirlenmiş olsam da sorum samimiydi.

Dedem kollarını kavuşturdu, sorularıma şaşırmış görünüyordu. "Yeterince tanıyorum, güven bana."

Tamam...

"Benim *Donettes*lerimi mi yiyorsun sen?" diye sordu kaşlarını düşürerek.

"Annem herkese ait olduklarını söyledi."

"*Herkes* derken beni kastediyorsa haklı," diye homurdandı.

"Donutlarını torununla paylaşmayacak mısın?" dedi annem, bu konuşmadan tamamıyla rahatsız görünüyordu.

"Eskiden evli olduğun o denyoyu savunacaksa hayır."

"Kelimelerine dikkat et, baba," dedi annem, ardından alaycı cevabımı beklediğinden bana dönerek hızla devam etti: "Ama ilk

soruma döneyim. Babanla olağan dışı bir konuşmanız olmadı, öyle mi? Onu çok uzun zamandır tanıdığımdan, böyle kibar davranmaya başlıyorsa beni bir şeye hazırlamaya çalıştığını anlıyorum."

"*Hayır*," diye yalan söyledim, sesimi olabildiğinde normal tutmaya çalışıyordum. Anneme bakarken midem suçlulukla kasıldı çünkü onu bu dünyadaki herkesten çok seviyordum. *Ona yalan söylememeliydim.*

Fakat nereye gideceğini bilmediğimden o konuşmayı gündeme getirmeyecektim.

Babam, Omaha'ya taşınıp seni terk etmek ister miyim diye sordu. Ben de tam olarak hayır demedim çünkü Amerika'ya geri dönmesini istiyorum.

Aynen, mümkün değildi.

Alec'in gürültücü arabasının evin önüne geldiğini duyduğumda beni yalan söylemekten kurtardığı için deli gibi mutlu oldum. Masadan çabucak kalkıp sırt çantamı kaptım.

"Bugün beni bırakmanıza gerek yok, Alec alacak," deyiverdim, dolaptan bir tane Red Bull alırken.

"Ne?" diye sordu annem şaşkınlıkla.

"Alec kim be?" dedi dedem, pek de soru sormayan o ses tonuyla.

"Alec Barczewski, Sarah ile John'un oğlu," dedi annem, hâlâ bir şeyler çözmeye çalışır gibi bana bakıyordu.

Dedem yakın gözlüğünü çıkardı. "Kim?"

Gözlerimi devirmek istesem de kendimi tuttum. "Zeus? Sana Conners'ı ya da Krampus'u falan hatırlattığını söylediğin çocuk..."

"Kronwall," dedi, iç çekerek gazetesini kapattı. "Niklas Kronwall. İkisinin de geri vuruşları..."

Mutfak kapısı tıklatılınca dedemin hokey bilgilendirmesi bölündü.

Dışarı kaçarak bunlardan kurtulmak istemiştim ancak ne yazık ki olmuyordu. Kapıyı açtığımda bir kez daha Alec'in görüntüsüne hazırlıksız yakalandım.

Siyah eşofman altı ve Southview forması giymişti, alışılmadık bir şey değildi ama iriliği beni şaşırtıp duruyordu. Benim boyum 1.70'ti ama o benden *yarım metre* uzun görünüyordu.

Üstelik sırık gibi erkeklerden değil, *dolgun* bir uzundu.

"Günaydın, Collins," dedi, bana sırıtarak.

Duştan yeni çıkmış gibi güzel kokuyordu. Bana gülümsemesiyle içimde başlayan isyanı bastırmak için elimi karnıma götürdüm.

"Günaydın, Barczewski," dedim. "Biz de tam senden bahsediyorduk."

"Şimdiden kafayı taktın demek," diye sataştı, gözleri yüzümde dolaşıyordu.

Sadece rol yapıyor, diye hatırlattım kendime çünkü bir saniyelik flörtü bile ne kadar güçlü olabileceğini göstermişti.

Yüce *Tanrım*.

"Aslında bahseden oydu," dedim, masayı göstererek. "Dedem geri vuruşlarının *cornball** gibi olduğunu düşünüyor."

Dedeme baktığı anda Alec'in yüzünün değiştiğini görmek inanılmaz komikti. Şakacı tavrı kaybolarak yerini gergin, ne diyeceğini bilmeyen küçük bir çocuk almıştı.

Yutkunurken boğazı hareket etti ve gözlerim birazcık boynuna takıldı.

Mick dedem acınası biriymişim gibi başını iki yana salladı. "Tanrı aşkına, *Kronwall* gibi dedim," diye düzeltti.

"Ah." Alec dedemin iltifatı karşısında *kesinlikle* ne yapacağını bilmiyor gibi görünüyordu. "Teşekkür ederim."

Annem, "Selam, evlat," dedi Alec'e, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Bugün kızımın şoförlüğünü yaptığın için teşekkürler."

Alec, "Biraz mola vermeye ihtiyacın olur diye düşündüm," dedi, bir kez daha tatlı tatlı sataşarak.

"Gidelim," dedim. Bir ona bir de *ağzı kulaklarına varan* anneme bakıyordum.

"Her şeyi aldın mı?" diye sordu annem. "Yemek paran var mı?"

---

* Söylenişi "Kronwall" ile benzer olan *cornball*, komik olmayan kişi veya durumları, klişeleri ve görgüsüzlüğü ifade eden küçümseyici bir sıfattır.

"Evet," dedim. Ama Alec, parayı cebimde tutup kafeteryadan uzak durduğumu biliyor gibi bana bakıyordu.

"Sonra bana mesaj at da işlerin nasıl gittiğini bileyim," dedi annem, sımsıkı sarılmak için beni kendine çekti.

"Atarım." Derin bir nefes aldığımda hayatım boyunca kullandığı Eternity parfümünü içine çeken küçük bir çocuk gibi hissettim ve bütün gün onunla evde kalmayı diledim.

"Bu akşama hazır mısınız?" diye sordu dedem, sesinde sıcaklıktan eser yoktu.

Alec, Mick dedemi başıyla onaylarken ben de annemden uzaklaştım. "Eagan bu aralar iyi hokey oynuyor ama maça odaklanırsak hiçbir sorun olmaz."

"Doğru ya, bugün bir maç *daha* vardı," diye inledim. "Lütfen başka bir destek etkinliği olmayacak de."

"Hayır, sezonun geri kalanı için her şey halloldu, yani güvendesin."

"Tanrı'ya şükür."

Çıkarken Alec bana kapıyı tuttu. Yüzüme soğuk çarpar çarpmaz içim gerginlikle doldu çünkü... ne yapıyordum ben?

Hani, bunu sahiden yapacak mıydım?

Ayrıca Alec'in arabası neydi öyle?

Gümüş rengi bir arabaydı ancak tamponu ve yan panelleri başka araçtan alınmış gibi siyahtı.

Bir de yolcu tarafında ayna yoktu.

Arabalar umurumda değildi ama "Zeus" gibi havalı ve kusursuz birinin, adını *hatunmobil* falan gibi bir şey koyduğu devasa bir araba sürmesini beklerdim.

"Burrito'yu yargılama," dedi, ben yolcu kapısını açarken. "Güzel bir kız değil ama güvenilirdir."

"Bende o da yok, yargılamıyorum yani," dedim. Ramstein'da ehliyet almam için bir neden olmadığından hâlâ arabası ve beklentisi olmayan bir ortaokullu sayılırdım.

"Günaydın, Dani," dedi biri. Döndüğümde Benji'yi gördüm. Evinin girişindeki Maserati'sinin yanında durmuş gülümsüyordu.

"Ah, selam, Ben," dedim, dün akşam olanlardan sonra rahatsızlık duyuyordum.

"Selamlar, *Benji*," dedi Alec, komşumuza tam bir pislik gibi sırıttı. "Bütün Cadetlerde böyle hıyar arabaları var mı, yoksa sen tek misin?"

"Hepimiz koli bandıyla yapıştırılmış tırt arabalar süremiyoruz, kanka."

"Kankan falan değilim, göt herif," dedi Alec, ardından arabasına binip kapıyı çarptı.

Evin önünden ayrılırken ikimiz de konuşmadık. Arabasında *Dopamine*'in çaldığını duyunca bir an için şaşırdım çünkü o şarkıya *bayılırdım*. Bildiğim kadarıyla radyolarda çalan bir şarkı değildi, yani acaba... *o da* seviyor muydu?

Odaklan, Dani!

Benji sayesinde Alec'ten yayılan gerginliği azaltmak için söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım, tabii aynı zamanda bu "sahte sevgili" durumu için kendime göre talepler de oluşturmuştum.

Ben tam ağzımı açmışken, "Bu arada, iyi misin sen?" dedi.

Gözlerini yoldan ayırmadığı için ne dediği hakkında en ufak fikrim olmadan yüzüne baktım. "Ne?"

Tek bir saniyeliğine bana göz attı, koyu gözleri yüzümde dolaştıktan sonra tekrar yola döndü. "Albay dün ne söylediyse canını sıkmıştı. Şimdi iyi misin?"

Ah.

"Imm, evet, sanırım," dedim, omuzlarımı silkerek. Söylediği beni şaşırtmıştı. "Sadece... hani, *babalık* yapıyordu galiba."

Alec bana anlamış gibi baksa da beklenmedik endişesiyle beni daha fazla yolumdan saptırtamadan araya girdim: "Bak, dinle. Teklifini düşündüm ve karşı bir teklifim var."

"Ya?" Tekrar bana baktığında yüzüm korkutucu olmalıydı çünkü, "Ah, Tanrım," dedi.

"Evet, ondan yardım istesen *iyi olur*."

Dün gece Alec'in, koçların soyunma odasında gördüklerinin kesinlikle duyulacağı konusunda söylediklerini düşünerek doğru düzgün uyuyamamıştım.

Bu dediği doğruysa mahvolmuştum.

Çünkü Alec, okuldaki kızların yarısının çıkmak istediği popüler bir çocuk olduğundan, soyunma odasında *benimle* olduğu söylentisi bana çok fazla nefret getirirdi.

Yani dışlanan biri olmak istemiyorsam bu rol yapma oyunu kesinlikle gerekliydi.

Fakat ancak benim yöntemime uyarsa güvende hissedecektim.

"Durum şu. Bunu yapmak istemesem de *kaçmanın* bir yolu yokmuş gibi hissediyorum."

Şaşırmış görünüyordu. "Gerçekten mi? Bana sahiden yardım edecek misin?"

"Seninle ilgisi yok," dedim, emrine amade sahte sevgilisi olmadığımı anlaması gerekiyordu. "Üzücü ama artık bir dedikodunun parçasıyım. İnsanlar muhtemelen çoktan soyunma odasında gerçekleştiğini düşündükleri şeyin dedikodusunu yapmaya başladılar bile."

"Evet, muhtemelen," diye katıldı ve bunun üzerine midem kasıldı.

Doğru olmasını istemiyordum.

"Dün akşam söylediğin gibi, ilk haftasından hokey oyuncularıyla fingirdeyen yeni kız olarak damgalanmaktansa, tekrar bir araya gelen çocukluk aşkları sanılmayı tercih ederim."

"Cidden *fingirdeyen* mi dedin sen?" diye sordu sırıtarak.

"Neyse işte, ne demek istediğimi anladın. Oraya odaklanabilir misin?"

"Peki," dedi. "Oynayacağımız rol senin için de uygun diyorsun yani?"

"Evet ama bir şeye daha ihtiyacım olacak," dedim, reddetme ihtimali yüksek olduğu için gergindim.

"Neymiş?" diye sordu, okulun bulunduğu sokağa dönerken.

Yani hemen konuşmam gerekiyordu.

"Her türlü rahat takılabiliriz ama bu sahte ilişkinin ben bitti diyene kadar devam etmesi lazım," dedim, ardından hızla ekledim: "Güç gösterisi falan değil, sadece..."

"Bana *gerçekten* kafayı takmışsın," dedi, bir kez daha ukala gülümsemesiyle bakınca şaka yaptığına sevindim.

Komiklik yapması iyi bir şeydi.

"Hayır, hayır ama buna razı gelmen gerekiyor," dedim. "Ayrılma konusundaki son sözü ben söylemek istiyorum. Uzun süre boyunca birlikte görünmek zorunda kalsak bile ben söyleyene kadar kalmaya razı olman lazım. Hatta, mesela... mezuniyete kadar sürse bile."

Dalga geçtiğimi düşündüğünü gösteren bir ses çıkarsa da sonrasında kırmızı ışıkta durdu ve bütün dikkatini bana verdi. "Üç *ay* boyunca sahte sevgilim mi olmak istiyorsun?"

"İstemiyorum, ıyy," dedim, kendimi savunmak için, "ama gerekli olabilir."

"Nasıl ol..."

"Çünkü ayrılıklarda haksız yargılanan hep kız olur, tamam mı?" diye tersledim, bundan gerçekten nefret etsem de. "Bana yeni bir insan olarak, her yere girebileceğim, sihirli arkadaş grubuna dâhil olabileceğim gibi sosyal bir koruma sağlıyorsun ama birkaç hafta sonra beni numaradan terk edersen ve kendi arkadaşlarımı henüz edinmemişsem ne olacak? O zaman *senin* arkadaşların arkamdan konuşacaklar. Benim açımdan, hiç başlamamaktan daha kötü bir sonuç doğurabilir."

"Benim arkadaşlarım adi değiller, öyle bir şey yapmazlar," dedi, saçmalıyormuşum gibi geçiştiriyordu.

"Ah, kesinlikle yaparlar," diye ısrar ettim, insanların ne kadar hızlı değişebileceklerini bizzat deneyimlemiştim. "Ama sonuç olarak, ben bitti diyene kadar bitmeyeceğini kabul etmezsen bu işi yapmam."

Daha fazla psikopat gibi konuşabilir miydim?

"Ama..." Kaşları birbirine yaklaştı. "...ya içimizden biri başka biriyle çıkmak isterse?"

Bunun sorun olacağını biliyordum. Partilerin adamı Zeus, birkaç ay için kızların peşinden koşamama ihtimalini kabul edecek değildi.

"İdeal bir fikir olmadığının farkındayım ama tek yolu bu."

"Başlayıp duruma baksak olmaz mı?" diye sordu.

"Tek seçenek bu."

"*Senin* adına şeytanın avukatlığını yapmak için söylemiyorum," dedi, saçmaladığımı düşünür gibi konuşuyordu, "ama bunu kabul edip bir ay içinde sinirimi bozdun diye seni terk etmeyeceğimi nereden biliyorsun?"

Güzel.

"Çünkü öyle bir şey yaparsan," dedim, içimdeki belalı cesareti toplamaya çalışarak, "dedem ve tanıdığı her hokeyci de dâhil, imajını toplamak için yalan söylediğini herkese anlatırım."

"Vay be." Başı o kadar hızlı döndü ki onu şoke ettiğimi anladım. "Gerçekten yapar mısın?"

"Yani, istemem tabii," deyip omuzlarımı silktim, inanılmaz talepkâr bir pislik gibi hissetsem de tek yolu buydu.

"Hımm," dedi ve tekrar yola dönünce düşüncelerini duyabilmeyi diledim.

Bu işi yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?

Nihayet okula varıp kapıya doğru yürümeye başladığımızda hâlâ bir şey söylememişti. Ve bu durum beni öldürüyordu. Taleplerimi kabul etmiş miydi?

Fakat sonra kıpırdanıp çıkacak gibi kapının kolunu tutunca cevabımı aldım.

"Sana bir şey soracağım," dedi kısık sesle, yakında kimse olmadığından emin olmak için arkasına göz attı. "Ağırdan mı almak istersin yoksa balıklama dalmak mı?"

"Yani yapıyor muyuz?" diye sordum, soğuk rüzgâr sırtımı ürpertiyordu.

"Evet," derken koyu gözlerini bana dikti. "Ee, nasıl oynamak istersin?"

Tam olarak ne sorduğunu anlamamıştım çünkü okulun içine giriyordu. *Balıklama dalmak* dediği şey öyle aman aman bir şey olamazdı, değil mi?

"Sanırım sana kalmış."

"Pekâlâ." Bana bakarken çenesi hafifçe kasıldı, ardından kapıyı açıp önünden yürümemi işaret etti.

"Ee..." dedim sessizce, tuttuğu kapıdan içeri girerken ona göz attım. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Her zaman yapmak istediğimi," dedi. "Balıklama dalacağım."

Elimi tutup beş parmağını birden benim parmaklarıma geçirirken aşağı baktım. Gözlerim yüzüne kaydığında sonraki hamlemi bekler gibi beni izlediğini gördüm. Nasılsa, bunu yapmak istemediğimi hissederse geri çekileceğini hissettim ve ne yapsam bilemedim.

Çünkü elimi tutuşu nedense beni korkutuyordu.

Herkesin gelişi ve koridorlarda gezinmesiyle okul şimdiden gürültülü bir hâl almıştı, kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. İnsanlar ne düşüneceklerdi? Ne olacaktı? Bunu yapmayı gerçekten istiyor muydum?

Panik yeniden yükselişe geçti.

Fakat sonra, parmaklarıyla parmaklarımı sıkınca rahatladığımı hissettim.

Başımla hafifçe onaylayıp bir şey söylemeden balıklama dalmaya hazır olduğumu haber verdim.

"Hadi yapalım şu işi, Collins," diye mırıldandı, sonra da beni yanına çekerek yürümeye başladı. İnsanların bize baktıklarının aşırı farkında olduğumdan gerginlikle beni çekiştirmesine izin verdim.

Çünkü elimi erkek arkadaşımmış gibi tutuyordu.

Bir mesaj veriyordu.

Sonra... Sonra iyice ileri gitti.

"Bu arada," dedi, yürürken beni iyice kendine yanaştırdı. Oyuncu -hatta flörtöz- bir tavırla baştan çıkarıcı gülümsemesini bana yönlendirdi. "Bu monta bayıldım. Çok tatlı."

"Montumu mu beğendin mi?" diye sordum, aşağı bakarak.

"Evet. Utah Noel fotoğrafında giydiğine benziyor."

"Üçüncü sınıftaki *koyunlu* ceket, dalga mı geçiyorsun?" diye sordum kahkaha arasında. "Onu tamamen unutmuştum. O monta *bayılırdım*."

"Tıpkı onun gibi pofuduk," dedi, elimi bırakıp kolumu tutarak beni kendine doğru çekti. "Ama asıl saçma olan şu atkın." Başıyla boynumdaki kocaman örme atkıyı gösterdi. "Antarktika'daymışsın gibi giyiniyorsun."

"Çünkü Antarktika gibi *hissettiriyor*," dedim. "Kasabaya indiğimizden beri donmuş hâldeyim bence."

"Çok narin," diyerek, saçmalıyormuşum gibi başını iki yana salladı.

"Neymiş narin olan?" Vinny ile Richie bir anda ortaya çıkmıştı.

Alec yavaşlayıp onlara döndü, dolayısıyla ben de yavaşladım.

"O," dedi, omzunu benimkine çarpıp gülümseyerek. "Dani sürekli hava on derecenin altındaymış gibi giyiniyor ve dışarıdayken kapılara koşuyor. Aşırı narin." Son sözlerini ağır ağır, şakalaşırcasına, nefesiyle kulağımı gıdıklayarak fısıldamıştı.

Tanrım...

"Alışırsın," dedi Vinny bana, o kaşlarını kaldırırken Richie de bu apaçık flört karşısında sırıtmamak için dudağını ısırdı.

Alec bana... *öyle* bir bakış attı ki yanaklarımın ısındığını hissettim. Hepsinin rol olduğunu bilsem de beni izleyişi midemdeki kelebekleri delirtmişti.

Yüce Tanrım, tam kapasite çalışan Alec'le baş etmek zormuş.

"Bak..." dedim birden, biraz yüksek sesle. "...benim geç kalmamak için dolabıma gitmem gerekiyor, o yüzden sonra görüşürüz." Alec'le mi yoksa üçüyle birden mi konuştuğumdan emin değildim.

"Kütüphanede öğle yemeği?" diye sordu, gözlerini üzerimden ayırmadan iri eliyle atkımın ucunu tuttu. Bakışlarımız birbirinden ayrılmadan, atkımı yavaşça çözdü ve boğazımı gevşetirken parmakları tenime hafifçe değdi.

Ne yapıyor bu?

Omurgamdan aşağı, ya aniden boğazıma değen soğuk havadan ya da bana *öyle* bakarak küstahça atkımı çıkarmasından kaynaklanan bir ürperti yayıldı. Asıl sebebi hangisiydi, emin olamadım.

Fakat gözleri bana meydan okuyor, bir şey demeden cevap vermeye zorluyordu; bu ifadeyi nerede görsem tanırdım. Artık Zeus olmuş olabilirdi ancak küçük arkadaşım Alec bana daha önce defalarca böyle bakmıştı.

Bu bakış, genelde yapabilecek miyim diye görmek için *yapamazsın* minvalinde olurdu.

O yüzden çenemi kaldırdım, atkıyı ellerinden çektim ve "Randevulaştık o zaman, *Zeus*," dedim.

@ayisigikitap

Alec

Duyduğuma göre havalı hatunlar
kütüphanede takılıyorlarmış.
Doğru mu yanlış mı?

Dani'nin cebinden telefonunu çıkararak mesaja bakmasını, ardından *-yüce Tanrım-* bana cevap yazarken parlak dudaklarının yukarı doğru kıvrılmasını izledim.

Dani: Ben de aynı şeyi duydum.
O yüzden DOĞRU diyorum

Gülümsemesi bu kadar hoşuma gitmemeliydi -sonuçta, *eski* boktan arkadaşımdı- ancak bana yardım etmesine ikna etmekte kararlı olduğumdan tek odağım oradaydı.

Mezuniyete kadar.

Bunu önerdiğine inanamasam da gerekçesi mantıklıydı.

Ve son derece üzücü.

Ben onun yerinde olsam, sahte ayrılığın ardından insanların bana yüz çevirecekleri aklıma bile gelmezdi. O kadar ilerisini düşünmezdim çünkü deneyimlerime göre -çoğunlukla- insanlar pislik gibi davranmıyorlardı.

Fakat Dani belli ki farklı deneyimlere maruz kalmıştı.

Söylentilere göre bazen ateşli erkekler de
kütüphaneye uğruyorlarmış...

Mesajı yazarken hâlâ gülümsüyordu.

Dani: Sadece hıyarlar kendilerine ateşli erkek derler

İşte döndü bizim Dani.

Ben de şöyle yazdım:

VAY ANASINI. COLLINS. Ben sadece koridorlarda dolaşan dedikoduları aktarıyorum. Asla kendime öyle demem. Ayrıca... hiç alakası yok ama... şimdi kütüphaneye girdim.

Başı hemen kalktı ve beni görünce gülümsedi.

Ve vay anasını... Tam teşekküllü gülümsemesi kesinlikle aynıydı.

Masasına doğru yürürken kendimi biraz... *dengesiz* hissettim.

"Çoktan yedin mi?" diye sordu, ben karşısındaki sandalyeye geçerken gözlüğünü yukarı itti.

Bilmem, yemek ne demek? "Aç değilim."

Muhtemelen gerçek bir cevap vermediğimden kaşları çatıldı. "Ve kafeteryada kalmaktansa kütüphanede takılmak mı *istiyorsun*?"

Sanırım istiyorum. "Evet. Güzel bir kitaba ihtiyacım var."

"Güzel bir kitap." Bunun üzerine *Görünmez Adam*'ı masaya bıraktı. "Geçen gün aldığın tarih kitapları hoşuna gitmedi mi?"

Kütüphanede olduğunu umursadığımı belli etmemek için körlemesine aldıklarım mı?

"Onlar okul içindi. Bana eğlendirecek bir kitap lazım."

Gözleri kısıldı, cevap vermeden önce kısa bir anlığına beni izledi. "Sana yardım etmemi ister misin?"

Birlikte kütüphaneye yürüdüğümüz bütün yaz sabahlarını hatırlayınca bir kahkaha kopardım. Yeni bir kitap alacağı için sinir bozucu derecede heyecanlı olurdu hep, bense kütüphanenin bilgisayarında *Fortnite* oynayacağım için sinir bozucu derecede heyecanlanırdım.

Ancak Dani, annemin gönlünü almak için her seferinde bana bir kitap bulurdu.

"Göreyim seni, Collins."

"Hadi." Eşyalarını masada bırakarak kendisini takip etmeye çağırdı. Parfümünün kokusu kılavuz halatı gibi beni burnumla yönlendirdi ve odağımı kaybetmemek için boğazımı temizleyip o düşünceyi uzaklaştırdım.

"*Billy Summers*," dedi, kitap yığınlarının arasında hareket ederken.

"Adım Alec Barczewski," diye espri yaparak peşinden gittim.

"Baba şakaları, *yapma*," diye mırıldandı, Stephen King bölümünün önüne gelene kadar durmadı. Bir saniye duraksadı, aradı, sonra da kalın bir kitap çıkardı. "*Billy Summers*, okuduğum en iyi kitaplardandır. Oku. Kesin bayılacaksın."

"Tamam," dedim. "Bu akşam başlarım."

"Kitabın arka kapak yazısını okumayacak mısın?" diye sordu, bana delirmişim gibi bakıyordu. "Beğenip beğenmeyeceğini anlamak için?"

Artık ondan uzun olmayı bu kadar sevmem çok saçmaydı. Sanki dinamiğimizin değiştiğinin fiziksel bir kanıtı, her şeyin değiştiğinin bir göstergesiydi.

"Hayır, sana güveniyorum," dedim. "Benim için kütüphaneden kitap seçmesine güveneceğim tek kişi sensin."

Bunun üzerine alnında küçük bir kırışıklık oluştu. "Hadi gidip okuyalım."

Masaya döndüğümüzde, kokusu kafamı karıştırmadan, sarışın bukleleri görüş alanımdayken kitaba başlamak için zihnimi sağlamlaştırmam gerekti. Parfümü bana elma suyunu ve çiçekleri anımsatıyor ve bu birleşim nedense hislerimi darmadağın ediyordu.

Fena hâlde sinir bozuyordu.

Etkisini azaltmak için kulağıma AirPods'un tekini takmaya çalıştıysam da çalan her rastgele şarkı bana komşu kızını hatırlatıyordu. *Famous, Gateway Drug, Picasso*... O yüzden kulaklığı çıkardım.

Fakat önümdeki sözcüklere odaklandığım anda kendimi kaptırdım.

Dani haklıydı.

"Pşşt," diye fısıldadı birkaç dakika sonra, başımı kaldırınca bir granola bar uzattığını gördüm. "Şunu ye."

"Neden?" diye sordum, bana neden kütüphane atıştırmalığı verdiğini anlamamıştım.

"Çünkü karnının guruldadığını duydum ve bugün maçın var ve buraya gelmek için öğle yemeğini es geçtiğine epey eminim," dedi.

"Havaya girme, Collins," dedim, yüzüme abartılı bir gülümseme yerleştirdim. "Öğle yemeğinden ne senin için ne de başkası için vazgeçerim. Ama uzattığın granola barı alıp mideye indireceğim çünkü nedense fena hâlde açım."

Bunun üzerine güldü, ince kahkahası dikkatimi toplamamı hiç kolaylaştırmıyordu.

"Aslında..." dedi, sesini alçaltıp yüzünü biraz yaklaştırdı. "...burada kimse yok, yani gören yokken öğle saatini boş yere harcamak zorunda değilsin."

Gitmemi istiyor.

"Evet ama bu işi yapacaksak biraz gerçeklik katmamız gerekir, değil mi?" diye sordum. "İşe yaraması için birlikte zaman geçirmemiz gerekebilir."

"Muhtemelen..." Omuzlarını silkti. "Hiçbir fikrim yok.

"Aynen," dedim ve ikimiz de gülümsedik çünkü nasıl çıkma numarası yapılacağını *elbette* bilmiyorduk. Yaygın bir şey değildi ki. "Ama güven bana, bundan görünmez görünürlük kazanacağız."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eh," diyerek bardan bir ısırık aldım, "Richie ile Vinny kütüphaneye gitmek için öğle yemeğini ektiğime inanamadılar. Yani kafeteryada onlara katılmak yerine seninle yemeksiz kütüphanede takılmayı tercih ettiğimi konuştuklarına eminim."

"Ah." Alt dudağını ısırınca zihninin hızla çalıştığını anladım.

"Kızların dedikoducu olduklarına dair klişenin farkındayım," dedim. "Ama hiçbir kadın o erkeklerle aşık atamaz. Her şeyden ve herkesten haberdar olmak istiyorlar."

"Ee," dedi, iyice yaklaşıp gerçekten fısıltıyla konuşmaya başladı. "Soyunma odasıyla ilgili bir şeyler duydun mu? O konuda konuşan var mı?"

Beklerken gözlerini kocama açmıştı, ne desem bilemedim.

Çünkü... İlk olarak, elma suyu ve çiçek kokusunu yüzümün etrafına yayarak fısıldarken düşünmek zordu. Ancak dürüst olmam gerekirse o konuda henüz bir şey duymamıştım, o yüzden söylentiye *dönüşmeyebileceğini* düşünüyordum.

Fakat Dani bunu öğrenirse plandan geri adım atar mıydı?

"Bizimkilerden bazıları kesinlikle biliyorlar ama henüz kesinleşmedi," dedim.

Tam olarak *yalan* denemezdi zira Gordy ve koç, "bizimkiler" sayılırdı, değil mi?

"Tanrı'ya şükür," dedi Dani, ardından kitabını alıp okumaya başladı.

Öğle arasının geri kalanı su gibi akıp geçti. Kütüphane, alışık olduğum kaotik öğle yemeklerinden sonra hoş bir mola olmuştu ve zil çaldığında hayal kırıklığına uğramadığımı söylesem yalan olurdu.

Dani kitaplarını kaldırırken bekledim ki birlikte çıkabilelim.

"Dolabına mı gidiyorsun?" diye sordum gürültülü koridora çıktığımızda. Çünkü benim de kendi dolabıma uğramam gerekiyordu.

"Hayır, şu tarafa gidiyorum," dedi, güney koridorunu işaret ederek.

Kısa boyu yüzünden onu kalabalık koridorda duymak zor olduğundan başımı onunkine yaklaştırdım. "Kahretsin, programını öğrenmek zorunda mı kalacağım?"

Bana gülümsemek ister gibi baktı, gözlerinin kenarları kırıştı ancak kendini tuttu. "Aklın hokeyle dolu olacakken beynini çok zorlama, Zeus. Güven bana, nerede olman gerekirse söylerim."

Okuldan sonra buluşma sözü vererek vedalaştık ama dolap numarasını yazdığı elimdeki kâğıt parçasına bakınca aklıma bir fikir geldi.

Anlaşmamızdan caymayacağından emin olmanın en iyi yolu, bunun eğlenceli olduğunu göstermekti, değil mi? Sonuçta sadece Harvard'a gitmekle kalmayacak, aynı zamanda taşınma yüzünden uzak kaldığı sosyal etkileşimlere de girecekti.

Eğlenceli olduğunu göstermek için daha fazla çaba harcamam gerekiyordu.

Eskiden tek derdi eğlenmekti, ona Zeus'u ne kadar sevdirebileceğimi görmek acayip eğlenceli olabilirdi.

Okulun bakım onarım teknisyeni de olan annemin kuzenine bir mesaj attım.

Ufak bir yardıma ihtiyacım var.
Ofisinde misin?

Dani

"Gitsem mi gitmesem mi, bilemedim."

Cassie şifremi girerken dolabımın yanında duruyor, biriyle çıkmaya karar vermesi için yardımımı almaya çalışıyordu. Cevabım yoktu ama nihayet menajerlik işini kesinleştirdiğime neden *pek* emin olmadığımı sormayı bırakmıştı, o yüzden tanımadığım insanları konuşmaya razıydım.

Ayrıca, samimiyetle fikrimi sormasından nefret etmemiştim.

Arkadaşmışız gibi.

"Anlattığına bakılırsa iyi biri," dedim dolabımın kapağını açarken. "Ama kimyanız nasıl? Birlikteyken tuhaf sessizlikler oluyor mu ya da senin..."

Jelibon ayı.

Konuşmayı bırakmıştım çünkü dolabımı açtığımda, üst raftan sicime benzer bir şeyle bağlanmış jelibon ayı paketi düşerek bana doğru sallanmıştı.

"Bu ne böyle?" Cassie uzanıp paketi aldı, önüne yapıştırılmış notu okumak için kaldırdı.

COLLINS,
HÂLÂ ESKİSİ GİBİ BUNLARI
TEK NEFESTE BİTİRİYOR MUSUN,
BİLMİYORUM AMA MAKİNEDE GÖRÜNCE
AKLIMA GELDİN.
-A

NOT: KİTABIM PARFÜMÜN GİBİ KOKUYOR VE FENA HÂLDE DİKKATİMİ DAĞITIYOR.

Vay be.

El yazısı nota bakarken gördüklerime inanamadım. Düşünceler beynimde dönüp duruyor, her yerden kaotik küçük yorumlar çıkıyordu:

Jelibon ayı bağımlılığımı hatırlıyor.

Dolabımı açabildiyse Southview'da ciddi güvenlik sorunları var demektir.

El yazısı şaşırtıcı bir biçimde güzel.

Kitabı gerçekten parfümüm gibi kokuyor mu?

Çok düşünceli bir hareket.

Rol bu.

"Tamam, Dani," dedi Cassie, sallanan paketi bıraktı ve kocaman açtığı gözleri ve ağzıyla bana baktı. "Ne halt oluyor? Bunu dolabına kim koydu?"

"Ben, ımm, sanırım..."

"Yani, daha doğru düzgün kimseyi tanımıyorsun, tabii Zeu... Aman Tanrım, *Zeus* mu?" Farkına vardığı anda adını bağırıp kollarımı tuttu. "Eski dostsunuz sanıyordum! Yabancı gibi olduğunuzu söylemiştin, değil mi?"

Bu sahte ilişkinin kolaylığı karşısında heyecan duymakla, aslında yapmak istemediğim için korkmak arasında kalmıştım.

"Şşşttt," dedim, jelibon ayı paketini yerinden koparırken gülümsememeye çalışsam da başarısız oldum. Sesimi alçaltarak devam ettim: "Önemli bir şey değil. Yabancı gibiydik ama biraz konuşmaya başlayınca... tekrar bağlantı kurduk. Sadece, ımm, arayı kapatan eski dostlarız."

"Eminim öyledir."

"Ciddiyim."

"Vay *anasını*," dedi, kollarımı sarsarak. "Ona şimdiden dolabının şifresini mi verdin?"

Omuzlarımı silkerek, "Hayır," dedim, bu konuda hissettiğim dehşet samimi olduğundan başımı iki yana salladım. "Nasıl açtığını bilmiyorum."

"Çok tatlı," dedi gülümserken.

"Ya da suç unsuru taşıyor. İzinsiz açmış."

"Sana şekerleme vermek istediği için," diye ekledi, şarkı söyler gibi. "Çocuk senin için suç işliyor."

Bunun üzerine güldüm ve ona yalan söylemiyor olmayı diledim.

Fakat ona gerçeği anlatacak kadar güvenmem mümkün değildi.

Ortada gerçek bir şey yokken ne diye kıkırdıyordum?

Uyarı zili çaldı, yani iki dakikamız daha vardı.

"Sonra görüşürüz," dedi Cassie, ben telefonumu çıkarırken o ters tarafa yöneldi.

Mesajımı gönderdim:

Jelibon ayılar için teşekkürler.

Cevabı hızlıydı.

Alec: Jelibon ayı paketi gördüğümde seni düşünmediğim bir an yok.

Hatırlamış olması beni gülümsetti.

Sonrasında, hissettiğim heyecan yüzünden odaklanmakta zorlandım. Alec'le bu oyunu oynamak aslında eğlenceliydi, ki bu hiç beklemediğim bir şeydi. Bu rol dünyasında eski Alec'e çok benziyor ve her küçük yanım bunun gerçek olmasını delice istiyordu çünkü eski arkadaşımı çok özlemiştim.

Ancak artık öyle olmadığını unutmamam gerekiyordu.

Eğlenceli olabilirdi ama artık o, Hokey Tanrısı Zeus, yani güvenemeyeceğim biriydi.

Ne var ki sahte flörtü son derece eğlenceli olduğundan bunu aklımda tutmakta zorlanıyordum. Altıncı dersten sonra, sırf selam vermek ve ayıların hepsini yedim mi diye görmek için -yemiştim, bunun üzerine tatlı olduğumu düşünür gibi sırıtmıştı- Vinny ve Richie ile beraber dolabıma geldi. Okul çıkışında yine orada

buluştuğumuzda atkımı elimden alıp karda oynayacak çocuğunu sarıp sarmalayan bir ebeveyn gibi boynuma doladı.

Elimde olmadan güldüm, sonra montunun cebinden Southview beresini çıkarıp iki eliyle kafama takınca kahkaha attım. "Vücut ısımızın büyük kısmını başımızdan kaybederiz, Collins, senin gibi süt çocuklarının bere takmaları lazım," dedi.

Gözlerimi devirdim, sonra yüz yüze gelelim diye dizlerini büküp yarım bir gülümsemeyle konuşunca midem altüst oldu. "Benimki sana çok yakıştı. Sende kalsın."

Alec bana konuşmayı unutturacak kadar iyi flört ederken nefesim kesildi. Gözlerine bakarak, "Teşekkürler," dedim.

"Ne demek," deyip bir tutam saçımı düzeltti. Gözlerini yüzümde gezdirerek mırıltılı bir sesle ekledi: "Danigirl."

Yüce Tanrım.

Bu inanılmaz çekici, sert çeneli, aşırı iri, dünya standartlarında sporcunun yüzüne bakıp, gülümsediğinde eski Alec Barczewski'nin izlerini görmek kafa karıştırıcıydı.

"Ne bu ya?" dedi Vinny, soru dolu bir gülümsemeyle. Tanrım, burada olduğunu fark etmemiştim bile.

"Evet, gidin oda tutun," diye ekledi Richie, yalnızca Alec'i görebildiğim için ikisini de fark etmemiş olmam çılgıncaydı.

"Bu akşam için iyi şanslar, maçta yani," dedim aptalın teki gibi. Gözlerimde acınası kalplerle ona bakmadığımı umarak hızla gözlerimi kırpıştırdım.

Çoğu kızdan böyle tepkiler aldığına emindim. *E yani.*

Doğa Ana'yı tebrik etmek lazımdı.

"Sağ ol," diye cevapladı kısık bir sesle, üşümememe yardım eder gibi atkıyı -yine- çeneme kadar çekerken gözlerini keyifle kısmıştı.

Etrafımı saran... *büyüklüğü* beni biraz hipnotize etmişti. Uzun vücut, geniş omuzlar, iri eller... Sürekli omzuyla dürten ya da bir tutam saçını çeken, dokunmayı seven bir erkek olduğu belliydi ve buna alışmam biraz zaman alacaktı.

Özellikle de göz temasını bir silahmışçasına korurken.

Nefes almam gerektiğini, yoksa bu sahte ilişki sırasında çok fazla bayılacağımı kendime hatırlatmaya başlamam gerekiyordu. "Sonra ararsın?" dedim.

Gözlerini hızla kırpışından onu şaşırttığımı anladım ancak hemen kendine geldi.

"Bir durdurmayı dene de gör, Collins."

Alec

Pistteyken sürekli onu düşündüm.

"Maç Öncesi Sakinlik" çalma listemdeki *The Black Dog* ve *In the Kitchen* gibi sakinleştirici parçaları dinlerken bile, kocaman kahverengi gözlerini burnumun dibinde kırpıştırıp bana bakışını aklımdan atamıyordum.

Sandığımdan da zor olacaktı.

Yani, tabii halledebilirdim ama... *siktir*. Kabul etmek istemesem de bir yanım onu hâlâ her zamanki gibi görüyordu.

Dani gittiği anda bizimkiler, güya onun yanındayken *sevdalı küçük bir sürtüğe* benzediğimi söyleyerek dalga geçtiler. Çok kısa bir an için savunmaya geçecek olsam da daha sonra tam olarak böyle görünmek istediğimi hatırladım.

Bulutlar dağıldı çünkü -*aa, evet*- hepsi bir oyundu.

O kendi rolünü oynuyordu, bense benimkini.

Endişeye mahal yoktu.

Soyunma odasına girdiğimde birkaç Ibuprofen içtim, sonra da omzuma bol miktarda Icy Hot* sürüp üzerimi giydim.

Ardından diğer her şey yok oldu.

Aslında çok saçmaydı çünkü hokey oynamıyorken, uyanık her ânımı hokey yüzünden stres olarak geçiriyordum. Afişler, makaleler, tanınırlık; hepsi bana en iyisi olmazsam hayal kırıklığına uğratacağım bir sürü insanı hatırlatıyordu.

En iyiden de iyi olmazsam.

---

* Icy Hot, kas ve eklem ağrılarını hafifletmek için kullanılan bir ilaçtır.

Yani, bu öğleden sonra temsilcim mesaj atarak işlerin nasıl gittiğini sormuş ve maç için şans dilemişti.

Bu da, birkaç yetenek avcısının geleceğini hatırlatmıştı.

Unutmak imkânsızdı.

Özellikle de ipin ucunda sadece lise sonrası kariyerim ve onunla gelecek diğer her şey değil, Southview kasabasının kendisi de varken. Packers turnuvaya Minnesota'daki diğer her okuldan fazla katılsa da henüz kupayı kazanamamıştık.

Doug'un çatı kirişinde şampiyonluk afişi asılı değildi, kupa dolaplarından birindeki cam rafta şampiyonluk kupası durmuyordu.

Geçen sene finale kalsak da St. John's Akademi'ye -ve kahrolası Ben Worthington'a- kaybetmiştik, o yüzden Xcel Energy Center'da* gol atsam bile hayatımın en kötü maçıydı.

Çünkü o kadar yakındık ki...

Sonrasında yemin ederim bebekler gibi ağlamıştım.

Şimdiyse son sınıftaydım ve hiç oynamadığım kadar iyi hokey oynuyordum. Kasabanın tamamının fazlasıyla destek çıkması harika olsa da aynı zamanda nihayet başarmamı bekliyorlarmış gibi hissediyordum.

Onları, daha önce gerçekleşmemiş tarihî bir dönüm noktasına ulaştırmamı bekliyorlardı.

Bu, omzuma rağmen uyuyabildiğim gecelerde bile uyanıp durmama sebep oluyordu.

Fakat patenlerim buza değdiği anda -şükürler olsun- bunların hepsi kayboldu.

Baskıyı, ağrıyı ve kıvırcık sarı saçlarla kahverengi gözleri unuttum. Beynim, patenlerime, sopama, paka ve önümdeki buza bağlı olmayan her şeyi durdurdu.

"Boche'un torunuyla aranda ne varmış diye duydum lan öyle?" dedi Kyle, ısınma sırasında yanından kayarken.

Siktir.

---

* Xcel Energy Center, ABD'nin Minnesota eyaletindeki Saint Paul kentinde bulunan çok amaçlı spor salonu. Salonun ismi 2025'te *Grand Casino Arena* olmuştur.

Maça kadar hep tembellik eder, boş boş konuşur dururdu. Ama benim esnemeden önce birkaç tur atmam gerekiyordu, odağımı bozmasına izin veremezdim.

"Beni yakalayabilirsen söylerim," dedim, Dani'den bahsetmekten kurtulduğumu biliyordum çünkü denemeye dahi kalkmayacaktı. Zihnimi her şeyden uzaklaştırdım ama o akşam pak yere düştüğü anda ortalığı kasıp kavurduk.

En baştan şans yanımdaydı. Bantlara çarpan pak, rakibin kale arkasında topu kaybetmesine neden oldu. Kyle kalenin arkasından boşluk bulup pakı aldı ve aşağıdan bir pasla sağ direkten dolandırarak Richie'ye verdi, o da yeterli güç kullanarak kaleciyi aşacak bir şut çekti.

Maçın ilk dakikasından kıvrak ve kolay bir hamleyle başlayıp asla yavaşlamadık.

O akşam her şey yolunda gitti ve rakibimizi dümdüz ettik.

Otobüs bizi geri getirdikten sonra, yardımcı koçlardan biri olan Kuhn'u görmek ve Dani'nin takım menajerimiz olması konusunda onayını almak üzere takım ofisine uğradım. *Yeni kızın Cassie'ye yardım etmesi sorun olur mu?* gibi sıradan bir konuşmanın içine yedirdim, o da -elbette- kabul etti.

Yani, aptal falan değildim.

Evvelsi gün rastladığını düşündüğü şey malumken Koç Oz'un yanına gitmek korkunç bir fikir olurdu.

"Sorun etmedi mi?" diye sordu Richie, birlikte arabama doğru yürürken.

"Yok," dedim, ben de biraz şaşırmıştım.

"Eh, kız Boche'un torunu sonuçta," dedi Vinny. "Tabii sorun etmez. Sence torununu reddetti diye Mick'ten dayak yemek ister mi?"

"Boche kimseye dayak atmaz," dedi Richie. "Muhtemelen."

"Tabii ki atmaz," dedim, gerçi yaşlı hokeyci fazlasıyla korkutucuydu.

Çocukları bırakıp buzdolabındaki kalan köfteleri mideye indirdikten sonra odama çıkıp ödevimi yapmaya başladım. Sonuçta

hiç olmadığı kadar iyi not almam gerekiyordu. Bizimkiler evde değillerdi, sessizlik işime geldiğinden hiç sorun etmedim.

Ancak önce Dani'ye mesaj atıp her şeyin yolunda olduğundan emin olmam gerekiyordu. Kendimi yatağa bıraktıktan sonra FaceTime tuşuna basmaya karar verdim.

İkinci çalışta açtı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu arama düşer düşmez, büyük gözlüğünün ardındaki kaşlarını indirmişti. "Sormadan FaceTime araması yapmanın görgü kurallarına aykırı olduğunu bilmiyor musun?"

Yatağında oturuyor gibi görünüyordu, arkasında beyaz yatak başlığı vardı.

"Kusura bakma," dedim, sakat olmayan tarafıma dönerek. "Menajerliğe kabul edildiğini haber vermek için mesaj atmak yerine aramam daha iyi olur diye düşündüm. Yarın Cass'den nereye gideceğini ve antrenmanda ne yapman gerektiğini öğren."

"Ne dedi?" diye sordu kocaman gözlerle. "Koç... olanlardan sonra... hani..."

Ortada bir şey olmasa da cümleyi bitiremeyecek kadar masum görünmesi gülmek istememe yol açtı. "Sorun etmedi."

"Of, Tanrı'ya şükür," diyerek elini göğsüne götürdü, o kadar rahatlamış görünüyordu ki neredeyse suçlu hissettim. "Demek resmî olarak takım menajerlerinden biriyim."

"Evet." Boğazımı temizleyip devam ettim: "Hokey menajeri ve benim, ıı, seni nasıl adlandırsam bilemiyorum... *ilgi odağım olan kişi*?"

"Federaller tarafından sorgulanıyormuşum gibi oldu," dedi.

"Âşığım?"

"İğrenç."

Aşağı kattan kapı çarpma sesi geldi, ya annemle babam dönmüş ya da büyükannem ikizleri getirmişti.

"Manitam?" diye önerdim.

İç çekse de gülümsemek istediği belli oluyordu. "Birdenbire kafayı taktığın muhteşem kız desek?"

"Kulağa doğru gelmiyor," dedim, bunun üzerine gerçekten gülümsedi. "Muhteşem olsan Kronwall'a cornball demezdin."

"Sana bir sır verebilir miyim?" dedi, sinir bozucu bir gülümsemeyle.

"Kronwall olduğunu biliyordun ama Mick'i sinir etmek istedin," dedim.

Kahkahasını öksürükle bastırdı. "Birazcık."

"Şimdiye kadar onunla yaşamak nasıldı?"

Omuzlarını silkti. "Benimle pek konuşmuyor. Karşılaştığımızda rastgele sorular soruyor ya da cümleler söylüyor ama o kadar sanırım."

"Ne maçtı ama... Ah, affedersin," dedi babam kapıdan, telefonumu görünce bir elini havaya kaldırdı.

Dani'nin ailelerimize açıklamaya hazır olup olmadığını bilmiyordum ama ne fark ederdi ki? Madem öyle, ortalığı biraz karıştırsak da olurdu. Doğrulup babama, "Önemli değil, Dani'yle konuşuyorum," derken Dani'nin yüzündeki ifadeyi izledim.

Dani bana bakarken kiminle konuştuğumu fark etti, sonra da başını yana yatırarak ne yaptığımı anlamış gibi gözlerini hafifçe kıstı.

"Danigirl!" diye bağırdı babam, telefonu yukarı kaldırmamı işaret ederek. Babam, Dani'ye *bayıldığından* ilginç bir konuşma olacaktı. "Nasıl gidiyor, ufaklık? Her şey yolunda mı? Al, Pecker olmak hakkında bilmen gereken her şeyi gösteriyor mu?"

"Eh," dedi Dani, yüzünde meydan okuduğunu belli eden bir gülümseme vardı. "Aslında buraya ilk geldiğimde benden kaçıyor sanmıştım ama birdenbire inanılmaz yardımcı olmaya başladı."

"Öyle mi?" dedi babam.

"Ayrıca, John, o küçük tatlı oğluna ne oldu? Yani, şikâyet ediyor değilim," dedi, "ama kesinlikle değişmiş."

Bunun üzerine babam başını arkaya yatırıp kahkaha attı, en sevdiğim seslerden biriydi.

Trajedinin böyle sonuçlar doğurması ne garipti.

Babam uzun zamandır iyi -gibi- olsa da onca şeyin ardından yüksek kahkahasını bağrıma basmaya devam ediyordum çünkü onu neredeyse sonsuza kadar kaybediyordum.

"Evet, büyüdü, sonra sakarlığı da azaldı, gel de anla," dedi babam.

"Sana hokey takımının menajerlerinden olacağımı söyledi mi?" diye sordu Dani.

"Öyle mi? Hokeyden pek anlamıyorsun sanıyordum," diye cevapladı babam, bana şaşkın bir bakış attı.

"Ah, anlamıyorum ama anlaşılan oğlun bir şey istedi mi bir şekilde hallediyor."

Tanrım, bu işte iyi.

İlişkimizin arkadaşlığın ötesine geçebileceğini apaçık belli etmeden araya ufak flörtler sıkıştırıyordu.

"Bundan sonra öğrenmek zorunda kalacağım galiba," dedi Dani.

Babam, "Ben sana öğretirim," diye cevap verdi, ki buna bayılacağına emindim. "İstediğin zaman gel, sana bilmen gereken her şeyi öğretirim."

"Evet," dedim. "Hemen gel bence, Collins."

Bunu söylediğimde utanmış görünmesi, yanaklarının hafifçe kızarışı bitkinliğime rağmen gülümsememe neden oldu.

"Ders çalışman gerektiğine neredeyse eminim, Barczewski," dedi, kusursuz bir alayla. "Bu arada, annem yeni işini kutlamak için Crow diye bir yere gideceğini söyledi ve saatler olmasına rağmen dönmedi. Endişelenmeli miyim?"

"Yok, bizimleydi," dedi babam. "Maçtan sonra oraya uğradık."

"Crow bir bar herhâlde?" diye sordu Dani.

"The Croatian Social Hall,"* dedim ben de. "Cro."

---

* *İng.* The Croatian Social Hall (Hırvat Sosyal Salonu), ABD'nin Minnesota eyaletindeki Saint Paul kentinde, 1919'da kurulan, çeşitli etkinliklerin yanı sıra düğünlere ve cenazelere de ev sahipliği yapan tarihî bir kültür merkezidir. -ed.n.

"Ah," derken hâlâ şaşkın görünüyordu. Gözlerini hızla kırpışı dikkatimi dağıttı.

Gözleri acayip güzeldi.

"Aslında bar," diye ekledim, boğazımı ve zihnimi temizleyerek. "Herkesin gittiği bir yer."

"Anladım. Şey, benim gidip çalışmam lazım," dedi, babama gülümseyerek. "Ama Sarah ile ikinizle yakında görüşürüz, değil mi? Sonraki maça gelecek misiniz?"

"Annemle babam onlar, Collins," dedim. "Tabii ki gelecekler."

"Ben babanla konuşuyordum, seninle değil," dedi tatlı tatlı.

"Evet, geleceğiz. Bu arada çok iyi bir maç kaçırdın, bu akşam Al'in ayakları resmen uçuyordu."

Bunun üzerine Dani bana bakarak sırıttı. "İkisini de getirmişti, değil mi?"

Babam bir kez daha gülüp Dani'nin söylediği hiçbir şeyi anlamadığından bihaber, maçı anlatmaya başladı.

Dani başını yana eğdi ve sırıtışı yerini gülümsemeye bıraktı. "Ee... gol attın mı?"

Babam kendini kaybedip, Dani'ye hokey öğretmesi için derhâl eve gelmesi gerektiği konusunda feryat etti.

"Geleceğim, söz," dedi Dani. "Al, pazartesi beni almaya gelecek misin?"

Böyle bir planım yoktu, konuşmamıştık ve bakışına bakılırsa o da bunu biliyordu.

"Tabii ki geleceğim," dedim, gıcıklık yaptığı için başımı yavaşça salladım.

"Sana geyik sosisi yollarım," dedi babam. "Ve El'in tarçınlı çöreklerinden."

"Harika olur. Görüşürüz o zaman, Zeus," dedi kocaman bir gülümsemeyle. Ben de güldüm çünkü beni bariz bir şekilde kandırmıştı. Ben her zamanki Dani'nin bu geveze hâliyle değil, zararsız ve utangaç bir kızla anlaşmıştım.

"Bu çocuğa bayılıyorum," dedi babam, arama bittikten sonra. "Demek menajer olacak? Bu nereden çıktı?"

Ona Harvard meselesinden bahsettim. "Eh, yardım edebilmene sevindim. Dani iyi bir kız ve anlaşılan birkaç sorun yaşamış, umarım Southview tam ona göre bir yerdir."

"Nasıl şeyler?" diye sordum. "Boşanma dışında."

"Ortaokuldayken tipik zorba kızlarla uğraşmış sanırım," dedi. "Bu yüzden biraz ürkekleşmiş. Tanrım, Danigirl'e bulaşanları tokatlamak için neler vermezdim. Şimdi iyi görünüyor gerçi."

"Evet," diyerek katıldım, benden ve arkadaşlarımdan şüphe duymasının nedeni bu olabilirdi.

Tam o sırada kapı zili çalınca babam bana baktı. "Büyükannen ikizleri getirdi sanırım, ders çalışmak istiyorsan kapını kapat."

"Haklısın," dedim ve babamın yüzünü buruşturarak odamdan çıkmasını izledim.

Ağrıyla yaşamaya o kadar alışmıştı ki bazen kazayı unutuyordum. Ki dünyamızı paramparça ettiği düşünülürse delilik gibi bir şeydi.

Fakat sonra, bu küçük yüz ifadeleri bana her şeyi hatırlatıyordu.

Bir telefon: *Tırın babanın kamyonetine yandan çarptığını söylediler.*

Dalağı yırtılmıştı, iç kanaması vardı, beyninde ödem oluşmuştu ve bunlar, onu öldürebileceğine dair doktorların belirttikleri şeylerdi. Ayrıca omurgası, uyluk kemiği, bileği ve dört kaburgası kırılmıştı ancak bunlar ağır yaraların yanında neredeyse estetik gibi kalıyordu.

Resmen paramparça olmuştu.

Yani bugün yüzünü buruşturan adam yürüyen bir mucizeydi.

Aynı zamanda, Dani'nin ona en çok ihtiyacım olduğu anda ortadan kaybolduğunu hatırlatıyordu. Dünyam başıma yıkılmışken.

Hâlâ kahrolası gülümsemesiyle sarhoşken kendime gelmemi sağlayan da bu oldu.

Dani

Alec ile sahte sevgili olmak dünyanın en kolay şeyi hâline gelmişti.

En sevdiğim kısmı ne miydi? Öğle yemeklerinde kütüphaneye gelmeye devam etmesi.

Çünkü dürüst olmam gerekirse, o sürede yalnız olmayı özellikle sevmesem de bu konuda adım atamayacak kadar kafeteryadan korkuyordum.

O yüzden onu içeri girerken görünce... içimi bir his kaplıyordu.

Güvende hissediyordum.

Daha mutlu?

Yalnız *değilmişim* gibi.

"Kitap yeni mi?" diye sordu bir gün, üç metreymiş gibi masamın başında belirmişti.

"Evet," dedim, ayağımı çekerek karşımdaki sandalyeyi ittim. "*Senin* kitabın nerede?"

Yüzünde yarım bir gülümsemeyle sandalyeye baktı, ardından oturup sırt çantasını açtı. "Burada ama benim kitabım seninkinden kalın, hâlâ üzerinde çalışıyorum o yüzden."

"Yavaş okuduğun için bahane uydurmak zorunda değilsin," diye sataştım. "Sorun yok."

"Lütfen, hızlı okuma yarışması olsa seni benzeteceğim kesin," deyip *Billy Summers*'ı çıkarırken. "Gerçi bu kadar inekçe bir şey asla rekabetçi bir etkinliğe dönüşmez."

"Al." Çantamdan sandviçi çıkararak masada önüne koydum.

"Bu ne böyle?" diye sordu, sandviçe bakarken kaşları iyice birbirine yaklaşmıştı.

"Neye benziyor? Sandviç," dedim, gözlerimi devirerek.

"İlk olarak, nasıl bir sandviç? Çünkü tuhaf görünüyor," dedi, bir yandan sırıtıyordu. "İkincisi, bana neden sandviç getirdin?"

"Çünkü senin gibi bir koca bebek öğle yemeği yemezse açlıktan ölür veya muhtemelen bayılır."

"Benim için endişeleniyor musun, Collins?" diye sordu, sesini birkaç oktav düşürünce midem altüst oldu.

"Hiç de değil ama yaşlı bir kadın gibi bayılıp suratını yere çarparsan Sarah üzülür ve böyle bir şeyi asla istemem," dedim gözlerimi devirerek. "Ayrıca jambonlu ve peynirli."

"Jambonlu ve peynirli gibi görünmüyor." Yüzünü asarak poşeti eline aldı.

"Mick dedemin mutfağında sandviçlik malzeme bulamadığım için. *Queso* ve Spam kullandım. Ve turşu."

"Ciddi misin sen?" Poşete daha sert bakmaya başladı. "Bana Spamviç mi getirdin?"

"Son dakikada aklıma geldi ve buzdolabında sadece bunları bulabildim," dedim, kullandığı kelimenin saçmalığına gülerken.

Kitabıma dönsem de sandviçi çıkarışını ve dikkatle ağzına götürüşünü göz ucuyla izledim.

"Bu... ilginç..." dedi ağzındakini çiğnerken tuhaf bir sesle.

"Lezzetli bulmana çok sevindim," diye cevapladım, gözlerim hâlâ kitabın sayfalarındaydı.

"Ben o kelimeyi kullanmadım," dedi.

Kendi kitabını açarak okumaya başladı. Okurken sandviçin tamamını bitirişi gözümden kaçmadı. Hepsini mideye indirmiş olması, ya sandığımdan kibar biri ya da gerçekten aç olduğunu gösteriyordu.

Öğle molasının geri kalanında sessizce kitap okuduk ancak zil çalıp da başımı kitabımdan kaldırınca Alec'in kollarını kavuşturmuş, sırıtarak beni izlediğini fark ettim.

"Ne?" dedim, kitabı kapatıp gözlüğümü yukarı iterek. Bana böyle bakıyorken gülümsememek imkânsızdı.

"Kitap okurken senin için dünyanın geri kalanı öylece yok oluyor, değil mi?"

"Evet, Tanrı'ya şükür," dedim başımı sallayarak, sonra çantamı açtım. "Büyü gibi bir şey."

"Eminim öyledir," deyince kitabını çoktan kaldırdığını ve sırtına çantasını taktığını gördüm.

"Ah, çoktan toparlanmışsın," dedim, kendimi o kadar kaybettiğim için biraz utanmıştım. Hemen karton kapaklı kitabımı ve su şişemi çantama koydum, fermuarını kapadım ve ayağa kalktım. "Üzgünüm."

"Olma," dedi, ardından parmaklarını bir kez daha benimkilere geçirmek üzere masayı dolandı.

Bu hareketin tanıdıklığı, oynadığımız roller henüz yeni sayılsa da bu denli doğal gelmesi, yüzüne bakmama yol açtı.

Ne düşündüğünü görmek istedim.

"Tuhaf, değil mi?" dedi kısık sesle, çocukken yaptığı gibi aklımı okurken gözlerim yalnızca gözlerini görüyordu.

Yalnızca başımla onayladım, sözcükleri düşünemeyecek kadar bakışına dalmıştım.

O an devam ederken, çok kısa bir süre boyunca dünyanın geri kalanı, büyü altındaymışçasına yok oldu.

Alec'in âdemelmasının kıpırdayışını izledim. Ardından, "Gitmeliyiz," dedi.

"Ne?" Gözlerimi kırpıştırırken etrafımızın hareket dolu olduğunu fark ettim. Kütüphaneci bir yığın kitap götürüyor, öğrenciler koridorları dolduruyor ve kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

"Evet," dedim biraz fazla yüksek sesle, boğazımı temizleyip başımı salladım. "Gitmeliyiz."

Kütüphaneden çıktıktan sonra, farklı yönlere gideceğimiz için elimi bıraktığı anda Alec eğilerek, "Hey, bana sandviç getirdiğin için teşekkürler," dedi.

Bana gülümserken gözlerini hafifçe kısmıştı.

"Hey, yediğin için teşekkürler," deyip gülümsemesine karşılık verdim.

"Bir daha asla Spam'a aynı gözle bakamayacağım."

Onu günün geri kalanında ve -Cassie beni hızla antrenmana götürdüğü için- okuldan sonra göremedim.

Takım menajeri olmak şimdiye kadar kolay görünüyordu ve gerçekten iyi vakit geçiriyordum.

Hâlâ hokey hakkında bilmediğim tonla şey olsa da Cassie öğrenmeyi eğlenceli kılıyordu.

Tuhaf, değil mi?

"Bugün çekim yapmak ister misin, yoksa yapman gereken ödev var mı?"

"Çekerim," dedim, daha çok Alec hokey oynuyorken ödevime odaklanamayacağımı bildiğim için.

Bu da sorun olmaya başlıyordu. Her gün, kamerayı kurup kayda başladığım anda, onun oynayışından gözlerimi alamaz oluyordum.

Kafayı takmış durumdaydım.

Her maçta ve antrenmanda, hayatı buna bağlıymış ve ancak kazanırsa yarını görebilecekmiş gibi oynuyordu.

Etkileyiciden de öteydi.

Çocuklar antrenmanı bitirince durdurma tuşuna bastım ve o sırada Cassie yanıma geldi. "Vinny'de görüşürüz..."

"Vinny'de mi?" diye tekrarladım, neden bahsettiği hakkında en ufak fikrim yoktu.

"Bu akşam evinde takım yemeği var."

"Ne? Hokey menajerleri gitmek *zorunda* mı?" diye sordum, takım yemeğine gitmeye hiç niyetim yoktu. Tanımadığım sinir bozucu hokey oyuncularıyla dolu bir masada bulunmak mı?

Yok, ben almayayım.

"Evet, zorunlu," dedi, bu kadar ilgisiz konuştuğum için bana biraz yan yan baktığını hissettim. "Bütün oyuncular, koçlar, menajerler ve antrenörler için."

"Ah, bilmiyordum," dedim aptalca, sanki bariz değilmiş gibi.

Fakat bu tür bir sosyal etkileşime hazırlıksız hissediyordum, strese girecek kadar.

"Gelenektir," dedi, montunu giyerken. "Ve aşırı sakin geçer. Genelde makarna veya çorba olur, bir tabak yer gidersin. Daha önce bir saatten fazla kaldığımı sanmam."

"Ah," dedim, midem korkuyla doldu.

"Zeus, senin onun arabasıyla gideceğini söylemişti."

"Ah, evet," diye ayak uydurdum, öyle olsa bu konuyu konuşacağımızı bilsem de. Alec ile rol *yaparken* nahoş bir sosyal etkileşime girme düşüncesi midemi iyice altüst etmişti. "Tamamen unutmuşum."

Tam o sırada annem mesaj attı.

Annem: Sarah bu akşam antrenmandan sonra takım yemeği olduğunu söylüyor. Gidecek misin?

Cevap yazdım:

Az önce öğrendim. Anlaşılan zorunluymuş.

Annem: Alec'in yanında kal yeter, harika zaman geçireceksin!

Buraya taşınmadan önce sosyal ortamlara katılmamamda sorun görmeyen annem, şimdi sanki birisi altına kibrit çakmış gibi davranıyordu. Sürekli ufak imalarda, neşeli önerilerde bulunuyordu.

Gitmelisin!

Belki Cassie seninle Starbucks'ta çalışmak ister mi diye sorarsın?

Maç için birini çağırmak ister misin?

Birazcık, hayatı mahvolmasın diye müdahaleye ihtiyaç duyan bozuk bir ucube olduğumu düşündüğünü hissettiriyordu. Arkadaş grubumla dolaşmadığım için hissettiği stresi *sezebiliyordum* ama bence okul saçmalıklarının hiçbiriyle uğraşmaya değmezdi.

Hem de hiç.

Eskiden ben de yapardım. Yeni bir okula başladığımda arkadaş edinmek, yatıya kalmak için deli gibi uğraşır, bağ kurabileceğim birilerini bulunca her şeyin doğru ve yerinde olduğunu hissederdim.

Ve itiraf edeyim, *müthiş* bir histi.

Fakat sekizinci sınıftaki zorba kızlar ve utanç duygusu öyle bir kâbusa dönüşmüştü ki taşınacağım için heyecan duyar olmuştum. Dokuzuncu sınıf daha iyiydi ama sonra daha da beter olmuştu.

Gittikten *sonra.*

Çünkü unutulmanın getirdiği korkunç his, uyum sağlama sürecinin rahatsızlığından kat kat beterdi.

Unutulmamda bir kasıt olmasa da bu şüphe götürmez bir gerçekti.

Bir noktada, *en yakın arkadaşlarından* artık haber almaz oluyordun.

Jackson Ford olmasa herhâlde bu ruhu parçalayan oyunu sonsuza dek sürdürürdüm.

Onunla lisedeki ilk yılımın altı ayı boyunca çıkmıştım. *Altı* ay. Jackson'a sırılsıklam âşıktım ve birlikteyken bir filmin içindeymişiz gibi hissediyordum. Her gece COIN kapüşonlusunu giyerek uyurdum -ta ki annesi konserden yüzlerce dolara aldıkları için zorla geri aldırana kadar- ve koridorlarda el ele tutuşurduk.

Ayrılmaz ikiliydik.

Vedalaştığımızda ve ben taşındığımda gözümden yaşlar akmıştı.

Devamlı telefonda konuşuyor, mesajlaşıyorduk. Vakit buldukça FaceTime'da görüşüyorduk.

Ancak bir ay kadar sonra, aradığımda farklı konuşur oldu. Kendimi parayonaklık yaptığıma ikna etsem de bir sorun vardı.

Sonra bir tek ben arar oldum.

Bu beni sona hazırlamalıydı ancak bir Instagram gönderisinde Olivia Lowell ile ilişkilerini resmî olarak açıkladığını gördüğümde donakalmıştım.

Bir sinema salonunda el ele tutuşmuş gülümsüyorlardı, Jackson'ın üzerinde bir zamanlar rüyalarımın üniforması olan COIN kapüşonlusu vardı.

Çift olmuşlardı.

Beni yerle bir etmişti ama kalbimdeki her bir parçayı kırıp döken asıl şey, benimle ayrılma gereği bile duymamış olmasıydı. O kadar unutulmuştum ki başka bir ilişkiye başlamadan önce bizimkini bitirmesi gerektiği aklına bile gelmemişti.

Yalnızca eskiden tanıdığı biriydim.

Boğazımı temizleyerek kendimi şimdiye dönmeye zorladım çünkü bu saçmalıklara geri dönmek asla yardımcı olmuyordu.

Gerçi, birdenbire zaman geçirmeye başladığım insanların gerçek değil de sahte anlaşmamızla alakalı olduğunu hatırlamam *iyiydi.*

Tam o sırada Alec'in sesini duydum: "Gitmeye hazır mısın, Collins?"

Doğru ya. İlişkiler can yakardı. Alec'in -ve karşılık vermem için meydan okuyan, iç gıdıklayıcı gülümsemesinin- bana bunu unutturmasına izin vermeyecektim.

"Tabii."

Alec tatlı, sarı bir evin önünde durarak arabayı park etti. Sokakta bir sürü araba sıralanmıştı, yani ilk gelenler olmadığımız belliydi.

Burnumdan derin bir nefes alarak buna hayır demeyi diledim. Kimsenin farkına varmayacağı kadar yeniydim.

"Bu yemek hakkında ne bilmem gerekiyor?" diye sordum, tanımadığım insanlarla dolu bir eve girme düşüncesi midemin kasılmasına neden olmuştu.

"Yemek yiyeceksin," dedi, omuzlarını silkerek. "O kadar."

"Vay be, bu deneyimden beklemem gerekenleri ne kadar da detaylı anlattın, sağ ol." Arabanın kapısını açıp tenime değen acımasız soğukla inlemeyi bırakacak mıyım diye düşünerek dışarı çıktım.

Şimdi kar *tam anlamıyla* yağıyor; büyük, şişman taneler yüzüme tokat misali çarpıyordu.

"Ailelerin maçtan önceki akşam güzel bir yemek yememiz için düzenledikleri bir şey," dedi, birlikte evin girişine doğru yürürken. "Aşırı düşünecek bir şey yok."

Sürekli böyle yaptığımı bilmiyordu.

Aşırı düşündüğümü.

"Sandviçim yüzünden başka yemekleri beğenmez oldun gibi geliyor ama," dedim, gerginliğimi saklamak için gecenin sessizliğini saçmalıklarımla dolduruyordum.

"Kayda geçsin diye söylüyorum, bugünkü sandviç gerçekten kötü değildi," diye yalan söyledi. Yalan söylediğine emindim.

Ön kapıya vardığımızda Alec kapıyı tıklatmadan ya da zile basmadan öylece içeri girdi.

Ben de ne bekleyeceğimi asla bilmeden peşinden gittim.

Ahhh, sıcaklık.

"Alec!" Tahminen Vinny'nin annesi olan kadın lavabonun önünden baktı ve gülümseyerek havlusunu bırakıp yanımıza geldi. Kot pantolon ve Packers eşofman üstü giymiş, kahverengi saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Bizi seviyor gibi gülümsüyordu. "Çocuklar -ve Cassie- çoktan garaja geçtiler. Sen Dani olmalısın."

"Selam," dedim başımı sallayarak, daha geleceğimi yeni öğrenmişken beni tanımasına biraz şaşırmıştım.

"Havaya alışabildin mi?" diye sordu. "Büyük John pek sevmediğini söyledi."

Büyük John'u tanıyor ve benim hakkımda mı konuştular yani?

Burası kafamı fena karıştırıyordu. Ne diye bir konuşmaya dâhil oluyordum ki?

"Yani, zalim bir hava, değil mi?" dedim. "Taşındığımızdan beri her gün kar yağdı."

"İster inan ister inanma, alışacaksın," dedi sıcak bir şekilde, sanki gerçekten iyiliğimi istiyordu. "Ee, şimdiye kadar hokey hakkında ne düşünüyorsun?"

"Hokey şortuyla çekici göründüğümü düşünüyor," dedi Alec sırıtarak, ardından kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. "Değil mi?"

Vücudumdaki tüm sinirler kısa devre yapmış olsa da gözlerimi devirdim. Sakin konuşabilmem beni de etkiledi. "O küçücük, dolgulu pantolonla daha çekici görünen birini görmedim."

Bunun üzerine Vinny'nin annesi güldü ve ben başka bir şey söyleyemeden Alec elimi tutup beni veranda kapısının göründüğü bir yere doğru uzaklaştırdı.

Şimdi de yetişkinlerin önünde elimi tutuyor.

Okulda elimi tutuyordu ancak nedense bu bana daha "fazla" gelmişti.

Daha sıkı. Daha fiziksel.

"Sence de biraz abartmıyor musun..." dedim.

"On sekizinden büyükler için balıklama dalıyoruz, bebeğim," dedi kulağıma. Sesi derinden ve kısıktı, nedense kalbimi birazcık daha hızlandırmıştı.

Muhtemelen beni irkilttiği için.

Ama... *bebeğim...*

"Ah," diyebildim, beynimde aynı şey tekrarlanırken yüzüne baktım. *Elini öyle tutuyor, elini öyle tutuyor, Alec Barczewski elini tutuyor.*

Öyle.

"Hadi." Kayan cam kapıyı açtıktan sonra soğuk, karanlık, karlı akşama adım attığımız anda elimi bıraktı. Kar dünyayı izole etmiş gibiydi, Alec kapıyı arkamızdan kapatırken aramızda tuhaf bir sessizlik oluştu.

Buz gibiydi, o yüzden boğazımı temizleyerek, "Sahiden garajda mı yiyeceğiz? Donarak ölmez miyiz?" diye sordum.

"Ah, Dani," dedi, saçmalayan bir çocukmuşum gibi başını iki yana salladı. "Sanki daha önce bir Minnesota garajının içini görmedin."

Peşinden arka bahçeyi aşıp evle uyum içindeki bitişik, sarı garaja yöneldim. Alec iki araçlık kapının hemen yanındaki kapıyı açtığında hissettiğim sıcaklıkla afalladım.

Parlak ışıklar görüyordum.

Sesler duyuyordum.

İçine girdiğimiz garaj, hiç de garaja benzemiyordu.

Parlak zemini ve kaplamalı duvarları olduğundan, araba park edilecek bir yerden çok bodrumdaki bir dinlenme odasını anımsatıyordu. Spor posterleriyle dolu duvara üç televizyon monte edilmişti ve altlarında iki buzdolabı duruyordu.

Neon bira tabelalı diğer duvara, yavaş pişiricilerle dolu bir büfe dizilmiş masalar hizalanmıştı. Öyle ki kısmen etrafta dolaşan garsonlar ve barmenler görmeyi bekledim.

Tam ortada, bir sürü dikdörtgen, çok amaçlı masa bir araya getirilerek süper bir masa oluşturulmuştu. (Elbette üzerlerinde PECKERS HOKEY masa örtüsü vardı.) Demek takım burada oturacaktı.

Koç Osman buzdolaplarının yanında ayakta duruyor, diğer koçlarla ve takımdakilerin babaları olduğunu tahmin ettiğim birkaç adamla konuşuyordu. Kapı kapandığı anda herkesin bize baktığını hissettim.

Muhtemelen paranoyadır.

"Danigirl!"

Büyük John, kasabadaki ilk akşam yemeğinde tanıştığım birkaç adamla beraber garajın diğer tarafında duruyordu.

El sallarken onu görmenin bile biraz daha rahat hissettirdiğini fark ettim.

Birden fazla kişinin, "Zeus!" diye bağırdığını duysam da Alec konuşurken *bana* bakıyordu. "Yemek alalım mı?"

Başımla onaylayıp masada sergilenen üç farklı çeşit güvece, dört farklı çeşit makarnaya, üç farklı sosa ve iki lazanyaya göz attım.

Ah, üç çeşit de ekmek vardı.

Bu anneler *resmen* işin ehliydi.

Tabaklarımızı doldurup masada Cassie'nin yanına oturduğumuz sırada Kyle, "Hayır, onlar babamın geyik etli köfteleri," dedi.

Geyik etli köfte mi?

Ben bir şey söylemedim ama yüzüm değişmiş olacak ki Alec araya girdi: "Yemin ederim tatları güzel."

Bambili köfteyle sorunum yokmuş gibi omuzlarımı silktim çünkü teknik olarak aynı şeydi, değil mi? İnek de geyik de olsa hayvan yemiş olacaktım. "Eminim öyledir."

Fakat nedense geyiklerin sevimliliklerini düşünmeden duramıyordum.

"Bunlar *senin* babanınsa," dedi Cassie, Kyle'a, "benim babam da yardım etmiştir."

"Doğru," diye katıldı Richie.

"Birlikte mi yaptılar?" diye sordum. "Ne güzel."

"Tam olarak öyle değil, o kadar sevimli bir şey yok," dedi Alec sırıtarak.

"Evet, aynen," diye lafa karıştı Cassie başını sallayarak. "Babalarımızın hepsinin böyle küçük bir... Kahretsin, ne denir bilemiyorum. Arama zinciri belki?"

"Nöbetçi grup," diye düzeltti Kyle, başıyla onaylarken.

"Evet," diyerek katıldı Alec.

"Av sezonunda, içlerinden biri geyik vurursa gruba mesaj atar, böylece geyiği vuran kişi eve gelene kadar herkes toplanır ve geyiği parçalamaya hazır hâlde bekler," diye açıkladı Cassie.

"Büyük John hâlâ anlatır," dedi Richie. "Cassie bir keresinde geyiği parçalarlarken onları görmüş ve altına işemiş."

"*Kes* sesini," dedi Cassie ancak gülüyordu. "İlk olarak, üç yaşındaydım. İkincisi, kimse korku filminden çıkma bir sahneyle karşılaşacağımı söylemedi, söyleseler önce tuvalete uğrardım."

"Hıhıı," dedi Kyle sırıtarak.

"*Üçüncüsü*," diye devam etti Cassie, ona orta parmağını göstererek, "Büyük John ağlamamam için yirmi dolar verdi, yani asıl kazanan bendim bence."

"Yirmi doların çocukluk travmanı silebileceğini mi söylüyorsun?" dedi Alec.

"O yirmi dolarla iki tane dehşet Barbie aldım diyorum."

Dördü birden gülmeye başladı -aslında ben de gülüyordum- ancak sahip oldukları ve benim asla elde edemeyeceğim şey midemde bir kıskançlık sancısı saplanmasına neden oldu. Aralarında

uzun soluklu, arkadaştan çok kuzen olmalarını sağlayan, birbirine dolanmış bir geçmiş vardı.

Nasıl bir şey olduğunu merak ettim.

Herkes gülüyor, anlatmaktan bıkmadıkları hikâyeleri yâd ediyordu. Bu sıcaklığı ve gün ışığını kıskandım.

Tam böyle düşünürken Büyük John'un masaya takılmasıyla plastik çatalların durduğu sepet düştü ve Büyük John dizini tutarak acıyla yüzünü buruşturdu.

"Baba!" Alec sandalyesinden fırlayıp ânında babasının yanına koştu ve Büyük John'un doğrulmasına yardım eden diğer adama katıldı. Tam anlamıyla düşmemiş olsa da neredeyse düşecekti. İkisi bir kolundan tuttu ve Büyük John yüzüne bir gülümseme yerleştirip onların yardımını reddedince yüreğim ezildi.

"Kahrolası bacağım ne zaman ayağa kalksam kilitleniyor. İyiyim," dedi, bu sürekli olurmuş gibi.

Bir dakika. Bu sürekli *oluyor* muydu?

"Söylediğin anda çocuklardan birini seni sırtına alması için ayarlarım," dedi Vinny'nin annesi.

Sonra da güldü.

Büyük John da güldü.

Herkes güldü.

Alec dışında herkes.

Alec

"Bence iyi gidiyor, ne dersin?" diye sordu Dani. Sesi yumuşaktı, gerginliği azaltmaya çalıştığı belliydi.

Tam olarak ne diyeceğimi bilemediğimden arabayı sürerken başımı salladım.

Evet, takım yemeği gerçekten iyi gitmişti. *Babamın ağrı yüzünden neredeyse düşmesini saymazsak!* Koç da bizi birlikte gördüğüne sevinmiş gibiydi. Sahte ilişkimiz okulda da gayet güzel ilerliyordu ancak Dani dikkatimi dağıtıp duruyordu.

Mantıken, ortada bir şey olmadığını, *aramızda* bir şey olmadığını bilsem de baş başayken sürekli unutuyordum.

Bunların hiçbiri gerçek değil.

Bu yüzden bu akşamki uyandırma ikazına minnettardım. Babamın dizinin bağının çözülmesiyle yüzüme çarpan yürek burkucu gerçeklik tam da ihtiyacım olan şeydi. Onu öyle görünce hayatımın en kötü zamanlarından birini, arkadaşımın yanımda olmak yerine düşmanımla -o aşağılıkla- mekânımızda olmayı tercih edişini hatırlamıştım.

O herifin düşüncesi kendime gelmeme yardımcı oldu.

"Evet, güzeldi," dedim.

"Sen iyi misin?" diye sordu, ellerini ısıtıcının önünde tutarken. "Baban konusunda yani. Ben böyle olduğunu..."

"Sadece yorgunum," dedim, kesinlikle yalan söylemesem de aynı zamanda babamdan bahsetmek istemiyordum. Hele ki *onun*

yanında. Babam uzun süre oturduğunda bacağı ağrıyordu. Çok sık oluyordu ancak alışılacak gibi değildi.

"Ee, maçtan önceki akşam uyumakta güçlük çeker misin?" diye sordu Dani, belli ki konuyu babama çevirmekten kaçınıyordu. "Ben hiç spor yapmadım ama sen hokeyde fena olmadığına göre biraz stres yapıyorsundur belki."

"Her geceki gibi uyurum," dedim.

"Bu ne demek? *Hiç* iyi uyumuyor musun yani?" diye sordu.

"Gerçek kız arkadaşım değilsin, Collins. Ne kadar saat uyuduğumu düşünmen gerekmiyor, tamam mı?"

İstediğimden daha sert konuşmuştum ancak araya biraz mesafe koymak zorundaydım.

Dani'nin kaşları çatıldı, canının yandığı belliydi.

"Sadece sordum," dedi.

Evlerinin önünde durdum, çıkmak üzere kapımı açtığımda itiraz etti. "Beni kapıya kadar geçirmek zorunda değilsin. Etrafta kimse yok."

"Dışarısı karanlık, o yüzden seni kapıya kadar götüreceğim," dedim, şerefsizin teki gibi hissediyordum. Fakat arabanın yolcu tarafına geçtiğimde kahrolası Benji Worthington'ın ağzında elektronik sigarayla verandasında durduğunu gördüm.

Her zamanki gibi pislik.

"Kahrolası Worthington," diye mırıldandım sessizce.

Arabadan inerken, "Neden birbirinizden nefret ediyorsunuz?" diye sordu kısık sesle, Benji'nin olduğu yöne baktı. "Yani, salak bir tip olduğu için onu hiç sevmezdik ama belli ki her şey daha da kötüye gitmiş."

"Evet, götün teki."

"Ah, peki, her şey açıklandı," dedi alay eder gibi.

İç çektim. "Sadece düşmanım ve ondan nefret ediyorum, tamam mı?"

"*Düşmanın* mı?" Abarttığımı düşündüğünü gösteren o tonda tekrarladı.

"Tamam, belki düşmanım değil ama kilisedeki yaşlı kadınlar gibi dedikodu yapan sinsi bir herif," dedim, sırf orada oturduğu için bile ona yumruk atmak istiyordum. "Bong fotoğrafını yayan kişi olduğunu temin ederim."

"Ciddi misin?" Dani, Worthingtonların evlerine baktı.

"Hem de nasıl. St. John's Akademi için oynuyor..."

"Geçen sene sizi Eyalet Kupası'nda yenen mi?" diye lafımı kesti inleyerek.

"Bunu bildiğine inanamıyorum," dedim.

"O maçta iki gol attığına inanamıyorum," dedi, ardından arabanın kapısını kapadı. "Savunma oyuncuları için etkileyici bir şeymiş."

"Şuna bak, araştırma yapmışsın," deyip ağzına baktım.

Bana gülümsediğinde onu delice öpmek istedim.

Bir dakika.

Ne? Bu duygu nereden çıktı şimdi?

Kafayı yemiştim ve basbayağı geri zekâlıydım.

"Şu anda bizi izliyor," dedi Dani sessizce. "O yüzden çok komik ve çekiciymişsin gibi güleceğim."

Hafifçe kıkırdadı. Bunun üzerine Benji bizi gerçekten de fark etti.

Dikkatini tamamen bize verdi ancak bizim kendisini gördüğümüzden haberi yoktu.

"Vay anasını, aklıma bir fikir geldi," dedim, başım dönüyordu. "Dedikoduculuğunu düşününce... kesinlikle öpüşmeliyiz."

"*Ne?*" dedi yüksek sesle, dalga geçtiğimi düşünür gibi gülüyordu.

Fakat arkasına baktığımda Benji'nin bize gözlerini diktiğini, resmen manyak gibi izlediğini fark ettim. Gerekirse yalvaracak hâldeydim.

Çünkü hem bu olayı yayması için onu kullanabilir *hem de* onu kıskandırabilirdim, zafer diye buna denirdi.

"Lütfen seni öpmeme izin ver, lütfen seni öpmeme izin ver, lütfen seni öpmeme izin ver, lütfen seni öpmeme izin ver, Dani," diye mırıldandım, gözlerine bakarak yaltaklandım. "O şerefsizden gerçekten nefret ediyorum, seni öpmeme izin verirsen kafayı ye..."

"Tamam," diye sessizce lafımı kesti.

Tamam diyene kadar hayır diyeceğine ne kadar emin olduğumu fark etmemiştim.

"*Ne?*" Doğru duyduğuma inanamıyordum. Yukarı kaldırdığı yüzüne baktım. "Gerçekten mi?"

"Doğru insanlara ulaşacağını düşünüyorsan," dedi, Benji bizi duymasın diye biraz daha yaklaşırken sesi fısıltıya yakındı. "Neden olmasın? Daha önce eğlencesine yapmıştık, şimdi de *halkla ilişkiler* amacıyla yapabiliriz, değil mi?"

Eğlencesineymiş.

"Emin misin?" Şu anda ona karşı ne hissedersem hissedeyim, istemediği bir şeyi yapmaya zorlamak istemiyordum.

Birdenbire *tek* yapmak istediğim şey hâline gelse bile.

Soğukkanlılık buraya kadarmış.

"Eminim," diye fısıldadı, başıyla onayladı. "Göster bakalım, *Zeus*."

Dizlerimin bağını çözen, gözlerindeki o kahrolası küçük ışık oldu. Ve... *Tanrım*, hazırlanır gibi çenesini çok hafifçe kaldırıp başını yana eğişi... Ansızın kalbim hızlandı ve ciğerlerimdeki nefes dondu. Parfümünün kokusu *-elma suyu ve çiçek-* hislerimi tıkayarak normal nefes almamı engelledi.

Çünkü karanlıkta arabamın yanında durmuş, *tam olarak* hep beklediğim gibi bana bakıyordu.

Göster bakalım, Zeus.

Parmaklarım beynimden bağımsız hareket ederek saçlarına değerken Benji'yi tamamen unuttum. Dani'yi olduğu yerde tuttum, bukleleri ellerimin altında yumuşacıktı ve dudaklarımı indirirken tek bir kelime zihnimin her köşesine slogan misali yayılıyordu:

Dani'nin... Dani'nin... Dani'nin... Dani'nin...

Ellerime dolanan sarı saçlar, aramızda bulut gibi asılı duran o düzensiz nefes, titreyerek kapanan uzun kirpikler... Bunların hepsinin *ona* ait olduğu gerçeği, beni yere seren bir darbe gibi üzerimde yumruk etkisi yarattı.

Dani bu, hassiktir.

Dudaklarını benimkilerin altında hissettim *-kirazlı dudak parlatıcısı, yüce Tanrım-* ve sanki yıldırımın gazabına uğradım. Dani kendini bana bıraktığında bedenimdeki her sinir harekete geçti, ardından elektrikle dolduğumu hissettim. Parmakları montumun ön kısmını kavradı ve dili...

"Ne *halt* oluyor burada?"

Dani benden hızla kaçtığında gözlerimi açıp Koskoca Mick Boche'un verandadan bana ters ters baktığını görünce öleceğim sandım.

Lanet olsun.

Ölüm meleği gibi tamamen siyah giyinmişti. İri kolları açıktı, parmağı bana doğrultulmuştu. "İçeri gir. Hemen."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Dani dönüp verandaya koşsa da Mick, "Sana diyorum, Barczewski!" dedi.

Siktir, siktir, siktir.

"Tamam, efendim," dedim. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki minik, ihtiyar bir kadın gibi korkudan bayılacağım sandım. Dani'nin peşinden verandaya, oradan da yok edileceğimden emin olduğum evin içine geçtim.

Fakat girdiğim anda, ölümün iyi tarafını, yani Benji'nin şu anda kıskançlıktan kudurduğunu hatırladım. Hep Dani'den hoşlanmıştı, o yüzden kazandığımı ilk sıradan izlemesi **enfesti**.

Al bakalım, eşek herif.

Bana saygı göstermeyecek kadar kıskanç olabilirdi ancak Mick Boche'un beni torunuyla yakalayışını ve eve girmem için bağırışını izlemesi?

Benji muhtemelen bilgiyi paylaşmak için içeri koşmuştu bile.

Dani söze girdi: "Alec'in..."

"Duymak istemiyorum," diye bağırdı Mick, lafını keserek. "Sen yukarı çık, ben onunla konuşacağım."

"*Ne?*" diye inledi Dani şaşkınlıkla.

Mick yukarı çıkan merdiveni işaret etti. "Ne dediğimi duydun. Yürü."

"Beni böyle..."

"Yollarım ve yollayacağım. Ne düşündüğünü biliyorum, Danigirl. Baban olmadığımı ve bunu yapamayacağımı düşünüyorsun. Ama yanılıyorsun. *Yapabilirim.* Burada olan, etrafında olan, seni umursayan benim. Yukarı çık, seninle sonra konuşacağım."

Dani duyduklarına inanamıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı, sonra da bana *üzgünüm* diye mırıldanıp merdivene doğru yöneldi.

Hain.

"Otur," diye böğürdü Mick, mutfak masasını göstererek.

İtaatkâr bir şekilde sandalyeye oturdum, bacaklarım tutmayacakmış gibi hissettiğim için bu fırsata minnettardım. Ayrıca, mutfak masasında otururken yüzüme yumruk atma ihtimali düşüktü, değil mi?

"Bildiğim kadarıyla kötü bir çocuk değilsin." Mick kollarını göğsünde kavuşturarak gözlerini bana dikti. "Ama sahiden Dani'yle çıkıp sonra da ona lanet evimin önünde yapışabileceğini mi sandın? Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Ben..."

"Bir şey kanıtlamaya mı çalışıyordun? Boche'un, torununa kahrolası bahçesinde saygısızlık etmekten korkmayacağını gösteren sert bir herif olduğunu falan?"

"Aman Tanrım, hayır," dedim. "Hem biz tam olarak..."

"Gerçekten." Bana inanmamıştı. "Pencereden bakabileceğimi azıcık bile akıl edemedin mi?"

"*Hayır*," diye ısrar ettim, başımı sallayarak.

"Gerçekten."

"*Hayır*," dedim daha yüksek sesle. "Tüm saygımla, aklımda bile yoktunuz. Dani'yi öptüm çünkü ondan gerçekten hoşlanıyorum ve her şeyi, özellikle nerede olduğumu unuttum. Sizinle *alakası* yok."

"Demek onu öpmeye karar verdiğinde aklında sadece Dani vardı."

Burası çok mu sıcak oldu? Boynumdaki atkıyı çekiştirerek cevap verdim: "Evet. Yani, aslında biraz da Worthington'ın görmesini umuyordum, o heriften nefret ederim de. Ama evet, sadece Dani vardı."

"O küçük veletten ben de nefret ederim. Maserati'si olduğunu biliyor muydun?"

Ne oluyor şu anda?

"Evet," dedim, başımı sallayarak. "Geçen sene Cayenne'i vardı ama trafik lambasına tosladı."

"Şaşırtmadı," dedi Mick tiksintiyle. "Geri zekâlı."

"Değil mi?" diyerek katıldım.

"Bak, sana karşı dürüst olacağım," dedi, başını yana eğip bana böceğin tekiymişim gibi bakarken. "Onunla çıkman hoşuma gitmedi."

"Hoşunuza gitmedi..." Nedenini bilmesem de bu canımı sıkıyordu. İlişkimiz sahte olsa da, saygı duyduğun birinin seni bir bok parçası olarak gördüğünü bilmenin insanın içine oturan bir tarafı vardı... Açıkçası bok gibi hissettiriyordu.

"Hayır, gitmedi. Hem de hiç. Dani ile annesi son on yedi yılı manipülatif bir beyinsizle geçirdiler. Ona baktığımda eskiden tanıdığım o cıvıl cıvıl çocuğu görmüyorum."

Ne beklediğimi bilmiyordum ama kesinlikle *bu* değildi. Mick pencereden dışarı bakıyor, sanki daha çok kendi kendine konuşuyordu: "Arada sırada ukalalık yaptığında o kadar seviniyorum ki tezahürat yapasım geliyor ama istemeyeceğini biliyorum. Hem istememeli de çünkü, eh, neyse. Bana kızgın olmakta da haklı ama demek istediğim, yolunu herifin teki tıkamadan kim olduğunu öğrenmesini ve kendi sesini bulmasını istiyorum."

"Ben... Ben yolunu tıkamak istemiyorum," dedim, sesim gergin bir ortaokulluymuşum gibi çatlayınca kendime gözlerimi devirdim. "Sizinle aynı şeyi istiyorum, yemin ederim. Albaydan ben de nefret ediyorum."

"Öyle mi?" dedi Mick, şaşkın görünüyordu.

"Tanrım, evet ama önemi yok çünkü Dani ona hâlâ tapıyor," dedim, ağzımdan çıktığı anda muhtemelen haddimi aştığımı fark ettim.

Dani böyle bir şey söylediğimi duysa büyük ihtimalle sinirlenirdi.

"Biliyorum," dedi iç çekerek. "Ona yönelik tek bir eleştiriyi bile kabul etmiyor ama sonuçta babası, saygı göstermek zorundayım."

"Geçen akşam onu arayıp soyunma odasında ağlamasına yol açacak kadar canını sıkmasına rağmen, Dani onu korumaya devam etti."

"Ne yaptığını söyledi mi? Niye ağladığını?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır ama pek konuşma fırsatım olmadı da."

Mick homurdanıp beni öldürdükten sonra cesedimi nereye gömeceğini düşünür gibi bana bakmaya devam etti.

Bunun üzerine, "Bay Boche, sizi karşıma almak istemiyorum. Sadece torununuzdan gerçekten hoşlanıyorum," dedim.

"Eh, ondan hoşlanmaya hakkın var," dedi, kollarını kavuşturdu. "Ellerini üzerinden çekip, nefes almasına izin ver yeter."

"Tamam," dedim başımı sallayarak çünkü zaten ellerimi üzerinden çekmemem için bir sebep yoktu. Onu öpmeme neden izin verdiğini hâlâ bilmesem de bunun ardından, doğru düzgün başlamadığımız şeyi bitirme şansı bulmayacağımdan emindim.

"Bu arada, şu omzun için ne yapıyorsun?" diye sordu.

"*Ne?*" dedim biraz fazla yüksek sesle ancak Mick bana her şeyi bilirmiş gibi bakıyordu ve bu, imkân dâhilinde değildi.

"Yorgunken düşürüyorsun, konuşurken bazen ovuyorsun. Omzun berbat hâlde oluyor, değil mi?"

Sözleri kanımı dondurdu çünkü... bu da neydi böyle? *Yorgunken omzumu mu düşürüyordum?*

Bu, Mick'ten başka insanların da fark ettiği bir şey miydi? Kahretsin, yetenek avcıları fark etmişler miydi?

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Sakatlandığımı düşünmelerine izin veremezdim.

"Hayır," dedim, başımı sallayıp Mick'in delirdiğini düşünüyormuşum gibi bir yüz ifadesi takındım. "Geçen haftaki darbe yüzünden feci morardı ama ben..."

"Tamam, tamam," diye sözümü kesti, bir yandan da başını sallıyordu. "Saçmalıklarını kendine sakla. Vücut senin, benim değil. Yarınki maç için ne hissediyorsun?"

Omuzlarımı silktim çünkü her şey karmakarışıktı ve bu soruya ne cevap versem bilemiyordum. Kaybetsek bile hep kazanacağımı hissederdim.

"Kazanacağız," dedim.

"Evet, muhtemelen," diye katıldı, ardından başparmağıyla kapıyı gösterdi. "Hadi şimdi eve git."

Derim yüzülmeden çıkabileceğim için öyle mutluydum ki az daha sandalyemden fırlayacaktım. Kapıya ve arabama koşabilecek olsam yapardım.

Fakat kapıya vardığımda durup arkama baktım çünkü bir şey söylemem gerektiğini hissediyordum. "Bay Boche?"

"Mick," diye düzeltti.

Mick mi?

"I, beni öldürmediğiniz için teşekkürler."

"Ne demek," dedi ve yemin ederim birazcık gülümsedi. "Bu arada o boktan arabanı yanlışlıkla yan taraftaki Maserati'ye çarparsan ben hiçbir şey görmedim."

"Anlaşıldı," dedim ve sonra da çıktım, bir an önce defolup gittim.

Eve gittikten sonra nihayet telefonuma baktığımda Dani'den birden fazla mesaj gelmişti.

Dani: İyi misin?

Dani: Üzgünüm.

Dani: Ne dedi?

Dani: Lütfen yaşadığını kanıtlayacak bir şey gönder.

Bir fotoğrafımı çekip gönderdim.

İyiyim ve aslında gayet sakindi. Sadece sana şerefsizlik yapmadığımdan emin olmak istedi.

Mick'in Dani hakkında söylediklerini düşündüm. Dani onu sürekli huysuz bir ihtiyar olarak görürken, Mick'in aslında onu özlüyor ve onun için endişeleniyor gibi durması ilginçti.

Sanki ona yardım etmeye çalışıyordu.

Kulağa çılgınca gelebilir ama
bence aranızı düzeltmeye çalışıyor.

Dani: Tam olarak nasıl yapıyormuş onu?
Yanımda bol bol homurdanarak mı?

Neden fark etmediğini anlıyordum. İhtiyar adam iletişim konusunda berbattı. Ancak Mick'e biraz yardım etmek istesem de *hemen* öpücük olayını aradan çıkarmam gerekiyordu.

Ιιι... konuyu değiştiriyorum.

Dani: Evet?

Sizin evinizde olan diğer olay hakkında.

Dani: Hangi diğer olay?

Tamam, belli ki konuşmak istemiyordu. Yine de benim aklımda sadece o vardı.

Öyle olsun. Yarın görüşürüz.

Cevap vermedi ancak telefonumu şarja takıp lambamı kaparken telefonum titredi.

Dani: Dedem az önce odama geldi ve
yorgun olsan bile yatmadan önce omzuna
buz koyman gerektiğini söyledi.

Şaşkınlıkla mesaja bakakaldım. Neden boğazımı tıkadığını ve bin kat daha yorgun hissetmeme yol açtığını bilmiyordum.

Cevap verdim:

Teşekkür ettiğimi söyle.

Ardından aşağı inip biraz buz aldım.

Dani

Maç günü, şoke edici olaylar silsilesiydi.

İlk olarak, Alec beni okul için alırken inanılmaz görünüyordu. Mutfak kapısını açtığımda az daha kalp krizinden ölecektim. Ağzımı açsam da bir tek, "Lenslerin nerede?" diyebildim.

"Takamayacak kadar yorgundum," dedi, şaşkın görünüyordu. "Neden?"

Ne demek neden?

Takımın bazı maç günlerinde giyinip kuşandığını biliyordum ama son maçta böyle bir şey olmamıştı. O zaman Alec'in üzerinde eşofman altı ve kapüşonlu vardı, yani buna hiç hazırlıklı değildim.

Onu bu kadar... *iyi* giyimli hayal etmemiştim.

Alec her nasılsa bacaklarının ne kadar kaslı olduğunu gösteren, tam üstüne göre bir siyah pantolon giymişti. (Ya da belki erimiş beynim hâlâ bu değişikliğin şoku altındaydı.) Son derece şık ayakkabılarıyla uyumlu, güzel bir kemer takmıştı ve giydiği gri kaşmir kazak göğüs kaslarına yapışarak göğsünün sertliğini ve genişliğini vurguluyordu.

Ayrıca gözlük takmıştı. Kaplumbağa kabuğu çerçeveli gözlük müthiş görünüyordu. Altıncı sınıfta lens aldığını hatırlıyordum ancak belli ki hâlâ ara sıra gözlük takıyordu.

Profesyonel fotoğraf çekimi yaptıran genç bir iş adamı gibi göründüğünü söylesem abartmış olmazdım ve bu durum beni çıldırtıyordu.

Bu kadar çekici olması beni *rahatsız* ediyordu, üstelik baktığımı gördüğü belli oluyordu.

Kahretsin.

O yüzden, "Annenin zevki *harika*," dedim.

"Ne?"

"Kıyafetini beğendim," dedim, alaycı bir üstten bakışla. "Annen sana çok iyi kilise kıyafetleri almış galiba."

Yüzünde ukala bir gülümseme belirdi ve başını iki yana salladı. "İyi göründüğümün farkındayım, uyuzluk yapma."

"Ne kadar da mütevazısın," diye mırıldandım, ona bir saniye daha bakmayı kaldıramayacağımdan iri vücudunun etrafından dolandım. Yanaklarım ısınmıştı, son derece gergin hissediyordum. Kapının kolunu neredeyse kırınca da hislerim iyice birbirine girdi

Kolu çektim ancak kapı hâlâ kilitliydi.

"Şu kapıyı açar mısın lütfen?" diye sordum iç çekerek ve başımı arkaya doğru çevirdim.

Ne var ki sandığımdan da yakındaydı. Gözlerimiz buluştu ve beni tam burada öpüşüne dair binlerce görüntü üzerime çullandı.

Yalnızca birkaç saniye sürmüş olabilirdi ama Tanrım, büyük ellerinin saçlarıma dolanışını ve başını eğerken koyu gözlerindeki yoğunluğu hâlâ *hissedebiliyordum.*

Dudaklarının benimkine değişini...

Alec boğazını temizledi.

Off!

Biraz irkilerek, "Tanrım, dışarısı buz gibi," dedim.

"Evet, hadi gidelim," deyip kapının kilidini açtı ve hemen sürücü tarafına yürüdü.

Aramızdaki tuhaflığı *hissedebiliyordum.*

Sanki birlikte geçirdiğimiz her an gerilimi yükseltiyordu.

Artırıyordu.

Ve bu konuda ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

Gariplikten uzak herhangi bir konu ararken, "Bu akşamki maç için heyecanlı mısın?" diye sordum.

"Benimle alay mı ediyorsun?" diye karşılık verdi, arabayı çalıştırırken.

"Hayır, ciddiyim," dedim, evin önünden ayrılıp yola çıkarken pencereden dışarı baktım. Hokey konusunda o kadar ciddiydi ki stres altında olması *kaçınılmazdı.* "Maç günü için ne hissediyorsun? Heyecanlı veya gergin misin? Soyunma odasında kulaklıktan gaza getirecek şarkılar dinlerken hayalî gitar çalacak kadar falan?"

Bana nadiren ciddi davranırdı, ya iğrenç bir sporcu çocuk ya da şapşal küçük Alec'in yansıması olurdu. O yüzden zorlukla yutkunup çenesini kasınca şaşırmıştım. Konuşurken koyu gözlerinde *bir şey* vardı. "Sanırım maç günü *olmadığında* daha stresli oluyorum."

"Ne? Cidden mi?"

"Oynayışımı kontrol edebiliyorum, yani onun için sabırsızlanıyorum," dedi. "Diğer hiçbir şey benim kontrolümde değil ama oraya çıktığımda her şey bana kalıyor, o yüzden saatleri sayıyorum."

Rahatsız ve mutsuz düşünceler içinde görünüyordu. Muhtemelen fazla ilgili konuşmamdan kaynaklanan bir durumdu.

Hokey hayranlarından falan olduğumu düşünmesini istemezdim. "Bu sabah annem akşam maça geleceğini söyledi. Ben sırf bankta çekim yaptığım için gitmek zorunda hissettiğini düşünerek nedenini sorunca ne dedi, biliyor musun?"

"Eminim müthiş bir şeydir," diye mırıldandı Alec. Bunun üzerinde gözlerimi devirdim çünkü anneme hep böyle hayrandı.

"Maça, takımı desteklemek için gideceğini söyledi. Bu sezonun kalan *tüm* maçlarına gitmeyi planlıyormuş," dedim başımı sallayarak. "Bu akşamki maçtan önce de Cro'ya gidecekmiş çünkü belli ki ebeveynler hep gidiyorlarmış."

Alec'in ağzı birazcık yukarı kıvrıldı. "Neden buna sinirlenmiş görünüyorsun? Hokeyci ebeveynlerinin hepsi maçtan önce böyle yapar."

"Ama o hokeyci ebeveyni değil," dedim. "Sadece kızı fazladan kredi almak için menajerlik yapıyor."

"Acaba seninle alakası olmayabileceği aklına geldi mi?" diye sordu.

Ona hareket çektim.

"Hayır, ciddiyim," dedi, başını hafifçe salladı. "Bu bir Southview geleneği. Buradaki herkes hokey maçlarına gider, hep böyleydi. Ve annen burada büyüdüğüne göre, hayatı boyunca maçlara gitmiştir muhtemelen."

"Sanırım," dedim, bunu neden daha önce düşünmemiştim ki?

İçinde büyüdüğü *bunca* kültürü ben hayal dahi edemiyordum.

Doug bu akşam son derece farklı hissettiriyordu.

Tıklım tıklım dolu ortam resmen elektrik yüklüydü; müzik çalıyordu, coşkulu bir öğrenci tribünü vardı, her yer bordo ve beyaz giymiş yetişkin doluydu.

Alec haklıydı, bu tam bir *topluluk* olayıydı.

Kamerayı kurup her şeyin başlamasını bekledim, şimdiden tanıdığım yüzlerin sayısını görünce biraz şaşırmıştım. Buraya *daha yeni* taşınmışken herhangi birini tanıyor olmam gerçekten çılgınlıktı.

Fakat Aleclerin evindeki akşam gördüğüm adamların eşleri ve çocukları olduğunu tahmin ettiğim insanlarla oturduğunu görebiliyordum. Vinnylerdeki akşam tanıştığım yetişkinler de -hokey ebeveynleri- birlikte oturuyorlardı ve grupları, öğrenci tribünü kadar coşkulu görünüyordu.

Annem; Sarah'nın, Büyük John'un ve -aşırı sevimli, küçük, yedi numaralı hokey formaları giyen- ikizlerin yanında oturuyordu. İçlerinden biriymiş gibi, sanki hep onların bir parçasıymış gibi görünüyordu.

Bu konuda ne hissedeceğimi bilmediğimden kendimi diğer tarafa bakmaya zorladım.

Çünkü dürüst olmam gerekirse, her şey doğruymuş ve burada olması *gerekirmiş* gibi görünüyordu ancak bu, bunları annemin elinden alan babama karşı sadakatsizlik hissetmeme yol açıyordu.

Konuşmamızdan beri bana iki kere mesaj atmasına rağmen cevap vermediğim babama.

Babam: Hâlâ konuşmamız gerek.
Lütfen uygun olduğunda mesaj at, ufaklık.

Babam: Bir cevap versen iyi olurdu.
Telefonun faturasını ödeyen BENİM, Daniella.

Cevap vermem gerektiğini biliyordum. Ama her denediğimde, fazla duygusal bulacağını bildiğimden sildiğim çoklu paragraflar yazıyordum.

Onu aramaya ise çok korkuyordum.

Tanrım, kafayı yiyeceğim.

Neyse ki pak düştüğünde aklımın içinden çıkmaktan başka çarem kalmadı.

Çünkü maç inanılmazdı. Heyecandan yerimde duramamama neden olan, şimşek kadar hızlı bir hareket hâli vardı ve gözlerim küçük, siyah pakın hızını takip etmekte zorlanıyordu.

Üstelik Alec görülmeye değerdi.

Antrenmanlarda etkileyicisiyse, maçlarda resmen *büyüleyiciydi*. Diğer takımla yoğun fiziksel temasa giriyor, sopasına yaklaşan oyunculara çarpıyor ve pak için hayatı buna bağlıymışçasına savaşıyordu. *İki kere* ceza alanına gönderildi, gerçi seyirciler ikincisinin haksız yere olduğunda hemfikirlerdi.

Kalbim boğazımda atıyordu ve buzun üstüne herkesin canına okuyuşunu izlerken, birazcık duygulandığımı -iyi yönde- hissediyordum.

Yetkin bir hokey tanrısına dönüşen küçük arkadaşım Alec'le gurur duyuyordum.

Southview iki sayı farkla kazandı ve Alec, boğazım ağrıyana kadar bağırmamı sağlayan bir gol attı, iki kere de gol pası verdi.

Hayatım boyunca bir spor etkinliğinde bu kadar eğlenmemiştim.

Neye dönüşüyordum ben böyle?

Maçtan sonra, annemi Sarah, Büyük John, ikizler ve John'un birkaç arkadaşıyla beraber soyunma odasının yakınlarında buldum.

"İlk maçın hakkında ne düşünüyorsun, evlat?" diye sordu Büyük John, kocaman gülümsemesi inanılmaz tatlı geldi. Bana hep mutlu bir Noel Baba'yı hatırlatırdı, şu anda da durum aynıydı. "Ne fena maçtı ama."

"Aslında bayıldım," diye kabul ettim. "Alec de inanılmazdı. Eskiden günde üç kere şekerleme yapan çocuğun belalı bir hokey oyuncusuna dönüştüğüne inanmak zor."

"Bir gün bilgisayar oyunu oynayarak boşa vakit harcarken..." dedi Sarah, kucağı tuttuğu büyük battaniyeyle doluydu. "...ertesi gün, her uyanık vaktini buzun üzerinde geçirmek ister oldu."

"Şans tılsımı sen misin?"

Soruyu soran, güzel kahverengi gözleri, kıvırcık siyah saçları ve aşırı tatlı bir kuzey aksanı olan minik bir kadındı. Bana tatlı tatlı gülümsüyordu.

Yanındaki adama bakınca *Ellen ve Gary* olduklarını hatırladım. Büyük John'un annesiyle babası, Alec'in dedesiyle babaannesiydi.

"Biz de bu sezon hiç oynamadığı kadar iyi oynadığından bahsediyorduk," dedi. "O yüzden senin sayende mi diye merak ettik."

Vay be, haberler hızlı yayılıyordu. Ellen babaannenin zaman çizelgesi hatalı olsa da işimize yarayacağını bildiğimden bunu kullandım.

Sarah ile John'a ve anneme baktığımda *hepsi* pis pis sırıtarak beni izliyordu.

"Bence hokeyde çok başarılı olmuş, o kadar," deyip omuzlarımı silktim çünkü başka ne yapsam, bilmiyordum.

"Evet, o da var," dedi annem, bana göz kırparak.

Oyuncular soyunma odasına gelmeye başlıyorlardı. Herkesin ebeveyninin tebrik etmek için beklemesinin ne kadar tatlı olduğunu düşünmeden edemedim.

Ayrıca kalabalığın bitiminde muhabirler duruyorlardı ve Alec çıkarken kesinlikle kayda başlamışlardı.

Ancak *Tanrım*, soyunma odasına girdiğinde basbayağı kalbim tekledi. Maç sonrası kıyafetleri, duşta ıslanmış saçlarıyla

öncekinden de iyi görünüyordu. Bakışları bana kaydı ve yüzünde tehlikeli bir biçimde baş döndüren bir gülümseme belirdi.

Ah, hayır.

Ne oluyor bana?

Doğrudan yanıma gelirken başka kimseye bakmadı, koyu kahverengi gözleri yüzümde dolaştı.

Topla kendini, Collins!

"Eşyalarını almamı ister misin?" diye sordu John. Sesi, içine sürüklendiğim Alec'ten ibaret evrenden dışarı çıkmamı sağladı.

"Yok, eve gidip üstümü değiştirdikten sonra çıkacağım," dedi Alec.

Ardından herkes hokey konuşmaya, Alec'in ne kadar iyi oynadığından bahsedip hakemlere laf söylemeye başladı. Bense öylece bu *gösteriyi* izledim.

Gittiğim her okulda, sırf topu çok uzağa atmayı biliyorlar diye göğüsleri şişik gezen sporculara karşı ön yargılı olmuştum.

Fakat ebeveynlerini hiç düşünmemiştim.

Ya da amcalarını.

Ya da komşularını.

Etrafıma bakınca, herkesin kendi hokey oyuncusunun etrafına toplanmış küçük gruplar hâlinde olduğunu gördüm. Tepeden tırnağa Southview kıyafetleri giymiş anneler, arkadaşlarıyla gülüşen babalar. Hiçbiri düşündüğüm gibi değildi.

Bu, hokeyle mi yoksa Southview'la mı alakalıydı?

"Richielere mi gideceksin?" diye sordu Büyük John.

"Evet," dedi Alec, sonra derin kahverengi gözleri benimkileri buldu. "Sen de Richielere gel, Collins. Eminim Cassie de gelecektir."

Herkes çok iyi davranıyordu, Cassie de harikaydı ancak neden birdenbire buraya ait değilmişim gibi hissetmeye başlamıştım? *Neden midem bulanıyordu?*

"Sanırım ben sizinle döneceğim," dedim anneme. "Belki bir dahaki sefere."

"Biz eve geçmeden önce PNA'e* uğrayacağız," dedi annem, belli ki başka bir araba bulmam için beni dürtüyordu. "Yani biraz uzun sürebilir."

"PNA ne?"

"Polish Lodge,"** dedi annem.

Polish Lodge. Önce Crotian Hall, şimdi de Polish Lodge.

İrlanda ve Almanya kökenli olduğumuza epey eminim, anne.

Fakat bir sürü yetişkinle bir kamyonete doluşup Alec'in gidişini izlerken başka soru sormadım. Bir yanım onun gittiği yere gitmek istiyordu ama bir yandan da gidersem pişman olacağımdan korkuyordum.

Ne var ki birkaç dakika sonra, Büyük John'un peşinden sıva kaplı görünen eve doğru giderken verdiğim karara pişman oldum.

Ne halt...

Şüphelerim vardı ancak sonra annem kolumdan tutarak, "Şaşırmaya hazır ol," dedi.

Büyük John'un arkasından yandaki bir kapıdan geçtik, merdivenlerden indik ve... Gösterişsiz bir bar gibiydi.

Bodrumda.

Bira musluklarının olduğu bir bar, duvarda televizyonlar, bir bilardo masası ve dartlar vardı ama aynı zamanda... bodrumdu.

Tıka basa insan dolu bir bodrum.

En azından sıcak, diye düşündüm, Sarah ile Büyük John bizi bir masaya götürüp montlarını çıkarırlarken annemin yanında yürüdüm.

"Burada olmaya iznim var mı?" diye sordum. "Reşit olmayan biri olarak?"

"İçki içmediğin veya satmadığın sürece," dedi John. "Şimdi Sarah'ya ne içmek istediğini söyle de sana burayı anlatabileyim."

"Zorunda mısın?" diye sataştım.

---

* *İng.* PNA (The Polish National Alliance): Polonya Ulusal İttifakı. ABD'deki en eski ve en büyük Polonya yardımlaşma kuruluşlarından biridir.

** *İng.* Polish Lodge: Polonyalı Locası.

"Artık bir Southview kızısın, yani evet. Zorundayım," diye karşılık verdi o da.

Southview kızı değilim ben, diye düşündüm. *Hiçbir yerin kızı değilim.*

Fakat küçücük bir yanım Southview kızı olmayı *diliyordu.*

John gürültünün arasında sesini duyabileyim diye biraz öne eğilerek barın birinde değilmişiz gibi tarih dersi vermeye başladı. Bana, 1900'lerin başında kasabaya Polonya'dan bol miktarda göçmen geldiğini ve büyük et paketleme tesisinde çalıştıklarını anlattı. Zorlu geçen haftanın ardından birlikte içki içip düğünlerini ve cenazelerini düzenleyebilecekleri sosyal bir alan inşa etmişlerdi.

"Cro'nun tarihi de benzer," dedi, bunların hepsi kendisi için önemliymiş gibi konuşuyordu. Alec de aynı şeyi düşünüyor mu diye merak ettim.

Sonuçta, zevk için tarih kitabı okumayı seviyordu.

"Ama orada Hırvat göçmenler var, değil mi?"

John gülümsedi. "Kaptın, evlat."

Tuhaf bir şekilde, Büyük John'un küçük hikâyesi, gösterişsiz bara biraz daha farklı bakmamı sağladı. 1911'in üzerinden uzun zaman geçmişti ve artık Southview'da et paketleme tesisi olmadığına epey emindim.

Yani PNA'e gelenler burayı kendi istekleriyle canlı tutmuşlardı.

Son moda barlarla ve restoranlarla dolu bir metropolde bu topluluk, zaferlerini mahallelerinin ortasında küçük, tarihî barda kutlamayı seçmişti.

Bunu neden fazlasıyla çekici buluyordum?

Birisinin, "Selam, Dani," dediğini duyunca arkamı döndüm. Takım yemeğinde tanıştığım ancak pek de konuşmadığım koçun eşi Jessie Osman'dı.

Yanında da bir başkasıyla konuşan Koç Oz duruyordu.

Hemen panikledim çünkü yarı çıplak savunma oyuncusuna dokunduğumu gördüğünden beri adamla göz teması kurmaktan kaçınıyordum.

"Selam," dedim, boğazımı temizleyerek.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Jessie. "Southview'a yerleşebildiniz mi?"

"Evet," dedim, içerisi çok kalabalık ve gürültülü olduğundan azıcık bağırmak zorunda kalmıştım.

"Alec harika oynadı," dedi, kollarını kavuşturup biraz yaklaştı. "O nerede?"

Kahretsin. Richielere mi yoksa Kylelara mı gideceğini söylemişti? Gerçekten hatırlamıyordum ancak gerçek kız arkadaşı bilirdi, değil mi? "Imm, takım arkadaşlarıyla takılıyor."

"Zeus nerede?" diye bağırdı koç bana.

Belli ki karısının sorusuna verdiğim cevabı duymamıştı, şimdi de *ona* vereceğim cevaptan daha çok korkuyordum. Kimin ne bildiğini bilmesem de rolümüzü hokeyle alakalı insanlara karşı yaptığımızdan dolayı çuvallamak istemiyordum.

"Richielerde," dedi karısı ona, belli ki hangi takım arkadaşlarının maçtan sonra evlerine çağırdığını benden daha çok biliyordu.

Koç, "Ah," deyip başını salladı.

"Merak ediyorum da," dedi karısı, gözlerini kısıp gülümseyerek. "Eski aile dostu olduğunuzu duydum ama nasıl oldu da çıkmaya başladınız?"

"Imm." Alec'in koça sahte ilişkimiz hakkında hangi detayları anlattığını bilmeyi dileyerek tekrar boğazımı temizledim.

"Evet, aslında ben de duymayı çok isterim," dedi Büyük John, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve kollarını kavuşturup cevabımı beklerken yaramaz gözleriyle fazlasıyla Alec'i andırıyordu. "Çünkü daha birbirinizi bile görmemişken birden geceleyin saatlerce FaceTime'da konuşmaya başladınız."

"Collins!"

Kapıya baktığımda Alec ve arkadaşları içeri giriyordu.

Tanrı'ya şükür.

İnsanların aralarından gülümseyerek geçip "I'M MORE SOUTHVIEW THAN YOU"* tişörtü giymiş yaşlı bir adamın

* *İng.* I'm more Southview than you. (Ben senden daha çok Southviewluyum.)

söylediğine güldü, bize doğru gelişini izlerken bu bodrum barına *aitmiş* gibi göründüğünü fark ettim.

Sanki buranın bir parçasıydı, beton duvarına Polonya resmi çizilmiş bu bodrumda cuma akşamlarını geçirmeyi seçen herkesle bir şekilde akrabaydı.

Kıskandım.

Zaten hayatı boyunca aynı yerde yaşayan ve birkaç yılda bir taşınmak zorunda kalmayan herkesi biraz kıskanırdım ancak bu farklıydı.

Çünkü ben, hayatımın çoğunu üç kişilik, izole bir ailede geçirmiştim.

Küçük üçlümüzü seviyordum -ve şu anda dağılışını atlatmaya çalışıyordum- ama Alec'in, her yetişkinin *eğlenceli amca* olduğu ve hep yaptıkları gibi ona sataştığı, onun iyiliğini düşündüğü bu topluluktaki hareketlerini görmek bu hissi bilmek istememe sebep oluyordu.

"Selam," dedi, yanıma geldiğinde. Koçla ne konuştuğumu merak ettiğini gösteren soru dolu bir bakış attı.

"Sana da selam," diye yanıtladım, kollarımı sağ kol kasına dolayarak ona kız arkadaşlara özgü olduğunu umduğum bir gülümsemeyle baktım. "Zamanlaman harika çünkü tam da Bayan Oz, nasıl eski çocukluk arkadaşlarından sevgiliye dönüştüğümüzü soruyordu."

"Öyle mi?" Durum hoşuna gitmiş gibi gülümsese de açıkçası *hangi* durumun hoşuna gidebileceğini bilemiyordum.

"Evet," dedim. "Ben de senin versiyonunu dinlemek istiyorum."

"Eminim öyledir," dedi, sonra da göz kırptı. "Ama en iyi şeylerin sır kalması gerekir."

Yetişkinler ona gülerken gözlerimi *deli gibi* devirmek istesem de kendimi tuttum.

Sonra Alec başımı öptü.

İnledim çünkü... *bu neydi böyle?* Neyse ki içerisi gürültülü olduğundan kimse duymadı.

Alec'in gözleri gözlerime kaydı, anlam veremediğim bir ifadeyle beni izleyince boğazımı temizleyip sakin görünmeye çabaladım.

Fakat bu aptal küçük öpücük rolünün doğallığı karşısında afallamıştım.

Daha önce yaptığı bir şeydi sanki.

Ama yapmamıştı, değil mi?

Tanrım, kafayı yiyorum!

"Acaba hâlâ dartta berbat mısın?" dedim ansızın, çaresizce ondan kurtulmaya ve biraz nefes almaya ihtiyacım vardı.

"Küçük pislikler, eskiden metal uçlu dartlarla oynayıp duvarımda delikler açardınız," dedi Büyük John kahkahalar eşliğinde.

"Acaba hâlâ kaybedince mızıkçılık yapıyor musun?" diye karşılık verdi Alec, bakışlarındaki ihtiyat kaybolmuştu. "Hadi."

Elimi tutarak beni dart tahtalarına yönlendirdi ve durunca dönüp, "Gerçekten dart oynamak istiyor musun yoksa kurtulmaya mı çalışıyordun?" diye sordu.

"Aman Tanrım, Alec, kafayı yiyecektim," dedim ve tuttuğum nefesi verdim. "Eşi hikâyemizi sormaya başladı, ne desem bilemeyince her şeyi mahvedeceğim sandım."

"O zaman vaktinde gelmeme sevindim," dedi.

"Evet, neden buradasın?"

"Richie'nin abisi bizi kovdu."

"Ya..." dedim.

"Oynamak ister misin?" Dart tahtalarını işaret etti.

"Ben varım," dedi Richie, birden arkamızda belirmişti.

"Ben de," dedi Cassie, onun yanına gelerek.

"Evet, aynen," dedi Kyle, böylece oyun kuruldu.

Belli ki hep birlikte dart oynayacaktık.

Ceketimi çıkarıp sandalyenin arkasına astım, bu ani sosyallik beni huzursuz ediyordu. Tam da bundan kaçmak için annemle birlikte gitmeyi seçmiştim.

Ancak oynamaya başlayınca şaşırtıcı bir şekilde eğlendim.

İnanılmaz eğlendim.

Alec'in arkadaşları kumar bağımlısı olmalıydılar çünkü bahse girmeden tek bir oyun bile oynamıyorlardı. Birkaç dolarla başladık, ayrıca et çekilişi -belli ki insanların et paketleri kazanmaya çalıştıkları, Minnesota'da yaygın, saçma sapan bir bağış etkinliğiymiş- biletleri alıp durdular ancak sonra harcayacak başka paraları olmadığı konusunda anlaştılar.

Bunun üzerine akılalmaz şeyler üzerine bahse girmeye başladılar.

Sonraki maçı kaybeden, fark ettirmeden birinin içkisini yudumlamak zorunda.

Sonraki maçı kaybeden, perende atmak zorunda.

Sonraki maçı kaybeden, iki dakika boyunca durmadan rastgele dans etmek zorunda.

Alec tam bu sonuncuyu kaybettiğinde dedem içeri girdi.

Ve evet, Alec'e geri zekâlıymış gibi dik dik baktı.

Alec kıpkırmızı yanaklarla dans etmeye devam ederken kıkırdamadan duramadım, dedemse ona ters ters bakmayı sürdürdü.

"Resmî olarak öldürülmeyi talep ediyorum," dedi Alec, arkadaşlarıyla oturduğum masaya döndüğünde. "Çünkü az önce ruhum bedenimden ayrıldı."

"Az önce Koskoca Mick Boche için dans ettiğine inanamıyorum," dedi Richie.

"Evet, gördüğünü sonsuza kadar unutmasını istiyorum," dedi Alec, başını iki yana sallayarak.

Masanın ortasında duran telefonuma bildirim geldiğinde gruptaki herkes BEN WORTHINGTON kelimesinin ekranda görünmesini izledi.

"Worthington sana mesaj mı atıyor?" dedi Vinny, az önce Ted Bundy'den* mesaj gelmiş gibi bakıyordu.

"Ne alaka?" dedi Kyle, Alec'e bakarak.

"Hayır... O benim yan komşum," diye savundum kendimi. "Bazen. Yani, çoğu zaman annesiyle yaşıyor..."

"Bu sana neden *mesaj attığını* açıklamıyor," dedi Vinny.

---

* Ted Bundy, Amerikalı seri katil.

"Gerçekten de açıklamıyor," dedi Alec. Birdenbire... aşırı ciddi görünmeye başlamıştı.

"Bir dakika, *siz* onu nereden tanıyorsunuz ki?" diye sordum Vinny'ye. "Okulu..."

"St. John. Evet, kahrolası bir Cadet, biliyoruz," dedi Richie.

"Herkes Ben'den nefret eder," dedi Cassie, bu her şeyi açıklarmış gibi.

"İstiyorsan mesajı oku," dedi Alec bana, yüzü anlaşılmazdı. Ama kesinlikle mutlu değildi. "Hadi."

Herkes... *bir şey* olmamdan şüphelenir gibi beni izliyordu. "Çocuklar, annem rehberime numarasını ekletti ama Benji'ye hiç mesaj atmıyorum..."

"Okumalısın," dedi Cassie. "Böylece çocuklar delirmemiş olurlar. Ben'den *gerçekten* nefret ediyorlar. Yaptığı şeyden beri hepimiz nefret ediyoruz."

"Ne yaptı?" diye sordum.

"*Hiç*," dedi Alec. "Önemli değil."

Önemli olduğu belliydi ancak anlaşılan Alec istemediği için kimse anlatmayacaktı. Telefonumu alıp Cassie'ye uzattım. "Sen okuyabilirsin. Hakikaten çocuğu doğru düzgün tanımıyorum bile."

Cassie, *güzel hareket* der gibi bir bakış attıktan sonra telefonumu alıp mesajı yüksek sesle okudu: "Haberin olsun, bu akşam Mendota Heights'ta büyük bir parti var. Arkadaşlarınla yapacak bir şey arıyorsan adresi atarım."

"İğrenç," dedi Kyle.

"Cevap verebilir miyim?" diye sordu Richie sırıtarak. "Lütfen?"

"Ben hallediyorum," dedi Cassie, yazarken bir yandan da okudu: "*Sağ ol ama almayayım, bizim hokeyci çocuklarla kutlama yapmakla meşgulüm.* Ve... gönderildi."

Ve orada bitti. Grup bana Şeytan'la iş birliği içindeymişim gibi bakmak yerine aptal oyunlarına döndü.

"Tamam, ya hep ya hiç," dedi Cassie. "Son maçı kaybeden, kazananın merhametine kalacak."

Herkes birlikte çok büyük bir olaymış gibi, "Oooo," dedi.

Ben sadece kaybeden olmak *istemediğimi* düşünüyordum.

Olmadım da.

Fakat sahte erkek arkadaşım o kadar şanslı değildi.

Kaybetti ve kazanan Gıcık Richie oldu.

"Zeus, Zeus, Zeus," dedi Richie, Alec'e bakarken sırıtıyordu.

Kıkırdadım.

Bunun üzerine Richie *bana* baktı.

Bir ona bir bana bakarken yaramaz gülümsemesi iyice genişledi, mideme bir huzursuzluk oturdu.

"Onu otuz saniye boyunca öpmen için meydan okuyorum," dedi Alec'e, bana göstererek. "Burada, şimdi."

"*Ne?*" dedim, hatta birazcık cıyakladım.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. HAYIR.

"Bu nasıl ceza oluyor ki?" diye rahatça konuştu Alec, gerçekten de sevgilimmiş ve bu aptalca isteği anlamıyormuş gibi. "Onu öpmeyi seviyorum, yani beni düşündüğün için minnettar olsam da bunu neden cezam olarak seçtin, anlamıyorum."

O kadar sakindi ki neredeyse ben bile inanacaktım.

Ama offffffff, ne alaka, ne alaka??

Evin önündeki öpüşmeyi zar zor atlatmıştım, üstelik sadece bir kalp atışı kadar sürmüştü.

Kalbimin gerçek bir öpücüğü *kaldırabileceğine* emin değildim.

Ayrıca, ulu orta öpüşmek bana göre *değildi.*

Yok, ben almayayım.

Richie dedi ki: "Onu burada..."

"Evet, orasını anladım," diye sözünü kesti Alec.

"...tam da birinin görüş alanında öpmen için meydan okuyorum."

Gruptaki herkes aynı anda başını çevirip bizimkinin hemen arkasındaki masada, yüzü bize dönük hâlde oturan dedemi gördü.

"Mick Boche'un seni görebileceği bir yerde," dedi Richie, kendisiyle aşırı gurur duyar gibi gülümsüyordu.

"Hayatta olmaz," dedi Alec kesin bir sesle, sanki bu öneriye alınmıştı. "Ölmeye niyetim yok."

"Ama kaybettin," dedi Richie. "Kural kuraldır."

"Umurumda değil, yapmayacağım." Alec'in ısrarını anlasam da hiç mantıklı olmayan bir nedenden ötürü birazcık reddedildiğimi hissediyordum.

"Hadi, süt çocuğu," dedi Kyle kısık sesle. "Ne olacak ki, suratına yumruk mu atacak? Bu akşam manyak oynadın ve maç sezonu sonrası için sana ihtiyacımız var. Şerefsizlik yapacak değil ya."

"O zaman neden yapmamı istiyorsun, Kyle?" diye sordu Alec. "*Senin* neden umurunda?"

Kyle'ın *erkekliğini göstermek için* gibi maço bir şey söylemesini beklerken son derece samimiyetle konuştu: "Çünkü bugüne kadar hiçbir oyun meydan okumasından kaçmadın. Şimdi de yapamazsın. Açıkçası neden sorguladığını bile bilmiyorum."

Kyle'ın kaşları kalktı, Alec ise Kyle'ın söyledikleri düşünmeye değermiş gibi ağzını kapadı.

"Zeus hiçbir şeyden caymaz. *Hiç* öyle bir şey yapmadı. Nokta. Takımın büyüsünü bozacağını düşünmüyor musun?" diye üzerine gitti Richie.

Bu tepki yeterince tuhaf değilmiş gibi, grubun geri kalanı da dikkate alınması gereken bir şey söylemiş gibi başını salladı.

Herkes aynı anda, "Ooo," dedi.

"Bir dakika. Bu ne demek?" diye sordum.

"*Kaptanımız* Zeus, yenilmez olduğumuz bu süre boyunca bir kere bile meydan okumalardan kaçmadı," diye açıkladı Kyle. "Turnuvaya çok yakınken yapamaz. Nihayet en tepeye çıkma şansımız varken."

"Doğru," diye ekledi Cassie. "Eyalet turnuvasına, eyaletteki her takımdan çok çıktık. *Yıllarca*. Şimdi de şans bizden yana."

Hava neden birden ağırlaştı? Etrafımdaki insanlara baktığımda hiç olmadıkları kadar ciddi olduklarını gördüm.

"Dalga geçmiyorsunuz, değil mi?" dedim, bir gözlerime bakmaktan kaçınan Alec'e, bir de kararım çok önemliymiş gibi bakan arkadaşlarına bakıyordum.

"Yapmak zorunda değil," dedi Alec arkadaşlarına. Ancak gülümsemiyordu. Bana bir can simidi uzatırken sanki... *rahatsızdı.* "Cidden."

Gülmek istedim çünkü hepsinin bunu mantıklı bir endişeymiş gibi ele alması fazlasıyla komikti. Fakat beni izleyen Alec'in yüzündeki gerginlik yüzünden yapamadım. Ayrıca cezanın ne anlama geldiğini düşününce, midem gürültülü kelebeklerle dolmuştu.

Alec'i öpmek.

Otuz saniye boyunca.

Burada ve şimdi.

Cevap vermem çok uzun sürmüş olacak ki Alec gözlerini bana dikerek yutkundu. "Yapmayacağız."

Zihnim durmak bilmiyor, kalbim deli gibi atıyordu. Alec'in gözleri yalvarıyor, yüzüm alevler altındaymışım gibi yanıyordu. Beynim buna engel olamadan dudaklarım harekete geçti ve "Bence yapmak zorundayız," deyiverdim.

Ahhhh, kahretsin, yapıyoruz.

@ayisigikitap

Alec

Vay *anasını.*

Emin olduğum tek bir konu varsa, o da Dani Collins'in yüz ifadeleriydi.

En azından eskiden.

Bana kaşlarını kaldırmış bakarken o meydan okumayı tanıdım. Bana kafa tutuyor, ne beklediğimi merak ediyordu.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Başımın döndüğünü hissettim çünkü... bu nasıl mümkün olabilirdi? Hâlâ dün evlerinin önünde yaşananları, dudaklarımın altındaki dudaklarını, montumu tutuşunu beynimden atamamışken hepsini baştan mı yaşayacaktık?

Yutkunup sakin kalmaya çalıştım.

"Peki," dedim, Richie'ye göz attım, "ama burada olmaz."

"Ne? Ama o meydan okumanın bir parçası," dedi, sesi öfkeliydi. "Meydan okuma, Mick'in görüş alanında olmanızı gerektiriyor."

"Anlıyorum," dedim. "Ama biraz koruması olsun istiyorum. Sen dedesinin öpüştüğümüzü görmesini isteyen ucube bir röntgenci olabilirsin ama PNA'deki herkes izlesin istemeyiz, değil mi? Böylece sen istediğini elde ediyorsun, ben Mick'in beni öldürmesinden korkuyorum ama bedelini Dani ödemiyor."

"Tamam, izin veriyorum," dedi Kyle, aptalca bahislerin yönetim kurulundaymış gibi.

Tekrar Dani'nin elini tuttum, bu kez onu arkadaşlarımdan uzaklaştırarak arka duvara götürdüm. Teknik olarak, muhtemelen öncekinden de çok Mick'in görüş alanındaydık ancak vücudum onu kısmen kapatacak şekilde hizalandım.

"Beni köşeye mi sıkıştırıyorsun, Zeus?" diye sordu, bedenimi aleve veren kısık bir sesle.

Gözleri meydan okurcasına kısıldı, güzel ağzının kenarları yukarı kıvrıldı ama sesi, dengesiz hissedermiş gibi biraz nefes nefeseydi.

Bu daha iyi hissetmemi sağladı çünkü resmen bayılmak üzereydim. Başını kaldırıp bana baktığında elmacık kemiklerindeki çilleri görebiliyordum, her şey hem çok yakın hem de değildi.

"Sadece önüne geçmeye çalışıyorum," dedim biraz fazla sert bir sesle, sesimin neden cızırtılı çıktığını ya da *No One's Ever Loved*'ın sözlerinin birden kafamın içinde neden son ses çalmaya başladığını bilmiyordum.

"Bak, ımm." Boğazımı temizledim, ona kaçmak için son bir şans vermeye çalışıyordum. Tek istediğim onu öpmekti -birdenbire başka her şeyden çok onu öpmem *gerektiğini* hissetmiştim- ancak beynimin bir parçası onun seçimi olduğunu bilmek istiyordu.

"İstemiyorsan sorun değil..."

"Yemin ederim canını yakacağım," dedi, sahte bir gülümsemeyle ellerini omzuma götürüp arkama şöyle bir göz attı. "Şu işi halledelim, tamam mı?"

"*Halledelim mi?*"

Bu söylediği neden onu daha çok öpmek istememe yol açmıştı?

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu, düşünebilmek için içerideki herkese susun diye bağırmak istedim.

"Ben olduğumu unut da *yap* işte," dedi, sıktığı dişlerinin arasından.

Sanki unutabilirim de, diye düşündüm.

Dani'nin *yap* işte deyişi, tam da eskiden tanıdığım kıza uygundu.

Hele *halledelim* deyişi?

Yok, geç onu. Sözleri içimde bir ateş yaktı, birazdan yaşanacakların asla unutmak istemeyeceği türde olmasını sağlama dürtüsüyle doldurdu.

İlk seferde bana yaptığı gibi.

Her şey felakete dönmeden önce, mekânımızda.

Yüzünü ellerimin arasına alıp neredeyse hırlayarak, "Yapalım o zaman," dedim.

Ağzımı aşağı doğru götürdüm ve ne beklediğimi bilmesem de beni *hemen* kendine doğru çekeceğini düşünmemiştim. Gürültü, insanlar... Bizi birbirimize bastıran, sırtının arkasındaki duvara minnettar hâlde ona yaklaşırken her şey beyaz gürültüye dönüştü.

Tanrım, Dani, diye düşündüm. Vücudu benimkine yaslandı, parmaklarım yumuşak boynuna kayarken başparmaklarım da o narin çenesini okşadı.

Tanrım, Dani.

Ne var bu kızda? diye düşündüm, kiraz tadında dudaklarının tatlılığı bütün dünyam olurken. Onu öpmek, hayatlarımız boyunca binlerce muhteşem öpücükten mahrum kalmışız da nihayet ziyafete izin verilmiş gibi, çok keskin bir rahatlama yarattı. Aç bir şekilde kendimi bıraktım ve dudaklarımız değdiği anda diğer her şeyin yok olup Dani'nin her minik detayının azap verecek kadar canlandığı bir duyusal yoksunluğun içine düştüm.

Parmak uçlarının omzumda kıvrılışı, dişlerinin alt dudağıma değişi, buklelerinin ellerimin altındaki duruşu... Yüce *Tanrım.*

Bunu asla atlatamayacağım, diye düşündüm, beni yenmeye çalışır gibi karşılık verişine bayılarak öpücüğümü daha da derinleştirdim. Düşüncelerim bana, *bunu kazanamayacaksın, Collins,* diye fısıldarken dişlerimi ıslak vişne gibi dudaklarında gezdirdim ve başımı hizalayarak...

"Yeter," dedi birisi, aynı anda gömleğimden arkaya doğru çekildiğimi hissettim.

Bölen kişiye haddini bildirmek üzere arkamı dönsem de karşımda Mick duruyordu. Gömleğimi sendelememe yol açacak kadar sert bir şekilde bırakırken bana öfkeyle bakıyordu.

Beni neredeyse kaldırıp atmıştı.

Kahretsin.

Sanki yüzüme bir kova soğuk su çarpılmıştı.

Beni *öldürecek* bir kova soğuk su.

"Tanrım, Mick, ben..."

"Sakın," diyerek elini kaldırdı, aslında susmamı istese de bir an için bana vuracağını düşünmüş olabilirdim.

"Bana bira lazım," diye homurdandı, sonra da uzaklaştı. Bara doğru yürürken kalabalık ona yol verdi.

Tanrım, Tanrım.

Kalp atışım yavaşlamaya başlayınca Dani'ye döndüm ve ne düşündüğünü bilebilmeyi diledim. *Bir ton* düşünceyle dolu görünen kahverengi gözlerini yüzümde dolaştırırken yönünü şaşırmış bir hâli vardı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Beni izleyişi nedense gerilmeme yol açtı.

"Gel," deyip elini tuttum. "Biraz hava almak ister misin?"

Alt dudağını ısırdı -*ah tatlım, daha yeni başlıyordum*- ve başıyla onayladı.

"Hadi gidelim." Parmaklarımızı birbirine geçirip, kahkahalarla gülen arkadaşlarımın -çoktan bir sonraki meydan okumaya geçmiştiler-, bardan ters ters bakan dedesinin ve ailelerimizin kesinlikle bizi izlediği tarafı görmezden gelerek merdivenlere yöneldim.

Konuşmadan basamaklardan çıktık ve Dani'nin elini bırakıp kapıyı açtığımda başka bir dünyaya adım attığımı hissettim.

Dolunay tepedeydi, kalın kar örtüsü, bizi dünyanın seslerinden ayırıyordu. Soğuk ve sessizdi, neredeyse gece yarısı olmuştu. Ama ayın parlaklığı, Dani'nin kaşlarının arasındaki şaşkınlık kırışıklıklarını görmeme yetiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu sessizce, nedense ânında anladım. Sorun yokmuş gibi zoraki sakin gözlerle bana baksa da yutkunduğunu görünce benim kadar panik içinde olduğunu anladım.

Çünkü bölünüp dursak da dudaklarımızın buluştuğu saniyeler inanılmaz hissettirmişti.

Hem de nasıl...

"Sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum," dedim. "Biraz ileri gittim... her konuda ve..."

"Hayır, ben de ileri gittim," dedi ve öpücüğü hatırlar gibi bir parmağını kaldırarak düşünmeden alt dudağına dokundu. "Sorun yok."

Tanrı'ya şükür, diye düşündüm. *Tanrı'ya şükür her şey yolunda ve Tanrı'ya şükür benim kadar tedirgin görünüyor.*

Omuzlarını silkerek, "Yani, ikimiz de meydan okumayı reddedebilen insanlar değiliz," dedi. "Öpücük niye istisna olsun ki?"

Bir dakika...

Dani, sadece benim paniklediğimi düşündüren bir gülümsemeyle baktı. Aslında... tedirgin görünmüyordu.

Hatta tamamen kendindeydi.

"Eh, aynı fikirde olmamıza sevindim," dedim, eğilip tekrar denemek istemeden yüzüne bakamıyordum.

Kahretsin.

"Aynen," dedi, başını sallayıp saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Büyüyü bozmadık ve her şey yolunda."

Elma suyu ve çiçekler. "Evet, teşekkür ederim."

"Donmadan içeri girsek iyi olur, değil mi?" dedi, yüzünde rahat bir gülümseme vardı. "Yani, *sen* Minnesotalı olduğun için donmazsın tabii..."

"Evet, tabii ki, hiç... Bana yaz gibi geliyor," dedim, arkasından binanın içine doğru ilerlerken öpücükten etkilenmemesine mantıksızca bozulmuştum.

Sorun falan yoktu. Aramızın iyi olduğu anlamına geliyordu.

Ama... *kahretsin.*

Ellerim resmen titriyordu, ne yapsam bilemiyordum. Dani'yle kulübedeki ilk seferden beri bir sürü kızla öpüşmüştüm, değil mi? Şimdi ne yaptığımı biliyordum, bu işte iyiydim.

O yüzden, titreyen ellerim hiç mantıklı değildi.

Değil mi? Değil.

Hayır. Her şey yolundaydı.

Tabii... bir dakika.

Benji ne diye sana mesaj atıyor??

Dani

Ne halt oluyor, ne halt oluyor?

Odamda volta atıyordum, fazlasıyla gergindim çünkü bu sahte çıkma mevzusuyla ilgili birden çok problem vardı.

Mesela şimdiden iki kere öpüşmüş olmamız gibi.

İkisi de oyuna uyum sağlamak içindi, ikisinde de dedikoducu hokey halkına görüntü veriyorduk ancak dürüst olmam gerekirse, ikisi de çok hoşuma gitmişti.

Hem de çok ama *çok*.

Yani uzun zamandır kimseyle öpüşmediğim için olabilirdi ama beynimde sürekli, başını eğip dudaklarını benimkilere bastırmadan önce Alec'in kahverengi gözlerinin yoğunlaşması tekrarlanıyordu.

Tanrım.

Birisi, "Ufaklık," dedi kapının diğer tarafından.

Benimle konuştuğunu varsaydım çünkü Mick dedem *elbette* normal bir insan gibi kapı çalmamıştı.

Hayır, o tek kelimeyi söyleyerek kapının açılmasını bekliyordu.

Kapımı açtığımda koridorda duruyordu.

"Merhaba, dede," dedim, olacaklardan ödüm kopuyordu.

Çünkü Mick dedemin bana Alec'i öpmem konusunda ders vermesi fikri...

Kâbusun kendisiydi.

"İyi misin?" diye sordu. "Dolaşıp durduğunu duydum, saat gecenin biri."

Şimdilik her şey yolunda.

"Affedersin, uyandırdım mı seni?" Pazen Snoopy pijama altına baktım. "Odanın benimkinin altında olduğunu unutmuşum."

"Hayır, bir şeyler okuyordum," dedi. "Belki uyanıksındır ve konuşmaya ihtiyacın vardır diye düşündüm."

Ne yapıyordu? Ergenlerle konuşmak hakkında başka makaleler mi okumuştu?

Sadece, *yok, almayayım,* demek istedim çünkü kolayı oydu ancak Alec'in dedem hakkında söylediklerini duyduktan sonra belki de ona bir şans vermem gerekir diye düşünüyordum.

Fakat *kendi* tarzımda.

Ne kaybederdim ki...

"Seninle yirmi soru oynamak istiyorum," dedim.

Homurdanma sesi çıkardı. "O ne demek?"

"Sana sormak istediğim birkaç rastgele şeyler var demek."

Bu küçük oyunu planlamamış olsam da *gerçekten de* ona sormak istediğim bir sürü şey vardı.

Dedem, evrenin söylediklerimi tercüme etmesini bekler gibi gözlerini kıstı, ardından, "Peki. Başla," dedi.

"Ah. Tamam," dedim şaşkınlıkla. Boğazımı temizleyerek ilk sorumu sordum: "Birinci soru: Hokey oynamayı özlüyor musun?"

"Evet," dedi.

Tamam. Demek dedemle ilgili yeni bir şeyler öğreneceğim falan yoktu.

Tekrar denedim: "İkinci soru: Anneannemle en sevdiğin anın hangisi?"

Rahatsız bir tavırla iç çekince çekip giderek oyundan çıkacak sandım. Fakat sonra, "Her maçta ceza alanının yanında oturması," dedi.

"Ne?" Açıkçası anneannemi hokey izlerken hayal etmek zordu. O benim için hep Jergens'in kirazlı-bademli losyonu kokan, bir dolap dolusu çiçekli elbisesi olan ve dedem yanında her küfrettiğinde afallamış bir çocuk gibi kıkırdayan kadındı. "Diğerlerinin yanında oturmaz mıydı?"

"Hayır."

"Niye?"

Dedem gülümsemek ister gibi baktı. (Ama elbette gülümsemedi.) "Bir noktada ceza alanına gönderileceğimi bildiğini ve onu orada otururken görürsem kıçımı kırıp odaklanacağımı söylerdi."

"Anneannem *kıç* kelimesini mi kullanırdı?" dedim gülerek, bu düşünce beni şoka uğratmıştı.

"Belki yorumluyorumdur."

"Ya da yorumlamıyorsundur," dedim, nedense anneannemin bu yeni hâli merakımı uyandırmıştı. "İşe yarar mıydı?"

"Hem de ne yaramak," dedi, ardından *gerçekten* gülümsedi.

"Zeki kadınmış," dedim.

"En zekisiydi," diye katıldı. Bunun üzerine anneannemden bahsettiğim için pişman oldum.

"Özür dilerim," dedim.

"Neden..."

Omuzlarımı silktim. "Konusunu açtığım için sanırım."

"Dileme," dedi sessizce. "Konuşmayı en sevdiğim konu o."

Yüzü bir saniyeliğine yumuşadı ve küçücük bir yanım ona sarılmak istedi.

"Tamam, o zaman... üçüncü soru," dedim çünkü sarılmamın hoşuna gideceğini sanmıyordum. "Ona ilk çıkma teklif ettiğinde seni kaç kere reddetti?"

Eskiden bu hikâyeye bayılırdım.

"On iki," dedi, yüzünde ukala bir gülümseme vardı. "Ona on iki gün boyunca art arda çıkma teklif ettim, her sabah Kriz'den aldığım bir *cruller** ile annesinin evine gider ve o akşamki filme davet ederdim. On iki gün boyunca *donut*ı alıp, *teşekkür ederim ama reddetmek zorundayım*, dedi, sonra da o tatlı poposunu çekip içeri girdi."

Bu kadarını bilmeme rağmen güldüm. Çok romantikti.

"Ve on üçüncü gün..." diye teşvik ettim, bu kısma bayılıyordum.

*Cruller, derin yağda kızartılan hamurla yapılan, donut benzeri bir tür tatlı. -çn.

"Ve on üçüncü gün, kapımı açtığımda elinde bir donutla bahçemde duruyordu. Varlığından dahi haberdar olmadığım uzun mesafeli sevgilisinden ayrıldığını söyleyip, birlikte göle gitmek isteyip istemeyeceğimi sordu."

"Gerisini zaten biliyoruz, öyle mi?" Kapının çerçevesine yaslandığımda böyle bir sert adamı bu kadar âşık etmek için nasıl bir güç gerektiğini düşünüyordum.

"Gerisi efsane," dedi sırıtarak. "Başka sorun var mı?"

"Aslında," dedim, böyle paylaşırken gitmesine izin vermek istemiyordum. "Dördüncü soru: Babamla anlaştığınız bir dönem var mıydı?"

İçini açmaya başladığı için -olduğu kadar- babamdan neden bu kadar nefret ettiğini öğrenmek istiyordum. Mick dedem genel olarak huysuz bir herifti ancak onun yanında daha fazla kaldıkça herkese böyle davranmadığını anlamıştım.

Öyleyse neden babamın bu kadar üzerine gidiyordu?

"Nasıl soru bu?" diye sordu, annemin duymasını istemiyormuş gibi sesini alçalttı.

"Bilmem. Sadece merak ediyorum çünkü annemle babam üniversitede evlendiler ama sen ona karşı kontrolünü yıllar sonra..." Bir saniye tereddüt ettikten sonra daha yumuşak bir sesle devam ettim: "Yıllar sonra... kaybettin."

Bu kara lekeyi dile getirmekten hep korkmuştum. Bu yaralı hatıramız hâlâ hassas olsa da ya şimdi öğrenecektim ya da hiçbir zaman.

"Öyle mi?"

"Yani ilk evlendiklerinde iyi geçiniyor muydunuz yoksa ondan hep... nefret mi ettin, bilmek istiyorum galiba."

İç geçirdi. "Belki de bunu annene sormalısın."

"Hayır," dedim, pijamasının kolunu tutup onu odama çektim. Kapıyı arkasından kapadım. "Onun anlatacağı versiyonu duymak istemiyorum. Açıkçası, bence babama haksızlık ediyorsun ama nedenini bilmek istiyorum. Her hikâyenin iki yüzü vardır, değil mi? Bence senin bakış açından duymam adil olur."

İç çekti. "Baban hakkında kötü konuşmayacağım, evlat. Dallamanın teki olduğunu düşünüyor ve ona katlanamıyorum ama sonuçta babandır."

"Dallama derken kötü konuşmuş olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Eh," dedi, katılmıyor gibi.

Bunun üzerine birazcık gülümsedim. "Tamam, tanışmanızı anlat öyleyse."

Söylediğine katılmayacağımı bilsem de başlangıçta durumun nasıl olduğunu merak ediyordum. Acaba araları hep böyle köyü müydü?

"Yalnızca gerçekleri ifade edeceğim," dedi, yasal bir uyarı yapar gibi.

Yürüdü ve yatağımın üzerine oturdu. "Babanla tanıştığımda tam bir hıyar gibi davrandım."

"Vay be, öz farkındalığın amma yüksek," dedim, dudaklarımdaki gülümseme daha da genişlerken.

"Dinlemek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Affedersin."

Boğazını temizledi. "Annen derslerinden birinde bir çocukla tanıştığını ve çıktıklarını söyledi. Bir saat uzaktaki üste görevliydi ama yüksek lisans yapıyordu. Anlattığına bakılırsa normal bir adamdı ama daha baştan hoşuma gitmedi çünkü annen daha birinci sınıftaydı."

Bunun babamdan nefret etmek için yeterli bir sebep olmadığını açıklamak istedim. Fakat kısmen anlıyordum. Annemden beş yaş büyük olması şimdi sorun olmasa da annem on sekiz yaşındayken?

Devasa bir fark gibi hissettirmiş olmalıydı. Özellikle de annesiyle babası için.

Dedem aklımı okur gibi devam etti: "Ondan bu kadar nefret etmeme yetecek bir neden değil, tamam. Ama birkaç ay sonra annen bizi arayıp onunla evlenmek için okulu bırakacağını söyledi."

"Bir dakika, *ne*?" Sanki biri üzerime bir kova soğuk su boşaltmıştı. Annem hamile kaldığı için üniversitede evlendiklerini

biliyordum ancak bu kadar ani olduğunu fark etmemiştim. Tanıştıktan bu kadar kısa zaman sonra olduğunu.

"Birdenbire, Hava Kuvvetleri eşlerinden olmak için tam bursundan vazgeçmek istediğini söyledi. Fricklinhauger Bursu'nu almak için bu kadar çalışmışken ansızın bırakmak istediğini söylüyordu." Dedem başını ki yana salladı. "Hâlâ inanamıyorum."

Az önce üzerime buzlu su döküldüğünü hissediyorsam, şimdi o suyun içinde boğuluyordum. Nefes almakta zorlanmaya başladım.

"Annemin Fricklinhauger Bursu mu vardı?" Bunu gerçekten ilk defa duyuyordum. "Doğru olamaz. Zeki biri olduğunu ve babamla okulda tanıştığını biliyordum ama Fricklinhauger *bursu* mu alıyordu?"

Neydi bu böyle? *İnanılmaz* bir şeydi!

Her yıl, kelimenin tam anlamıyla dâhi beş lise öğrencisine, bütün masraflarını karşılayacak Fricklinhauger Bursu verirlerdi.

Sanki dünyam içeriye doğru patlıyordu. Ailem hakkında başka ne bilmiyordum? Bunu *neden* bilmiyordum?

Hayatım boyunca aralıksız olarak Harvard deyip durmuşken annemin bir şekilde bahsetmiş olması gerekirdi.

"Annen muhteşemdir," dedi Mick dedem, ağzı gülümsemeye benzer bir şekilde kıvrılmıştı. "Eskiden -altı yaşındayken falanmaçlarımda matematik denklemleri çözerdi, hokey izlemekten daha eğlenceli olduğunu söylerdi."

Konuşamıyordum, beynim hâlâ her şeyi sindirmekle meşguldü. Annem bir dâhiydi. Bundan hiç söz etmemiştik. Hem de *hiç*.

Annem hakkında başka ne bilmiyordum? Ve bu durum neden yüreğimi sızlatıyordu?

"Ama bir dönemin ardından bursu bıraktı."

Hemen aklıma Harvard, onu ne kadar istediğim, oraya girmeyi umarak ne kadar çalıştığım geldi.

Annem için de durum aynı mıydı? Vazgeçmeden önce?

Dedemin yüzüne bakınca annemin *benim* yüzümden bıraktığını fark ettim.

Benim.

Sessizlik ağırdı.

Harvard'ını elinden almışım.

Geçen birkaç yılda mücadele ettiğim panik ve kaygı giderek artarak her zamanki gibi nefesimi gasp etti. Ta ki sert bir el, elime değene kadar.

"Sakın ola senin yüzünden diye düşünme," dedi dedem sertçe. Korumacı bir tavırla.

Dolu gözlerim onun gözleriyle buluştu. "Kalabilirdi, anneannen oraya taşınıp yardım etmeye hazırdı. Planı kurmuştuk."

"Öyle mi?" Anneannemin yüzünü hatırlayınca her şey yerine oturdu. Çok tatlı bir kadındı, o yüzden *elbette* kızına ve bebeğine bakmak için başka bir eyalete taşınmak istemişti.

"Ama annen, tek seçeneğinin babanla evlenip onun yanına taşınmak olduğu konusunda inatçıydı. Hamile kaldığında babana yeni bir görev verilmişti."

"Peki neden..."

"Artık önemi yok," dedi dedem, lafımı keserek.

"Ah." Babamın kendini haklı gördüğünde ne kadar ikna edici olabildiğini, kendi yolundan başka bir yol olabileceğini bile düşünemediğini hatırladım. "Demek *o* tek bir seçenek olduğunu söyledi."

Dedem omuzlarını silkerek, söylemeden de olsa onayladı. Midem kasıldı.

"Daha beteri var," dedi, aşınmış yüzünde yumuşak ancak tedbirli bir gülümseme belirdi. "Annenin yurduna gidip, ona benimle eve geleceğini söyledim."

"Öyle mi?"

"Evet. Tam eşyalarını kutulara koymasını söylerken erkek arkadaşı geldi ve çıkmamı istedi."

"Babam sana *çıkmanı* mı söyledi?"

"İşte o zaman susup dinlesin diye boynuna kolumu doladım, annen ağlamaya başladı, yurt görevlisi de durmazsak yetkililere bildireceğini söyledi."

Dedemin ellerine bakışını izledim. O kadar çok sıkıyordu ki elleri kızarmıştı.

Bir dakika, bana bunları anlattığı için *gergin* miydi?

"Şimdi geriye dönüp bakınca sakinleşmem gerektiğini anlıyorum. Çünkü muhtemelen annenin istedikleri konusunda daha da inat etmesine yol açtım ama benim için olacaklar barizdi. Adam orduda görevliydi. Yani, kızımla -ve torunumla- birlikte o üsten o üsse dolaşacaklardı."

Her şeyi yeniden yaşadığını, kızını kaybettiğini öğrendiği o akşama geri döndüğünü görebiliyordum.

"Muhtemelen yirmi soru olmuştur," dedim, üzerime birden bitkinlik çökmüştü.

"Daha dörttü," dedi dedem, yüzümü inceledi.

"Evet ama yeterliydi." Her şeyi sindirmeye çalışmamı görsün istemiyordum. Göğsümde kaynayan paniği görsün istemiyordum.

Sadece nefes al.

Beni bir dakika daha izledikten sonra başıyla onaylayıp ayağa kalktı. "Sen de yat artık."

"Evet," dedim, başımı sallarken. "Epey yorgunum."

Kapıya yürüyüp, "Güzel," dedi. "Dolaşıp durman bittiyse nihayet uyuyabilirim."

"Seni uyandırmadığımı söylemiştin."

"Bazen yalan söylerim," dedi, sonra da gitti.

Böylece, bana anlattıklarının büyüklüğünü hazmetmeye çalışarak odamda, karanlığın içinde kalakaldım.

Alec

Nerede bu kız?

Randevumuzdan korkarak onu Rainforest Cafe'de bekledim.

Bizi herkesin görebileceği alışveriş merkezinde sahte bir randevuya çıkmak onun fikriydi ve kâğıt üzerinde gayet işe yarar görünüyordu. Aynı yerde hem yemek yiyebilir hem de *randevuya özgü* bir şeyler yapabilir, sosyal medya için birkaç fotoğraf çektikten sonra da dağılabilirdik.

Fakat öpücük, düzgün düşünme kabiliyetimi mahvediyordu.

Kısacık bir öpücük beni nasıl bu kadar çıldırtabilirdi?

Evet, meydan okumanın sonucuydu ve rol olduğu konusunda anlaşmıştık falan filan ama dürüst olmam gerekirse dudakları dudaklarıma değdiği anda kim olduğumu, nerede ve kiminle sahte sevgili olduğumu unutmuştum.

Sadece daha fazlasını istediğimi biliyordum.

Ve yemin ederim, o da aynı şeyi hissediyor gibi gelmişti.

Aramızdakiler, neredeyse rol olmayacak kadar güzel hissettirmişti.

Bu yüzden de Dani hakkındaki tek bir düşünce tehlikeli ancak inkâr edilemez bir şekilde zihnime doluşup duruyordu.

Beni hayatımın en kötü dönümünde yüzüstü bırakmıştı. Hayal kırıklığıyla başlayan ve karakolda biten o kahrolası günde.

"Selam," dediğini duydum ve başımı kaldırdığımda bir şeyin göğsümü sıkıştırdığını hissettim.

Hayır, sanki birisi göğsüme yumruk atmıştı.

O kadar güzeldi ki.

Yutkunarak sakinleşmeye çalışsam da kısa eteği muhteşem bacaklarını sergiliyor, koyu mavi kazağı yanaklarının pembeliğini ortaya çıkarıyordu. Saçları spot ışığın altında dururken hep böyle ışıl ışıl parlıyor muydu?

Bana gergin bir gülümsemeyle, görünüşünü beğenmemi ister gibi baktı ve zayıf düştüğümü hissettim.

Topla kendini, geri zekâlı.

"Collins," dedim, Dani karşımdaki sandalyeye otururken. "Sen bana yumruk atmadan veya kızmadan ateşli göründüğünü söyleyebilir miyim?"

"İzin veriyorum," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Sen de çok ama çok iyi görünüyorsun, Alec. Zeus'un yetişkin hâli gibi."

"Sağ ol be."

"Ah, birisi eşofmanlarını çıkarmayı pek sevmiyor galiba," diye sataştı kısık sesle ve önünde duran menüyü eline aldı.

"Gerçekten çıkıyor olsaydık," dedim, "seni dışarı çıkardığımda gerçekten bunu giymemi ister miydin?"

Bu da ne böyle?

Neden bilmek istediğimi anlamasam da istiyordum işte.

"Yani, böyle iyi görünüyorsun," dedi, utanmış gibi nefes nefese bir kıkırtı çıkararak. "Ama *gerçekten* çıkıyor olsak ne giydiğini umursamazdım."

"Size içecek ne getirebilirim?"

Dani onu... *bir şeyden* kurtarmış gibi minnettar bir gülümsemeyle garsona baktı.

Evet, aynen.

İkimiz de kola sipariş ettik, ardından garsona, "Fotoğrafımızı çekebilir misiniz?" diye sordum.

"Tabii," deyip telefonumu alarak geri çekildi. Sandalyemi yaklaştırdım ve bir kolumu Dani'ye sardığımda parfümünün kokusu ile boynumun yan tarafına değen saçları bana biraz kafayı yedirtti.

"Peynir deyin," dedi garson ancak ben elma suyu ve çiçek kokusuyla öyle hipnotize olmuştum ki konuşamıyordum. Telefonu ben alamadan Dani kaptı ve gönderi hazırlamaya koyuldu.

Benim için açtığı, herkese açık sosyal medya hesaplarımda fotoğraflarımızı paylaşan oydu.

"Tamam, ne düşünüyorsun?" diye sordu Dani, telefonu uzatırken.

Fotoğraf harikaydı. Ben Ralph Lauren gömleğimle fena değildim -saçlarımsa on numaraydı- ancak Dani göz kamaştırıyordu. Randevuya çıkmış iki iyi çocuk görüntüsünü çok iyi veriyorduk ki amacımız da buydu zaten.

Ancak asıl mesele yazıdaydı.

Rainforest Cafe'de akşam yemeği çünkü Dani gök gürültüsü sesini seviyor, sonra da B&N'de kitap alışverişi. #kusursuzrandevu

Bu rol yapma oyununda aşırı *iyiydi*.

"Bir dakika," dedim, profilime bakarken. "Nasıl şimdiden yüz takipçim oldu?"

"Cassie ile takımdan birkaç kişiyi takip ettim, sen sen olduğundan," dedi, bir kez olsun yargıladığını hissettirmeyen bir şekilde gözlerini devirdi. "Herkes arkadaşın olmak istiyor."

"Gerçekten pisliğe dönüştüğümü düşünüyorsun, değil mi?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Başta düşünüyordum, özellikle de çantanla devirdiğin 'hatunun tekiyken' ama şimdi Zeus abartısının hokeyde iyi olmandan kaynaklandığını ve bu konuda pek bir şey yapamayacağını biliyorum."

"Vay be, sen söyleyince coşkulu bir iltifat gibi geliyor," dedim.

"Öküz değilim," dedi kendini savunurcasına. "Sadece, çocukluğumuzdan bu yana çok değiştin ve başta hazırlıksız yakalandım."

"İnan bana, sen de öyle," dedim, hâlâ gıdıklanıyor mu diye merak ederek. Eskiden ensesine bir kere dokunarak onu yere düşürebilirdim. "Sessiz, utangaç, gergin bir kız olarak döndün ama arada sırada eskiden tanıdığım Dani'yi görüyorum, o yüzden seni bir türlü çözemiyorum."

"Güzel çünkü çözülmek istemiyorum," dedi dalga geçercesine, dudak parlatıcısının vişne tadında olduğunu bilmek istememeyi diledim.

Birdenbire tatlıya fena düşkün olmuştum.

Garson geri dönerek yemek siparişlerimizi aldı. O gittikten sonra, "Seni son gördüğümden beri neler olduğunu anlatsana," dediğimi duydum.

Dani içeceğini eline almıştı, sorumu duyduğunda eli havada donakaldı. "Çok uzun bir süre ama."

"Evet," dedim, aniden her şeyi öğrenmek istemiştim.

"Eh," diyerek omuzlarını silkti. "Anneannemin cenazesinden kısa süre sonra Teksas'a taşındık. Ki oradan nefret ettim."

"Neden nefret ettin?" diye sordum.

Travmayı hatırlatmak istemesem de kötü geçen yıllarını duymak istiyordum. Nedense, bana anlatmak *istemesini* istiyordum.

"Aslında o konulara girmek pek içimden gelmiyor," dedi. "Ama şöyle diyeyim; Hava Üssü'nde yaşayan bir çocuksan bazen iyi okullara naklediliyorsun, bazen de o kadar iyi olmayan okullara. Yani, okulun kendisi kötü olmasa da bir grup insan berbat *olabiliyor*, anlatabildim mi?"

"Evet," diye katıldım, bu konuda kişisel deneyimim olmamasına memnundum.

Sesi alçaktı, bir dakikalığına ellerine baktıktan sonra gözleri yeniden gözlerimle buluştu. "Teksas'taki ortaokulum iyi değildi. Daha iyi hissetmemi sağladığı için korkunç insanlarla dolu olduğunu söylüyorum ama aslında o okulda hiç arkadaş edinemedim. Sadece benden hoşlanmadıklarına karar veren ve deneyimimi pek de iyi hâle getirmeyen birkaç kız olduğunu biliyorum."

"Sürtükler," dedim, samimiyetle. Yüzündeki bu ifadeye neden olan herkesten nefret ediyordum.

"Neyse, büyümenin bir parçası. En azından babam hep böyle derdi," dedi sahte bir gülümsemeyle, sonra da omuzlarını silkti.

"Annen ne derdi?" diye sordum.

"Ah, annem müdürü ve zorba kızların annelerini arar, öfkesini kusardı," dedi Dani gülümseyerek. "O yüzden bir süre sonra ona anlatmayı bıraktım çünkü *elbette* durumu daha kötü hâle getiriyordu."

"Of ya," dedim.

"Of ya, gerçekten."

"Sonrasında nereye gittin? Annem Kuzey Dakota falan demişti galiba?"

"Evet, Minot'a taşındık, sonrasında da Almanya'ya, şimdi de buradayız."

"Almanya'yı sevdin mi?" diye sordum.

"Aslında ülkenin kendisine bayıldım," dedi. "Almanya'yı istediği gibi dolaşabilen bir yetişkin olsaydım harika olurdu ama Almanya'ya gelmiş ve Amerikan Hava Üssü'nde yaşayan liseli bir çocuk olarak pek hoşuma gitmedi. Annem orada çok mutsuzdu, babamla araları giderek bozuluyordu, o yüzden biraz yalnız kalmışız gibi hissettim."

"Annenle baban için üzgünüm bu arada," dedim.

"Öyle mi?" diye sordu, tuhaf bir gülümsemeyle. "Babamı hiç sevmezdin."

"Ama anneni seviyorum ve üzgün olduğunu düşünmekten nefret ediyorum," dedim. "Olacakları anlamış mıydın?"

"Evet ve hayır," dedi. "Annemle babam her zamankinden çok kavga ediyorlardı -gerçi onlarınki daha çok pasif agresiflik ve laf sokmadan ibaretti- ama annemi hiç bu kadar mutsuz görmediğimi biliyordum. Yine de bunu birlikte olma biçimleri olarak görüyordum. Gerçekten sona ereceğini hiç hayal etmemiştim."

"Bu konuyu açtığım için üzgünüm. Başa çıkabiliyor musun?"

"Evet," derken omuzlarını silkti. "Annem şimdi daha mutlu ama aynı zamanda hâlâ babam için üzülüyor ve onu özlüyorum. Bazen pisliğin teki olsa da. Hiç mantıklı gelmiyor, değil mi?"

"Geliyor. Ama..." dedim, boşanmanın böyle hissettirebileceğini aklıma bile getirmediğime şaşkındım. "Ne yapmış olurlarsa

olsunlar, annenle babanı her gün görmemeyi hayal dahi edemiyorum. Sonuçta o hâlâ baban."

Dani başıyla onayladıktan sonra cevap verdi: "Bu arada, randevu sohbetin aşırı iç karartıcı."

"Evet," diye katıldım ve bana hüzünlü kahverengi gözleriyle bakarken geçmiş hakkında yüzleşme vakti olduğu düşüncesi birden içime oturdu. Dani'nin neler yaşadığına dair küçücük bir şey bile öğrenmek, o zamanlar aslında ne olduğunu anlamak istememe yetmişti.

Fakat tam sözcükleri bulurken bir şey beni durdurdu.

Neden bu kadar can yakmaya devam ediyordu? Bunca yıl sonra?

"Ayrı kaldığımız zamanda *senin* hayatın nasıldı, anlatsana," dedi. "Tabii konuşmak istemiyorsan başka. Kaza, kulağa kâbus gibi geliyor. Çok üzgünüm, daha önce bunu söylememiştim sanırım."

Fırsat önümdeydi. Her şeyi söyleyebilirdim. Dani kapıları açmıştı, tek yapmam gereken içeriye adım atmaktı. Ama... "Evet, aslında o konuyu konuşmayı pek istemiyorum," dedim. "Uzun lafın kısası, Büyük John tam bir doğal afet ve hepsini atlattı."

"Tanrı'ya şükür," dedi başını sallayarak. "O zaman hokeyden bahsedelim. Seni son gördüğümde ya henüz hokey oynamıyordun ya da burada olduğum yaz aylarında bana bahsetmemiştin. Nasıl oldu da bu hâle geldin?"

Göğsüm rahatladı, konu değişikliğini minnettarlıkla karşıladım. "Dört yaşından beri hokey oynuyorum," dedim, "ama sekizinci sınıfa kadar berbattım. Sonra yarım metre kadar uzadım. Vücudum irileşmemi mi bekliyordu, bilmiyorum ama birdenbire düzene girdim. Ve herkesten hızlı oldum."

"Gerisi malum mu?" diye sordu.

"Öyle gibi," dedim çünkü neredeyse o kadar basitti.

Dani'nin hokey hakkında milyonlarca sorusu vardı. Buna bayılmıştım. Telefonunu çıkarıp "hepsini aklında tutabilmek için" not almaya başlayınca *-crease, kalenin önündeki yarım daire alan-* kahkahalarla güldüm.

"Sana güzel bacakların olduğunu söylemiş miydim, Collins?" diye sordum, restorandan çıkarken çünkü Dani'ye göre hâlâ kitap alışverişi yapmamız gerekiyordu.

"Sanmıyorum," dedi, gülümsememeye çalışırken o muhteşem alt dudağını ısırıyordu.

"İznim var mı?" diye sordum, eline uzandım.

Sorumu dinlerken alnında küçük bir kırışıklık vardı ki harika bir hatırlatıcı görevi gördü.

"Bildiğin gibi," dedim omuz silkerek, "halka açık alandayız. Okuldan bir sürü kişi burada takılıyor."

"Tamam, evet," dedi, göz ucuyla bana bakarken gülümsemesi rahattı.

Sonra aniden cesaret buldum. Aç gibiydim.

"O zaman muhteşem bacakların olduğunu söylememe izin ver."

Kaşları kalktı. Çizgiyi aşmış mıydım?

Artık kendimi durdurabilir miydim?

Fakat kalkülüs dersinden bir grup kız tam o anda yürüyen merdivenden inince kurtuldum. *Evet.* Dani görebilsin diye başımla bulundukları yeri işaret ettim.

"Gösteri vakti," dedim, sesimi alçaltıp onu biraz kendime çekerek. "Harika bir popon olduğunu söylemeye de iznim var mı?"

"Hayır," dedi ancak dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi ve yanakları pembeleşti.

Tanrım, ne oluyor bana? Bir adım gerilemem gerekiyordu.

"Peki, peki," dedim, masumiyetimi ifade etmek için boştaki elimi havaya kaldırdım. "Sürekli bakıp durduğum muhteşem bir popon olduğunu söylemeyeceğim."

Gülümsemeye devam ederken, "Dur," dedi ve birden hiçbir şeyin önemi kalmadı.

Numara yapmamızın hiç önemi kalmadı çünkü hayatımın en iyi randevusuna çıkmıştım.

Şaka maka, boku yemiştim.

Dani

"Bu sefer *ben sana* kitap seçiyorum, Collins."

"Tamam," diye kabul ettim çünkü ne seçeceğini merak ediyordum.

"Ama aşk bölümüne bakma bile," dedi, beni mağazanın derinlerine doğru çekerek. "Tarih bölümüne gidiyoruz."

"Bana kurgu dışı okutacaksın, değil mi?" diye sordum, Rainforest Cafe'ye geldiğimden beri yüzüncü kez inanılmaz yakışıklı göründüğünü düşünüyordum.

O gözlüğü, o gömleği... Neredeyse göz kamaştıracak kadar güzeldi.

"Gelecek yıl Harvard'a gideceksin. Halledebilirsin."

Bu konuyu açmamış olmasını diliyordum. Pes etmeyi reddettiğim için deli gibi çalışmaya devam etsem de bilinmezliğin ağırlığı üzerime çöküyordu. Oraya o kadar uzun zamandır gitmek istiyordum ki eğer kabul edilmezsem artık kim olduğumu bilemeyebilirdim.

Ki *tam olarak* ne okumak istediğimi bilmiyorken tuhaf bir durumdu. Bunu kimliğim hâline getirdiğimden, *başarısızlık* diye bir seçenek yoktu.

"Halledemem demedim," dedim. "Sadece gerçeklerden kaçmayı seviyorum."

"Ama tarih kitapları ilginç oluyor, o yüzden çoğu zaman kurgu hissi veriyor," dedi. "Hadi gel."

"Diyorsun."

"Aynen öyle, *diyorum*," dedi ve kolumu hafifçe çekiştirdi.

Tanrım.

Bu şakacı ses tonunu kullanıp beni kelimenin tam anlamıyla çekiştirdiğinde kafam allak bullak oluyordu.

Çünkü Alec çoğunlukla, sürekli alay eden ve bana mesafe koyan, kibirli ukala Zeus'tu. Kartpostallarıma cevap vermeyen, ortak çıkarlarımızın hatırına katlandığım çocuktu.

Fakat bazen, hokey tanrısı maskesi biraz olsun sıyrıldığında bana eskiden tanıdığım çocuğu hatırlatan o insanı, bir anlık da olsa görüyordum.

Ve ters köşe oluyordum.

Kimi öpmüştüm ben? Güvenilmez Zeus'u mu yoksa Alec'i mi?

Alec beni tarih bölümüne yönlendirerek, raflardaki neredeyse her konuyu bilen bir profesör gibi davrandı. Etrafı dolaştı. Her hafta sonunu Barnes & Noble'da geçirir gibi ciltli ve karton kapaklı kitapları çıkardı, hepsi *fazlasıyla* çekiciydi.

Gözlük takan ve koca bir beyni olan hokey oyuncusu?

Bazı kızları bayıltacak türden bir şeydi.

"Etkilendim, Barczewski," dedim çünkü ***hakikaten*** etkilenmiştim.

"Okumayı bilmeyen aptal bir sporcu olduğumu düşünüyordun," dedi.

"Evet, artık sadece aptal bir sporcu olduğunu düşünüyorum," diye sataştım.

"Düşünmüyorsun, yalan söyleme, Collins," deyip göz kırptı.

Mideme tuhaf şeyler yapan bir hareketti.

Kes şunu!

"İlk konuşma dersinde bana göz kırpınca suratına nasıl yumruk atmak istedim, biliyor musun?"

"*Ne?*" Şaşkın bir kahkahayla öksürdü. "Ciddi misin?"

"Evet," dedim, hatırlarken bile biraz öfkeliydim. "Önceki gün beni tanımıyormuş gibi davranmış, sonra da okulda iğrenç bir pislik gibi dolaşmışken yüzüme bakıp göz kırpmaya cüret edebildin. Yüzünü tırmalamadığıma dua et."

"Şirinlik yapıyordum," dedi, pişman değilmiş gibi sırıtıyordu.

"Hıyarlık yapıyordun," diye düzelttim.

"Yapma, kavga etmeyelim, bebeğim," diye sataştı, bana gülümserken sesi derinden ve kısıktı.

"*Bebeğim* mi?" dedim gülerek, Alec bana *bebeğim* diyebileceği biriymişim gibi bakarken midem pır pır etti.

"*Tatlım* dememi mi tercih edersin?" diye sordu, sesini iyice alçaltmıştı. "En sevdiğin sevgi sözcüğü ne, Goldilocks?"

Ne oluyor? diye düşündüm, bir yandan da *kendi* ismimi hatırlamaya çalışıyordum.

"Collins ile devam etsek nasıl olur?" dedim, bu kadar nefes nefese konuştuğum için utanıyordum.

Flörtöz gülümsemesi kayboldu ve boğazını temizledi.

Başıyla onayladı.

"Evet, harika olur," dedi, çenesi kasıldıktan sonra başını bir kez daha salladı. "Hadi kitapçı fotoğrafı çekelim, *Collins*, böylece yolumuza devam edebiliriz."

"Güzel fikir," diye cevapladım, fotoğraf çekmek için telefonumu çıkarırken gülümsemek için kendimi zorladım. Birdenbire aramız yeniden gergin ve tuhaf bir hâl almıştı. Herhâlde bu yüzden mağazanın kahve dükkânına çıkan üç basamağı fark edemedim.

Bir basamağı atlayarak tökezledim ancak Alec'in refleksleri hızlıydı. Uzun kolunu uzatarak beni geri çekti ama tam o sırada inlemeye benzer bir ses çıkardı, ardından durup kolunu uzattı.

"Ne oldu?"

Başını hafifçe sallayıp sıktığı dişlerinin arasından, "Hiç. Bekle. İyiyim," dedi.

"İyi görünmüyorsun," dedim yavaşça. "İyi misin?"

"Evet," diye tersledi, belli ki çok canı yanıyordu. Sol eliyle, yerinde tutar gibi sağ omzunu kavrıyordu.

"Kolun mu yoksa omzun mu?" diye sordum. Yüzünü acıyla buruşturmuş, kolunu kavramış hâlde orada dururken bir adım yaklaştım.

"*Kahretsin*," dedi kısık sesle. Ardından, "Omzum... Birkaç saniyeye düzelir," diyebildi.

Çok ağrısı varmış gibi yüzü kıpkırmızıydı, kahvecideki birkaç kişinin ona baktığını fark ettim.

Sağlam koluna dokunarak onu nazikçe arka tarafa çıkan koridora yönlendirdim.

"Ne oldu?" diye sordum, yaya trafiğinden kurtulduğumuz anda.

"Bir şey yok," dedi ancak çenesini sıkıyordu ve konuşurken bile zorlanıyor gibiydi. "Birkaç maç önce omzumu incittim ve bazen, kolumu çok kaldırırsam ya da ters açıyla hareket ettirirsem beni mahvediyor."

"Ne yapabilirim?" diye sordum çünkü hâlâ konuşmuyor, homurdanıyordu. "Motrin ister misin ya da gidip buz alayım mı?"

"Birkaç saniyeye düzelir," dedi. "Ama sağ ol."

"Yani, kas çekmesi ya da zorlanması gibi bir şey mi?" Mick dedemin ona omzuna buz koymasını söylediğini hatırladım. Aynı sakatlık mıydı? "Doktor ne dedi?"

"Sadece iyileşmesi lazım... off *sıçayım*," diye mırıldandı dişlerini sıkarak. "Birkaç gün boyunca biraz hassas olacak."

Zar zor konuşabildiğine göre durum "biraz hassas" olmaktan fazlaydı, üstelik Alec'in acı eşiği her zaman yüksek olduğundan bu önemli bir durumdu.

Sonuçta gözü morardığında kıkırdayan birinden söz ediyorduk.

Fakat şu anda acı çekiyor olmasından nefret etmiştim.

"Yardımı dokunabilecek bir şey var mı?" diye sordum. Daha az... korkunç görünmesi için bir şey -herhangi bir şey- yapmak istiyordum. Zorlukla yutkunuşunu izlerken midem ağrıyordu. "Anneannem dizindeki romatizma için Aspercreme* kullanırdı."

"Bazen Icy Hot kullanıyorum," dedi, böylece az da olsa daha iyi hissetmeye başladığını anladım. Daha fazla konuşuyor, daha az

* Aspercreme, vücuttaki ağrıları gidermeye yarayan masaj kremidir.

homurdanıyordu. "Gerçekten yardımı oluyor mu yoksa beynimi yardım ettiğine ikna mı ediyor, bilemiyorum."

"Tamam, sen burada kal, ben de yemek katındaki Walgreens'e* gideyim."

"Ağrı omzumda," dedi, neredeyse gülümseyecek gibi duruyordu. "Yürüyebilirim."

"Emin misin?"

"Evet," dedi, sonra da *sahiden* gülümsedi. "Yeni bir şey değil, o yüzden bu kadar paniklemene gerek yok. Her gün uğraşıyorum."

"Aman Tanrım, gerçekten mi?" Ne kadar korkunçtu. "Ne zamandan beri canını acıtıyor?"

"Birkaç hafta," dedi. "Sorun yok."

"Sorun *var*," dedim, sağlam kolunu dikkatle tutarak onu nazikçe yanıma çektim. Sakatlığının ne türde olduğunu bilmesem de bu kadar acı çekmiyor olmalıydı. Bir sorun vardı ve yüzü tekrar... *böyle değil de* normale dönmezse aklımı kaçıracaktım. "Sana Icy Hot alalım ama birkaç hafta normal değil, Alec."

Ciddi bir şey miydi? Kırığı olabilir miydi?

Tanrı'ya şükür, yakında olan Walgreens'e yürürken konuşmadık. Doğrudan Icy Hot aldık -belli ki nerede bulunduğunu biliyordu- ve ben başka bir ürünü gösterdim. "Bunları denedin mi?"

Lidokain** bandının arkasını okudum. "Icy Hot gibi beynini sıcaklık hissiyle kandırmakla kalmıyor, sinire de etki ediyor. Aslında daha iyi bile olabilir."

"Yok, almayayım," dedi, doğru düzgün düşünmeden.

"Ne demek *yok?* Neden denemiyorsun? Acı çekmek hoşuna mı gidiyor?"

"Tanrı aşkına, Dani, bana güven işte."

"Ama hiç mantıklı değil," dedim, başının etini yemek istemesem de daha iyi hissetmesini istiyordum. "Neden ikisini de

---

* Walgreens, ABD menşeili eczane zinciridir. -çn.

** Lidokain, küçük cerrahi müdahalelerde kullanılan bir ilaçtır. Krem, jel, sprey ya da enjeksiyon formlarında bulunmaktadır.

kullanmayasın? Bandı en kötü yere yapıştırırsın, sonra da etrafına Icy Hot sürer..."

"Bandı kullanamam, tamam mı?" diye tersledi.

"Bir dakika, niye?"

"Bu hâle geldiğinde," diye açıkladı sessizce, "mesele tamamen omzumun hareketi oluyor. Şu anda gidip hokey oynasam dayanabilirim ama tişörtümü çıkarmak için kolumu kaldırırsam mahvolurum. Icy Hot sürerken diğer tarafımı kullanabiliyorum ama bandı yapıştırmak için üstümü çıkarmam gerekir."

Aaahhh. Boğazımı temizledim. "Ben sana yardım ederim."

Bir kaşını kaldırınca, gözlerimi devirerek, "Seni soyunma odasında gördüm zaten, kendimi kontrol edebilirim, yani bir şey olmaz. Alalım şu bandı," dedim.

Bu kadar rahat konuştuğuma ben de şaşırmıştım çünkü içten içe çıldırıyordum.

Resmen kafayı yiyordum.

Öte yandan, midem altüst olmuştu çünkü onu böyle görmek fazla gelmişti. Çenesini kasışı, âdemelmasının hareket edip duruşu, alnındaki kırışıklar... Çok acı çekiyordu ve bunu düzeltmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu. Ona yardım etmeliydim.

Fakat aynı zamanda, tam olarak aynı lanet anda, PNA'deki beni öpüş şekli yüzünden hâlâ aklımı yitirirken, *sana yardım edeceğim* gibi şeyler söylüyor, onun çıplak, kaslı -ve sakat- omzuna ilk yardım yapmayı teklif ediyordum.

Çünkü bana verdiği öpücük normal değildi.

Daha önce normal öpücükler deneyimlemiştim ve o, normalin tam tersiydi.

Rekabetçi, atletik, çekici, buyurgan ve otoriterdi. Beni biraz sinirlendiriyordu çünkü her korkunç, büyülü, "*kahretsin*" ânına bayılmıştım.

Derdim ne benim?

Kasaya giderken yere bakıyordum ancak başımı kaldırdığımda Alec'in hâlâ çok acı çektiğini anladım. Çenesi taş gibiydi, elmacık kemiklerinin üzeriyse kızarmıştı.

Gerçi, kıçımın üstüne düşmemi engellediğindeki tepkisine nazaran büyük gelişme vardı.

Walgreens'ten çıktığımız anda kalbim hızlanmaya başladı.

Sadece ilk yardım, sakinleş.

Koridorun karşısındaki boş bebek bakım odasını gördüğümde bu senaryoyu *nerede* gerçekleştireceğimizi konuşmamış olsak da onu o tarafa doğru ittim, sonra da kapıyı içeriden kilitledim.

"Hey, hey, hey, Collins," diye sataştı ama gözleri ciddiydi. "Aklında ne var, bilmiyorum ama hiç ilgimi..."

"Çok komiksin, kapa çeneni," dedim, sonra Walgreens poşetinden bant kutusuyla Icy Hot tüpünü çıkardım. Konuşmaya devam ederken küçük odanın sessizliği sağır ediciydi. "Ee, ımm, bence gömleğinin düğmelerini açmalısın ama çıkarmaya çalışma, tamam mı? Omzun daha kötü olsun istemem. O yüzden iş bitince bana söyle, bandı yapıştırmak için gömleğini birazcık indireceğim. Tamam mı?"

Düşüncelerle dolu gibi görünen gözleri yüzümde dolaştı ve koyu kahve gözler beni yerime sabitlerken nefesim göğsümde dondu. "Tamam."

Alec düğmesini açtığı gömleğine bakarken ben de alt dudağımı çiğneyerek önümde gerçekleşen düğme açma eyleminden haberdar değilmişim gibi bantları açmakla oyalandım.

"Tamam, düğmeleri açtım," dedim. Bu durum... yutkunmama ve boğazımı temizlememe neden oldu.

Ne laf ama.

"Güzel," dedim, önümde açık duran gömleğe, görünen uzun ve dikey çıplak tene bakarken sesim biraz... *kesik* çıktı.

"Şimdi, ımm, gömleğini indireceğim," dedim, başımı kaldırdığımda yüzlerimizin ne kadar yakın olduğunu acı verici bir şekilde fark ettim. Hava değişmişti, sanki oda iyice küçülmüştü.

Ve yüzüm sıcacıktı.

"Canını yakarsam söyle," dedim.

Alec yutkunduğunda yalnızca âdemelmasını görebildim. "Yakmazsın."

İki elimle uzanarak gömleğinin iki yanından tuttum ve dikkatle, yavaşça omuzlarından indirdim. Ona dokunmamaya özen göstersem de parmak uçlarım tenine değdiğinde nefesim göğsümde sıkıştı.

Tek bir şey söylemedi, sadece derin ve kesik bir nefes aldı.

Üşüdü mü? Yoksa...

Boğazım birden aşırı kurumuştu.

Dikkatli olmakta başarısız olmuştum çünkü gömlek, kollarından aşağı kayarak ânında yere düştü.

Böylece Alec tamamen üstsüz kaldı, vücutlarımız birbirine değecek kadar yakındı.

"Kahretsin," diye fısıldadım, öyle telaşlıydım ki biraz başım dönüyordu.

"Bırak. Gitsin." Yüzü semsertti, kendini o kadar kasmıştı ki sanki çenesi her an parçalanabilirdi.

Yutkunup başımla onayladım, ardından karşımdaki inanılmaz kaslı göğse bakmamaya çalışarak tekrar başımı salladım. *Tanrım.*

"Doğru yere uyguladığımdan emin olmak istiyorum," dedim. "Doğru yere geldiğimde söyle, tamam mı?"

Tekrar yutkundu, çenesi yine kasıldı. "Tamam."

Döndü ve nedense sırtına bakmak hiç de daha az... tedirgin etmedi. Sırtı sert ve çıkıntılıydı, sanki derisi o ince kasların üzerinde iyice gerilmişti. Bandı sol elimde tutarak sağ elimi omzuna götürdüm. Parmak uçlarımı nazikçe tenine değdirdim, parmaklarımı kürekkemiğine kaydırırken kalbim kulaklarımda atıyordu.

"Tam burası mı?" diye sordum, fısıldarcasına.

"Biraz daha yukarısı," dedi, birdenbire aramızdaki her şey ağır çekime dönmüştü. Parmaklarım tenini ağır ağır okşadı, yukarıya çıktıkça dokunuşumla ürperdiğine yemin edebilirdim.

"Burası mı?" diyebildim hırıltıyla.

"Evet," dedi.

Arka kâğıdını çıkardığım bandı omzuna yapıştırdım, tenine güzelce yapışsın diye avucumun içiyle yavaş daireler çizdim.

"Bir şey yok," dedi pürüzlü sesiyle. "Canımı yakmıyorsun."

"Güzel," dedim, avucum bandı düzleştirirken sesim sesten çok nefesi andırıyordu. "Dön de ön tarafa Icy Hot süreyim."

Dediğimi yaptı, bana bakarken koyu gözleri soruyla dolu olsa da tek kelime etmedi.

Kremi köprücük kemiğinin sağ tarafına sıktıktan sonra tüpü bıraktım, ardından parmaklarımı omzuna götürdüm.

"Böyle iyi mi?" diye sordum, vücuduna değen ellerimin azıcık titrediğini fark ederek. Artık ne yaptığımı bilmiyordum, sadece kaygan losyonu tenine yayarken *bir şeyin* etkisi altında olduğumu hissediyordum.

"Evet ama bunu yapmak zorunda değilsin," dedi, çenesini bir kasıp bir bırakıyordu. Sanki aramızda devasa, odadaki havayı ele geçiren yoğun ve ağır bir şey asılı duruyordu.

Ne olduğunu bilmiyordum ama ansızın nefes almakta zorlanmaya başlamıştım.

"Ben... Ben istiyorum," diyebildim, o bana böyle bakarken âdeta düşünemiyordum. Konuşurken dudaklarımın hareket ettiğinden bile emin değildim. "Acı çekmen hoşuma gitmiyor."

Sol elini kaldırıp yanağımı avuçladı, iri parmakları tenimi okşarken gözlerini okumak imkânsızdı. Nasıl olduğunu anlamadım. Ama bu an, dün geceden beri aklımdan çıkmayan öpücükten daha samimi geldi.

Bakışları gözlerime kilitlendi, Alec öne eğilip giderek yaklaşırken ikimizin de nefesi ağırlaştı...

"İçeride biri var mı?" Birisi aralıktan seslenirken kapının kolu kıpırdadı. "Açık mı bu?"

"E... evet," diye bağırdım, sıçrayarak uzaklaştığım Alec'e baktım. Kalbim göğsümde patlarken parmaklarımı gömleğime sildim. "Bir dakikaya çıkarım!"

Tanrım, Tanrım, Tanrım.

Alec anlaşılmaz bir ifadeyle beni izliyordu, keşke az önce ne yapmak üzere olduğunu bilseydim. Eğilip çabucak gömleğini aldım, kollarından geçirmesine yardım ettikten sonra o, düğmeleri iliklerken ben de yerden çantamı aldım.

"Tamam, gidebiliriz," dedi ve döndüğümde yeniden toparlanmıştı.

Ancak hâlâ bana o çözemediğim şekilde bakıyordu.

Az önce ne oldu öyle?

Alec

Randevunun ardından her şey değişti. Sadece aramızdaki değil, *hakkımızdaki* de.

Ve inanılmaz kafa karıştırıcıydı.

Okulda, herkes bizi çift olarak görür olmuştu. Dani, Instagram hesabı sayesinde olduğunu düşünse de artık kimse bizi birlikte gördüğüne şaşırmıyor ve bunu göründüğü gibi kabul ediyordu.

Ki bu harika bir şeydi.

Ek olarak, takım her antrenmanda ortalığı yakıyordu. Birdenbire herkes başka bir seviyede oynamaya başlamıştı ve bu konudaki ortak batıl fikir birliği, Dani'nin şans tılsımım olmasıyla alakalıydı. Hepsinin bu kadar batıl inançlı olması ahmakçaydı ancak ben bile biraz inanıyordum.

Çünkü Dani ile *çıkmaya* başladığımızdan beri oynayışımız en uç noktaya ulaşmıştı.

Bu yeterince muhteşem değilmiş gibi, itibar mevzusunda da işler yolunda gidiyordu.

Tribune'de ben ve ailem hakkında bir yazı çıkmıştı. Bunun gerekli olmasından nefret etsem de annemle babam her şeyi açıkça anlatmışlardı ve ortaya muazzam, iyi hissettiren bir hikâye çıkmıştı. Röportajı yapan kişi bana aşk hayatımı sorunca Dani'nin ve halkla ilişkiler ekibinin çabalarının meyve verdiğini anladım.

"Henüz lisede olduğunu biliyorum ama dedikodulara göre biraz delifişek olan Zeus uslanıyor ve başka şeylere odaklanıyormuş. Bu konuda yorum yapmak ister misin?"

"Ne ima ettiğinizi anlıyorum," diye şakalaştım. "Yalnızca, benden her konuda on kat üstün olan çocukluk arkadaşımla yeniden bir araya geldiğimi söyleyeceğim. Bana daha fazlası olmam için ilham veriyor."

Üstelik dürüst olmam gerekirse şaka yapmıyordum. *Doğru* hissettiriyordu.

Dani'nin kabuğundan çıktığını görmek hoşuma gidiyordu. Daha az... tek renkli ve bol giyindiğini fark ediyordum, ayrıca Syke'ın dersinde bilgilendirici bir konuşma yapmış ve bayılacak gibi görünmemişti bile.

Harika *olmayan* tek şey (omzumu saymazsak, o kesinlikle harika değildi ve muhtemelen her gün daha da kötüleşiyordu), Dani yüzünden kafamın sürekli allak bullak olmasıydı.

Çünkü hepsi numaraydı, değil mi? Aramızdaki her şey rol olması gerekirken giderek daha çok... rol *değilmiş* gibi geliyordu.

Hepsi, aklımdan bir türlü çıkmayan, kahrolası lidokain bandı olayıyla başlamıştı. Tanrı şahidim, her saat başı bir ileri bir geri savruluyor, o akşam sadece ilkyardım mı yaptı, yoksa o daracık odada bir şeyler yaşanmasına *ramak* mı kalmıştı diye düşünüyordum.

Bu olay beynimde defalarca tekrarlanarak bana işkence ediyordu.

Fakat o odadan çıktığımızdan beri Dani'nin geri çekildiğini hissediyordum. Belki de kuruntu yapıyordum çünkü sahte sevgili rolünü devam ettiriyordu ama gözlerinde, duvar ördüğünü söyleyen bir şeyler görüyordum.

Ve bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyordum.

Çünkü o duvarın var olmasını *istemem* gerekmiyor muydu?

Neyi istemem veya nasıl hissetmem gerektiğini artık hatırlamıyordum.

Bir de... her şeyi daha da karışık hâle getirircesine Dani kütüphaneye acayip yemekler getirip duruyordu. Bu hareketini nedense aşırı çekici buluyordum çünkü tıpkı bantları alırken olduğu gibi önem verdiğini hissettiriyordu.

Gördünüz mü?

Kafamın içi çorba gibi.

Bu kez fıstık ezmesi, jalapeño turşusu, bir dilim pastırma ve ezilmiş patates cipsiyle hazırladığı bir dürüm getirmişti.

"Demek bu aralar dozu kaçırıyorsun," dedim, yemeye hiç niyetimin olmadığı yemeğe bakarken. "Bu kafan aşırı güzelken keşfettiğin bir şey, değil mi?"

Gözlerini devirse de kıkırdadı; tekrar çıkarması için ne gerekirse yapmak istememe neden olan tatlı, kısık bir sesti. "Güven bana işte, tamam mı? Bu tat kombinasyonu nedense *güzel oluyor*."

"Sana inanmıyorum."

"Mick dedem eskiden her maçtan önce bir tane yermiş," diye yalan söyledi, boktan dürümünü yemem için meydan okuması çok komikmiş gibi gözleri dans ediyordu. "Gizli silahı olarak görüyormuş."

"Bence yalan söylemekte bu kadar beceriksiz olman çok tatlı."

Bunun üzerine kıkırtısı kahkahaya döndü. *Tanrım, keşke sürekli böyle kahkaha atsa.* Eskiden tanıdığım Dani *hep* kahkaha atardı, özlediğimi şimdiyi kadar fark etmemiştim.

"Bu arada, boot hokey tam olarak ne?" diye sorup dürümünden bir ısırık aldı.

"Temelde, insanların buzun üzerinde, genelde parklarda, sokak ayakkabılarıyla oynadıkları bir tür hokey." Şüpheli dürümümü çıkardım. "Niye sordun?"

"Cass ile Lillie bahsediyordu da. Bildiğin her şeyi anlat bana," dedi ve bir ısırık daha aldı.

Yemek yiyişini hep böyle sevimli buluyor muydum?

Ben de bir ısırık aldım -*bu ne be*- ve "Sokağın aşağısındaki bar bir lig düzenliyor ama buradaki çoğu insan eğlencesine oynar, planlanmamış basketbol maçları gibi. Ligdeki çocuklar genelde tutuşu daha iyi olduğundan broomball ayakkabıları giyiyorlar ama benim arkadaşlarım oynarken onlardan giymezler," diye açıkladım.

"Yüce Tanrım, broomball ne?" diye sordu burnundan gülerek, sanki duyduğu en komik şeyi söylemiştim. "Bir dakika, işin içinde gerçekten süpürge mi var? Harry Potter'daki Quidditch gibi? Bak bu hoşuma gidebilir!"

Bilerek mi tatlılık yapıyor?

Tarif etmeye başladım, ağzımdaki yemek dışında her şeye odaklanmaya çalıştım ancak Dani yutkunduktan sonra araya girerek başını salladı:

"Ah, demek Quidditch gibi değil. Hımm. Ama süpürge? Sanırım hokey sopasıyla küçük bir topa vurmak kadar mantıklı geliyor."

"Az önce paka top demedin, değil mi?"

"*Hayır*," dedi, gözleri kocaman olsa da bir peçete uzatırken gülümsüyordu. "*Asla* öyle bir şey yapmam. Yani, sonuçta Koskoca Mick Boche'un torunuyum."

"Hıhı." *Kasten yapıyor olmalı. Tanrım.*

Şimdi de ağzına çok fazla odaklanıyordum. *Topla kendini!*

Boğazımı temizledim. "Aslında, yarın oynayacaklar," dedim ve bir lokma daha aldım çünkü bana hazırladığı zulmü bitirmesem *olmazdı*.

"Biliyorum," dedi tuhaf bir ifadeyle. "Muhtemelen gideceğim için sordum bunları."

"Gerçekten *oynayacak* mısın?" diye sordum, fena hâlde şaşkındım zira yapmak isteyeceğini düşündüğüm son şeydi.

Dani soğuktan nefret ederdi.

"Yani, buzun üzerinde koşturup paka sopayla vurmak ne kadar zor olabilir ki?"

"Ah, benim tatlı, küçük bebeğim."

"Yürü git, işte şimdi kesinlikle oynayacağım," dedi gülerek. "Yani, Cassie yapabiliyorsa ben de yaparım. Hem de muhtemelen yardım almadan."

"Cassie üçüncü sınıfa kadar hokey oynadı," diye düzelttim. "Eşit bir durum değil yani."

"Diyorsun," dedi, önemli bir şey değilmiş gibi elini salladıktan sonra dürümünü bitirip kitabına döndü.

Fakat *benim* kitabıma dönmem o kadar kolay değildi.

Çünkü onu görmek konsantrasyonumu mahvetmişti.

Kitabına dalmışken dolgun alt dudağını ısırdı, benim beynimse onunla dolarak kısa devre yaptı.

Masada eğilerek onu öpsem ne yapar diye düşünüyordum.

Uzun kirpikler, kiraz dudaklar, elma suyu.

Bilgisayarların diğer tarafındaki uzun kitap yığınlarının arasında yapabileceklerimiz.

Yumuşak bukleler, pembe tırnaklar, çiçekler.

Acaba...

"Sen okumayacak mısın?"

"Ha?" Gözlerim birden odaklandı, Dani bana garip garip bakıyordu. Gerzeğin teki gibi boşluğa daldığım için haksız da değildi.

"Canın okumak istemiyor mu?" diye sordu, parlak dudakları gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Yoksa küçük Alec'in uykusu mu geldi?"

Bir elimi saçımdan geçirdim *-seni geri zekâlı-* ve sadece, "İkisi de," dedim.

@ayisigikitap

Dani

"Esas mesele beklenti, ufaklık."

Söylediğini sahiden anlamasam da, "Tamam," deyip başımı salladım.

"Ne demek istediğimi anlamadın, değil mi?" diye sordu Mick dedem, arkamda batan güneş yüzünden gözlerini kısmıştı.

Gerçi işe yarıyor da değildi.

Aşırı soğuk.

"Hiçbir fikrim yok," diye kabul ettim, Alec'in beresini biraz daha alnıma indirirken yüzümün önünde donuk nefes bulutları oluşuyordu.

Annemle dedeme mesajda boot hokeyden bahsetmek gibi aptalca bir şey yapmıştım ve daha ne olduğunu anlamadan Mick dedem beni okuldan almış, eğitmek üzere adamın birinin arka bahçesinde gölete götürüyordu.

Belli ki, onlara göre "ailemi utandırmamam" gerekiyordu.

Bu, gözlerimi devirmeme yol açsa da aynı zamanda bir şeyler hissetmemi sağlıyordu çünkü daha önce utandıracak bir "ailem" varmış gibi hissetmemiştim.

Bu yüzden bir saattir Bilch'in arka bahçesinde kıçım donuyordu ancak dedemle yarı karanlıkta koştururken şaşırtıcı bir biçimde iyi vakit geçiriyordum.

"Pekâlâ, şöyle düşün," dedi, sopasına yaslanarak. "Hokeyde hız var ama boot hokeyde yok. Küçük, yavaş ve biraz sakar bir şey."

"Yani çok *çekici* bir spor," dedim sırıtarak.

"Aynen," dedi, *o da bana* gözlerini devirdi. "Bu yüzden fazla hızlanıp kendini zorlamana gerek yok. Kayışını iyi zamanlamazsan kendini *fazla* yorarsın."

"Asla fazla yorulmam, dede. Hayatım üzerine yemin ederim."

"Evet, onu görebiliyorum," dedi, isteksiz yarım gülümsemelerinden birini göstererek. "Bu konuda Barczewski'den ders alabilirsin. Onun hızı sabit."

Barczewski.

Off.

Onu düşünmemek için çok çabalıyor, sürekli her şeyin numara olduğunu kendime hatırlatmaya çalışıyordum.

Çünkü abayı yakmıştım. *Tanrı yardımcım olsun.*

Ona karşı milyonlarca gerçek his besliyor ve bu hisleri kontrol altında tutmaya ihtiyaç duyuyordum.

Öpücük, el ele tutuşma, gerilim dolu bant yapıştırma... *Hepsi* oyunun bir parçası olsa da gerçek erkek arkadaşımla en güzel anılarımızmış gibi *hepsi* beynimde dönüp duruyordu.

Ama gerçek değillerdi, Alec de gerçek erkek arkadaşım değildi.

İkimiz de bir şeyler hissediyormuşuz gibi gelse de hiç gerçekçi değildi.

Bu yüzden artık zihinsel olarak inisiyatif almaya geçmiştim. Birlikteyken, kendime tekrar tekrar -kafamın içinde- her şeyin sahte olduğunu hatırlatıyordum. Alec elimi tuttuğunda sadece rol yaptığını hatırlatıyordum.

Çünkü o her zaman rol yapmıyor olsa da *-ki yapıyordu-* birkaç aya üniversiteye gidecektim, Alec ise bir yerlerde hokey oynayacaktı.

Ancak bir ahmak sonu olan bir şeye başlardı.

"Düşlerinden çık," dedi Mick dedem, topu bana doğru yolladı.

"Kayda geçsin diye söylüyorum, topla oynadığımız için gerçekten hayal kırıklığına uğradım. Paka vurmayı cidden iple çekiyordum."

"Ben de *herhangi bir şeye* vurmanı iple çekiyorum," diye dalga geçti.

Sopamı savurup topa olabildiğince sert vurdum.

Mick dedem kıpırdamadı bile.

Yalnızca sopasını uzatarak topu durdurdu.

"Berbatsın," dedim gülerek.

"Hayır, *sen* berbatsın," dedi, o da gülüyordu.

Bana birkaç egzersiz daha yaptırarak sopayı kavrayışımı geliştirmeye çalıştı ancak *hakikaten* berbattım. Sonra arkadaşları -Kris ve Mel- bizi izlemeye geldiler.

"Gidin de bir işe yarayın," dedi dedem onlara. "Defolun gidin buradan."

"İkiye iki?" diye sordu uzun, beyaz sakallı olan. Başka hiçbir şeyi bu kadar istememiş gibi gülümsüyordu.

Sadece bir dakika sonra maçtaydık. Dedemle ben, iki yaşlı adama karşı oynuyorduk.

"Pakı kontrol et," diye bağırdı dedem, buzun öteki tarafından.

"Deniyorum," diye bağırdım ben de. Mel ile Kris emekli *değillermiş* gibi buzun üzerinde koşturuyorlardı.

"Kapmayı başarırsan kaleye var gücünle yüklen ve başını dik tut," diye talimat vardı dedem, ben sopamı savurarak topu almaya çalışırken.

"Ama başım dikken topu göremem," dedim.

"Yüksek sesle söyleme, Tanrı aşkına," diye bağırdı kahkahalarla.

"Ve *top* deme," dedi Mel öfkeyle.

İkisini kovalamaya devam etsem de bir türlü başarılı olamadım.

Yani Alec ve arkadaşlarına karşı hiç şansım yoktu.

"O kadar da kötü değildin, ufaklık," dedi dedem, buzdan dışarı adım attığımızda.

Başımı sallayarak, "Yalan söylediğini sen de biliyorsun," dedim. "Az önce yaşlı adamlara yenildim."

"Dedenle birlikte," diye ekledi, ağzı gerçek bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılıyordu.

Tanrım, nasıl özlemişim.

"Hey, çocuklar," dedim arkadaşlarına, "fotoğrafımızı çekebilir misiniz?"

"Niçin?" diye sordu Mick dedem, şaşkın görünüyordu.

"Alec'e fotoğraf göndermek istiyorum. Bana boot hokey öğrettiğini görünce kafayı yiyecek."

Dedem bunun üzerine güldü. Bir kolunu omzuma koyduğunda kalbimin ısındığını ve dolduğunu hissettim. Fotoğraf için birlikte sırıttık.

Alec'e şu mesajla beraber fotoğrafı attım:

Bak kim bana boot hokey öğretiyor.

Neredeyse ânında cevap verdi.

Alec: Vay be, Collins. FENASIN.

Değil mi??

Alec: Ayrıca örgüleri beğendim.

Karakterden çıkmamak için söylediğine emindim *-sadece numara yapıyor, sadece numara yapıyor-* ama yine de yoruma birazcık eridiğimi hissettim.

Yarın sert şutla kopup gittiğimde yanından kırbaç gibi geçtiklerini görmeye hazır ol.

Terimi doğru kullanıp kullanmadığımdan emin değildim çünkü şöyle cevap verdi:

Alec: Bu bana söylediğin en tatlı şey.

Alec

"Sandığım kadar berbat değil," dedi Kyle, benimle oturduğu park bankından.

"Mick'in genleri sağ olsun," diye katıldım.

"Sizi duyabiliyorum," diye bağırdı Dani, zorlukla durduğu buzun üzerinden ve tavrına hayran kaldım. Arkadaşlarımla dalga geçip kahkahalar atıyor, üzerinde Mick'in eski formalarından biriyle buzun üzerinde küçük, haşarı bir şeytan gibi koştururken inanılmaz sevimli görünüyordu.

"Beni duyabiliyorsan cevap ver, Collins," diye bağırdım. "Neden bantlara çarpıp duruyorsun?"

Maç başladığından beri gayet güzel kayarken pat diye bir anda tam hızla bantlara çarpıyor ve dönerek tekrar oyuna katılıyordu.

"Çünkü yön değiştirmeye çalıştığımda düşüyorum," dedi, ardından bayrak koşusundaymış ve elindeki de bayrakmış gibi sopasını havaya kaldırdı. "Sanırım ayakkabılarım yüzünden. Duvara çarpmak daha kolay geliyor."

"Sana bunu Mick mi öğretti?" diye sordu Kyle gülerek.

"Hayır ama kesinlikle takdir ederdi. *Ne gerekirse yap* diye düşünen türden bir adam, ben de düşmeye devam etmektense duvara çarpmayı tercih ediyorum."

"Aslında saygı duydum," dedi Richie.

"Ben de," diye katıldı Kyle.

"Aynen, eminim amacı budur," dedi Cassie, paka vururken. "Saygınızı kazanmak."

"Bence oynamayan herkes çenesini kapasın," dedi Dani, doğrulup bize doğru ters ters bakarken biraz nefes nefeseydi.

"Ooo." Richie bana sırıttı.

Dani nedense bizim de oynayacağımızı sanmıştı.

Fakat hokey sezonundaydık. Turnuva varken buzun üzerinde saçmalamamız mümkün *değildi.* Bunu isteyecek kadar aptal olsak da koç bizi öldürürdü.

Dani'nin takımı elbette ezildi.

Ama etkilenmiştim.

Dani güzel oynamasa bile varını yoğunu ortaya koymuştu.

Buzdan indiğinde elinde Mick'in sopalarından biriyle -ki gösterdiğinde hepimiz çılgına dönmüştük- Cassie'ye uyluklarının ne kadar ağrıdığından dert yanıyordu.

"Seni taşımamı ister misin?" diye sordum.

Gözleri gözlerimle buluştu, kaşlarının ortasında küçücük kırışıklık onu şaşırttığımın ispatıydı. "Sana hâlâ kızgınım," diyerek geçiştirdi.

"Hâlâ kızgın olamazsın," dedim, bana takılırken kahverengi gözlerinin ifadesi kafamı karıştırdı. "Yanlış anlaşılmaydı. Oynayacağımızı hiç söylemedim ki."

"İma edilmişti ama."

"Edilmemişti," dedim.

"Peki, beni taşıyabilirsin çünkü bacaklarım yanıyor," diye cevapladı, giderek sıklaşan rahat gülümsemesiyle bana baktı. Sanki nihayet burada rahat hissediyordu. "Ama sana hâlâ kızgın olma hakkımı saklı tutuyorum."

"Aferin kızıma." Dönüp öne eğildim. "Atla."

"Bir dakika, hayır... omzun," dedi çabucak, sonra kendini durdurdu. "Canını yakmak istemiyorum."

Siktir, siktir, siktir. Doğrulup arkamı döndüğümde sadece Dani değil, çocuklar da endişeli yüzlerle bana bakıyorlardı.

"Omzuna ne oldu?" diye sordu Kyle.

"Zeus?" Richie bekliyor, kaldırdığı kaşlarının altından beni izliyordu.

"Bir maçta sakatlanmış," diye açıkladı Dani. "Ve..."

"İyi," dedim, lafını yarıda keserek gülümsedim. "İyiyim."

"Hayır, değilsin." Dani bana aklımı yitirmişim gibi bakıyordu. "Çok ağrısı oluyor..."

"Tatlım," diye araya girdim, çocukların bana bakışlarının son derece farkındaydım. "Omzum konusunda *biraz* abartılı konuşmuş olabilirim."

Dani gözlerini kıstı. "Ne?"

İnanmasa da neden doğruyu söylemediğimi anlamaya çalıştığı belliydi.

"Harika bir hemşireydin," dedim, yalanıma sinirlenmemesini umarak. "Birazcık üstüne gitmiş olabilirim."

Richie gülmeye başladı, ben de Dani'ye şöyle bir bakıp, "Atla," dedim.

"Tamam," dedi, sopasını uzatırken gözlerinde kuşku vardı. "Ama bunu daha sonra konuşacağız."

Sırtıma atladı.

"Zorunda mıyız?" diye sordum, bunun üzerinde Richie daha da yüksek bir kahkaha attı.

"Zorundayız," dedi kulağıma ve yemin ederim dudaklarını kasten kulak mememe dokundurarak sırtıma bir ürperti gönderdi.

"Şeytan kadın," dedim kısık sesle. Bacaklarını tutunca kıkırdadı.

"Neden omzundaki sakatlığı arkadaşlarından saklıyorsun?" diye sordu, onu arabama taşırken.

Ensendeki nefesine odaklanma.

Denedim fakat imkânsızdı.

"Saklamıyorum," diye yalan söyledim, normal konuşmaya gayret ediyordum. "O kadar büyük bir mesele değil."

Dani sesini alçalttı: "Kesinlikle *saklıyordun*. Sakatlanmamış gibi yalan söyledin. Neden onlara anlatamıyorsun?"

Dudakları boynuma çok yakın.

"Anlatamadığımdan değil, sadece..."

"O zaman kolunu fazla kaldıramadığından bahsetsem sorun olmaz..."

"Lütfen kapat konuyu," diye yalvardım arkama göz atarak. Neyse ki otoparka giderken grup ayrılmıştı. "Lütfen?"

"Alec." Gözleri yüzüme kaydı. "*Tabii ki* sırrını saklayacağım. Ama bana söyleyemez misin gerçekten?"

Bu durum duygularını incitiyormuş gibi konuşmuştu ve bana o kadar eski hâlini anımsattı ki aklımı yitirdim. Arabamın bagajına oturup ona saf gerçeği söyledim:

"Kimsenin bilmesini istemiyorum, tamam mı?" dedim sessizce ve -benim verdiğim- beresini düzeltmek için elimi uzattım. "İyileşiyor -hissediyorum- ama yetenek avcıları ya da seçmelere karar verecekler beni sakat zannederlerse her şeyi mahvedebilir."

Hızla gözlerini kırpıştırdı, bana sözlerimi tartarcasına bakıyordu.

"*Her şeyi*," diye tekrarladım, anlaması gerekiyordu.

"O zaman," dedi kısık sesle, "eve giderken biraz daha bant alacağız, değil mi?"

Ona sarılmak istesem de kendimi tuttum.

"Aynen öyle."

"Yok artık."

Bryce'ın evinin arkasına doğru yürürken Richie telefonuma bakarak gülmeye başladı. Bryce'ın babası Mille Lacs'te buzda balık avladığından birkaç kişiyi davet etmişti. "Mick'in gülmeyi bildiğinden haberim yoktu."

Dani ile Mick'in fotoğrafı o kadar komikti ki bir gün sonra bile bakmadan ve herkese göstermeden duramıyordum. Dani inanılmaz tatlı görünüyor, tüylü beresi ve uzun örgüleriyle gülüyor, eskiden tanıdığım Dani sanki karşımda duruyordu.

"Normalde katılırdım," dedim kahkaha arasında. "Ama onun etrafında farklı davranıyor."

Arka kapıdan girip doğrudan bodruma indik çünkü Bryce'ın ailesi yokken takıldığımız tek yer burasıydı. Ve Tanrım, parti şimdiden tam kapasite başlamıştı, oynanan kart oyunları yüzünden içerisi kumarhaneye dönmüştü. Çamaşır odasının yanındaki masada King's Cup,* Bryce'ın babasının barında Fuck the Dealer** (favorim), bir de masa tenisinin üstünde bir çeşit bira pong oynanıyordu.

Oyunlara katılmayanlar da ayakta durmuş konuşuyor ve televizyonda Minnesota Wild'ı izliyorlardı. Bir yerdeki hoparlörden *Sleep When We're Dead* gümbür gümbür çalıyordu.

Richie benim dışımdaki herkese bira getirdi. Kyle, "Ah, Dani çoktan gelmiş," derken suyumdan bir yudum alıyordum.

"*Ne?*"

"Şurada, Lillie ile Cassie'nin yanında."

Bir filmde olsak, arkamı döndüğümde ağzımdaki her şeyi püskürtürdüm. Kyle'ın bakışlarını köşeye kadar takip ettim ve hakikaten de Dani'mi elinde kırmızı bir bardakla Lillie'nin söylediği bir şeye gülümserken gördüm.

Üstelik bu akşam inanılmaz ateşli görünüyordu.

Uzun saçlarını açık bırakmıştı, dudakları kırmızıydı ve ekoseli gömleğinin içine giydiği crop, kotuyla üstü arasında birkaç santimlik, gözlerimi bir türlü ayıramadığım çıplak ten bırakıyordu.

Kıyafetlerinde abartılı bir şey olmasa ve doğru düzgün makyaj bile yapmamış olsa da bana göre aşırı güzeldi.

Çünkü Dani her gün daha da canlı görünüyordu. Lillie konuşurken güldü ve kahkahasının sesi parmaklarımı açmama neden oldu. Dani Collins'in karma hâli -kısmen eski, kısmen yepyeni- tam da *istediğim* ve birdenbire beni paniklettiren, başka birisinden önce yanına ulaşmam gerekiyormuş gibi hissettiren biriydi.

---

* King's Cup, iskambil kartlarıyla oynanan bir tür içki oyunudur.

** Fuck the Dealer, krupiyenin elindeki iskambil kartlarını doğru tahmin etmeye dayalı bir tür içki oyunudur.

Gözleri gözlerimle buluşana kadar ona doğru gittiğimi fark etmedim bile, sanki birdenbire karşısında belirerek beni görmemesini imkânsız hâle getirmiştim.

"Al!" diye bağırdı, gülümseyerek kendini kollarıma attı.

Beline sarıldım ve kulağına, "Sarhoş musun, Collins?" dedim.

Yüzünde flörtöz bir gülümsemeyle geri çekildi. "Seni gördüğüme mutlu olmam sarhoş olduğum anlamına gelmez."

"Benim için genelde geliyor," dedi Richie.

Varlığını dahi unuttuğum Richie.

"Ama onu hiç öpmediğini varsayıyorum," dedi Dani, kollarımdan ayrılırken arkadaşıma içten bir gülümsemeyle baktı. "Onu *eh işte* olmaktan, *seni gördüğüme çok sevindim* olmaya taşıyan da bu."

Vay be, gazı hakikaten *köklemişti*.

Benim kızın kesinlikle kafası güzeldi.

"İğrenç," dedi Richie ancak Dani'ye bakışından bu kadar dışa dönük oluşuna şaşırdığı belli oluyordu. "Sana inanacağım öyleyse."

"Bu arada, geçen maçtan sonra söylemek istemiştim, Richie," dedi Dani. "Harika işti. O sopayı bir sürü kez vurduğunu gördüm, yani... hani... yaşa hokey."

Richie başını iki yana sallasa da konuşurken gülüyordu. "Yemin ederim hastanede bir karışıklık olmuş. Koskoca Mick Boche'un torunu asla böyle bir şey yapmazdı."

"Ama yapıyor... ve yaptı da," dedi Dani sırıtarak. "Ve, ah... evet. Güzel elmaydı."

"Ne?" dedi Richie, Dani'ye kafayı yemiş gibi bakıyordu.

"Gol pası verdin," dedi. "Hokeyde bazen elma olarak anılan bir şey."

"Ah, meğer bir hokey uzmanımız varmış," dedi Richie, şimdi Dani'yle beraber kahkaha atıyordu.

"Aynen öyle, *Richard*," diye sataştı Dani ve arkadaşımla uğraşması göğsümdeki bir şeyi sımsıcak yaptı. Nihayet yanlarında kendisi gibi davrandığı için mutlu ya da gururluydum. Ya da sadece *rahatlamıştım*.

"Bugün parkta pek uzman gibi davranmıyordun gerçi," dedi Vinny, gruba katıldığında. "Ne kadar ağrın var? Bantlara o kadar çarpmak canını yakmış olmalı. Fazla morluğun var mı, Boche?"

Dani soyadını düzeltecek sandım ancak onun yerine Vinny'den iltifat almış gibi gülümsedi. "Muhtemelen bana karşı bahse girdiğin için moraran egon kadar kötü değildir, *Akışkan Vincent*."

Bunun üzerine kendimi kaybettim, deli gibi gülerken gömleğinin arkasını tutarak onu iyice kendime çektim.

"Komik kızsın," diye mırıldandı Vin, başını sallasa da gülümsüyordu.

"Mick'e gol attığını söyledin mi?" diye sordum, duyabilsin diye başımı eğmiştim ve bir yandan da beni her zaman sarhoş eden parfümünü koklamamaya çalışıyordum. "Çıldırdı mı?"

"Dedem ne kadar çıldırabilirse o kadar," dedi gülerek. "*Gol attım* dediğimde, *tebrikler ama kaç tane kurtardın?* cevabını verdi."

"Mantıklı aslında," dedim. "Zeki adam."

"Hey, gel buraya." Dani beni kolumdan çekti. "Fotoğraf çekilelim."

Bana yanaşarak fotoğraf için telefonunu çıkardı. Fotoğraf çekerken gülümsüyordu. Parti arkamızda kalmış, göğsünü bana yaslamıştı.

"Bunu bira yüzünden paylaşamayacağını biliyorsun," dedim, saçlarının kokusuna odaklanmamaya çalışarak.

"O zaman bu sadece benim için," dedi ve telefonunu kaldırıp bana fotoğrafı gösterdi.

Fotoğrafı gerçekten beğendim.

Fotoğraftaki *bizi* beğendim.

Şu anda onu beğeniyordum. Alışveriş merkezinden beri aramıza giren mesafe kaybolmuştu ve Dani düpedüz flört ediyor gibiydi. Muhtemelen bardağındaki şeyin sonucu olsa da...

"Eğleniyor musun, Collins?" diye sordum, hâlâ elini çenemin altından çekmeden bana yaslı durması da hoşuma gitmişti.

"Evet," dedi, sesinde gülümsemeyle. Dönüp bana bakınca yutkundum.

Kendimi fena kaptırdım.

"Ee, Alec." Saçını kulağının arkasına sıkıştırıp ne yaptığını bilmiyor gibi alt dudağını ısırdı. Sonra, "Gidip Aptal İçki Görevleri izleyelim mi?" diye sordu.

"Olur," dedim, bu kadar gergin görünmesinden hoşlanmamın aptalca olduğunu bilsem de. Çünkü alışveriş merkezinin tuvaletinde gömleğimi çıkarttığından beri ben de aynı şekilde hissediyordum. Omzuma değen yumuşak parmaklarının anısı ne yaparsam yapayım aklımdan çıkmıyor, o daracık odada aramızda çıtırdayan elektrik bir türlü yanımdan ayrılmıyordu.

Sonraki bir saat boyunca her şey son derece muhteşemdi.

Ben ayık bir şekilde Aptal İçki Görevleri'ni yargılayarak koltukta oturdum, başka koltuk olmadığı için Dani de kucağıma oturdu. Bu fırsatı değerlendirmediğimi söylesem yalan olurdu, bir kolumu beline koyup onu kendime çekerek sırtını göğsüme yasladım.

Dani bana bakmak için başını hafifçe çevirdi. "Ellerin durmuyor, Zeus."

"Şikâyet mi ediyorsun?" diye sordum, boynunu öpsem ne yapacağını merak ediyordum. Soyunma odasında yakından gördüğümden beri bu noktaya kafayı takmıştım.

Gözleri yüzümde dolaştı. "Yoo, sadece söyledim."

"Not ettim," deyip göz kırptım, o da gülerek bacağımı çimdikledi.

Kalbim birkaç kere durmuş olabilirdi ancak her şey yolundaydı.

Fakat sonra babası aradı.

Dani telefonuna bakarken gerginlikle dudağını ısırdı. "Sanırım açmam lazım."

"Şimdi mi?" diye sordum, bencilce olsa da kalkmasını istemiyordum.

"Yani, Almanya'da saat sabahın beşi. Biliyorsun, o biraz..." deyip omuzlarını silkti.

"Baban mı?"

Başıyla onayladı.

"Evet. Hemen dönerim."

Üst kata çıktı ve *uzun* bir süre dönmedi. Öyle ki bir sorun olduğunu düşünmeye başladım.

Ancak ona bakmak için yukarı çıktığımda telefonu kapatmış, boş mutfakta Cassie ve Lil'le konuşuyordu.

Yemin ederim kulak misafiri olmak istemedim ama antreye adım attığım anda sessizce kalakaldım.

"Yani bilemiyorum," dedi Dani, ağlamak ister gibi konuşuyordu. "Hani, tekrar taşınmak istemiyorum ama belki de gitmeliyim, anlatabiliyor muyum?"

"Hayatta olmaz," dedi Cassie. "Gidemezsin, son sınıftasın."

"Yani, muhtemelen gitmem," dedi, "ama sadece birkaç ay kaldı ve buraya *daha yeni* geldim. Bu aşamada her okul aynı, değil mi?"

Bir köşede sinsice durarak bana yöneltilmeyen konuşmaları dinleyen bir pislik olmadığımdan aşağı döndüm. Fakat babasının neler karıştırdığını düşünüyordum, kafam fena karışmıştı.

Dani tekrar taşınabilir miydi? *Şimdiden?*

Dikkatimi bizim çocuklara ve oyuna vermeye çalışsam da onu beklerken her bir zerremle beklemedeydim. Ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Babası ona bunu tekrar yapmayı nasıl düşünebilirdi?

Dani fazlasıyla panikliyor olmalıydı.

Ancak birkaç dakika sonra döndüğünde, hiçbir şey olmamış gibi gülümsüyordu.

Ve bana yalan söyledi.

"Babanla her şey yolunda mı?" diye sordum, her şeyi anlamak için partiyi ekmeye hazırdım.

Başıyla onaylayıp gözlerini devirdi. "Hava Üssü'ndeki bir şeyler için sosyal güvenlik numarama ihtiyacı varmış ve hatırlayamamış."

Ve...

Beklesem de başka bir şey söylemedi.

"Bu mu yani?" diye sordum. "Sabah beşte?"

Tekrar başını salladı. "Babam işte, bekleyemeyecek kadar sabırsız. Ee, ne kaçırdım?"

Bana gerçekten söylemeyecek misin?

"Vin, ters perende atıp kart masasını kırdı," dedim ama zihnim bir türlü durmak bilmiyordu.

Gitme ihtimalinden bana bahsetmeyecek miydi?

Yani bana hiçbir şey borçlu değildi, değil mi? İlişkimiz sahteydi, o yüzden hayatındaki her detayda bana güvenmek zorunda değildi. Bunu *gerçek* ilişki yaşayan insanlar yapardı. Kafamı toplamam gerekiyordu.

Dani istese bana söylerdi. Bunun, albayın her zamanki adi bir şerefsiz gibi olan davranışlarından biri olduğunu umuyordum.

Dani'nin anlatmaması sorun değildi.

Fakat biraz sonra bir fıçının başında Cas ile Lillie'yle konuştuğunu duyduğumda yepyeni bir farkındalığa vardım.

Çünkü Lillie ona bizi, geçmişimizi soruyordu.

"Yani şimdiye kadar hiç çıkmadınız ya da *bir şey* yaşamadınız mı? Tamamen platonik miydi?"

"Evet ve hayır," dediğini duysam da bakmayı reddettim. "Hep sadece arkadaştık ama ilk öptüğüm kişi *oydu*."

Bunu söylerken kullandığı sese bayılmıştım, sanki onun için sıcak ve inanılmaz yumuşak bir anlamı vardı. Çünkü evet, *bence de öyleydi.* Dikkatimi olabildiğince televizyondaki hokey maçına vermeye çalıştım *-kulak kabartmayı bırak, zavallı herif-* ama sonra duyduğum en saçma şeyi kıkırdayarak söylediğini işitince karnımdan yumruk yemişe döndüm.

"Ama şimdi birlikteyiz ve bu gerçeküstü bir şey çünkü zamanında yaptığı şey için ona hâlâ kızgınım sanıyordum," dedi gülerek. "Ama hokey formasıyla bu kadar iyi görünürken ona nasıl kin tutabilirim ki?"

Ne?

Bu ne saçmalıktı böyle?

Bana hâlâ *yaptığım* şey yüzünden kızgın mıydı?

Ciddi miydi bu kız?

Ben tam olarak ne halt yapmıştım?

Onunla yüzleşmek, sonunda o konuşmayı yapmak istedim çünkü muhtemelen "zamanında" olanları tartışmamız *gerekiyordu*.

Fakat birkaç dakika sonra ona doğru baktığımda muzip bir şekilde sırıtarak bir de göz kırptı.

Suç ortağımın gülümsemesiydi bu.

Sahte sevgili oyunlarındaki ortağımın gülümsemesiydi.

Belli ki oyunumuzu oynarken çok eğleniyor, tarihi baştan yazıyordu.

Siktir et, diye düşündüm.

Önemli değil.

İstiyorsa tarihi yeniden yazabilir ve sır saklayabilirdi.

Sonuçta kız arkadaşım değildi ve bunu hatırlamam gerekiyordu.

Dani

"Bu üstü nereden buldun, Goldilocks?" diye sordu Alec. Cassie ile onu beklerken dolaba yaslanmıştım, o ise beni süzüyordu.

"Annen ödünç almama izin verdi," dedim, önümde dururken aklını okuyabilmeyi diledim. Hoşuna gideceğini düşünerek Alec'in hokey kapüşonlusunu almıştım ancak şu anda yüzünü okumak imkânsızdı.

Ki geçen akşam Bryce'ın partisinde tatlı tatlı flört ettiği düşünülürse hayal kırıklığına uğratıyordu. Aptal İçki Görevleri sırasında beni kendine çekişini, *kollarının arasındayken* alçak sesiyle konuşmasını ve bana sataşmasını hatırladıkça midem kıpır kıpır oluyordu.

Üstelik *kucağına* oturmuştum.

Tüylerimi diken diken etmişti.

Partideki tavırlarımın içkilerle alakalı olduğunu varsaydığına emindim ama sosyal ortamlarda kontrolünü kaybetmeyi sevmeyen biri olarak gece boyunca diyet Pepsi içip durmuştum.

"Sana yakışmış," dedi fakat söyleyiş *tarzında* bir eksik vardı.

Neyi var bunun?

"Teşekkür ederim," diye yanıtladım, midem ağırlaşırken normalmiş gibi görünmek için gözlerimi kırpıştırdım.

Çünkü Alec'te bir *terslik* vardı.

"Neden kütüphanede değilsin?" diye sordu, şifresini girerken Cassie'ye göz attı. "Tam okuma saatin değil mi?"

"Bugün kafeteryaya gitmek istiyor gibiyim," deyip omuzlarımı silktim, birdenbire kendimden şüpheye düşmüştüm.

Alec dolabını açtı. "Demek Bayan Sosyal oldun, ha?"

"Nihayet," dedi Cassie. "Hadi acele et, Z. Çünkü salata barındaki istiridye krakerleri çabuk bitiyor."

"Sakinleş," diye dalga geçti Alec ve ukala gülümsemesiyle daha çok kendi gibi görününce içim rahatladı.

Oh.

Kitaplarını dolabına tıkıştırdı. Arkadaşlarım yanımdaydı ve kalabalıkta bir sürü tanıdık yüz vardı ama yine de öğle yemeğinde kafeteryaya gitmenin hâlâ fazlasıyla korkutucu gelmesi beni şaşırtıyordu. Çok fazla ses, çok fazla çekilmez kahkaha vardı. Kafeteryaları, hapishanelerdeki bahçelerin lise karşılığı olarak görmüştüm hep.

Bütün gün kilitli kalmakla birikmiş bol miktarda enerji vardı, hava gerilim doluydu.

Fakat buna hazırdım. Bu insanlarla boot hokey oynamıştım. Yanlarında yemek sorun olmazdı, değil mi?

Alec kaygılı aklımı okur gibi elimi sıktı.

Böylece, Alec'in önünde durduğu masanın tanıdıklığıyla birleşerek hızlanan kalbimi tamamen yatıştırmış oldu.

Çünkü Kyle, Richie ve Vinny masanın tek bir tarafında yemeklerini yiyorlardı, takımdaki birkaç başka çocuk ve Liz ile Lillie ise karşı taraftaydı.

Masa güvenliydi.

İyi bir tuhaflığı vardı.

Herkes arkadaşmış gibi.

Elbette, Alec ile anlaşmamız sona erdiğinde bunların hepsi değişecek mi, bilemiyordum. O zaman hakkımda ne düşüneceklerdi?

Her şey hakkındaki hislerim değişirken durumumuzun büyük resmini hatırlamam giderek zorlaşıyordu.

Mesela hokey antrenmanı.

Birden bambaşka gelmeye başlamıştı.

Artık çekim yapmadığımda Cassie ile oturuyordum ve *ikimiz de* ödevlerimizi yapıyorduk. (Cassie büfeden atıştırmalık çalmadığı zamanlarda.) Çocukların antrenmanlarını izlerken yalnızca Alec'i umursamayı bırakmıştım. Bütün takımın canını dişine takarak oynayışını izliyor ve okuldaki herkes kadar ben de turnuvaya çıkmalarını istiyordum.

Okulda bir tek bu konuşuluyor, sanki bir tek bu önemseniyordu.

Duvardaki, Southview'un hokey tarihini gösteren fotoğraflar birden daha büyük ve görünür gelmeye başlamıştı, sanki üzerine BÜYÜK bir hikâye eklenmesini bekliyordu.

Takımın antrenmanlardaki temposu da zirvedeydi. Alec, bana göre hâlâ herkesten çok odaklanmış görünse de aynı zamanda inkâr edilemeyen bir ciddiyeti vardı. Bu takımın hiç yapılmamış bir şeyi başarma ihtimali yüksekti ve anlaşılan herkes bunun önemine kafayı takmıştı.

Fakat haftanın sonlarına doğru, Alec'in üzerindeki gerginliği hissetmeye başladım.

Hâlâ komikti ancak yirmi dört saatin tamamında düşüncelere daldığını hissediyordum.

Gülümsese de gözlerinin içi gülmüyordu. Şakalaşsa da ağzı hızla kıvrılmıyordu. Sanki turnuvayı ve onu ne kadar çok istediğini düşünmeden *duramıyordu.*

Tek bir maçın ardından başaracaklardı.

Ve nasıl bir acı içinde olduğunu ancak Tanrı biliyordu. Omzunu her sorduğumda iyi olduğunu söylüyordu ama konuşmak istemediği belliydi.

Bir yanım, ona ne olursa olsun her şeyin yoluna gireceğini fısıldamak istese de bunu hoş karşılamayacağının farkındaydım.

Bir kez olsun *onu* teselli edebilen kişi olmayı diliyordum.

Onu nasıl rahatlatacağımı bilmeyi diliyordum.

Çünkü sadece mutlu olmasını istiyordum.

Alec

Üşer *olmuş olabilirim.*

Muhtemelen olmamıştım ama maç vakti çok yaklaştığından iştahım kapanmıştı ve midem sürekli yanıyordu.

Bölge finallerine -bir lanet maç daha- ve X'e gidecektik.

Ne yaparsam yapayım beynim durmaksızın çalışıyordu.

Her şeyden önce, kazanmayı elbette kafama takmıştım çünkü *hepimiz* kafayı takmıştık. Bizim yılımızdı ve kupayı kazanmak Southview'un kaderinde vardı.

Koç Oz'un her gün hatırlattığı gibi, kupa bizimdi.

Fakat gerisini düşünmeden de duramıyordum.

Dani ile birlikte itibarım için büyük adımlar atmış olsak da iyi oynamazsam hiçbir önemi yoktu. Yetenek avcılarının tribünlerde, yazarların kulübede olacağını ve annemle babamın beni yürekleri ağızlarında izleyeceklerini biliyordum. O yüzden omzum, sürekli Asetaminofen* ve Ibuprofen alıp neredeyse devamlı Icy Hot sürmemi gerektirecek kadar kötü olsa bile hepsine yardımcı olmanın bir yolunu bulmak zorundaydım.

Ancak ya beceremezsem?

Seçilmezsem ailem borçtan nasıl kurtulacaktı?

Kendimi Zeus olmaya verip etkilenmemiş gibi davranmaya çalışsam da -Dani pak manyağı olduğumu söylüyordu- aslında gergin, sporda başarısız olmaktan korkan küçük Alec gibi hissediyordum.

---

* Asetaminofen, hafif ve orta şiddetli ağrıları dindiren, ateş düşüren bir ilaçtır.

Perşembe akşamı annem en sevdiğim yemeği pişirdi: pepperonili güveç. Ardından ben göğsümdeki ağırlık yüzünden nefesim kesik hâlde yemeğimi yerken bizimkiler aşırı heyecanlı konuşmaya devam ettiler.

İki gün kalmıştı, vay anasını.

Bölge finallerine katılan eyaletteki her hokey takımı şu anda kendini kaybetmiş durumdaydı.

X'e bir galibiyet kalmıştı.

Yemin ederim içimdeki arzu beni hasta ediyordu.

Üst düzey oyun, üst düzey saçlar, üst düzey sevinç gösterileri... Turnuvadaki her şey üst düzeydi ve herkes oraya çıkmak istiyordu. Bir de Southview'un tarihi eklenince her an kusmama *ramak* kalıyordu.

"İyi misin, evlat?" diye sordu babam, yemeğini mideye indirmek için maç konuşmasına ara vermişti. "Bütün hafta sessizdin."

"*Ben* bütün hafta sessizdim," dedi Ashton, daha çok sürekli insanların konuşmalarını çaldığı o döneme girdiği için. Yürüyüşe çıktım dediysen, Ashton da yürüyüşe çıkıyordu. Yorgunsan, Ashton da yorgundu.

Dün babam, Ed'in avcı kulübelerinden birini satması için kıçını yırttığını söylediğinde Ashton doğrudan yüzüme bakarak, "Ed kıçını yırtıyor," demişti.

"Evet, iyiyim," dedim. "Sadece yorgunum."

"Bu işi *fazla* ciddiye alıyor olabilir misin?" diye sordu annem. "Rekabetçiliğine bayılıyorum, Al. Ama rahatlaman lazım. Kendine baskı yapmanı istemem."

"Biliyorum," dedim, bir lokma daha yemek istemiyordum.

"Sonuçta sadece maç, değil mi?" Annem, bir konuda daha iyi hissetmemi sağlamaya çalıştığında, aşırı sakarken sıyrıklarıma yara bandı yapıştırdığı sırada kullandığı gülümsemesiyle bana baktı.

"*Sadece bir maç* mı?"

Kahkaha atmamak için uğraşmam gerekti.

Sadece bir maç olmadığını hepimiz biliyorduk.

Hokey *her şeydi.*

Özellikle de Minnesota'da -asla yüksek sesle dile getirmesek de- hayatlarımızın hokeye bağlı olduğu bu evde.

Keşke sadece bir maç olsaydı.

Ama değildi. Gerçek buydu.

"Tabii ki turnuvaya çıkmak istiyorsun ve bu sene o kadar iyisiniz ki muhtemelen çıkacaksınız da ama... çıkamazsanız yolun orada sona ermeyecek, değil mi?" diye sordu annem.

Doğru.

"Lise kariyerin bitecek elbette ama bu senin için sadece başlangıç," diye yatıştırdı beni. "O yüzden elinden geleni yap ama bu maçın hiçbir şeyin sonu olmadığını unutma."

Çatıdan yıldırım düşmesini ve bana çarpmasını diledim.

"Yepyeni bir bölüme başlayacaksın," dedi.

Babam sırıttı. "Tanrım, ya bir gün Orijinal Altılı* formasıyla..."

"Ne?"

Ne dedin sen, baba?

Bunu, hele ki yüksek sesle söylemesi delilikti.

Bir gün, hokey tarihinin en efsanevi hokey takımlarımdan birinin formasını giymemi beklemesi??

"Yani," dedi gülümseyerek, güveçten biraz daha aldıktan sonra masaya bıraktı, "uğursuzluk etmek istemem ama hayal edebilirim, değil mi?"

Nerede şu yıldırım?

Yıldırım düşmedi ancak kapı çaldı.

"Ben açarım," dedim, neredeyse sandalyemden fırlayarak. "Muhtemelen Kyle'dır."

Kyle olduğunu düşünmem için bir neden yoktu ama kalp krizi geçirmeden buradan ayrılmam gerekiyordu. *Lütfen Kyle ol, lütfen Kyle ol.*

Fakat kapıyı açtığımda, karşımda atkısını, beresini ve botlarını kuşanmış Dani duruyordu.

---

* Orijinal Altılı (*Ing.* Original Six), NHL'in (Ulusal Hokey Ligi) en eski ve en prestijli altı efsane takımını ifade eden bir terimdir.

Aklımdaki her düşünce ânında yok oldu.

"Selam," dedi utangaç bir gülümsemeyle.

"Sana da selam," dedim, onu gördüğüme aşırı şaşırmıştım. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kimmiş... Aa merhaba, Danigirl," dedi babam arkamdan. "Donmadan içeri gel."

"Aslında..." Dani her zamanki gibi, onu gördüğüne gerçekten sevindiğini belli edercesine babama gülümsedi. "...oğlun benimle yürüyüşe gelmek ister mi diye soracaktım."

Bir dakika, ne?

"Yürüyerek mi geldin?" diye sordu babam. "Sonunda bize benzemeye başladın mı?"

"Hayır, botların altına üç çorap ve pantolonumun altına pantolon giydim."

Babam gülmeye başlarken Dani kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Ee? Yürümek istiyor musun, istemiyor musun?"

Şu anda onunla yürüyüşe çıkmaktan daha çok istediğim bir şey olmadığına emindim. Beni yemekteki konuşmadan kurtarmakla kalmamış, bir de sarınıp sarmalanmış hâliyle sevimli görünüyordu.

Üstelik Dani Collins'le yürüyüşe çıkmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki...

Kahretsin, berbat bir fikir bu.

Çünkü ne kadar inkâr etsem de Dani'yle aramızdakiler aşırı gerçek gelmeye başlamıştı.

Hem de bir süredir.

İstesem de istemesem de.

Yine de ne istediğimi veya bu farkındalıkla ne yapacağımı bilmiyordum ancak birdenbire gerçekliğim hâline gelmişti.

"Geliyorum," dedim, ayakkabılarımı giyip montumu aldım.

Verandaya adım atar atmaz kapıyı kapadım ve "Nereye gitmek istersin?" diye sordum.

"Belki eski güzergâhımızdan..."

Eskiden yazları bizimle kaldığında *eski güzergâhımızda* bol bol yürür, ailelerimizden uzakta öylece dolaşır, ondan bundan

konuşurduk. Hep blokun sonuna kadar yürür, ilkokulun yanından sola döner, sonra büyük parkın yanındaki uzun yoldan geri dönerdik.

"Bana uyar," dedim. "Ama kaymamak için çimlerin üzerinde kal."

Soğuk bir akşam olsa da geçen birkaç hafta olduğu kadar kötü değildi.

Dani donarak ölmeyebilirdi.

"Ne oldu?" diye sordum ve ceplerimden eldivenleri çıkarıp giydim. "Bu akşam beni görmeden yaşayamadığını düşünmek istesem de başka bir sebebi var sanki."

"Vay be, sezgilerin amma güçlü," dedi, omzuyla omzuma çarparak.

Arkadaşça bir hamleydi, hiçbir anlamı yoktu ama sürekli bana yaslanması içime bir şeyler *yapıyordu.*

Çünkü Dani başkasına böyle davranmıyordu.

Onu çok fazla izlediğim için biliyordum.

"Biliyorum," dedim.

"Aslında son birkaç gündür stresli göründüğün için uğramak istedim," dedi. Beresini -benim beremi- biraz aşağı indirdi. "Ve stresli olman hoşuma gitmiyor."

"Öyle mi?" *Stresli olmam hoşuna gitmiyor.* "Ne yani, tatlı minnoş eski hâlim için falan mı endişelisin?"

"Onun gibi bir şey," dedi gülerek. "Sonuçta aynı kişi sayılırsın."

"Pislik," diyerek ben de *ona* omzumu çarptım. "Demek bana *tatlı* minnoş diyorsun."

"Asıl noktayı kaçırıyorsun, Barczweski."

"Hayır, kaçırmıyorum, Collins," dedim. "Yani iyiyim. Sadece aklım maçta."

Ve sende. Ve partide söylediklerinde. Ve günün her saniyesini seninle geçirmek istemeye başlıyorum ama yapamıyorum çünkü gelecekte ne olacak bilmiyorum. Benden hoşlanıyor musun, onu bile bilmiyorum. Ne oluyor yahu, ne oluyor?

"Anlıyorum," dedi, ellerini montunun ceplerine sokarken. "Ama, yani... bu kadar mı? Bu hafta ne zaman sana baksam sanki dünyanın yükü omuzlarındaydı. Yanılıyor muyum?"

Önümdeki sessiz sokağa, ince ince yağan kara bakıp yanıldığını, her şeyi hallettiğimi söyleyebilmeyi diledim.

Ona baktığımda o eski tanıdık ifadesi beni etkilemiş olacak ki, "Yalnızca bu hafta çok fazla baskı hissediyorum," deyiverdim.

Dani şoke edici bir bilgi vermişim gibi bana bakmak yerine gözlerini yolda tuttu. "Takımı galibiyete taşıma baskısı mı?"

Başkası olsa yüksek sesle söyleyebilir miydim, bilmiyordum.

Kendimden başka birine açıklamak imkânsız geliyordu.

Fakat Dani'ye bakarken konuştuğumu fark ettim. "Zeus olma baskısı."

Kaşları çatıldı, ardından bana baktı. "Açıkla."

Yapamazdım. Ona bakamıyordum, özellikle de bana *böyle* bakarken bütün öz güvensizliklerimi anlatamazdım. Buna gücüm *yoktu.*

Ancak sonra parmaklarını parmaklarıma geçirdi, eldivenli ellerimizi birleştirdi ve söyleyecek cesareti bulmamı bekleyecek çok fazla zamanı varmış gibi sabırla gözlerime baktı.

Ben de söyledim.

"Hokeyi seviyorum ama bu konuda bana bağlı olan o kadar insan var ki -sürekli- onları hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum," dedim, bir kere konuşmaya başladım mı duramadım. "Yani hiç doğrudan söylemediler ama annemle babam NHL'e gitmemi çok istiyorlar. Hastaneye hâlâ tonla ameliyat ve rehabilitasyon borçları var, bu yüzden başarılı olmazsam tünelin sonunda bir ışık kalmayacak. Haciz ve felaketler yakamızı bırakmayacak."

Sokakta yürürken sözcükler ağzımdan çıktı ve köşeyi döndüğümüzde dökülmeye devam etti. İlkokula döndüğümüzde hâlâ konuşuyordum. Aylardır kafamın içinde dönüp duran şeyi sonunda yüksek sesle söyleyebilmenin özgürlüğü resmen sarhoş etmişti beni.

"Herkesin her şeyi düzeltmemi benden beklemesinden nefret ediyorum çünkü... ya beceremezsem?"

Ben söylenip durmayı bıraktıktan sonra bir süre hiçbir şey söylemedi. Kar yavaşça yağarken yalnızca yanımda yürüdü. Bu görüntüyü bir yere kaldırmak istedim çünkü önemli hissettiriyordu.

Çok ama çok *bizdi.*

Yürüyüp konuştuğumuz bir sürü yaz akşamının kış versiyonuydu.

"Ailene bir şey olmayacağını bilmen lazım, tamam mı? Yani, seni seviyorlar ve mutlu görmek istiyorlar," dedi. "Hayatta kalmaları için eyalet hokey şampiyonu olman ve NHL'e gitmen şart değil bence."

"Dani, hayatlarının -ve gelirlerinin- yarısını beni desteklemeye harcadılar. Şimdi de babamın aslında çalışmak istemesine rağmen doğru düzgün çalışamadığı, ikizlerinse bir servete mal olan hokeyi oynamak istediği bu boktan elle karşı karşıyalar ve ben, onlar için başarmak *zorundayım.*"

"Biliyorum," dedi yumuşak bir gülümsemeyle. "Başaracaksın da, hissedebiliyorum. Ama olmasa bile her şey yoluna girecek. Gerçekten."

"Nereden bileceksin ki?"

"Bilmiyorum," deyip omuzlarını silkti. "Ama biliyorum da."

"Zekice." Gülüp parmaklarını biraz fazla sıktım. "Gerçekten zekice, Collins. Bilmiyorsun ama biliyorsun, tam Harvard'a layık bir zekân var."

"Kıçımı öp," diye kıkırdadı, o da benim elimi sıktı.

"Bahsetmeye iznimin olmadığı muhteşem kıçını mı?"

Kıkırtısı kahkahaya dönüştü. "Benim kıçımı öp, Vinny'nin kıçını öp, Oz'unkini öp... Birininkini öp işte, Barczewski."

"Cidden buraya beni yürüyüşe çıkarmaya mı geldin?" diye sordum, sokağımıza döndüğümüzü fark ettiğimde.

Dani omuzlarını silkti. "Çocukken hep işe yarıyordu. Bu güzergâhtan gittiğimizde her şeyi konuşabilirmişiz gibi hissederdim."

"Çok bilgesin," dedim, eskiden her yürüdüğümüzde yaptığım gibi sol kolumu geniş ve sert bir hareketle savurup onu biraz ileri ittim.

Ancak Dani ince kar tabakasında kayarak tamamen dengesini kaybetti. Cıyaklayarak karda poposunun üstüne düştü. Beni de yanına çekmemiş olsa gülerdim.

"*Kahretsin!*" diyebildim, yanına -kısmen üstüne- düşerken. Ve Dani'nin kıkırtıları arasında bir kahkaha patlattım.

Çok fazla kar olduğundan Tanrı'ya şükür yaralanmamıştık.

"İyi misin?" diye sordum, kollarımın üzerinde doğrularak ona doğru eğildim. "Dani?"

Başıyla onayladı, ağırlığını dirseklerinin üzerine verirken gülüyordu. Gülümsediğinde gözlerinin etrafı kırıştı. "Bu tam eski Dani ve Alec'in yapacağı işti."

"Öyleydi, değil mi?" dedim, *tam altımda* duran ve beni bekler gibi yukarı çevrilmiş yüzüne bakarken.

Dünya hareketsizleşti ve karlı gecenin ortasında yalnızca kendi kalp atışlarımı duyacağım kadar sessizleşti.

Bir tek bana bakan kahverengi gözlerini görüyordum.

Bir tek muzip bir şekilde büzülmüş o parlak dudaklarını istiyordum, yumuşak nefesi o kadar yakındı ki tüylerimi diken diken ediyordu.

Gözlerinin arayarak, sorgulayarak yüzümde dolaşmasını izlerken bu an dışında hiçbir şeyi umursamaz oldum. Ne geçmişi umursuyordum ne de geleceği çünkü *şimdi* dışında hiçbiri önemli değildi.

Onun dışında.

Bunun.

Bizim.

Başımı eğip muhtaç bir hâlde ağzını esir aldım. *Açgözlüydüm.* Neyin sahte neyin gerçek olduğu umurumda değildi çünkü benim için hepsi gerçekti. Bu, oyunun bir parçası değildi ve seyircilerimiz yoktu.

Hayır, bu öpücük bizimdi.

Dani, kendini bırakmak üzereymiş gibi titrek bir nefes aldı ve bu ses alevlenme noktam oldu. Sanki bir şey patlamış, uzun zaman önce yakılmış fitil sonunda cızırdayıp tutuşmuş ve kafamı havaya uçurmuştu.

"*Siktir*... Collins..." dedim dudaklarına doğru ancak o bu kadar mükemmelken nasıl küfretmeyecektim ki?

Dani başını hizalayarak -*dâhim*- beni daha derine çekti ve tatlı ağzında ânında kayboldum. Ellerim belini buldu -*eldivenlerden nefret ediyorum, ten istiyorum*- ve onu yiyip bitirmeye çalıştım. Amacım açgözlülük olmasa da bir kere öpücüğünün tadını aldım mı doyamaz olmuştum.

Daha fazla, daha fazla, daha fazla.

Tanrım, tam da istediğim gibi.

Öpücüğe her bir molekülümü verirken dudakları, dili ve elma suyu kokusu dünyam olmuştu. Bir şey kanıtlamaya çalıştığımdan değil ama... şu anda hayatım boyunca ağzından başka hiçbir şeyi bu kadar istemediğimden.

Bana her şeyi ver, tatlım, lütfen, Tanrım.

Dilini takip ederek dudaklarını dişledim, resmen ağzını *yedim* çünkü daha fazlasına ihtiyacım vardı. Dani öpüşüme karşılık verirken, ben doyumsuz, gözü dönmüş, *vahşi* ve onu öpmeyi bırakmamak için her şeyi yapacak biri gibi hissediyordum.

Çünkü Dani bana aynısını hisseder gibi karşılık veriyordu.

Eldivenli elleri öylece yüzümde durmuyor, beni içinden geldiği gibi öpüp durmaya devam edebilsin diye yerimde tutuyordu.

"Alec," diye fısıldadı, beni öpmeye devam ederken.

"Hıııı."

"Veranda ışığı," dedi, sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Hımmm?"

"Alec," dedi ve kıkırdayarak geri çekildi. "Şu evin veranda ışığı açıldı."

Gözlerimi açtığımda uykulu gülümsemesi beni de gülümsetti. "Yani?"

"Yani komşun üzerimize hortum tutmak üzere," dedi, ellerini yüzümden çekerken kıkırdamaya devam ediyordu. "Gitmemiz lazım."

"Ama istemiyorum," diye itiraf ettim çünkü hareket edersek bir daha aynı noktaya gelmeyeceğimizden korkuyorum.

"Hadi." Dani benden uzaklaşıp ayağa kalktı, sonra da elini uzattı. "Gidelim, Barczewski."

Beni kaldırıp kapıma doğru götürmesine izin verdim ama verandada bıraktığında hâlâ hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Sokak lambalarının altında uzaklaşmasını izledim. İstediğim her şey gibi görünse de bu öpücüğün ne anlama geldiğine -anlamı varsa- ve bizi hangi noktada bıraktığına dair en ufak bir fikrim yoktu.

Dani

Cuma günü, gelen bir mesajın tatsızlığıyla başladı.

Ben Worthington: Okula gitmek için araca ihtiyacın olursa ben de o tarafa gidiyorum, haber ver yeter

Yok, almayayım. İstediğim son şey Alec'in veya arkadaşlarının Benji'nin bana mesaj attığını görmesiydi, o yüzden gerçekten numaramı unutmasını diliyordum.

Sonra okula giderken, günün teması tatsız olmaktan stresli olmaya dönüştü.

Çünkü babam mesaj atmıştı.

Babam: Daniella Grace, bu akşam ararsan sevinirim. Zamanım da sabrım da azaldı.

Kahretsin. Yolu izleyen, hain mesajlarımdan korkunç bir şekilde habersiz olan anneme suçluluk içinde baktım. Özellikle de babam, Bryce'ın partisinde alışılmadık bir şekilde... *nazik* konuştuğu için cevap vermem gerekiyordu. Elbette sabırsızca cevabımı bekliyordu ancak aynı zamanda beni gerçekten özlemiş gibiydi.

Bu da kararımı iyice zorlaştırdığı için beni strese sokuyordu.

Cevap yazdım:

Tamam, affedersin.

Telefonum titreyip yanıt gelince kalbim hızlandı.

Babam: Bu kadar zor olmamalı.

Mesajını annemin yanında okuduğum için iğrenç hissederek telefonumu çantama attım. Yolun geri kalanında bunu düşünmeden duramadım. Aklımdan tekrar tekrar senaryolar geçerken ellerim titriyor, göğsümü panik kaplıyordu.

İstediğini yapıp annemi -ve belki kendimi- yok etmek ya da ona hayır deyip yakınlaşma ihtimalimizi kaybetmek.

Düşüncelerim vücudumun görmezden gelemeyeceği kadar gürültülü hâle geldiği için okula vardığımda tuvalete gidip yüzüme soğuk su çarptım.

Fakat ailem hakkında endişelenmediğim her saniye Alec'i düşünüyordum, o da midemi kelebeklerle *dolduruyordu*.

Üstelik öpücüğü her düşündüğümde çılgına dönen eğlenceli kelebekler değildi bunlar.

Hayır, bunlar kötü olanlardı.

Çünkü aramızda ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu.

Ya da ne hissettiğime dair. *Offffff.*

Ona karşı gerçekten bir şeyler hissediyor muydum? Cevabı kocaman bir evetti.

Kesinlikle sahte olmayan, dünyanın en harika öpüşmesini yaşamış mıydık?

Hem de nasıl.

Peki bu, aramızdaki ilişki için bir anlam ifade ediyor muydu?

Hiçbir fikrim yoktu.

Sırf ondan hoşlanıyorum ve onu öpmeyi gerçekten seviyorum diye (A) o da aynı şeyi hissetmek zorunda değildi ya da (B) bu konuda bir şey yapmak zorunda değildik. Ülkenin öteki tarafındaki üniversite hâlâ beni, hokey ise hâlâ onu bekliyordu.

Yani *biz = hâlâ iyi bir fikir değil*'di.

Özellikle de üzerinde bu kadar hokey baskısı varken. Yapabileceğim en iyi şey arkadaşı olarak onu desteklemek ve dikkatini *dağıtmamaktı*, değil mi?

İlişkimizin, odağını kaybetmesine yol açmasını istemezdi.

Fakat kendi içimde samimi sohbetler etsem de bir yanım dinlemek istemiyordu.

Çünkü belki de... *Tanrım*, düşünmekten bile ödüm kopuyordu. Ama belki de onunla daha fazlasını hissetmem sorun değildi. Belki de fazlası *olmam* sorun değildi çünkü Alec istisnaydı.

Sakinleş, sakinleş.

Her şeyi aşırı düşünüyordum, sinirlerim paramparçaydı çünkü Alec'e hissettiklerime ek olarak bir de yarınki bölge finallerini düşünmem gerekiyordu. Artık Alec'in ne kadar stresli olduğunu ve nasıl bir baskı hissettiğini bildiğimden, riskler inanılmaz derecede yüksekti.

Onu dolabının yanında bulduğumda elimi tuttu, gözlerindeki bakış içimi titretti ama aramızda -sahte sevgililik durumumuzda- olağan dışı bir şey yaşanmadı. Birlikte konuşma dersine girsek ve yemek yesek de günün tamamı, tam olarak öpüşmeden önceki gibiydi.

Bu da elbette beni anlamını düşünmeye iterek dikkatimi dağıttı.

Son zil çaldığında sevindim çünkü kendi aklımdan kurtulmam gerekiyordu.

Alec'in arabasıyla, takımın hızlı bir son tekrar yaptığı Doug'a gittik. Ertesi günkü maçın planının üzerinden geçip biraz kaydılar ancak her şey sakin ve rahattı.

Cassie yoktu, doktor randevusu vardı. O yüzden öylece tribünlerde oturup sapığın teki gibi Alec'i izledim.

İri vücudunun buzun üstünde sanki hiç çaba harcamıyormuş gibi kayışı, sopasıyla pakı kolunun bir uzantısıymışçasına rahatça yönlendirişi, bağırdığında çıkan o derin sesi... Bütün bunlara büyülenip kalmam hiç sona erecek miydi?

Zaten çoktan Alec'le kafayı bulmuş bir hâlde malzeme odasının kapısını kilitlerken ondan bir mesaj geldi.

Alec: Yardımına ihtiyacım var.

Diğer herkes gitmişti ancak Alec'in sonuncu olmasına alışıktım.

Ne oldu?

Alec: Batıl inançlara ne kadar bağlı olduğumu biliyorsun, değil mi?

Gülümsedim çünkü bu konuda aptal, küçük bir çocuktu.

Evet.

Alec: Hayatımın en iyi maçından önceki antrenmanda kızın biri soyunma odasına daldı ve zincirlerimiz birbirine dolandı. Büyük bir olaydı.

Kıkırdadım, sonra da aptallığımla dalga geçecek kimse olmadığından emin olmak için etrafıma bakındım.

Ortalık sakin görünüyor.

Öyle mi?

Alec: Evet. Burada kimse yok ve koçların da çıktıklarına eminim, o yüzden... acaba değerlendirir misin...

Mesaja bakarken inledim, belki de kıkırdadım.

Delisin sen ve HAYATTA OLMAZ

Aklıma tekrar çıplak göğsü, havasız soyunma odasındayken aldığım boynunun kokusu geldi. Temiz sabun gibiydi.

Alec: LÜÜTFEEEEEN? Bu maçın ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Mutlaka o maçtan önceki her şeyi tekrar yapmam lazım.

Yapamazdım. Yani, *yapamazdım.*

Öyleyse neden soyunma odasına doğru yürüyordum? Yani, içeride olduğundan mesaj atmak yerine yanına gidip konuşmak daha mantıklıydı, değil mi? Ben de böyle yapıyordum. İsteğinin ne kadar saçma olduğunu tartışmak üzere yanına gidiyordum.

Soyunma odasına vardığımda etrafıma bakındım, Doug'da tek bir insan bile görmemiştim. Bir yerlerde birileri olduğuna emindim, burayı açan ve kapayan birileri vardı elbette ama şu anda hiçbir yerde görünmüyorlardı.

"Alec?" dedim ve nabzım hızlı, midem kıpır kıpır hâlde kapıyı ittim.

"Buradayım," dediği anda bayılsam abartmış sayılmazdım.

Tam. Karşımdaydı.

Bu kez gözlerimde yaşlar olmadığından görebiliyordum. Birden hata yapıp yapmadığımı düşündüm. Çünkü şu anda Alec benim bilgi seviyemin *katbekat* üstündeydi.

Nedense tehlikeli görünüyordu.

Göğsü çıplaktı, üstelik bu sefer ona tamamen odaklanabiliyordum. Göğüs kasları, karın kasları ve kol kasları vardı. *Of,* o kol kasları... Yutkunurken bu kez üzerinde eşofman altı olmasına memnundum çünkü yine boxer giyiyor olsa çığlık atarak soyunma odasından kaçardım.

Kendiliğimden patlar ya da yerde bir birikintiye dönüşürdüm.

Soyunma odasının bir yerinden gelen müzik sesi de sakinleşmeme yardımcı olmuyordu.

Sweat, lose your breath...

*Any way you move, I'm into it...**

"Bence bu çok aptalca salakça korkunç bir fikir," dedim, ona doğru yürürken.

"Ah, tatlım," dedi, gözlerinden yaramazlık akıyordu. "Çoğu batıl inanç öyledir."

---

* Sözlerin çevirisi: Terle, kesilsin nefesin... Ne yaparsan yap bayılıyorum...

"Evet," diye katıldım, söylediklerimize dikkat etmediği belliydi. Koyu gözleri üzerimdeydi ve sanki ikimiz de kaynamak üzere olan su gibi için için ısınıyorduk.

"Tamam." Boğazımı temizledim. "*Özellikle* ne yapıyoruz?"

"*Özellikle* diyerek, yarı çıplak olduğum bir soyunma odasında gereğinden fazla yakın olmamızla asıl amaç arasına bir çizgi mi çekmeye çalışıyorsun?"

"Evet, tam olarak öyle yapıyorum; açıkladığın için sağ ol," dedim gülerek.

"Hatırladığım kadarıyla," dedi, "sana sarıldım, sen de bana sarıldın, sonra zincirlerimiz dolandı ve onları ayırmam gerekti."

"Ben de öyle hatırlıyorum," dedim fakat sesim neredeyse fısıltıya dönüşmüştü.

"O zaman yapalım," dedi.

Olacakları bilsem de nedense Alec'in iri kolları beni sardığında şok geçirdim. Midemde kelebekler uçuştu, ellerimi tenine götürüp ona karşılık verdiğimde vücuduma adrenalin pompalandı; sanki elektrikli tele dokunuyordum.

Gözlerimi kapayarak kokusunun duyularımı sarmasına izin verdim, bir yandan da iri kollarının beni sarışı karşısında sakin kalmaya çalışıyordum.

Ancak geri çekildiğimde zincirlerimiz dolanmadı.

"Hadi," dedi, gözlerinin kısıldığı o gülümsemesiyle bana bakarak. "Sanırım bir daha denememiz gerekecek."

"Saçmalık bu," diye güldüm. "Taktik yapmadığına emin misin?"

"Ne diyorsun, Collins?" dedi, kalın sesi flörtüne *yaramaz* bir ton katıyordu. "Ellerinin göğsümde olmasının hoşuma gittiğini mi düşünüyorsun? Seninle soyunma odasında fingirdeşmenin *hoşuma gittiğini* mi düşünüyorsun?"

"Aslında bence mümkün, evet," dedim, konuşmakta neden zorlandığımı bilmiyordum.

"On kere denemek zorunda kalsak şikâyet etmem," dedi. "Gel de şu zincirleri birbirine geçirelim."

Beni tekrar kendine çekti, bu kez kollarını belime öyle sıkı doladı ki harika bir şekilde ezildiğimi hissettim. Beni biraz kaldırdığında nefes alamıyorum sandım ve geri çekildiğimizde kolyelerimiz birbirine dolanmıştı.

Sırıttığını hissetsem de yüzü boynuma dönük olduğundan göremedim.

"Başarılı," diye mırıldandı, sonra da bizi çözdü.

Nefesi tüylerimi diken diken ederken gözlerimi kapadım.

"Geçen sefer boynunu öpmüştüm galiba, değil mi?" dedi çok ama çok kısık sesle.

"Imm," dedim bir nefeste, söyleyecek söz bulamıyordum.

"Öyle yaptığıma eminim," dedi, ağzı boynuma o kadar yakındı ki sesindeki titreşimleri hissedebiliyordum. "Batıl inançlara bulaşmak istemeyiz."

"Eh, sen öyle hatırlıyorsan..." diyebildim, böyle bir şeyin asla olmadığını ikimiz de bilsek de. "...batıl inançlara bulaşmak..."

Dudakları tenime değince sözüm yarım kaldı. Tam o noktada bir sinir ucu ağı olacak ki ağzı tenime değdiği anda bedenimdeki her hücre kıvılcımlandı ve harekete geçti.

"Ve hatırladığım kadarıyla..." Dişleri boynumun yan tarafında gezindi. "...birazcık ısırmış da olabilirim."

Gözlerim kendiliğinden kapandı, başım geriye yattı. *Alec bana böyle hissettirmeyi nereden biliyor?*

"Evet, kesinlikle yaptın, galiba yani," dedim ve boynumun dibinde *aşırı* edepsiz bir kahkaha atınca ayak parmaklarım ayakkabımın içinde kıvrıldı.

"Hoşuna gitti mi, Collins?" Dibimde neredeyse *kükredi.*

"Emin değilim, tekrar denesen," dedim nefes nefese, ardından hareketini tekrarlayınca dişimi sıktım.

Yüce *Tanrım*, diye düşündüm. Alec ağzıyla boynuma inanılmaz şeyler yaparken ellerim birden başının arkasına gitti. Beynimde bir yerde uyarı zilleri çalıyordu çünkü bu berbat bir fikirdi ancak Alec'in vücudu benim vücudumu dolaplara bastırınca ziller sustu.

"Sanırım durmalıyız," dedi, asla durmadan parmaklarımı gür saçlarına geçirdim.

Yavaşlamıyordum bile.

"Yani..." diyebildim, hareket etmeye ve ondan uzaklaşmaya çalışmasam da. "...şansın diğer tarafa doğru savrulmasını istemeyiz."

"Collins," diye mırıldandı tenime doğru, sonra da başını kaldırıp bana uykulu-çekici gözleriyle baktı. "Seni öpersem konuşmayı bırakacak mısın?"

"Öğrenmenin tek bir yolu var," dedim, birdenbire cesaretlenmiştim.

"İşte benim kızım," diye mırıldandı ve gülümsemesi daha ateşli bir hâl alırken dudakları dudaklarıma değdi. Cesaretimi takdir eder gibi, *büyülenmiş* gibi, her bir ısırığını yiyip bitirmek ister gibi beni öpmeye başladı.

Aman Tanrım, hokey oynadığı gibi öpüşüyor.

Belimi bırakıp avuçlarını iki yanıma dayayarak vücudumu kendisiyle dolap arasına sıkıştırdı. Başımı döndürürcesine üzerime eğilirken ağzı sıcak ve vahşiydi.

Saçlarını tuttum, öpücüğünü kovaladım ama sonra soyunma odasının dışından gelen bir ses bana hatırlattı.

"Ayrıca, yakında birisi soyunma odasının kapısını kilitlemeye gelecek," dedim, gerçeği bilsem de hareket edemiyordum.

"Evet, haklısın," dedi dudaklarıma doğru, ardından geri çekildi. Koyu gözleri ve edepsiz gülümsemesi baş dönmemi yatıştırmadı, özellikle de doğrulmadan önce eğilip boynuma -her şeyin başladığı yere- tatlı mı tatlı bir öpücük kondurmuşken.

"Imm, tamam," diye mırıldandım ve dolaptaki bir noktaya boş boş bakarken kendimden geçmiş hâlde *-sarhoş olmak böyle bir şey mi-* saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Tamam," dedi, sesi keyifliydi. "Bana beş dakika verirsen üzerime bir tişört geçirip çıkarım."

"Mükemmel," dedim sakince, bir şekilde zayıf düşmüş titrek bacaklarımla odadan çıkmayı başardım.

Soğuk arenadan geçip onu beklerken kimseyi görmedim ve döndüğünde Alec gülümseyip elimi tuttu.

Ne halt ediyoruz biz? diye düşündüm, parmaklarını parmaklarıma geçirirken.

Yine de tek istediğim elimi tutmasıydı.

O akşamki takım yemeği Alec'in evindeydi. İçeri girdiğim anda eve döndüğümü hissettim; özellikle de annemin Sarah ve John ile mutfakta olduğunu gördükten sonra.

"Burada olacağını bilmiyordum," dedim ona, montumu bırakırken.

Gülümseyerek, "Sarah yardım istedi ve kulağa eğlenceli geldi," dedi.

"Ama kek yapmayı unuttun," dedi Connor'ın babası. Connor, hiç oynamayan ama iyi birine benzeyen birinci sınıftan bir kaleciydi.

"Birinin doğum günü mü?" diye sordum.

"Hayır ama annen lisedeyken hep bir şeyler pişirirdi. Alman çikolatalı pastası mükemmeldi."

"Lisedeyken insanlara pasta mı yapıyordun?" diye sordum şok içinde. Bildiğim kadarıyla annem kek falan yapmazdı.

Hem de hiç.

Fakat şimdi lisedeki Hannah'yı kek yapma işiyle ilgilenirken, bir stantta limonata yerine Alman çikolatalı pastasını satarken hayal ediyordum.

Doğru olamazdı, değil mi?

Uzak bir ihtimal gibi gelse de Fricklinhauger Bursu da öyleydi.

"Bazen," deyip omuzlarını silkti, gülümsemesi bana bu meselenin önemli olduğunu söylüyordu.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Alec, kolumda büyük elini hissettim. "Yemek yiyelim."

"Dani!" diye bağırdı Cassie, oturma odasında oturdukları yerden. "Gel buraya!"

Sonra Richie bağırmaya başladı: "Evet, Collins, çabuk buraya gel ve büyük beden sevgilini de yanında getir!"

Gülerken annemin yüzü mutluluk doluydu, bir yanım her daim ait olduğu yerde olduğunu düşündü.

Memleketinde, en yakın arkadaşının mutfağında.

Belki kek yaparken.

Birdenbire içimi suçluluk kapladı çünkü bana hamile kalmasa ne olurdu? Anlaşılan mutfak yeteneğinin yanı sıra dâhi seviyesinde bir IQ'su vardı ama *on sekiz yılını* bir Hava Kuvvetleri subayının eşi olarak geçirmişti.

Benim yüzümden.

Tanrım, buradan giderek bu yepyeni mutluluğunu mahvetmeyi nasıl aklıma bile getirebilirdim?

"Yemek yemem lazım," dedi Alec, beni tatlı tatlı dürterek. "*Lütfen* gidip yiyebilir miyiz, Collins?"

"Peki," dedim ve Alec'in beni mutfaktan başka bir odaya götürmesine izin verdim.

Neyse ki takım yemeği, bu insanların yanında *hakikaten* rahat hissettiğimi hatırlatarak beni depresif ruh hâlimden çıkardı. Bu kasabada, Alec'in yanında oturup takımımın kazanmasını çok istediğim bir hokey maçı için strese girerken yalnız değildim.

Gerçek gibi geliyordu ve gerçekten de öyle olmasını istediğimi fark ediyordum.

"Tamam, dinleyin!" Koç Osman mutfak masasının üzerine çıktığında, gelişigüzel bir şekilde Sarah'dan ya da John'dan izin alıp almadığını merak ettim. "Size yarını ya da ne anlama geldiğini hatırlatmama gerek yok."

Konuşmaya başlayınca bütün gözler ve kulaklar ona dikildi. İçeriye tam bir sessizlik çöktü. "Southview, bu şampiyonluğu ben doğmadan önce bile istiyordu," dedi. "Ama her seferinde hayal kırıklığına uğradık. Ancak bu sene başka. Bu bizim yılımız, çocuklar. Çok çalıştık, süreci tamamladık ve bunu gerçeğe dönüştürecek ekip *sizsiniz*. O yüzden bitirelim şu işi, tamam mı? Yarın oraya gidip X biletimizi kapalım ve tarih yazmaya başlayalım."

Konuşmasını bitirirken resmen tüylerim diken diken olmuştu çünkü bir şekilde bu evdeki herkese hitap etmişti. Tarihi değiştirme, devasa anı duvarının gururuna uyacak o ödülü alma ihtimalleri vardı ve bu çok büyük bir şeydi.

"Buraya *o kadar* yakışıyorsun ki," dedi annem, sonrasında dedemin evinin önünde durduğumuzda. "Seni her yere iterek çıldırttığımın farkındayım ama sırf yüzünü bu akşamki gibi görmek istediğimden yapıyorum."

İyi bir sebepten ağlayacak gibi konuşuyordu, dolayısıyla benim de boğazım yumru yumru oldu.

"Sinir bozucu olduğumu biliyorum..."

"Değilsin," diye lafını kestim.

"Hayır, bu konuda öyleyim," diye kabul etti, bir yandan arabayı park ediyordu. "Ama sana değer veren arkadaşların olsun istiyorum. Bir odaya girdiğinde bağıran ve gitme vaktin geldiğinde üzülen arkadaşlar. Daha on yedi yaşındasın, yani aşk hayatın pek umurumda değil ama biriyle çıkacaksan o kişinin Alec gibi, ne kadar şanslı olduğunu bilen biri olsun istiyorum."

Annemin sözleri içimi ısıtırken ön camdan dedemin evine baktım.

Keşke doğru olsa.

Mutfak kapısından girdiğimizde Mick dedem blender kullanıyordu.

"Sonunda," deyip bize omzunun üzerinden tuhaf bir bakış attı. Bir şeyler karıştırıyormuş gibi gözleri parlıyordu.

"Daha erken mi gelmemiz gerekiyordu, baba?" diye sordu annem. *Dedenin derdi ne?* der gibi bana yan yan baktı. "Bilmediğim bir eve dönme saatim mi var?"

"Kapa çeneni ve otur, çokbilmiş."

"Emredersiniz, efendim," diye yanıtladı annem.

"Pekâlâ," dedim, sırt çantamı yere bırakıp masada annemin yanına geçtim. "Aile toplantısı falan mı var?"

"Tamam, arsızlık yaparak muhteşem ânımın içine etme, Dani," dedi dedem, gözleri dans ediyordu.

"Torununun yanında kendini hiç *sansürlememe* konusundaki o bitmek bilmeyen yeteneğin beni her seferinde hayrete düşürüyor."

Dedem, "Senin yanındayken de sansürlemedim, bak bir sorun çıkmadı," dedi.

"Hep böyle düşünmüyordun," diye cevapladı annem.

"Evet, belki de fikrim değişmiştir." Dedem omuzlarını silkti. "Belki artık fena birine dönüşmediğini düşünüyorumdur."

"Övgüler yağmur gibi yağıyor."

"Sevgi gösteriniz mide bulandırıcı," dedim.

"Ee, ne bekliyoruz, babacık?" diye sordu annem, çokbilmiş gibi konuşmaya çalışsa da yüzünden mutluluk akıyordu.

"Milkshake." Dedem blenderı kapattığında ağlamak istedim.

Milkshake.

Ağzı kulaklarında Mick dede gülümsemesiyle, onu ziyarete geldiğimiz her yaz gördüğüm o gülümsemeyle bana bakıyordu.

Danigirl'ü için sakladığı o gülümsemeyle.

Çikolatalı milkshakelerine kafayı takan Danigirl'ü için.

"Milkshake mi yaptın?" Bu geçmişe dönük sürpriz karşısında heyecandan neredeyse bağırıyordum. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır, dalga geçmiyorum. Yarın maçın var, kutlamalıyız diye düşündüm."

"Sadece menajer olduğumu biliyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Biliyorum ama menajerlik oldukça önemli. Öyle ki sana milkshake yapıp hediye aldım."

"Bana hediye mi aldın?" Bu sefer *gerçekten* bağırmıştım.

"Al bakalım," dedi, bir kutu alıp masanın üzerinden bana fırlattı. "Aç."

"Gerçekten mi?" Genelde buzdolabı filtresi ya da karbonmonoksit dedektörü gibi sıkıcı şeylerin koyulduğu, orta boyutta, kahverengi bir kutuydu.

İçini açtığımda bordo renginde kıyafete benzer bir şey çıktı. Fakat kaldırınca Southview hokey forması olduğunu gördüm.

"Şimdiye kadar forman olmaması aptalcaydı, ben de halledi-verdim," dedi Mick dedem.

Dedemin gergin gibi görünen ifadesini fark edince bir an dilim tutuldu.

"Bayıldım," dedim, ağır kumaşa bakarken göğsüm dopdolu ve sıcaktı çünkü Southview'un ev gibi hissettirmeye başladığı kafama dank etmişti.

Hayır, hayır, öyle değildi. *Ev* fazla güçlü bir kelimeydi.

Daha çok Southview'da *evde* olduğumu hissediyordum.

Öndeki Packers boğası, okulu ve fazlasıyla *gerçek* hissettiren sahte arkadaşlarımı hatırlattı. Formaya bakarken göğsümde hissettiklerim aptalcaydı ancak uzun zamandır hiçbir yerde *evde* hissetmemiştim.

"Şimdi arkasına bak," dedi dedem heyecanla, bu hediyeyi benden bile çok sevdiği belli oluyordu.

Mick dedemin aptal gülümsemesine bakarken boğazım fazlasıyla tıkalıydı.

Formayı çevirdiğimde sırtının özelleştirildiğini fark ettim.

Üzerine dedemin numarası 9 ve benim soyadım işlenmişti.

Onun soyadının yanına.

BOCHE COLLINS.

Anneannemin cenazesinin ardından olanlar yüzünden hâlâ özür dilememiş olsa da kollarımı ona dolayıp beni her zamanki gibi sımsıkı sardığını hissettiğimde, nihayet o meseleyi aştığımızı anladım.

O gece, zihnimin bulanıklığı yüzünden uykuya dalmam birkaç saatimi aldı.

Dedemle mutlu anlarımız, arkadaşlarım, Alec sayesinde asla beklemediğim bir biçimde hissettiğim mutluluğun kafa karışıklığı ve yirmi dört saatten az bir süre sonra bölge finallerinin bitmiş olacağını fark etmenin verdiği dehşet arasında savruluyordum.

Karanlıkta uzanırken, gelecekleri için savaşan hokey oyuncularına, bütün kalbimle sevdiğim ihtiyar adamlara ve güçlü çocukları zayıflatan sakat omuzlara bir keşiş gibi dua ettim.

Lütfen, Tanrım.

Alec

"Al, uyan," dedi Ashton, yatağıma çıkmaya çalıştığını hissedebiliyordum.

Sonra Cole'un kıkırdayarak, "Evet, Al, uyan," dediğini duydum ve ikisi de yatağa sıçradı.

"Kesin şunu, çocuklar," diye mırıldandım yastığımda, yavaşça yuvarlanarak gözlerimi açtım.

Çok parlak.

Dün akşam gözüme uyku girmemişti. Saat üçte hâlâ uyanık hâlde tavana bakıyor, aklımdan taktikler geçiriyordum. O yüzden bu erken uyandırma servisi hiç hoşuma gitmemişti.

Fakat sonra onun kahkahasını duydum.

Kapıya baktığımda Dani, annemin ve Hannah'nın yanında durmuş, gördüğü en komik şeymiş gibi kardeşlerimle mücadelemi gülümseyerek izliyordu.

"Uyku vaktinde ne işin var burada?" diye sordum, onu gördüğüme deli gibi sevinmiştim. "Yüzüne yastık mı yemek istiyorsun? Southview Packers'ın son derece çekici kaptanı seni terk etsin mi istiyorsun? Ağladığımı mı görmek istiyorsun, Collins?"

"Soru sormayı bırakmanı istiyor muyum? Imm, *evet*," dedi, bunun üzerine annelerimiz daha da güldü. "Sana yiyecek bir şeyler getirdik, hadi kıçını yataktan kaldır da aşağı gel."

"*Kıç* dedi," diyerek burnundan güldü Ash.

"*Kıç* dedi," diye tekrarladı Cole kıkırdayarak.

İnledim çünkü henüz kalkmak istemiyordum.

"İnsanların yatağıma sıçramalarından hoşlanmıyorum, kahvaltıdan da hoşlanmıyorum, sen de biliyorsun, *Dan*," diye homurdandım.

Kahvaltıyı *hiçbir zaman* sevmemiştim. Nadiren bir donut yediğim olurdu ama birkaç saat boyunca uyanık kalana kadar acıkmazdım.

"Kriz'e gittik, mızmız," dedi Dani. "Ve sana iki çikolatalı *crullers* aldık. Yani kahvaltı değil, donut."

Tamam, bak bu büyük bir fark yarattı.

"Evet, mızmız," dedi Ash kahkahalarla.

"Mızmız," diye tekrarladı Cole, o da kıkırdıyordu.

"Hadi şimdi ben yemeden önce kıçını aşağı getir," dedi Dani. Ve ikizler "kıç" kelimesini beş kere kadar daha söyledikten sonra kapıda bir sessizlik oldu.

Yataktan kalkıp zar zor banyoya girdim, bugünü düşünürken derin bir nefes aldım. Ağzıma birkaç Ibuprofen attım, sabahları kıpırdatamayacağım kadar kaskatı kesilen omzumu kaldırmak zorunda kalmayayım diye pijama niyetine giydiğim kapüşonlunun fermuarını açtım. Sonra da hızlı bir duş alıp aşağı indim.

Fakat mutfağa girdiğimde, Dani bugünün benim için ne kadar zorlu olacağını bilirmiş gibi ailemle -ve annesiyle- birlikte masada oturuyordu.

"Sonunda, *Al*," dedi alay edercesine çünkü bana böyle hitap etmelerini hep komik bulmuştu.

Elli yaşındaki bir ayakkabı satıcısıyla konuşuyorlarmış gibi hissettirdiğini söylerdi.

"Maç günü belli bir saatte kalkmam gerektiğini bilmiyordum," dedim.

"Eh, kahvaltıda donut yiyeceksen şeker düşüşü ve sonra kendini yeniden toparlamak için zamana ihtiyacın olacak."

"Her şeyi düşünüyorsun, değil mi?"

"Gerçekten düşünüyorum," dedi sırıtarak.

Bana *bugün olmaz* diye düşündürten bir gülümsemeydi.

Bu ilişkiye o kadar bağlanmıştım ki gerçek geldiğine dair tek bir şüphem kalmamıştı.

Çünkü gerçekti.

Ancak Dani benim *hep* çıtam olmuştu.

Kıstasım.

O zamanlar fark etmesem de birlikte geçirdiğimiz yazların her birinde temeli atıyor, tipimin ne olacağını belirleyen çıtayı yerleştiriyordu.

Benim tipim Dani Collins'ti.

Nokta.

Yalnızca benim de *onun* tipi olduğumu umuyordum.

Fakat şimdi, aşk hayatımın soru işaretlerini düşünme vakti değildi.

Bugün kazanmaktan daha önemli bir şey yoktu.

Sadece buna odaklanmalıydım.

Ben daha ilk donutımı bitiremeden Dani ile annesi çıktı, sonrasında bodruma inerek bir maç videosu izlemeye koyuldum. Kendimi Edina'nın takımının görüntülerinde kaybettim. Saatlerce izleyerek zaten tanıdığım oyuncuları öğrendim, huylarını ve zayıflıklarını izledim.

Nihayet ısınma için Doug'a gitme zamanı geldiğinde kendimi hazır hissediyordum.

Sıkıyorsa. Gelin.

Dani

Babam mesaj attığında kamerayı yerleştiriyordum.

Babam: Buradayım. Ödemeyi az önce yaptım. Oturmam gereken özel bir yer var mı?

Ne?? Tribünlere baktım, mesaj yazarken kalbim deli gibi çarpıyordu.

Bir dakika, Southview'da mısın? Hokey maçında?

Hayır.

Mümkün değildi.

Burada, maçta olamazdı, değil mi?

Ne diye kasabaya gelmişti ki?!

Göğsümdeki panik iyice büyüdü. *Gerçek olamaz. Daha anneme babamdan bahsetme fırsatım bile olmadı.* Ama gelmişti. Ben gel demeden.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Hokey ailelerinin oturduğu tarafa baktığımda annemin John, Sarah ve ikizlerle birlikte, sıranın ortasında oturduğunu gördüm.

Telefonum titreyince yerimden sıçradım, okurken kalbim kulaklarımda atıyordu

Babam: Sana ulaşmak neredeyse imkânsız hâle gelince konuşabilmek için yanına uçayım dedim. Sürpriz yapabilirim diye düşündüm!

Hayırhayırhayırhayırhayıııır!

Maç sırasında menajerlikle meşgul olacağım ve bugün içerisi oldukça kalabalık, yani sonrasında görüşebiliriz belki. Hangi otelde kalıyorsun?

Lütfen, lütfen git.

Babam: Bilet aldım bile, Daniella. Maçı izleyeceğim, bittiğinde iletişim kurarız.

Tanrım, sahiden geldiğine inanamıyordum.

Kulağa güzel geliyor.

Bununla uğraşmak zorunda kalacağımı anlayınca ellerim titremeye, midem çalkalanmaya başladı. Kaçmanın faydası yoktu, babama gerçeği anlatmak zorunda kalacaktım.

Burada annemle yaşamak istiyorum ama aynı zamanda seni görebilmek için taşınmanı da istiyorum.

Bunları albaya söylemek istemiyordum ancak aynı zamanda babamdı. Fikrini kusursuz bulmasam da benimle zaman geçirmek için fedakârlık yapıyordu, değil mi?

Oyuncular duyurulmaya başlamadan hemen önce kameraya dönüp kayıt tuşuna bastım ve olumsuz düşüncelerin maçın bitişini beklemek zorunda olduğuna karar verdim.

Odaklanmam gerekiyordu.

Alec'in, ona ait olduğunu sorgulatacak kadar ciddi bir yüz ifadesiyle banka doğru kayışını izledim.

Acımasız görünüyordu.

Koyu gözleri odaklanmıştı, ağzı sert bir çizgi hâlindeydi. Bunu ne kadar istediğini düşündükçe *onun yerine* midem kasılıyordu.

Hepsinin ne kadar çok istediğini biliyordum.

Doug'a şöyle bir bakınca kasabadaki herkesin ne kadar istediğini kanıtlayan elektriği *hissedebiliyordunuz*.

"Çok gerginim!"

Alec'ten gözlerimi ayırarak, yanıma gelen Cassie'ye baktım. "Evet, bence de."

"Kazanırsak bir haftaya şehir merkezindeki bir otelde kalacağımızın ve bütün gün hokeyci çocukları izlemek için okulu asacağımızın farkındasın, değil mi?"

"*Kazanırsak* diyemezsin," dedim. "*Kazandığımızda* diyeceksin. Doğru hâliyle tekrar söyle."

"Birisi batıl inançlara kapılmış," diye sataştı gülümseyerek.

Edina'nın takımı duyurulurken konuşmadık -gerçi öğrenci tribününün söyleyecek *çok fazla* şeyi vardı- ve spiker, "Karşınızda Southview Peckers," diye bağırdığında kalabalık çılgına döndü, Cassie ile ben de çılgın birer hayran kız gibi çığlıklara katıldık.

Sonra daha da delirdik.

Richie'yi duyurduklarında bağırdık, Vinny'de haykırdık ve Kyle anons edildiğinde Cassie parmaklarıyla ıslık çaldı.

Fakat Alec anons edildiğinde kalbim boğazımda atıyordu.

Sahada sağır edici "Zeus" çığlıkları duyuluyordu. Alec buzda kayarken kalp krizi geçireceğim sandım. Arenanın etrafında birden çok muhabir görmüştüm, Alec'in söylediklerine bakılırsa muhtemelen NHL ve üniversite yetenek avcıları da gelmişti. Bir yandan heyecan duyamayacak kadar gergindim, kısmen kusmak istiyordum, bir yandansa gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Böyle önemli bir anda bunu düşünmek aptalca olsa da Alec maç formasıyla inanılmaz çekici görünüyordu. Ne var ki şu anda ne kadar stresli olduğunu bilirken bu... *göz şenliğinin* tadını çıkarmak zordu.

Lütfen kazan, lütfen kazan, lütfen, Tanrım, kazansınlar.

Pak düştüğü anda âdeta nefes almayı unuttum.

Edina *aşırı* iyiydi, öyle ki kalbim çarpıyordu. Bizi itip duruyorlar, aptal yeşil formalarıyla *son derece* fiziksel bir hokey oynuyorlardı ancak Alec hep karşılık veriyor, pakın peşinden giderken rakipleri bantlara çarpıyordu.

Muhtemelen taraf tuttuğum içindi ancak yemin ederim, onun *sayesinde* başarıyorduk. Alec her seferinde gol atmalarını önlüyordu ve her seferinde pakı tam olarak gitmesi gereken yere gönderiyor, puan almaya *çok* yaklaşmamızı sağlıyordu.

Ne yazık ki karşı tarafta da Alec gibi biri vardı.

İlk arada çekimi durdurduğumda nabzım sağlıksız bir seviyede hızlanmıştı. Henüz gol atmamıştık ama Edina da aynı durumdaydı.

"Delilik bu," dedi Cassie. "Bu maçı kontrol altına almamız *lazım*."

Hokey ailelerinin olduğu tarafa baktım ve albayın nerede oturduğunu düşünürken nabzım biraz daha hızlandı. "Hey, gidip babama hızlıca selam versem sorun olur mu? Kasabaya yeni geldi de."

"Tabii," dedi. "Git hadi. Onunla konuşman lazım."

Bryce'ın partisinde, telefonda konuşmamdan sonra beni ağlarken bulduğunda ona babamla durumumuzdan söz etmiştim ama o zamandan beri birine söyleyecek diye korkuyordum.

Özellikle de dikkatinin dağılmaması gereken Alec'e.

"Biliyorum, biliyorum," dedim, büyük bir şey değilmiş gibi muğlak konuşarak.

Basamakları çıkmaya başlasam da onu gördüğümde durdum.

Babam en son sırada, anı duvarının yanında oturuyor ve gözlerini dikmiş bakıyordu.

Anneme.

Başını kaldırmış, annemin durduğu takımdakilerin ailelerinin olduğu bölümünün tam ortasına bakıyordu. Annem mutlu, ait olduğu yerdeymiş gibiydi, babamsa düpedüz iğrenmiş görünüyordu.

Bu üzücü görüntü midemi ağrıttı.

Şu anda ne yapacağımı bilmediğimden elimden gelen tek şeyi yaptım.

Çekim noktasına geri dönerek en iyi biçimde sonuçlanmasını umdum.

"Hızlı oldu. Nasıl geçti?" diye sordu Cassie, yanına oturduğumda.

"Ödleklik ettim," dedim, kendimi onlara doğru bakmamaya zorladım. "Babamla konuşmadım bile."

Tam o sırada bizimkiler çıktı ve yedi numarayı gördüğüm anda babamı düşünmeyi tamamen bıraktım. Çünkü maç tekrar başladığında, eskisinden de gergin bir hâl aldı. Edina ânında bir sayı yaptı ancak bir dakika sonra, *Tanrı'ya* şükür, Richie gol atarak skoru eşitledi. Alec'in sopasını kaldırıp sevinçle kayışını izlerken çığlık çığlığaydım.

Sonrasında, işler daha da kızıştı. Alec, Edina'nın altı numarasını resmen yüzüstü bantlara çarparak ceza alanına gönderildi ancak Edina taraftarları camın arkasından öfkelerini kusarken Alec çok tatlı olduklarını düşünürmüş gibi sırıtıyordu.

Yüce Tanrım, inanılmaz çekici bir ukalalığı vardı.

Tekrar gol attık -bu kez Kyle'dı- ama Edina da bir gol atarak karşılık verdi.

Bir hokey maçının böyle korkunç derecede ve aşırı sürükleyici olacağını hayal bile etmezdim.

Bağırmaktan sesim kısılıyordu. Özellikle Alec periyot bitmeden üç saniye önce gol atınca kendimi kaybetmiştim.

Cassie ayağa sıçradığında kamerayı devirdi ve birlikte bir oturup bir kalkmaya, sarılıp bağırmaya başladık. Alec'in takım arkadaşlarıyla sarılıp sarmalandığını görmeden kamerayı kaldırmaya yeltenmedim bile. Sonra azgın öğrenci tribününün önündeki pleksiglasa doğru göğüs tokuşturma hareketini yaparak seyircileri çılgına çevirdiler.

Boğazım sıkışıyordu, kalbim dopdoluydu; bu ani önderlik karşısında enerji dolu hâlde buzdan inişlerini izlerken gözyaşlarına boğulmak üzereydim.

Bu kez arada yerimden bile kalkmadım çünkü *onu* -annemle babamı- tekrar görmek istemiyordum.

Zamboni'yi izleyip maç konusunda strese girmek daha eğlenceli geliyordu.

Çocuklar tekrar çıktıklarında annemle babamı tamamen unuttum. Kayıt tuşuna basarak *-her zamanki gibi-* Alec'e odaklandım, üçüncü ve son periyoda hazırlanırken yüzünü izledim.

Southview'un gol atması otuz üç saniye sürdü. İkiye iki yakaladıkları pozisyonda Richie'nin şutundan dönen paka Kyle vurdu, böylece Cassie'yle birlikte sıçrayıp bağırarak bir kere daha kamerayı kıracak gibi olduk.

Sonrasında bir türlü yerime oturamadım çünkü sanki zaman çok yavaş geçiyordu. Evet, bir sayı farkla öndeydik ama Edina, karşısında rahatlanmayacak kadar iyi bir takımdı. El çırptım, benden başka kimsenin duyamayacağı ya da anlayamayacağı bir şeyler bağırdım, sonra periyodun bitmesine bir dakika kala tribünün tamamı geriye saymaya başladı: Beş, dört, üç, iki... bir!

"Aman Tanrım!" diye bağırarak ayağa fırladım.

"Vay anasını!" diye haykırdı Cassie, yanında duran salon görevlisine sarıldı.

Zil çaldı ve maç sona erdi.

X'e gidiyorduk!

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Cassie kulağımın dibinde bana sarılırken. Arenanın tamamıyla beraber çıldırdık. Çığlık atıyor, ağlıyor, sıçrıyordum ancak gözlerim Alec'te ve takımdaydı.

Olmuştu, turnuvaya çıkmıştık.

Takım öğrenci tribününün önünde birbirinin üzerine yığılırken mutluluk gözyaşlarımın arasından zar zor görebiliyordum ve Cassie ile kutlamayı izlerken hiçbir şeyin sahte olmadığını biliyordum. Kendimi ayrı tutmaya gayret etsem de her biri gerçekti.

Bu takım, Cassie, Doug, Southview; şu anda bir oyuna dekorluk yapan değil, gerçekten ve içtenlikle bunun bir parçası olmak isteyen biri olarak her birine kapılmış durumdaydım.

"Çok mutlusun!" dedi Cassie, yaşlı yüzüme bakıp başını salladı. "Şu hâline bak!"

Ardından daha fazla mutluluk gözyaşlarına neden olarak bana sarıldı.

O beni kucaklarken tribünlere baktım ve babamın duvarın yanında Büyük John'la konuştuğunu gördüm.

Aman Tanrım, Büyük John'la konuşuyor.

Babamın, düğünler ve mezuniyetler için bizimle Minnesota'ya geldiğini hatırladığım birkaç seferde -asla yazın bir hafta boyunca kalmazdı- John ile arası gayet iyiydi. Ondan *hoşlandığını* söyleyemesem de hep anlaşmışlardı.

Yani, birbirlerinden *yeni* mi haberleri olmuştu yoksa annem babamın geldiğini zaten biliyor muydu? Cassie beni bıraktıktan sonra telefonuma hızlıca göz attım ve annemden -ve babamdan- mesaj gelmediğini görünce annemin onunla henüz karşılaşmadığını anladım.

Fakat, *kahretsin, kahretsin, kahretsin*, an meselesiydi.

"Kızlar!"

Kupa gelmişti ve Koç Oz buzun üzerindeki fotoğrafa katılmak üzere bizi çağırıyordu.

Belli ki takım menajerleri *gerçekten de* takımın parçasıydılar.

Yutkunup Cassie ile yürümeye başladım, gülerken göğsümde öyle yoğun bir sıcaklık vardı ki sanki *ışık saçacaktım*. Çünkü bu fotoğraf yıllığa, belki de duvara eklenecek ve Southview'da geçirdiğim zaman sonsuza kadar *unutulmayacaktı*.

Cassie'nin peşinden buza çıktığımda yetişkinin biri talimat yağdırıyor, takımı fotoğraf için düzene sokmaya çalışıyordu ancak benim gözlerim Alec'inkileri, içimi gururla dolduran en yakın arkadaşımın koyu kahverengi gözlerini buldu ve her şey sona erdi.

Ona doğru koşunca iri kollarıyla beni yakaladı ve sımsıkı sardı.

"Başardın," dedim, gözlerim yine yaşarmıştı. "Harikaydı, Barczewski."

"Teşekkürler," dedi, geri çekildiğinde yüzündeki devasa gülümsemeye bayıldım. Eski arkadaşım gibi, tanıdığım en mutlu çocuğun ışıl ışıl yüzüyle gülümsüyordu.

"Turnuva gidiyorsunuz," dedim, sözleri cıyak cıyak söylerken elimi kaldırıp boynundaki zincire dokundum.

"Evet, hem de dibine kadar," dedi belimi sıkarak gülümserken, bir daha bağırmak ister gibi bakıyordu. "Geri kalan maçlarda da soyunma odasındakini tekrarlamamız gerekecek. Biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki biliyorum," dedim, mutluluktan neredeyse nefesim kesilmişti.

Ancak geniş gülümsemesine ve bana bakarken gözlerini kısışına bakarken yalnızca sevdiğim, kulübede öptüğüm inek çocuğu görüyordum.

Ne Zeus vardı ne de sahte sevgilim. Sadece *benim* Alec'im.

Aman Tanrım, onu seviyorum.

Bu farkındalık üzerime hem sarsıcı hem de hiç şaşırtıcı olmayan bir hâlde çöküverdi.

"Yüzün," dedi, kahverengi gözleri keyifle parlıyordu. "Neden böyle bakıyorsun?"

Kalbim hızlanırken gözlerine baktım ve birden, "Bunun gerçek olmasını gerçekten ama gerçekten istiyorum," deyiverdim.

Alec

"Bir dakika, ne?"

Ona doğru yaklaşsam da korkmuş gibi gözleri kocaman, ağzı kapalıydı.

"Tekrar söylemen gerekecek," dedim sakince, ki bu fazlasıyla komikti çünkü sanki kalp krizi geçiriyordum. Kahverengi gözlere ve sarı buklelere bakarken göğsüm sıkışıyordu. Dani'nin dolgun dudaklarını ısırırken bakışlarını benden kaçırması aklıma o kadar çok şey getiriyordu ki patlamak üzereydim.

Söylediğini duymam gerekiyordu. Umutlarım öyle bir tavan yapmıştı ki yanlış anladıysam hemen öğrenmem lazımdı.

"Dani, canım, Cassie diğer tarafta durduğu için sen de bu tarafa gel," diye bağırdı Oz'un eşi, takımın önünde durmuş, fotoğrafı düzenlemeye çabalıyordu. "Ve Zeus, senin arka sırada, ortalarda durman lazım."

"Tamam, bir saniye," dedim, gözlerimi Dani'den ayırmadan bekliyordum.

"Sıraya geçmemiz lazım," dedi, gerginlikle takımın geri kalanına baktı. Bir adım atıp bana arkasını dönünce giydiği aşırı havalı, özel tasarım Southview formasından tutarak onu geri çekmeden duramadım.

Dani şaşkınlıkla başını kaldırdı, ben de lafımı tekrarladım: "Ne dediğini bilmem gerekiyor, Dani."

"Buraya gelmen lazım, Zeus," diye bağırdı koç.

Dani de, "Evet, sonra konuşalım. Çünkü..." diye başladı.

"Biraz bekleyin, tamam mı?" diye bağırdım, Dani hariç herkese. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

İç çekip ona bakarken sakin konuşabilmek için var gücümle çabalıyordum. "Açık açık söyle, Collins."

"Gerçek olmasını istiyorum," dedim. "Bizim yani."

Başını sallayıp acele eder gibi hızlıca açıkladı: "Sahte olduğunu söylediğim her şey gerçek geliyor ve gerçek olmasını istiyorum ama aynı zamanda gerçek değilse, sahte kalmasını istersen hiç sorun etmem."

Gerçek olmasını istiyorum.

Dani gevezeliğe devam ederken kalp krizi hissi geri döndü.

"Hatta, muhtemelen sahte kalması daha iyi," diye devam etti, yanakları kızarmıştı. "O yüzden belki ben..."

Onu öperek susturdum.

Kendimi tutamadım, şu anda öpmezsem bayılacak gibi hissediyordum.

Dani de tam olarak kendisi gibi karşılık verdi; buzun ortasında, takımın ve tüm öğrenci tribününün önünde formamdan tuttu.

Kendimi durduramıyordum. Bir türlü geri çekilemiyordum.

Çünkü gerçektik.

Kendimi kaybetmişken -yine- alkışlar ve ıslıklar duydum.

Önce ben mi yoksa Dani mi kahkahalara boğuldu, bilmiyorum. Ama bu sayede nihayet durduk.

"Tamam," dedim, boğazımı temizleyip hokey forması ve gözlüğüyle bana ağzı kulaklarında bakarken nasıl bu kadar güzel olabildiğini düşündüm. "*Şimdi* lanet fotoğraf için poz verebiliriz."

Bana *gülme* deseler imkânsız olurdu. En iyi akşamlarımdan birini geçiriyordum. Edina'yı yenmek, turnuvaya çıkmak, Dani'nin bana, onun da her şeyin gerçek olduğunu hissettiğini söylemesi... Başka ne isteyebilirdim ki?

Tamam, omzumun zonklamamasını... Ama bu, imkânsız bir istek gibi gelmeye başlamıştı.

Fotoğraflar hallolur hallolmaz doğrudan Dani'nin yanında bittim.

"Sonrasında ne yapıyorsun?" diye sordum, onunla kutlamayı gerçekten istiyordum. "Çünkü öylece eve gidemezsin."

"Emin değilim," dedi, kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık belirdi. "Babam geldi, o yüzden ben..."

"Yok artık, albay burada mı?" İstediğim bir şey daha vardı: Babasının burada *olmaması*. Ne diye gelmişti ki? "Niye? Geleceğini biliyor muydun?"

"Imm, hayır," dedi, önemli bir şey değilmiş gibi elini salladı.

"Ziyarete mi geldi? Yoksa..." diye sordum, dürüst olmasına ihtiyacım vardı.

"Aslında bilemiyorum," dedi. Konuşmak istemiyormuş gibi rahatsız görünüyordu. "Sanırım..."

"Herkes Cro'ya gidiyor," dedi birisi arkamızdan, döndüğümüzde bizimkilerle Hannah'yı gördüm.

"Harika maçtı, evlat," dedi babam, sarılmak ve sırtıma vurmak için beni kendine çekerken gülümsüyordu. "Üst düzey hokey diye buna derim."

"Teşekkürler," diyerek ben de ona sarıldım.

"Üstelik Bodie'yi oyundan düşürdün," dedi annem gülümseyerek. "Yani, belki biraz fazla serttin ama izlemesi keyifliydi."

Beni iki kere ceza alanına gönderecek kadar biraz fazla sertti. Anneme bayılıyordum.

"O kısımdan nefret etmedim," dedim ve mutluluklarının keyfini çıkarmak için biraz bekledim.

"Acaba, ıı, babamın nereye gittiğini biliyor musunuz?" diye sordu Dani, arkalarına bakmak için eğilerek.

"Bizimle Cro'da buluşacak," dedi annem, bunun üzerine Dani annesine endişeyle baktı. Sanki... kafa yorduğu bir şey vardı da anlamdırmaya çalışıyordu.

Babam araya girdi: "Kendall galibiyet için *hazırda bekleyen* bir grup ayarladıklarını söyledi; yani herkes oraya vardığında üst katta canlı müzik olacak, alt katta da her zamanki ortam."

"Görünüşe göre hepimiz Cro'ya gidiyoruz o zaman?" dedim, Dani ile beş dakika da olsa yalnız kalmak için yanıp tutuşuyordum.

Yani, çocuklarla kutlama yapmak için sabırsızlansam da Dani'nin her şeyin gerçek olduğunu söyleyişi, son zamanlarda arkadaşlarımın ve genel olarak takımın yanındaki davranışları, onu birden hayatımın önemli bir parçası hâline getirmişti.

Arada bir hayatıma uğrayan, dünyama girip kenarında dolanan biri değil de her şeyin tam ortasında yer alan biri gibi.

Ve buna fena hâlde bayılıyordum.

"Öyle gibi," dedi Dani gülümseyerek ancak kaşlarının ortasında hoşuma gitmeyen küçücük bir kırışıklık vardı.

Dani

Sahadan inerken aramız normaldi ancak sonra Alec yoldan çıktı.

"Hadi," diye mırıldandı ve beni Burrito'nun park hâlinde durduğu yerin tersine doğru çekiştirdi. Otoparkın sonundaki arabasına gitmek yerine -karın arasından- binanın yan tarafına çekti ve karanlık bir köşede sırtımı Doug'un yan tarafına dayayana kadar durmadı.

"Ne yapıyoruz?" diye sordum, neredeyse fısıldıyordum. Tepedeki ayın ışığı, bana doğru eğdiği yüzünün keskin hatlarını görmemi sağlıyordu ve *gerçek* erkek arkadaşım olmasını o kadar çok istiyordum ki nefesim kesilmek üzereydi.

"Hiçbir fikrim yok," dedi. "Bir tek seni öpmem gerektiğini biliyorum."

"Ah," dedim, iri vücuduyla beni duvara yaslayıp büyük elleri saçımın alt tarafına kayarken ısındığımı hissettim.

"Saçına ne kadar kafayı taktığımdan bahsetmiş miydim?" dedi, gözleri üzerimde öyle ateşli geziniyordu ki sarhoş oldum sandım.

"Ben... sanmıyorum," diyebildim, gecenin içinde sesim nefesten ibaretti.

"Duştan sonra kurulanmanın ne kadar sürdüğünü düşünmeden bakamıyorum," dedi, parmakları yavaşça birkaç tutamı döndürdü. "Ya da sabahları şu kahverengi gözlerini açtığın anda ne kadar karmaşık göründüklerini. O görüntüye şahit olabilmek için neler yapmazdım ki."

Sözleri müstehcen değildi ancak söyleyiş tarzı... Yüce *Tanrım.*

"Sanki... öpmekten bahsetmiştin," dedim, parmaklarının ağır çekimde dönüşüyle hipnotize olmuştum.

"Sabırsızlanıyor musun?" Burnunu burnuma sürterek bütün vücudumu ürpertti.

"*Evet*," deyiverdim, aramızdaki mesafeyi kapatmak için parmak uçlarımda yükseldim.

"Şükürler olsun," dedi ve ardından beni bayıltacak bir şekilde *üzerime* kapandı.

Çünkü ağzını dudaklarıma eğip beni *gerçek* erkek arkadaşım olarak öperken her şey farklıydı. Üzerime atıldığında daha da büyük hissettirdi, sahiplenici bir tavırla ateşli öpücüklerini cesurca üzerime boca ederken eriyip bir su birikintisi gibi yere akmamak için ceketinin önünü sımsıkı kavradım.

Tanrım, bana nasıl hissettireceğini biliyor.

Beni böyle öptüğünde, istediği ve daha yakın olmak için can attığı her şeymişim gibi hissettim.

İnanılmaz güçlü bir duyguydu çünkü ben de aynen öyle hissediyordum.

Onu daha da kendime çekmek için kollarımı boynuna sardım, bunun üzerine Alec ateşi hiç kısmadan boğazından onaylayan bir ses çıkardı.

"Zeus!"

Vinny'nin sesiyle yerimden sıçradım, suçlulukla Alec'ten uzaklaşmaya çabaladım.

"Ne istiyorsun, Vin?" dedi Alec, bu kesintiye hiç memnun *olmadığını* gösteren bir ifadeyle bana bakarken çok da geri çekilmemişti.

"Cro'ya gidiyor musunuz?"

Alec'in omzunun arkasına baktığında Vinny'nin binanın arkasındaki, tanımadığım bir arabanın arka koltuğunda oturduğunu gördüm.

"Evet." Alec iç çekip ellerini iki yanına bıraktı. "Birazdan."

"Tamam... Orada görüşürüz," dedi Vinny, sonra araba tiz bir sesle uzaklaştı.

"Sanırım gitmemiz gerek," dedi Alec, ağzını kulağıma yaklaştırdığında sesi öyle kalındı ki sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Elimi tutup beni otoparka doğru yönlendirdi ama... *Şunlar annemle babam mı?*

Gözlerimi kıstığımda hakikaten de öyle olduğunu gördüm.

Annemle babam -ve Mick dedem- birkaç park yeri ilerideki annemin arabasının yanında duruyorlardı.

"...ve sırf sen gençliğini yeniden deneyimlemek istiyorsun diye *burada* yaşamak zorunda kalmamalı, Hannah!"

Tanrım. Tartışıyorlardı.

Her daim soğukkanlı olan babam otoparkta neredeyse bağırıyor, diye düşündüm şaşkınlıkla izlerken. Alec'in elinden tutup, bizi görmeyecekleri bir araya onu çektiğimde midem altüst olmuştu.

"Saçmalıyorsun ve sen de biliyorsun," dedi dedem, parmağını babamın göğsüne doğru kaldırarak. "Zerre umurunda olsaydı, ona daha yakın olabilmek için bu ülkedeki herhangi bir görevi kabul ederdin. Sırf onu arada sırada görebilmek için nefret etsen bile Offutt'a taşınırdın. Mesele kızın olduğu ve onu umursadığın için en ufak kırıntıya bile katlanırdın. Ama hayır, sen manipülatif bir hıyar olmaya devam etmek ve sevgine layık olması için bir kere daha taşınması gerektiğine onu ikna etmek zorundasın."

Alec kolumu tutarak yaklaştı. "*Ne* oluyor? Tekrar mı taşınacaksın?"

Beni izleyiş şeklinden durumun iyi olmadığını anladığını ve aynı zamanda her şeyi etraflıca anlatmamı beklediğini görüyordum.

Fakat nasıl açıklayacağımı bilmiyordum çünkü anlayamazdı.

Annem ve dedem de anlayamazlardı.

Babamı devasa bir pislik olarak görüyorlardı ki tam olarak yanılıyor sayılmazlardı ama bu yüzden, otoriter albay tarzıyla bile olsa iyi bir baba olmayı denediğini görmüyorlardı.

Benimle daha fazla zaman geçirmeye çalıştığını anlamıyorlardı.

Babamın yaşamak istemediği bir yere *sadece benim için* taşınmaya razı olduğunu ve bunun ne kadar büyük bir şey olduğunu görmüyorlardı.

Evet, annemi bırakmamı istiyordu, ki bu yapamayacağım bir şeydi ancak beni sevdiği için yapıyordu bunu.

Ve bu da bir şey demekti.

Aslında her şey demekti.

Boğazım tıkandı, başımı sallayarak, "Karışık bir durum ama hayır," dedim.

"Bunu söyleyen de kelimenin tam anlamıyla onları hayatından silip atan adam," diye tersledi babam, dedemi. "Senin zaman geçirmekten bahsetmeye ne hakkın var..."

"Zaten *bu yüzden* söylüyorum..."

"Hadi gidelim," dedim, az önce şahit olduğum her şeyin yok olmasını dileyerek Alec'i geldiğimiz yöne doğru çektim. "Arabana uzun yoldan gidelim."

"Emin misin?" diye sordu. "İyi misin?"

Koyu gözlerine bakıp başımla onayladım. "Bunu unutup kutlamaya gittiğimde iyi olacağım."

Birden kaşları haylaz bir şekilde kalktı ve anahtarlarını çıkardı. "Cro'yu asmak ister misin?"

"Ya *sen*?" diye sordum, partiyi kaçırmak istemesine şaşırsam da biraz alana ihtiyacım olduğundan rahatlamıştım.

"Çok gürültülü ve kalabalık olacak," deyip omuzlarını silkti. "Ben biraz daha sakin bir şeyler yapma havamdayım."

"Ama nereye gidebiliriz ki?" diye sordum, diğer taraftaki Burrito'ya ulaşmak için otoparkı geçerken. "Gidebileceğimiz bir evi olan herkes *orada*."

"Doğru," diye katıldı.

"Bir dakika, mekâna ne dersin?" diye sordum çünkü nakliye kamyonuyla Southview'a adım attığımızdan beri orayı merak ediyordum. "Hâlâ yerinde mi?"

Önerdiğime inanamıyormuş gibi yüzüme baktı. "*Bizim* mekân mı?"

Onun da böyle düşünmesine bayılmıştım. "Evet."

"Aslında yerinde," dedi ancak söyleyiş tarzında tuhaf bir tedbir vardı.

"Görmeyi çok isterim! Yani tabii sen başka kimsenin bilmesini istemiyorsan orası ayrı."

"Cassie'nin, Lillie'nin ve çocukların bilmeleri umurumda olmaz ama tarihi koruma gereği küçük tutmamız gerekebilir."

"Evet, kesinlikle," diyerek katıldım gereğinden fazla heyecanla ancak -hele ki bu akşam- mekâna dönme düşüncesi biraz büyülü geliyordu. Babamın ani gelişinin yarattığı faciayı unutmak istiyorsam o büyüye fazlasıyla ihtiyacım vardı.

Alec telefonunu çıkarıp grup mesajı gönderdi, ardından tekrar cebine koydu. "Hadi mekâna gidelim."

"Harika bir fikir," dedim ağzım kulaklarımda.

Alec de gülümsedi. "Bence *sen* harika bir fikirsin, Collins."

Alec

"Cass, Liz ve Lillie gelmek istemiyor," dedi Dani, telefonuna bakarak. "Ama Vinny ile Richie yoldalar. Sorun olur mu?"

Gözlerindeki endişeyi silecek her şeye razıydım.

Dani hâlâ mutluydu ama albayla olanlar yüzünden canının sıkıldığı belliydi.

"Sen olduğun sürece umurumda değil. Ama onlara sandalye ve yakacak getirmelerini söyle." Arabayı sürerken boştaki elini tuttum, ona muhteşem olmayan her şeyi unutturmaya kararlıydım.

Çünkü bu akşam, yaşadığım en mükemmel akşamlardan biriydi.

Kazanmamız bir yana, Dani benimleydi.

Dokuz yaşındaki hâlim görse kafayı yerdi. Gerçi dürüst olmam gerekirse arabayı kullanırken tam olarak dokuz yaşındaymışım gibi hissediyordum.

Çünkü *hakikaten* birlikte olduğumuz konusunda kafayı yemeden *duramıyordum.*

Mekânımıza giden yolda ilerlerken enayi gibi sırıtıp durmamakta zorlanıyordum çünkü başladığın yere dönmek diye buna denirdi. Arabadan indiğimizde ay karanlık gökyüzünde yükselmişti. Bagajdan iki sandalye kaptım ve kapıyı açıp kulübeye girdiğimde etrafa bakınan Dani'den gözlerimi alamadım.

"Tanrım, sanki zaman makinesindeyiz," dedi hayranlıkla, daireler çizerek çatıdaki deliğe baktı. "Aynı kokuyor, aynı hissettiriyor."

"Delilik, değil mi?" diye katıldım ona, sandalyeleri yerleştirirken.

"Aslında, babam habersiz gelmiş olsa da şu anda aşırı mutluyum. Onun... *yaptıkları* bile mahvedemez bunu." Ağzı kulaklarında bana döndü. "Bu arada, artık parti insanı olmadığından ilgini çeker mi, bilmiyorum ama olur ne olur ne olmaz diye bunu aldım."

Çantasından bir şampanya şişesi çıkarıp ekledi: "Bir damla içip gerisini atsak bile, yaşadığın bu akşamın hatırına kadeh kaldırmalıyız bence."

"*Yaşadığımız* bu akşamın hatırına," diye düzelttim çünkü hiç de benim akşamım gibi hissettirmiyordu. Takımın, Southview'un, Dani ve kahrolası Alec'in akşamıydı bu.

"Evet," diye fısıldadı, sesi yumuşamıştı. "Bizi kutlamak ve diğer her şeyi unutmak istiyorum."

Gözlerindeki belli belirsiz hüznü görüp de babasını ve kulak misafiri olduğumuz kavgayı sormamak beni öldürüyordu. Ama unutmaya çalıştığı belliydi.

Ben de onunla birlikte bu cahilliğe boğulmaya razıydım.

"Gel bakalım, çokbilmiş, kadeh tokuşturalım."

Bana doğru birkaç adım atarken kalbim boğazıma dayanmıştı; dans eden gözleri ve elindeki içecekle öyle kahrolası güzel görünüyordu ki Alfie Jukes'un sözleri zihnimde mırıldanmaya başladı.

I'm loving you more...
Than I have before...
*To see you with those eyes wide.**

Elinden şişeyi alıp bir elimle mantar tıpayı, diğeriyle de şişeyi tuttum, şişeyi bizden uzağa çevirdim ve bum! Patlayıverdi.

"Vay be," dedi, sırıtırken kaşlarını kaldırmıştı. "Etkileyiciydi."

Işıl ışıl gözlerine ve montunun altından görünen Packers formasına bakarken bu anı öylece dondurmak istedim.

"İç bakalım, Collins," dedim, onu öpmezsem patlayacağımı hissediyordum.

---

* Sözlerin çevirisi: Seviyorum seni... Öncekinden de çok... Görünce o kocaman açılmış gözlerini.

Yani, hemen öpmezsem.

Şişeyi dudaklarına götürüp bir yudum alırken gözleri gözlerimden ayrılmadı; kahretsin, bekleyemeyecektim. Şişeyi indirir indirmez elinden alıp yere bıraktım, sonra dudaklarından şampanya yudumlamaya başladım, dilim tadıyla sarhoş olurken ellerimi yüzünün kıvrımlarında gezdirdim.

Onu öperken Dani ya adımı söyleyerek ya da iç çekerek sesler çıkarıyordu ancak her bir yanımı ürperti sarıyordu. Cazibeyi, inceliği falan tamamen unutarak onu öpücük yağmuruna tuttum. Dani ceketimin iki yakasına ihtiyacı varmışçasına asılırken tatlı dudaklarını tekrar tekrar öptüm.

Evet, senin için o kişi olurum. Tutun bana, Collins. Ve asla bırakma.

Sanki birbirimizi sömürüyorduk, Dani ile en kısa sürede birbirimizi tüketme yarışına girmiştik.

Çok yoğundu, çok güzeldi, zamanı durdurup bu anda kalmak istiyordum.

"Geldiler," diye fısıldadı dudaklarıma doğru, hâlâ umurunda değilmiş gibi beni öpmeye devam ediyordu.

"Off," dedim dışarıdaki sesleri duyduğumda, çocuklara nereye gittiğimizi söylediğim için pişman olmuştum. Bir araba kapısı çarptı ama umurumda bile olmadı. Dudaklarının alt dudağımdaki o baş döndürücü hareketini kendimden esirgeyecek değildim.

"O kadar muhteşem ki," dedim bir nefeste, ardından aynı şeyi tekrar yaptım.

Ancak kapı açıldığında, yıkılmak üzere olan kulübenin eşiğinde arkadaşlarım durmuyordu.

Hayır, kahrolası Benji Worthington gelmişti.

Benji, yanında St. John's'tan üç çocukla içeri girdi: kalecileri Adam, forvetleri Cody ve koçun oğlu Austin Clark.

Yemin ederim *mekânımıza* girişlerini izlerken kulaklarım uğuldadı.

Burada ne işleri vardı?

"*Benji?*" dedi Dani, onu gördüğüne şaşırmış olmalıydı.

Kaleci alay eder gibi güldü. "Sana Benji mi dedi?"

Burada ne işleri vardı?

"Bana *Ben* demen gerektiğini hatırlamayı düşünüyor musun, tatlım?" dedi Benji, onu gebertmek istememe neden olan bir gülümsemeyle.

Burada ne işleri var?

"Bana cidden tatlım mı dedin sen?" dedi Dani ama sesi kızgın değildi. Küçük hıyarın cüreti nereden bulduğunu bilmiyormuş gibi şaşkındı.

"Burada ne işiniz var?" diye sordum, sakinliğimi koruyarak.

"Concord'dan benzin almaya giderken *gözden kaçmayan* arabana rastladık, Zeus ile çocukların galibiyeti nasıl kutladıklarını görmek eğlenceli olur diye düşündük."

"Bizi buraya kadar *takip mi ettiniz*?" diye sordum, sakinliğim yerle bir olmak üzereydi. "Eziğin tekisin, Worthington. İşine bak."

"İşim var zaten," dedi Hıyarlar Kralı. "Ama Dani'nin arabanda olduğundan şüphelenince iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Tabii ki iyi," dedim, küçük şerefsizin bunları nereden çıkardığını merak ediyordum. İkinci kez, yanımdayken Dani'yi kontrol etmesi gerekiyormuş gibi davranıyordu. "O ne demek şimdi?"

Harika bir gün geçirmişken Benji'nin saçmalıklarıyla uğraşacak hâlde değildim. Yok olup gitmesi gerekiyordu.

"Hep şiddete meyilli pisliğin teki olduğun anlamına geliyor..."

"Yapma, *Benji*," dedim, Dani'ye göz attım çünkü onun saçmalıklarını dinlemesini istemiyordum. "Seni götün teki olduğun için pataklamam, şiddete meyilli olduğum anlamına gelmez. Artık saçmalıklarına katlanamadığım anlamına gelir."

"Şuna baksana, onu ormanın ortasındaki derme çatma kulübeye getirmiş. Bu pek hayra alamet değil, o yüzden eski dostum iyi mi diye bakıyorum."

"Eski dostun mu?" Dağ gelinciğini andıran yüzüne bakınca üzerine atlamak istedim. "Dani asla arkadaşın değildi."

"Çocuklar," dedi Dani, sesi rahatsız çıkıyordu. "Kesin şunu."

"Ya, değil miydi?" dedi Benji. "O zaman buranın neresi olduğunu nasıl biliyorum?"

"Az önce beni takip ettiğini söyledin, mal herif."

"Dani birkaç yıl önce beni buraya getirdi," dedi, yüzünde doğuştan gelen ukala gülümsemesi vardı. "Güzel güzel yürüdük, arayı kapattık, sonra bana duvara çizdiğin korkunç resmi gösterdi. Hatırlıyor musun, Dani?"

O akşam, mekânımızda gülerken çektiği fotoğrafını gösterirken Dani'nin ne kadar mutlu olduğunu hatırladığımda onu yerle bir etmek istedim.

"Benji," dedi Dani sessizce, sesi farklı çıkıyordu. Ona doğru baktığımda yüzündeki gerginlikten nefret ettim. "Dur."

"Dün gibi hatırlıyorum ama." Benji'nin sesi ima doluydu. "*Harika* bir akşamdı."

"Siktir git, Worthington," deyip onu iki elimle ittim. "Bas git buradan."

"Belki de *biz* gitmeliyiz, Alec," dedi Dani, beş dakika önceki elinde şampanya olan sevgilimden çok, tanışma konuşmasını yapmakta zorlanan kıza benziyordu.

"Bir dakika," dedim, mekânımızı mahvetmelerini istemediğinden ilk giden olmaya niyetim yoktu. *Onları* kovduğum anda gidecektim.

"Yanlış hatırlamıyorsam onu hastanede *seni* görmeye götürmem gerekiyordu," dedi Ben, durumu çok komik bulmuş gibi sırıtıyordu. "Ama Dani benimle takılmayı tercih etti."

Dani gözlerini devirerek, "Öyle değildi, sen de biliyorsun," dedi.

Belli ki geçmişin üstünü *tamamen* örtmemiştim çünkü Dani'nin Benji'yi buraya getirdiği o akşam duyduğum kontrolsüz öfke yeniden canlanmıştı.

Onu *nasıl buraya getirebilir?*

Fakat sakin kalmam gerektiğinden yalnızca Benji'nin çirkin yüzüne bakıp saymaya başladım.

On. Dokuz. Sekiz.

"Plan babanı görmeye gitmekti ama olmadı."

"Kes *artık*, Benji," dedi Dani. Ses tonu hiç hoşuma gitmedi. Ona şöyle bir baktığımda bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Yedi. Altı. Beş.

"Git işte, Worthington," dedim.

"Evet, hadi gidelim," dedi Austin. "Zaten buz gibi."

Dört. Üç.

Tekrar denedim. "Arkadaşını dinle, *Benji*."

"Gidiyorum," dedi, başını sallayıp psikopatın teki gibi sırıtarak. "Ama Tanrım, Dani, burada *bir sürü* saat geçirmiştik, hatırladın mı?"

İki.

"Dur, Benji," diye tersledi Dani.

Bir.

"O akşam böyle söylememiştin..."

Yumruğumu geriye çekip burnuna indirdim.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Dani.

Fakat yalnızca burnu yarılan Worthington'ın iğrenç kahkahasını duyuyordum, o yüzden küçük *şerefsizin* sağ gözüne vurdum. İnsanların sinirlendiklerinde gözlerinin döndüğünü duymuştum ancak ben daha çok kör olmuş gibiydim.

Her şey kayboldu ve sadece Worthington'ın pis küçük yüzünü görebildim.

O da bana saldırarak yanağımı sıyırsa de reflekslerim yumruklarından hızlıydı.

"Alec!" diye bağırdı Dani. "Dur!"

Benji hâlâ gülümsüyordu, bu yüzden onu iki elimle duvara ittim. "Adi şerefsiz."

Dani'nin bağırdığını duysam da söylediklerini ne anlıyor ne de anlamak istiyordum.

Çünkü Ben Worthington'a bakmak, babamın hayatı için savaştığı ve polislerin beni tutuklamak için hastaneye geldikleri o günü hatırlatıyordu.

Beni dışarı çıkarırlarken annemin yüzünün aldığı hâli hatırlatıyordu.

Karakola gitmek için babamın yanından ayrılmak zorunda kalınca hissettiğim suçluluğu.

Şimdi de Dani'yi kahrolası bir panikatağa sürüklüyordu. Onu tekrar ittim, adi herifi duvara yaslayıp kolumu kaldırdığımda...

"Dur!"

Dani önüme atladı ve yumruğumla o aşağılığın arasına girdi.

"Dani, çekil," dedim, bu herifin üstüne gitmem gerekiyordu.

Ona dersini vermem gerekiyordu.

"Hayır, Alec!" dedi, başını sallayıp çıldırmış gözlerini bana dikti. "*Düşün.*"

"Burası, cidden..." Kyle yanında Vinny ile kulübeye girdiğinde konuşmayı kesti, rahat gülümsemelerinin yerini hemen şaşkınlık aldı.

"Yardım edin bana!" diye bağırdı Dani, ben çekilmesini beklerken.

"Ne halt oluyor burada?" diye sordu Vinny.

"Şu karşımdaki götün," dedim, "ağzını yüzünü dağıtmak üzereyim."

"Dur!" diye bağırdı Dani, bir yandan göğsümü itiyordu. "Alec, ne yaptığını düşün!"

"*Düşünüyorum*," dedim sıktığım dişlerimin arasından, sonunda onu görmeye başlamıştım.

"Seni sinirlendirmeye çalışıyor, görmüyor musun?" Beni tekrar itip devam etti: "Bunu yapmanı istiyor!"

"O zaman ona istediğini seve seve vereceğim," dedim, gözlerimi Wortington'dan ayırmadan.

"Zeus," dedi Vinny, beni kolumdan tutup Ben'den uzaklaştırdı. "Sakinleş artık."

"911'i ara, Austin," dedi Benji, kolunu kanlı burnuna götürerek. "Onlara Alec Barczewski'nin bana saldırdığını söyle."

"Of, saçmalama, Worthington," dedi Vinny, az önce girdiği için ne dediğini hiç bilmese de.

"Ara bakalım ne oluyor," dedi Kyle, asık bir suratla. "Takımın geri kalanı her an gelebilir ve sayıca bizden azsınız, geri zekâlı."

"Üstelik bu adam fena dağıtmış görünüyor," dedi Vinny, kalecilerini işaret ederek. "Polisler bu manzaraya bayılacaklar."

"Ben," dedi Cody, "hadi çıkıp gidelim buradan."

"Hayatta olmaz," dedi Worthington. "Barczewski böyle numaralar çekemez."

"O zaman sabah ara," dedi Adam, kapıya dönerek. "Ortalık iyice karışmadan ben çıkıyorum."

Kolumu Vinny'den kurtarınca Dani bir kez daha önüme geçti.

"Aslında tamam," dedi Ben omuzlarını silkerek, elinin yan tarafını kırık burnuna götürmüştü. "Sabah arayacağım. Zaten yüzümde kanıtlar ve tanıklarım varken on iki saat ne fark eder ki?"

"Yürü git, bok herif," dedi Kyle, başını sallayarak.

Cody'nin kulübenin kapısını tekmeleyerek açmasını izledim. Çıkarlarken Benji, "Southview halkının yarından sonra tanrıları hakkında ne düşüneceklerini görmek için sabırsızlanıyorum," dedi.

"Güle güle, *Benji*," diye bağırdım arkasından.

"Sabah görüşürüz, *Zeus*," diye bağırdı o da.

Dani

"Ben hâlâ hastaneye gitmen gerektiğini düşünüyorum."

"Hayır, gitmeyeceğim," dedi Alec, evimizin önünde arabanın ön camından dışarı bakıyordu.

Hava karanlık olsa da sokak lambaları sayesinde yüzünü görebiliyordum.

"Ama elin *çok* şişti ve yanağındaki kesik korkunç görünüyor," dedim, ona kendimi nasıl dinletirim bilmeden. Kavgadan beri kızgın ve sessizdi ve nasıl üstesinden geleceğimi bilmiyordum.

"O şerefsiz yüzük taktığı için," dedi küçümsercesine.

"Bu yüzden daha az yaralanmış olmuyorsun," diye karşı çıktım. "Ama peki. Kıpırdamadan otur."

Peroksite bulanmış kâğıt havluyu yanağına bastırdığımda dişlerinin arasından tıslayarak bir nefes verdi.

"Biliyorum," dedim, *ne kadar* ağrıdığını düşününce midem kasıldı. Benji'nin yüzüğü Alec'in yüzünü kısmen yırtmıştı ve karanlıkta bile hoş görünmüyordu. Beni dinleyip acil servise gitmeyeceğini anlamış ve eve giderken Walgreens'e uğramıştım.

Fakat beni asıl endişelendiren Alec'in eliydi. Aşırı şişmişti.

"Özür dilerim," dedim, yarayı temizlerken.

"Niçin?" diye sordu ve nihayet *-nihayet-* gözlerime baktı.

Olaydan beri bana bir kez olsun bakmamıştı. Sanki bana kızgındı.

"Canını yaktığım için, bu olanlar için, Benji muhteşem geceni mahvettiği için," dedim, karanlık arabasının sessizliğinde.

Benji'nin adını söyleyince çenesi kasıldı ve ânında pişman oldum. Benji'nin ima ettiği her şey yalandı, Alec'in bunu bildiğinden epey emindim ancak yine de aramızda gerginliğe sebep oluyordu.

Neden benimle konuşmuyor?

"Hey," dedim. "Sorun değil. Unutma, X'e gidiyorsun."

Çenesi, kendisini sıkıyormuş gibi bir kere daha kasıldı.

Ve yine konuşmadı.

"Alec." İstediğinden emin olmasam da parmaklarını sert çenesinde gezdirerek rahatlamasını diledim. "Her şey yoluna girecek," dedim.

"Öyle mi?" diye sordu. Sesi alçak, biraz da gıcırtılıydı.

"Evet, hepsi geçecek," dedim.

"Bilemiyorum, Dani," dedi, sesi yorgundu. "Daha önce Ben'le aynı şeyi yaşadım, hep insanın en hassas yerinden vuruyor. Her şeyi bok etmiş olabilirim."

Olabilirim derken sesi çatlayınca göğsüm ağrıdı. Sanki içinde çok fazla duygu tutuyordu. Tanrım, galibiyetin ardından *bir de* bunları düşünmesi hiç adil değildi.

"Etmedin," dedim, sol elimi yüzünün diğer tarafına koydum. "Dinle beni. Herkes hata yapar ve her şey yoluna girecek. Öküzlük yapan bir herif sadece, sürekli olan şey."

Alec başını koltuğa yaslayıp nefesini bıraktı. "Tanrım, umarım haklısındır. Çünkü ödüm kopuyor."

Kabul edişi ve ızdırap dolu sesi kalbimi acıttı.

"Yani, turnuvada oynama şansımın içine etmiş olabilirim. Benji peşime düşmeye karar verirse *her şeyin* içine edebilirim."

"Vermeyecek," dedim.

"Ama verecek," dedi Alec, kendini bana bırakarak birazcık daha iyi hissetmemi sağladı.

Bir de sessizliğini bozup konuşarak.

"Sinsi herifin teki ve haklıydın," dedi, başını pişmanlıkla sallıyordu. "Tam olarak istediği şeyi yaptım. Kendimi kaybettim, böylece üstünlük ona geçti."

"Sen güven bana," dedim, Benji'nin evine göz atarak. Arabası Tanrı'ya şükür yoktu, bütün pencereler de karanlıktı. "Bu sefer her şey senin lehine olacak, buna eminim."

"Yine Harvard beyninle bilgelik mi saçıyorsun?"

"Aynen öyle."

Verandamızın ışığı yanınca her şeye rağmen gülümsedim.

"Sanırım dedem beni içeriye çağırıyor," dedim fakat ondan bahseder bahsetmez ailemi hatırladım. Mekânımızdaki kâbusun en iyi yanı, dedemle olanları unutmam olmuştu.

"Evet, gitsen iyi olur," dedi. "Geceyi mahvettiğim için üzgünüm."

"Dalga mı geçiyorsun? Turnuvaya gidiyoruz ve yeni erkek arkadaşımsın. Benji ile bir araya gelseniz bile bunu mahvedemezsiniz."

Bunun üzerine beni formamdan tutup kendine çekti.

"Öncesinde son derece harika bir geceydi, değil mi?" dedi, eğilip alnını benimkine yasladı.

"Harika ötesiydi," diyerek katıldım ve dudağımı dudağına götürdüm.

"Mick görmesin, çabuk olalım," dedi ve sonra dudaklarını yaklaştırarak bana çok derin, en doyurucu üç saniyelik öpücüğü verdi.

Arabadan inip eve doğru yürüdüm. Alec için endişeli olsam da bunu düzeltebileceğimi hissediyordum. Benji, arkadaşlarının önünde hava atmayı seven bir pislikti ama baş başayken hep düzgün davranmıştı.

Tanrı'ya şükür ona hep iyi davrandım.

O yüzden sabah ilk iş olarak -saat yedide, karakolun kapıları açılmadan önce- yan taraftaki komşumu ziyarete gidecektim.

Ve hiç yalvarmadığım kadar yalvaracaktım.

Alec

"Çıldırmadan önce..."

Ertesi sabah mutfağa girdiğimde, "Aman Tanrım!" dedi annem ağzı açık bir hâlde.

"Ne oldu yüzüne öyle?" diye sordu babam, başını gazeteden kaldırarak.

"Sadece bir çizik," dedim, doğru düzgün uyumadığımdan kafam çok çalışmasa da normal davranmaya gayret ederek buzdolabına gittim. Gözlerimi her kapadığımda Ben'e vurarak mahvetmiş olabileceğim şeyleri düşünüyordum.

"Bu yeterli bir cevap değil," dedi babam. "Ne oldu?"

İç çekerek portakal suyunu aldım.

Onlara anlatmak istemiyordum -*Tanrım, onlara anlatmayı hiç ama hiç istemiyordum*- ama durumun büyüklüğü anlatmamı zorunlu kılıyordu.

Hasar kontrolü muhtemelen imkânsız olsa da bilmeleri gerekiyordu.

"Kavga ettim," dedim, buzdolabını kapatırken. "Ben Worthington'la."

Gözleri fal taşı gibi açılan annem, "*Ne?*" diye bağırdı.

"Dalga geçiyorsun herhâlde," dedi babam, gözlerini kısarak gazeteyi masaya fırlattı. "O çocuk üzerine mi atladı?"

"Ne oldu?" diye sordu annem, daha yakından bakmak için ayağa kalkıp yanıma gelmişti. "Kesik korkunç görünüyor."

Masaya oturdum; o kadar iğrenç hissediyordum ki kusmak istedim.

Çok özür dilerim, her şeyi mahvetmiş olabilirim.

"Aptalcaydı," diye kabul ettim, bir elimi saçımdan geçirdim. "Worthington geldi, Dani'ye abuk subuk şeyler söyledi."

"Ona vurmadın, değil mi? Lütfen vurmadım de..."

"Vurdum," dedim, boğazım aşırı tıkandığı için zorlukla yutkundum. "Burnunu kırdım."

"Ah, hayır." Annem gözlerini yumup elini ağzına götürdü. "Yine mi?"

Yüzündeki korku midemi altüstü etti.

Bunu anneme tekrar yaptığıma inanamıyorum.

"İlk yumruğu kim attı?" diye sordu babam, yüzünde korkutucu bir ciddiyet vardı.

"Ben attım."

Annem inledi.

"Neden bu kadar zor geliyor, evlat?" diye bağırdı babam. "Yumruk atmak yasa dışı, neden bir türlü hatırlayamıyorsun?"

"Bilmiyorum," deyip omuzlarımı silktim çünkü bilmiyordum.

Asabi bir insan değildim -hokey sayılmazsa- ve kavgaya karışmazdım.

Belli ki Worthington ve Dani söz konusu olunca durum değişiyordu.

Kahretsin.

"Bilmemiz gereken ne?" diye sordu babam, başını sallarken onu fazlasıyla hayal kırıklığına uğratmışım gibi görünüyordu. "Çünkü annesinin deliye döneceğini biliyorsun. Bize her şeyi anlat."

Ben de anlattım.

Her ayrıntıyı anlatırken, gözlerindeki hayal kırıklığına bakmaktan daha kötü ne olur diye düşünerek hepsini aktardım.

Benji polise şikâyet ederse uzaklaştırılabilirdim, yani turnuvada oynayamazdım.

Ve yetenek avcıları da dâhil herkes nedenini bilirdi.

"Yetenek avcıları konusunda endişelenme," dedi annem. "Her şeyi kontrol..."

"Nasıl endişelenmeyeyim?" dedim, kendimi tutmaya çalışsam da her şey üzerime çullanıyordu. "Dalga mı geçiyorsun? Hayatımın yarısını yetenek avcılarını düşünerek geçirdim çünkü geleceğimi kontrol..."

"Alec," diye araya girdi babam, başını iki yana salladı. "Hayır. Dur artık. Böyle yaparak kendini öldürüyorsun."

Alnımı kaşıdım. Keşke yapabilseydim. "Nasıl ama?"

"Sen sadece oyna," dedi. "Yapman gereken tek şey bu."

"Kolaymış gibi konuşuyorsun," dedim, göğsüm sıkışıyordu.

"Öyle çünkü," deyip omuzlarını silkti. "Sen sadece maçını oyna, gerisi kendi yolunu bulur."

Boğazımı temizledim, ben de o kadar basit olmasını diliyordum.

"Bazen sana baktığımda bunca yetenekle yaşamak nasıl olur, hayal bile edemiyorum," dedi. "Atletik açıdan en iyi hâlimde bile üçlük atamayan, üçüncü yedek oyuncuydum ben ama sen herkesin takımında görmek istediği adamsın."

Gözlerine bakarsam çocuk gibi ağlamaya başlayacağımdan korkarak bakışlarımı masaya diktim. Şimdiden deli gibi gözlerimi kırpmaya başlamıştım, göz teması kesinlikle sonum olurdu.

"Harika ve havalı bir şey bu," dedi, bir elini omzuma koyarak, "ama sonuçta bir oyun, evlat. Hokey bir oyun. Bazen öyle gelse de ölüm kalım meselesi değil. Elinden gelen en iyi şekilde oynamak için deli gibi çalış ama orada bitsin. Kazanmazsan kimse ölmeyecek, kaybedersen de kimse ölmeyecek. Buzun üzerinde ne olursa olsun her şey yoluna girecek. Hem yetenek avcıları kimin umurunda? Bırak onlar kendilerini düşünsün."

Bunun üzerine ona baktım çünkü *-kahretsin-* her şeyi o kadar basit gösteriyordu ki yalnızca inanmak istiyordum.

"Ben Worthington'a vurman aptalca bir hamleydi, Al. Ama kimseye bir şey olmayacak. *Olmayacak.*"

Konuşabileceğimi düşünmediğimden başımla onayladım.

Öncelikle, bu kadar havalı ebeveynleri hak etmiyordum. Beni destekleyişleri, aptallık edip onlara daha fazla stres yarattığım için kendi kıçımı tekmelemek istememe neden oluyordu. Yani, ne halt düşünüyordum ki?

Fakat en önemlisi, olacakların hukuki tarafı hâlâ ödümü koparıyordu.

"Her şey yoluna girecek, Al," dedi annem ve yanıma gelip kollarını boynuma doladı. "Ne olursa olsun üstesinden geleceğiz."

"Özür dilerim," dedim, kendimi küçük bir çocuk gibi hissediyordum.

Annem başımı öpüp, "Sorun değil, ufaklık," dedi. Saçlarımı karıştırdı. "Sorun değil."

Dani

Annem odasından çıktığında sessizce botlarımı giyiyordum. Sonra birden durdu.

"Nereye gidiyorsun..." Saatine göz attı. "Sabah 6.45'te?"

Üzerimde montum, berem, eldivenlerim varken ve elim kapı kolundayken yalan söylemem mümkün değildi.

"Benim, ıı, antrenmana gitmeden önce Benji'yle bir şey konuşmam lazım," dedim, sanki bir anlamı varmış gibi.

"Artık arkadaş mısınız?" diye sordu, şaşkın görünüyordu.

"Pek sayılmaz, uzun hikâye," dedim sadece, kurcalamamasını istediğimden.

Buradan hızlıca çıkmam gerekiyordu.

"Eh, uyanık olmana sevindim çünkü babanla bu *uzun hikâye* hakkında konuşmamız lazım," dedi, normalden ciddi görünüyordu.

Ki mantıklı ve beklenen bir şeydi.

"Geleceğini biliyor muydun, tatlım?"

Lütfen, henüz olmaz.

Bir kâbus durumunu hallettikten sonra ötekine geçmem gerekiyordu.

"Imm, hayır," dedim, başımı sallayarak. "Bak, Benji antrenmana gitmeden önce bu işi halletmem lazım. Geri döndüğümde konuşsak olur mu?"

Annem iç geçirdi. "Peki. Benim bir Knowlan'a gidip gelmem lazım, şekerimiz tamamen bitmiş ama marketten döndüğüm anda konuşacağız."

"Teşekkür ederim," dedim, kapıyı açtım ve merdivenleri koşarak indim.

Garajın etrafından dolaşıp bahçelerimizi ayıran çalıları sessizce geçtiğimde hava yeni yeni aydınlanıyordu. Kapıyı çalarak Benji'nin babasını uyandırmak konusunda pek de heyecanlı olmasam da nezaket kurallarının durduramayacağı kadar çaresiz durumdaydım.

Acil bir durum söz konusuydu.

Fakat kapıyı çaldığım anda açıldı ve Benji, çoktan St. John's Akademi kapüşonlusunu ve eşofman altını giymiş hâlde karşımda belirdi.

Gitmek üzereymiş gibi.

Vay anasını, yüzü...

Gözü kesinlikle morarmıştı ve burnu hiç iyi *görünmüyordu*. Şişmişti, biraz Bay Patates Kafa'nın burnunu andırıyordu.

Ona bakarken midem kasıldı. Nedeni yüzünün biraz iğrenç görünmesi mi yoksa Alec'e karşı kullanılabilecek sağlam delil olması mı, emin olamadım.

"Dani?"

Evet, ben de buraya geldiğime şaşkınım.

"Biraz konuşabilir miyiz, Ben?" diye sordum, babası içeride mi diye görmek için arkasına baktım.

"Burada değil," dedi Benji. "Gel içeri."

Peşinden giderek kollarımı kavuşturdum, nereden başlayacağım hakkında en ufak fikrim yoktu.

"Ne oldu?" diye sordu kapıyı kapatırken. Fakat ikimiz de yüzüyle ve dün akşam olanlarla alakalı olduğunu biliyorduk.

Derin bir nefes alıp zekice bir argüman bulmaya çalıştım ancak sonra öylece, "Lütfen polise şikâyet etme, Ben," dedim.

Ağzını açacak olunca elimi kaldırdım.

"Birbirinizden nefret ettiğinizi biliyorum ve eminim iyi bir fikir gibi geliyordur. Sana *vurmamalıydı*. Ama kendince beni savunmaya çalışıyordu, o yüzden kendimi sorumlu hissediyorum."

Hızlı konuşuyordum ama o sadece sakince izliyordu.

Ne düşündüğüne dair en ufak bir fikrim yoktu.

"Saldırıya uğramayı hak etmedin ama sana hayatım boyunca tanıdığım bir arkadaşın olarak yalvarıyorum." Gözlerine bakarak bu konuda merhametli olması için dua ettim. "*Lütfen* bunlar olmamış gibi davranabilir misin?"

"Nasıl yapacağım onu?" diye sordu, hırpalanmış yüzünü göstererek.

"Yani, sonuçta hokey oyuncususun," dedim. "İtiş kakışa karıştığını ima etsen kimse..."

Başını sallayarak, "Barczewski'nin bu işten sıyrılmasına izin vermeyeceğim, Dani," dedi.

"Ama geleceğini mahvedebileceğini görmüyor musu..."

"Bunu *o* yaptı, ben değil," diye tersledi, gözlerini kısmıştı. "Hem böyle davranıp yine de istediğini almasının ne kadar yanlış olduğunu görmüyor musun?"

"Yani, neden öyle hissettiğini anlıyorum," dedim zorla, bu kadar kindar olmasından tiksinmiştim.

"Hayır, *tam olarak* öyle. Dürüst olayım, çuvallayıp başarısız olması fikri beni üzmüyor. Hatta çok hoşuma gider. Ama *ben* bunlara sebep olacak bir şey yapmadım. Bana saldırmayı seçen, alt sınıf, asabi biri *o*."

"Lütfen," dedim, tehlikeli bir biçimde ağlamak üzereydim. "Yalvarıyorum, Benji, lütfen yapma..."

"*Ben*," diye tersledi.

"Ben, yapma," dedim, şimdi panik içindeydim. "Ve güven bana, istediği her şeyi elde etmeyecek."

"Evet, edecek," dedi, bir tek bunu önemsediği belliydi.

"Ne yapabilirim, Ben?" Ağlamak istemediğim için gözlerimi hızla kırpıştırsam da başarısız olduğumun farkındaydım ve bu beni fena hâlde korkutuyordu. "Lütfen seni nasıl ikna edebilirim söyle."

"Yolu yok... Aslında." Bana gözlerimin önünde plan kuran bir kötü adam gibi bakarken gözlerini kıstı. O konuşurken kalbim boğazımdaydı. "Ah. Aslında sanırım bir yolu *var*."

"Ne?" diye sordum, içime kötü bir his çöktü.

"Yasa dışı bir şey değil, rahatla," dedi, komik bir şey söylemiş gibi sırıtıyordu. "Ama şikâyetçi olmamı istemiyorsan aranızdakileri bitirmen lazım."

"*Ne?*"

Duyduklarımın doğru olduğuna inanamayarak aptal sakalına ve mahvolmuş suratına baktım.

Alec'ten ayrılmamı istiyor olamazdı.

Bu... imkânsızdı, değil mi?

Fakat birden mutlu, heyecanlı bir ifadeyle başını salladı. "Buraya daha yeni geldin, yani kocandan boşanmanı falan istemiyorum. Üstelik o mezun olur olmaz gençler ligine gidecek, zaten uzun süre birlikte kalamayacaksınız."

Gerçekten de sandığımdan daha salaktı.

"Ama neden böyle bir şey isteyesin ki?" Çocukken benden hoşlanıyor olabilirdi ancak şimdi bir şey hissetmediği belliydi, o yüzden söyledikleri hiç mantıklı gelmiyordu.

"Çünkü aslında her zaman istediği tek şey *sensin*," dedi, öylece omuz silkerek. "Kusursuz bir plan."

"Hayır, değilim ve bu... saçmalık," dedim, ciddi olduğunu anladığım için midem öyle bir ağrıyordu ki kusacağımı sandım.

Gerçekten de Alec'ten ayrılmamı talep ediyor.

"Saçma derecede *basit*," dedi. "Ondan ayrılırsan olay biter. Ayrılmazsan şikâyetçi olurum."

Gerçek hayattaki kötü adama bakarken sanki kalbim paramparça oluyordu çünkü Benji fazlasıyla ciddiydi ve başka seçeneğim yoktu.

Alec'in hep söylediği gibi, şerefsizin tekiydi.

Fakat ailesinin -hatta lanet olası tüm kasabanın- dayanağı olma şansını mahvetmiş olabileceğini fark ettiğinde Alec'in gözlerine yerleşen korkuyu görmüştüm ve o bakışı bir daha asla görmek istemiyordum.

O yüzden yapabileceğim tek bir şey vardı.

Ondan ayrılmak zorundaydım.

Alec

Kapı zilini duyduğumda az daha kalbim duruyordu. Annemle babam, Ashton ile Cole'u saat sekizdeki basketbol maçına götürmüşlerdi, bense odamda gecikmiş ödevlerimi yaparak dünyayı görmezden gelmeye çalışıyordum. Pencereden baktığımda hakikaten polis arabası görmeyi bekliyordum, o yüzden ön kapıyı açıp parlak sabah güneşinin altında duran Dani'yi görünce içim fena hâlde rahatladı.

Hem kötü bir şey olmadığı için hem de bir önceki gece yaşananlardan sonra beni hiç tanımamış gibi davranmaya karar vermemiş olması beni rahatlatmıştı.

Dani büyük montuna sarınmış, saçını uzun, gevşek bir örgü yapmış hâlde karşımda dururken birini gördüğüme hiç bu kadar sevindiğimi sanmıyordum.

"Evime yürüyerek gelmek yeni alışkanlığın mı?" diye sordum, içeri girebilsin diye kapıyı tutarken.

"Ah, yüzün," dedi, gözlerini hızla kırpıştırıp kaşlarını endişeyle çatarken dokunacakmış gibi elini uzattı.

Fakat sonra elini indirerek, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Manyak gibi acıyor," diye itiraf ettim, ardından Dani başını hafifçe sallayıp eve girdi.

Kapıyı kapayıp peşinden gittiğimde Dani'nin kanepenin yanında durduğunu ancak oturmadığını ve evde yalnız olduğumuzu fark ettim.

İlginç.

"Imm, elin nasıl?" Kollarını göğsünde kavuşturdu, gergin görünüyordu. "Hâlâ şiş mi?"

Elime bakıp yumruğumu sıktım. "Fena değil."

"Ah. Güzel." Boğazını temizleyip bir kez daha başını salladı. "Peki omzun?"

"Sen... gergin misin?" deyip ona yaklaştım. "Biraz diken üstünde görünüyorsun."

"*H... hayır*," dedi, bir adım gerilerken.

Benden uzaklaşıyordu.

"İyi misin?" diye sordum, birden gözlerime bakmadığını ve aşırı üzgün göründüğünü fark etmiştim. "Sorun ne?"

"Hiç." Dudaklarını birbirine sürttü. "Sadece... bir şey var."

Ne oluyor?

"Ben, ımm, yani, babamla durumlar biraz karışık," dedi, sözcükleri bir araya getirmekte zorlanıyormuş gibi konuşuyordu. "Ve ne olacak, bilmiyorum. Tekrar gidebilirim de gitmeyebilirim de ama... şu anda hokey kariyerinde bu kadar şey olurken ve bizimle ilgili her şey böyle havadayken belki de biraz ara vermemiz en iyisi."

Ara. Vermek.

Ara vermek mi??

"Ne demek istiyorsun?" dedim sakince ama bu ne halt demekti böyle?

Henüz yirmi dört saati bile dolmamış bir ilişkiye ara vermek mi?

Doğru olamazdı.

"Yani, demek istediğim," dedi, "şu anda dikkatini dağıtacak şeylere ihtiyacın yok."

"Hayır," dedim, anlamasını istercesine başımı sallıyordum. "Sen dikkat dağıtmanın tam tersini yapıyorsun..."

"Dün akşamki kavga tersini söylüyor ama," diye sözümü kesti ve parmaklarını çıtlattı.

Daha önce bunu yaptığını görmemiştim.

"Evet ama..."

"Alec," dedi, tekrar lafımı keserek. "Sadece zamanlama yanlış bence. Belki de... Ne bileyim, belki de... Şey, belki de..."

"On beş kere falan *belki de* dedin," dedim, sabırsız değil de gerçekten şaşkın konuşmaya çalışıyordum. "Sen böyle biri değilsin, Harvard. Ne oluyor burada?"

"*Hiç*." Omuzlarını silkti, gözleri bütün odayı dolaştı. "Şu anda her şey çok fazla geliyor. Babam, okul, sen, hokey... Biraz zamana ihtiyacım var..."

"Bir dakika. Benden ayrılıyor musun?"

Nihayet gözlerime baktığında -aman Tanrım- yanılmadığımı anladım.

Doğruydu.

Benden. Ayrılıyordu.

"Yani..."

"Kes şunu, Dani, yapma," dedim, kekelemesini izlerken göğsüm yandı. Bu yaşadıklarım gerçek olamazdı. "Dün akşamla şimdi arasında ne oldu?"

"Hatırlamıyor musun?" dedi alçak sesle.

"Bir dakika... kavgayla mı alakalı?"

Tekrar gözlerini kaçırdı. "Yani, seni öyle, aşırı sinirli görmek biraz sarsıcıydı..."

"Saçmalık," dedim çünkü yalan söylediği barizdi. "Önüme atlayıp suratıma bağırdın. Benden hayatın boyunca korkmadın, Collins, *yapma*. Neden gerçeği söylemiyorsun?"

"O zaman," dedi, son söylediğini reddettiğim için başka bir neden ararken gözlerini kırpıştırdı. Neydi bu böyle? Derin bir nefes alarak, "Söz verdin," dedi.

"*Ne?*"

"İlişkiyi kendi koşullarıma göre bitirebileceğime dair söz verdin..."

"Sahteyken," dedim, başımı sallayarak. *Ne halt oluyor?*

"...ve ben de öyle yapıyorum. Bitiriyorum."

O kahverengi gözlere bakıp, bir damla yaş süzüldüğünü gördüğümde kendimi tamamen kaybettim.

"Ama hiç mantıklı değil," dedim, yaklaşıp örgüsünden çıkan uzun bir tutamı geriye ittim. Gözleri yaşlarla doluydu. (*Ne oluyor?*) O yüzden sesimi yumuşatarak eğildim, titrek nefesini duyunca kalbim tekledi. "Dün akşam buzun üzerinde bana baktın ve o sözleri söyledin, tatlım. *Sen* söyledin. O zamanla şimdi arasında ne oldu, söyle bana."

Yaşlarını silip başını iki yana salladı. "Ben sadece..."

"İstediğin buysa niye *ağlıyorsun*?" diye sordum çünkü bunların hiçbiri mantıklı değildi. Kalbimi kırmaya yeltenirken harap, kalbi paramparça görünüyordu. Bir türlü anlam veremiyordum.

Onu rahatlatmak için yüzünü ellerimin arasına alsam da bana baktığında onu ikna etmek için birden ağzımı muhtaç, *çaresiz* bir hâlde aşağı indirdim. Dudaklarım cüret ister gibi, söylediği saçmalıkları göstermesi için ona meydan okur gibi onunkilere değdi.

Lose Me Like You Mean It şarkısının sözleri, aklıma bir yumruk etkisiyle geldi.

All I need is...

*For you to look me in the eyes, make me believe it.**

Ve *kahretsin.*

Bir öpücük. Tek bir öpücük. Sonra bana karşılık verdi. Söylediklerine ikimiz de katlanamıyormuşuz gibi, en az benim kadar delice ve kontrolsüzce öptü beni. Ellerini ellerimin üstüne koydu, titreyen on parmağını yanaklarındaki avuçlarıma bastırırken dudaklarıma hararetle öpücük üstüne öpücük bırakıyordu ama sonra bir hıçkırıkla ellerimi itti.

"*Hayır*," dedi ağlayarak, başını sallayıp geri çekildi. "Yanılıyorsun, Alec. Ağlıyorum çünkü arkadaşımsın ve seni incitmek istemiyorum."

"O zaman *incitme*," dedim, içimdeki panik zirveye ulaşırken doğru düzgün nefes almakta zorlanıyordum. "Collins..."

Seni incitmek istemiyorum.

Sözüm yarıda kaldı çünkü... bir dakika.

Seni incitmek istemiyorum.

---

* Sözlerin çevirisi: Tek istediğim... Gözlerime bakıp inandırman beni.

Benim için *üzülüyor* muydu? Beni -zavallı, küçük Alec'i- usul usul reddetmeye mi çalışıyordu?

"Ama söz verdin," diye tekrarladı, şimdi yalvarırcasına konuşuyordu.

Sanki vazgeçme hakkı olduğunu çaresizce hatırlatmaya çalışıyordu.

Ona bakarken seçeneğim olmadığını fark ettim.

Bitmesini istiyorsa, bitecekti.

Çünkü artık yalvarmayacaktım.

*If we're going out, we're going up in flames, baby.**

Güzel yüzüne bakıp yine aynı şeyi yaptığımı anlayınca midem utançla yandı. İstediğim, beni nasıl yok edeceğini çok iyi bilen tek kıza yine sırılsıklam âşık olmuştum.

"Hâlâ aynı Dani'sin, değil mi?" dedim, birden göğsümde bıçak etkisi yaratan acıyla dişlerimi sıktım. Geriye doğru büyük bir adım atarak ondan uzaklaştım. "Beni yine geride bırakıyorsun. Bu sefer görmezden gelebileceğin mektuplar yok en azından."

"*Ne?*"

"Nasıl yapabildin bu arada?" diye sordum, yüzündeki şaşkınlığa sinirlenmiş, saçmalıklarından bıkmıştım. Yine her şey canımı yakıyordu, yine sebebi oydu ve aniden yıllardır peşimi bırakmayan o kahrolası sorunun cevabına ihtiyacım vardı. "Sana ihtiyacım varken nasıl gidebildin? Her hafta yazdım sana, aptal kuralımızı bozup yanımda olman için yalvardım ama sen, *bas git* yazacak kadar bile umursamadın. Nasıl..."

"Neden bahsediyorsun?" diye araya girdi, bana delirmişim gibi bakıyordu.

İşte o zaman, Dani kalp kıracak kadar güzel, yaşlarla kaplı yüzüyle bana bakarken aslında hiç önemi *olmadığını* fark ettim.

Çünkü Dani Collins hayatım boyunca neyse, bunda sonra da sonsuza dek öyle kalacaktı.

Beni geri istemeyen o kız olarak.

---

* Sözün çevirisi: Gideceksek de alevler içinde olacak, bebeğim.

"Hiç, unut gitsin," dedim, bu kadar salak olduğum için kendime çok kızgındım. Bana bunu tekrar yaptığı için ona çok kızgındım. "Anladım ki kesin olan tek şey sana güvenemediğim."

Boğazının gerisinden bir ses çıkararak, "Alec," dedi.

"Hayır." Başımı hayretle salladım *-geri zekâlının tekiyim-* ve gözlerimi halıya diktim. Yüzünü görmek, ona bakmak istemiyordum çünkü kendimi kaybedip dizlerimin üzerinde yalvarmak üzereydim.

Ya da zırıl zırıl ağlamak.

Göğsüm deli gibi yanarken, "Bence gitme vaktin geldi," diyebildim yalnızca.

Burnunu çektiğini duydum. "Alec, ben…"

"*Git* işte."

"Tamam," dedi neredeyse fısıldayarak ve birkaç saniye sonra gitmişti.

Dani

Böylesi daha iyi.

Soğukta eve yürürken kendime bunu söyleyip duruyor, davranışlarımı zihnimde gerekçelendiriyordum ama yüzü gözümün önüne gelip dururken sözcüklerin yardımı olmuyordu.

Tanrım, bana o bakışı.

Beynim bana durmaksızın onu gösterip dururken ağlamayı nasıl kesecektim? Kendimi toparlamaya, eve doğru tökezleyerek giderken zırıl zırıl ağlamayı bırakmaya her çalıştığımda, *benden ayrılıyor musun?* derken yüzünde beliren salt şoku ve ihaneti hatırlıyordum.

Eve vardığımda kendimi elimden geldiğince toplayıp içeri girdim. Annem marketten dönmeden önce odama gizlice geçip yaralarımı sarmayı umuyordum.

Fakat kapıdan içeri girdiğimde oturma odasında, endişeli bir ifadeyle oturuyordu.

Bir an için bildiğini düşündüm.

Ancak sonra, "Tatlım, planlarda ufak bir değişiklik oldu," dedi.

"Ne demek istediğini anlamadım," dedim botlarımı çıkarırken, tahmin oyunu oynayamayacak kadar bitkindim.

"Hey, iyi misin sen?" diye sordu. Gözleri, kızarmış yüzümde dolaşıyordu.

Ağladığımı anlamaması imkânsızdı ama bunu umursayacak hâlim kalmamıştı.

"Neymiş değişen plan?" dedim, ne kadar kötü olduğumu konuşmak istemediğimden.

"Eh," dedi, kaşları endişeyle çatılırken. "Babanın yetişmesi gereken erken bir uçuşu vardı, Almanya'ya döndüğünde seni arayacağını söylememi istedi."

Boğazını temizledi, sözlerini kavrarken evde fazlasıyla sağır edici bir sessizlik vardı.

"Neden yetişmesi gereken erken bir uçuşu varmış?" diye sordum, cevabını bildiğim soruyu sorarken montumu kapının yanındaki askıya bıraktım. "Bir şey mi oldu?"

"Ben, ımm, detayları pek bilmiyorum," deyip omuzlarını silkti. "Sanırım erkenden başlamak istedi, uluslararası uçuşların ne kadar uzun sürdüğünü biliyorsun."

Başımla onaylarken göğsümdeki ağırlığı, üzerime yığılan hayal kırıklığını hissedebildiğime şaşırtmıştım. Aleclerin evinde olanlardan sonra bu duygunun miadı doldu sanmıştım.

"Şeyden bahsetti mi..." Soruyu bitiremediğimi hissettim ancak sonra onaya ihtiyacım olduğunu düşünerek kendimi zorladım. "Offutt görevini kabul etmeyecek, değil mi?"

Annem nasıl cevap vereceğini bilemiyormuş gibi bakıyordu.

"Değil mi?" diye tekrarladım. "Hadi, allayıp pullamana gerek yok, sorun değil."

"Almanya'da kalacak." Annem kollarını kavuşturdu. "Üzgünüm, tatlım."

Başımla onaylarken dün akşam Mick dedemin babama bağırarak söyledikleri, ezberlemişim gibi zihnime geri doldu:

Zerre umurunda olsaydı, ona daha yakın olabilmek için bu ülkedeki herhangi bir görevi kabul ederdin.

Sırf onu arada sırada görebilmek için nefret etsen bile Offutt'a taşınırdın.

Mesele kızın olduğu ve onu umursadığın için en ufak kırıntıya bile katlanırdın.

"Demek öylece gitti," dedim, boğazıma bilye sıkışmış gibi hissettiğimden zorlukla yutkundum. "Aramadan ya da önce benimle konuşmadan."

O, benim babamdı ve bir albaydı ama istediğini alamadığı için veda bile etmeden gidişi, şımarık bir çocuğun yapacağı bir şey gibiydi.

"Gel buraya, tatlım," dedi annem, yanındaki boş yere vurarak.

Gidip kanepede yanında oturdum ve kolları bana dolandığında çok iyi hissettim. Gözyaşlarım -*Tanrı'ya şükür*- bitmişti ancak gözlerimi kapayarak annemin rahatlığına sığındım.

"Baban seni çok seviyor," dedi, başımı öperken. "Ve ben ondan asla nefret etmeyeceğim çünkü sonuçta senin baban. Hayatında olmasını *istiyorum*."

"Biliyorum," dedim, babamın planlarından daha önce bahsetmediğim için kendimi çöp gibi hissediyordum.

"Ama seni *o şekilde* taşınmaya ikna etmeye çalışarak sınırı *çok* aştı. Biliyorsun, değil mi?"

"Söylemediğim için üzgünüm," dedim, gözyaşlarımın tükenmemesine gerçekten şaşırmıştım. Yaşları silerek devam ettim: "Burada seninle yaşamaya bayılıyorum. Sanırım babamın sahiden çabalamasına çok şaşırdığımdan... ne bileyim, hemen kestirip atmak istemedim belki."

"Anlıyorum," dedi kolumu okşayarak. "Ama hayat dürüstken daha kolay, inan bana. Her zaman eğlenceli değil ama kesinlikle daha kolay."

Başımı sallasam da konuşamıyordum çünkü gözümün önüne, *neden gerçeği söylemiyorsun?* diyen Alec geliyordu.

"Burada olmayı gerçekten seviyor musun, kızım?" diye sordu annem. "Ben seviyorum diye sen de sevmek zorunda değilsin."

"Hayır, gerçekten seviyorum," diye itiraf ettim ancak birdenbire yeniden ağlamaya başlamıştım.

"Ah, tatlım, ne oldu?" diye sordu annem, ellerini yanaklarıma koyarak yüzümü inceledi. "Sorun ne, söyle bana."

Hıçkırığımı yutup ona belli belirsiz *ayrıldık* konuşması yaptım.

"Onu arayıp sorunu çözemez misin?" diye sordu. Ki önemli detayları atladığım düşünülünce adil bir soruydu.

"Yapamam." Burnumu sildim.

Bunu yapmak için, evine koşup ona gerçeği anlatmak için yanıp tutuşsam da öylesi bencillikti. Babam gibi hareket etmiş, *kendi* isteklerimi başkalarınınkinin önüne koymuş olurdum. Yani böyle bir şey yapmayacaktım.

Yapamazdım.

Alec'in dün akşamki yaralı yüzünü, her şeyi mahvetmiş olabileceğini düşündüğünü hatırladığımda böylesinin daha iyi olduğunu biliyordum.

"Tamamen bitti," dedim kesin bir sesle, sanki bundan daha fazlasını hiç kastetmemişim gibi. "Ve memnunum."

Pazartesi sabahı anneme hasta olduğumu söyledim. Yalan söylediğimi anladığına emindim ama bana şöyle bir baktıktan sonra okulu aradı.

Bütün gün odamda, yorganın altında kaldım ve zekâ gerektirmeyen televizyon programları izleyip durdum. Dedemin aşağıda dolaştığını duysam da akşam altıda kapı çalana kadar sanki varlığını hissetmedim.

"Dani, in aşağıya," diye bağırdı. "Arkadaşların geldi."

İnleyerek pencereye bakıp Cassie'nin arabasını gördüğümde hem rahatladım hem de Burrito'yu görmediğim için hayal kırıklığına uğradım.

Üzgünüm, dede, benim arkadaşım falan yok, diye düşündüm. *Aslında hepsi onun arkadaşı.*

Onlarla yüzleşmek istemiyordum fakat bana okulda değil de burada bağırmalarının daha iyi olacağını tahmin ediyordum. Ne göreceğimi bildiğimden aynaya bakmaya zahmet bile etmedim. Saçlarım sıçan yuvasına dönmüştü ve üzerimde yirmi dört saattir aynı pijamalar vardı: berbat görünüyordum.

Ancak umurumda değildi.

Midem korkuyla kasılmış hâlde merdivenlerden indim.

Fakat en alt basamağa geldiğimde Mick dedemin gülümsediğini görüp şaşırdım.

"...iyi iş çıkardın ama yön değiştirmesi gerektiğinde duramadı."

Cassie boot hokeyden bahsediyor, her zamanki komik Cassie gibi davranıyor ve dedem etkilenmiş görünüyordu.

"Tamam, kızım," dedi Lillie, kanepede Liz'in yanında oturduğu yerden bana bakıp gülümsedi. "Okulu astığını sanmıştım ama hakikaten berbat görünüyorsun."

Azar başlasın.

"Berbat görünmüyorsun," dedi Cassie. "Sadece... *salmış* gibisin."

"Ben Lillie'ye katılıyorum," dedi dedem. "Şu saçının hâline baksana."

"Sağ ol ya." *Tanrım, onlarla yüzleşmek istemiyorum.* Baş başa kalmaktan korkuyordum, benden nefret edecekler diye ödüm kopuyordu. Çünkü Alec'ten ayrıldığımı duyduklarına ve bunu eyalet turnuvasından önce yaptığım için ne kadar korkunç bir kız arkadaş olduğumu düşündüklerine emindim.

Benden nefret ediyor olmalılar.

Ve bu, en az Alec'i terk etmek kadar can yakıyordu.

Böyle bir şey olacağını hep bilsem de artık arkadaşım olmayacaklarını düşünmek göğsümü ağrıtıyordu.

"Yarına daha iyi olursun," dedi Cassie, diğer yanına oturmamı işaret ederek. "İçin dışına çıkmış olsa da umurumda değil, otobüste yanımda olacaksın."

"Ne?" Kendimi Liz ile aralarına bıraktım. "Ne otobüsü?"

Bunun üzerine tuhaf bir şekilde baktı. "Maç çarşamba günü, Bunu Bilmesi Gereken Ortak Menajer. Ve yarın gidiyoruz."

"Sen bilmiyor muydun?" diye sordu Mick dedem, gözlerini kısmıştı.

"Yani, ben..."

Ne diyeceğimi bilemeyeceğimden sözüm yarım kaldı ancak dedemin telefon zili beni kurtardı.

"Bunu açmam lazım," diyerek ayağa kalktı ve odadan çıktı.

"Tamam, hızlı konuşman lazım," diye mırıldandı Cassie, yüzünü bana dönüp sesini alçalttı.

"Kyle maçtan sonra olanları anlattı," dedi Lillie.

"Öyle mi?" diye sordum, ne anlattığını düşünerek.

"Zeus'un, Ben Worthington'ın canına okuduğuna inanamıyorum," dedi, hem hızlı hem de biraz yüksek sesle konuşuyordu. "Herkes bunu konuşuyor. Kyle, çarşamba günkü maç St. John's Akademi'ye karşı olduğu için Ben'in Zeus'u oynayamasın diye kasten kızdırdığını düşünüyor."

Bir dakika. Çeyrek final maçını *St. John's'a* karşı mı oynuyorduk?

Bu nasıl gözümden kaçmıştı?

Artık her şey, Ben'in neden öyle yapmamı istediği *çok daha* mantıklı geliyordu.

Tanrım, ondan fena hâlde nefret ediyorum.

"İşin tuhafı, hiçbir şey olmadı," dedi Cassie, sehpanın üstünden kumandayı alıp televizyonu açtı. "Polise şikâyet etmedi."

"Vin, St. John'daki çocuklar sarhoş oldukları içindir diyor. Bildiğim tek şey, herkesin ondan nefret ettiği. Yani kimse sorumluluk altında kalmadan dayak yemesi mükemmel bir senaryo."

"Evet," dedim, huzursuz hissetsem de Ben'in gerçekten polise haber *vermediğini* öğrendiğim için rahatlamıştım.

"Kyle'a göre, Zeus on sekiz yaşına bastığı için cidden büyük bir sorun olabilirmiş. İlk tutuklandığında reşit değildi, yani suçlamalar düşmüş olsa bile bir örüntünün falan göstergesi olabilirdi."

"Bir dakika, Alec *tutuklandı* mı?" diye tekrarladım.

"Uzun zaman önceydi," diye rahatlattı beni Cassie, bir sırrı ele vermiş gibi gergin görünüyordu.

"Ne kadar uzun zaman önce?"

"Z'nin babası kaza geçirdiğinde, yani birkaç sene önce sanırım. Bir partide kavga ettiler, ertesi gün polisler hastaneye gelip onu saldırı ve yaralamadan tutukladılar."

"Bir dakika. Onu *hastanede* mi tutukladılar?" diye sordum dehşet içinde.

"Ya, evet," dedi Cassie. "Sonuçta Ben'in annesiyle babası şikâyeti geri çekti. Meğer ilk yumruğu atan Ben'miş ama bir süre fena korktuk. Annesi de onun kocası da avukat, peşini bırakmak istemediler."

Alec'in ondan bu kadar nefret etmesine şaşmamak gerek.

"Yani Ben'in *Benlik* yapmaması bir mucize," dedi Lillie.

Ah, ama aslında yapmıştı.

"Bence Alec sarsılmış, çünkü bu konuda tek kelime etmiyor. Kimseyle konuşmuyor. Biri bahsederse çenesini kapamasını söylüyor. Sensiz deli bir huysuza dönüştü, o yüzden yarın okula gelmen lazım."

Söylememeyi *çok ama çok* istesem de anlatmak zorundaydım. Boğazımı temizleyip sessizce konuştum: "Aslında, ımm, bilin diye söylüyorum, biz ayrıldık."

"Evet, biraz da o yüzden geldik zaten," dedi Cassie, dudaklarını büzüp başını yana eğerek. "Sen iyi misin?"

Ne?

Artık Alec ile birlikte olmadığımı biliyorlarsa neden buraya geldiklerini ve bana iyi davrandıklarını anlamadan başımı salladım.

"Bakın," dedim, sesim o kadar boğuktu ki Kurbağa Kermit gibi çıkıyordu. "Alec'in arkadaşınız olduğunu biliyorum, o yüzden benimle görüşmek istemezseniz..."

"Sen de öylesin," diye araya girdi Lillie.

"Evet ama önce o arkadaşınızdı..."

"Kimin umurunda?" dedi Liz, saçmaladığımı düşünürmüş gibi bakıyordu. "Bizi önce kaptı diye onun tarafını tutacak değiliz."

"Biliyorum ama..."

"Sen bizim arkadaşımızsın ve yanındayız," dedi Cassie, kumandayı bana doğrultarak. "Zeus'u da sevsek de."

Yani... bu gerçek mi?

Onlara, gerçek *arkadaşlarıma* baktığımda yine ağlayacak gibi oldum.

Ancak bu kez mutluluk gözyaşlarıydı.

Çünkü ne zaman olmuştu bu? Çok istesem ve deli gibi uğraşsam da daha önce yaşadığım yerlerde hiç böyle bir şey olmamıştı.

Ait olduğum yere mi geldim?

Ne var ki bu düşünceyi ânında uzaklaştırdım çünkü yeni arkadaşlarım samimi olsalar da... yine de her şeyi mahvetme ihtimalim vardı.

"Ve yarın o kadar eğleneceğiz ki onu tamamen unutacaksın," dedi Cassie, çıkmadan önce sırıtarak. "Babam, Southview'dan çıkarken takım otobüsüne bir polisin eşlik edeceğini söyledi. Yani öyle manyak bir durum."

Gülümsedim. *Elbette* bu kasaba hokey takımının yanına polis verecekti.

Ama ben o otobüste olamazdım.

Yapamazdım.

Zaten çok fazla şey yapmıştım.

O yüzden sabah olduğunda, anneme karnımın hâlâ ağrıdığını söyledim, ki yalan sayılmazdı. Annem benim için okuldan izin aldığında kurtuldum sandım ama o gittikten sonra dedem kapıyı tıklatınca her şey değişti.

"Ufaklık," dediğini duydum, kapımın diğer tarafından.

"Evet?" Doğrulup jelibon ayıcıkları komodinimin çekmecesine attım.

"İçeri gelebilir miyim?"

"Selam." Kapıyı açarken burnumu çektim. "Ne oldu?"

Dedem kaşlarını çatarak, "Giyin, seni okula götürüyorum," dedi.

"*Ne?*"

Ciddi olamazdı. Konuşurken sesime hastalığın her zerresini yerleştirdim. "Okula gidemem ben. Hastayım."

"Yalancı."

"*Dede!*"

"Bir söz verdin, yerine getirmen gerek. Sevgilinden ayrılman ya da her ne halt yaşıyorsun umurumda değil, dönek değilsin sen."

"Onu nereden biliyorsun..."

"Diğer odadan da duyabiliyorum, Tanrı aşkına," dedi iğrenerek. "Ben yapamam..."

"Evet, yapabilirsin, Danigirl," dedi, yine sözümü keserek.

Başımı iki yana sallayıp yutkundum çünkü lakabımı söylemesi ve gerçekten kendimi açmamı istiyormuş gibi konuşması her şeyin daha çok can yakmasına neden oluyordu. "Yapamam."

Kaşlarını daha da çattı. "Evet, yapabilirsin. Hadi şimdi giyin, okula gidiyorsun."

Ona bir dakika boyunca konuşmadan bakınca vazgeçmeyeceğini anladım. Bir zamanlar kırık bilekle maç bitiren adam pes etmekten anlamazdı.

Kazanamayacağımı anlayınca banyoya geçip saçımı atkuyruğu yaptım.

Fakat okulu düşünmeye başladığım anda paniklemeye başladım. Muhtemelen benden nefret eden Alec ile karşılaşmak zorunda kalacaktım.

Ya konuşmak isterse? Aklımı sürekli okuyabilen biri olarak yüzüme bakıp Benji ile anlaşmamı *anlarsa*?

Kendimi kaybetmek üzere olduğumu kavrama fırsatı bulamadan hızlı nefes alıp vermeye başladım. Kalbim hızlandı, terledim ve *-Tanrım-* bir türlü duramaz oldum. Ellerimi başımın üstüne koyarak kendime her zaman söylediklerimi söyledim *-sadece vücudun panikliyor, iyisin-* ancak oksijen alamadım.

"Derin nefesler al, evlat, derin nefesler al," dedi birisi. Aynaya baktığımda dedemin kapı eşiğinden beni izlediğini gördüm.

Bana başını sallayarak devam etti: "Burnundan nefes al, dörde kadar say. İyisin."

Denesem de hâlâ çok hızlı geliyordu.

İşe yaramıyordu.

"Gel," dedi dedem, ellerimden tutup beni banyodan çıkardı. Titreyerek peşinden gittim ve balkona çıkan kapıları açtığında şaşırdım. Pijamalı bedenime ve çoraplı ayaklarıma buz gibi soğuk çarptı.

"Dede, buz gibi!" dedim. "Ben..."

"İşe yarıyor," diyerek sözümü kesti. "Soğuk hava işe yarıyor. Ne kadar soğuk olduğuna odaklan."

"*Aşırı* soğuk," dedim, bunun üzerine kaşlarını kaldırdı.

Sonra da sırıttı.

Uzun bir süre, ben ellerim başımda balkonda volta atıp donsam da, iyi olduğumu kendi kendime söylerken dedem hiçbir şey söylemeden yanımda kaldı.

"Daha iyi misin?" diye sordu nihayet, volta atmayı bıraktığımda.

Boğazımı temizleyerek, "Çok daha iyi," dedim. Soğuk hava *gerçekten* işe yaramıştı ve beni krizimden konuşarak çıkaran dev huysuza inanılmaz minnettardım. "Teşekkür ederim, dede."

"Hadi şimdi içeri gir de bana neden okula ve turnuvaya gitmeyi bu kadar istemediğini anlat."

Alec

"Dani'nin hâlâ hasta olduğuna inanamıyorum."

Gözlerimi pencereden ayırmadan kulaklığımda çalan müziğin sesini açıp arkamdaki konuşmayı duymazlıktan gelmeye çalıştım. Böyle destansı bir günde *onu* düşünmeyi reddediyordum.

X'e giderken olmazdı.

Takım otobüsünün etrafı, temsili Southview polis refakatçileriyle çevriliydi, devriye araçları ışıklarını yakıp bizi şehir sınırlarına doğru yönlendirirken ben de heyecanla odak arasında bir denge tutturmaya çalışıyordum.

"Bugün onunla konuştun mu, Zeus?" diye sordu Vinny, öne doğru eğilerek.

Kyle ile arkamda oturuyorlardı.

"Yok," dedim ve yüzünü hatırlamayı reddederek başımı iki yana salladım.

Kyle bana bir bakış atsa da tek kelime etmedi.

Ona sırrımı açmıştım -yani muhtemelen Cass de biliyordu- ve o kimse batıl inançlar yüzünden çıldırmasın diye turnuva bitene kadar sessiz kalmayı önerdiğinde kurtulma şansıma iki elimle sarılmıştım.

Çünkü olanlar hakkında konuşmaya hiç niyetim yoktu.

Konuşacak hâlde değildim.

Dünden beri otomatik pilota bağlamış gibi takılıyor, kız arkadaşım hastaymış gibi davranıyordum ama onu binlerce lanet hisle birlikte düşünmeden edemiyordum.

Bu yüzden de onu düşünmeyi tamamen bırakmıştım.

Hatta hasta olduğuna memnundum.

Bizimle gelseydi çok fazla olurdu.

Geçen sabah Dani gittikten sonra, her şeyin bu kadar çabuk değişmesine yol açacak ne olabilir diye düşünüp durmuştum çünkü Dani kavga yüzünden olmadığını söylerken samimi görünüyordu.

Fakat Worthington ile kavgamızla ilgili değilse, nasıl olmuştu da ağlayarak benden ayrılması noktasına gelmiştik?

Hiç mantıklı değildi.

Ne değişti ki?

Ancak esas mesele, bunun aklımı karıştırmasına izin vermemem gerektiğiydi. Turnuva dönemindeyken kalbi kırık salağın teki gibi hareket etme lüksüm yoktu.

Üstelik çeyrek finalde St. John's Akademi'nin karşısına çıkacaktık.

Hem beni tutuklatabilecek -ki bu geleceğimi yerle bir ederdi- ama bunu yapmayan adamın karşısında oynayıp hem de turnuvadan birkaç gün önce terk edilmenin duygusal saçmalıklarıyla uğraşırken yüzde yüz odaklanabilmek için elimdeki tüm zihinsel güce ihtiyacım olacaktı.

Bu yüzden yalnızca patenlerimin iplerini bağlamayı ve St. John's'u evine yollamayı düşünüyordum.

Galibiyetimizi Worthington'ın boğazına sokmaya odaklanıyordum.

"Şu anda daha çok diğer şeylere kafa yoruyorum," dedim, pislik gibi konuşmamak için elimden geleni yaparak.

"Tabii," dedi Vin, başıyla onaylarken. Sırıtarak kulaklığımı gösterdi. "Tanrım, *bu* maç için hangi yumuşak saçmalığı dinliyorsun acaba, Z?"

Herkes maça hazırlanırken "gaza getiren" müziklerin tersini -namıdiğer Zeus'un Kız Şarkıları, Barczewski'nin Emo Başyapıtları, Alec'in Oyun Öncesi Ağlama Şöleni- dinlememi eleştirirdi ancak yemin ederim yanılıyorlardı. Gaza gelmek için müziğe falan ihtiyacım yoktu, kahrolası beynim hokey söz konusuyken bir an olsun yavaşlamıyordu ki.

Hayır, benim fırtınadan önceki sakinliğe ihtiyacım vardı.

Bugünkü seçimim de *Exile*'dı. Gerçi sözleri biraz fazla can evimden vuruyor, sakinliği her zamankinden biraz daha zorlaştırıyordu.

"Peki *senin* şu anki çalma listende ne halt var, şerefsiz?" diye sordum. "Hangi bomba seni coşturuyor?"

Vinny pişmanlık göstermeyen bir gülümsemeyle beni işaret etti. "Saçma sapan sorular soran şu göt herif."

"Of be," dedim, elimde olmadan kahkaha attım. "Tuzağa kendi ayağımla düştüm."

Vinny, Lady Gaga'ya hastaydı ve bütün sezon ona sarmış, her fırsat bulduğunda bize çalma listeleriyle işkence etmişti.

"*How Bad Do U Want Me*," dedi, "beni *kendimden geçiriyor*, oğlum."

Bunun üzerine telefonunu kaldırıp sesi kökleyince bütün otobüsün Gaga'ya teslim olmaktan başka çaresi kalmadı.

Üstelik -*Tanrı yardımcım olsun*- tam anlamıyla teslim olmuşlardı.

Polis eşlikçilerimiz yanımızdan ayrıldığında takımın tamamı şarkıyı söylüyordu.

Otele vardığımızda çantalarımızı toplantı odasına bıraktık. Oda, eşyalarımız için ayrılmıştı, biz de ânında çantalarımızı boşaltmaya ve antrenmanda kullandıklarımızı kurumak üzere sermeye koyulduk ve odalarımıza geçtik. Ben neyse ki Vinny ile kalıyordum, epey sakin bir çocuktu, hem Richie ile Kyle da yan odamızdaydılar.

"Telefonlarımızı aldıklarına inanmıyorum," dedi Kyle, bir saat sonra ziyafete gitmek üzere lobiye indiğimizde.

"Evet, bu gece uyumak için ne halt yiyeceğim?" diye sordu Richie. "İlk yerleşimciler gibi uzanıp öylece gözlerimi mi kapayacağım?"

"Televizyon izle, geri zekâlı," dedim, bir an önce yarınki maça geçmeyi dileyerek.

Ailem yüz kere hatırlattığı için turnuvayla ilgili her ânın tadını çıkarmam gerektiğini bilsem de sadece gitmek isterken pek kolay olmuyordu.

Dani

Maçı zar zor izleyebiliyordum.

Çocukların anons edildiklerini görmek, hayranların çılgına dönüşlerini izlemek, Alec'in adı anons edildiğinde salonun "Bay Hokey" tezahüratlarıyla inlemesine -çünkü dedeme göre ödülün favorisi oydu- tanık olmak... İçimdeki her şey, tıklım tıklım dolu olan X'te olmayı o kadar istiyordu ki.

Fakat onun yerine Mick dedem ile uzaktan izliyordum.

Dünkü panikataktan sonra bebek gibi zırlayarak ona kartpostalları, sahte ilişkimizi, gerçek sevgili oluşumuzu anlatmış, sonra da -gizlilik yemini ettirdikten sonra- Alec ile ayrılmamın asıl sebebini açıklamıştım.

Kulağa tuhaf gelse de *birine* söylemem gerekiyordu ve dedeme herkesten çok güveniyordum.

Benji'ye *küçük şerefsiz* falan demesini beklerken dedem yalnızca bana bir kutu peçete uzatmış ve burnumu silmemi söylemişti.

Ardından maç günü okula gitmem gerek olmadığını çünkü tüm gün turnuvayı izlemek üzere Tom Reid's Pub'a geleceğimi söyledi. Puba öğle yemeğinden önce gelmiştik ve o zamandan beri burada oturuyorduk.

Yedideki Southview maçı başlayana kadar dedemle maç izleyip hokey öğrenmek eğlenceli sayılırdı. Alec için öyle endişeli ve üzgündüm ki yerimde oturamıyor, sürekli masanın etrafında dolanıp parmaklarımı çıtlatıyor ve ellerimi sıkıyordum.

Pak bırakıldığı andan itibaren maç çılgınlıktı.

Richie doksan saniye içinde kaleyi boş bularak şanslı bir gol attı, Mick dedem ile bağırıp etrafımızdaki herkesle beşlik çaktık. Alec her zamanki gibi oynuyor, bir şekilde her yerde ve her şeyin içinde oluyor, kaleciyi korumakta harika iş çıkıyordu. Mümkünmüş gibi her zamankinden hızlı görünüyor, oyuncuları bantlara çarparak azimle pakın peşine düşüyordu.

İzlerken zar zor nefes alıyordum.

Ancak ikinci periyotta, Kyle, Benji'yi tökezletip iki dakikalığına ceza alanına gönderilince, St. John's güç avantajını kullanarak bir değil, *iki* gol birden attı.

Pak ikinci kez kaleye girdiğinde ellerimi saçlarımdan geçirerek, "Hayır!" diye bağırdım. Birazcık kusmak istiyordum.

"Sakinleş," dedi dedem, garsona bir bira daha istediğini işaret etti. "Daha çok zaman var."

Zil çaldığında bir periyot daha aynı şeye katlanabileceğimden emin değildim.

Telefonum cebimde titredi. Tanrım, babam arıyordu.

Berbat zamanlama diye buna denilirdi.

Üstelik dedem kim olduğunu anlamış olacak ki ona göz attığımda, "Aç gitsin. Onunla konuşman lazım, zaten arada volta atıp duracaksın," dedi.

"Doğru," dedim, Mick dedemin desteğini almışken babamla konuşmak daha kolay geliyordu.

"Merhaba, baba," derken kalkıp tuvaletlerin önündeki koridora yürüdüm. Pub tıka basa dolu ve gürültülüydü, bu yüzden az da olsa sessiz bir yer arıyordum.

"Merhaba, tatlım. Neredesin? Çok gürültü geliyor," dedi.

"Neden gittin?" diye sordum çünkü sesini duymak, içimdeki bir şeyi *acıtmıştı.* Ve cesaret bulmamı sağlamıştı. Eskisinden cesur hissediyordum. Cevabı hak ediyordum. "Yani, benimle konuşmadan nasıl gidebildin?"

"Ah," dedi, hemen konuya girmeme şaşırmış gibiydi. *Ben de kendime şaşırdım.* "Eh, pek verimli bir konuşma yapamayacakmışız gibi geldi..."

"*Verimli bir konuşma* mı?" diye tekrarladım, ânında sinirlenmiştim. "Bana bir ebeveynimi seçmemi söylemenin verimli bir konuşmayla sonuçlanacağını mı sandın?"

"Senden öyle bir şey istemedim," diye tersledi, kendini savunurcasına. "Sadece daha yakın olmaya..."

"Ama Mick dedemin sana söylediklerini duydum," dedim, kendimi tepkisine hazırlayarak. "Ve yanılmıyordu. Neden benden annemi yok etmemi istemeden daha yakına gelemedin?"

"Yapma ama, ben öyle bir şey yapmıyordum," dedi.

"Ama öyleydi," dedim, bir yandan da acaba hiç gerçekten önemsedi mi diye düşünüyordum. "Annemi tanıyorsun, ne kadar yakın olduğumuzu biliyorsun, yani bunun ne kadar üzücü olabileceğini akıl etmemiş gibi davranamazsın."

Onunla böyle dürüstçe konuşmak korkutucu olsa da durmak istemiyordum.

"Taşınarak seni hayal kırıklığına uğrattığımızın farkındayım ve bunun için üzgünüm," dedim. "Ama burada mutluyum galiba, bir kez olsun kalıcı hissettiren bir yerde bulunmaktan memnunum. Seni incitmek istemiyorum ve uzaklaşmanı da istemem çünkü seni seviyorum."

Derin bir nefes alırken her zamankinden biraz daha cesur hissediyordum.

"Daniella," dedi kısık bir sesle. Ardından iç çekti. "Ben de üzgünüm."

"Öyle mi?"

"Gerçekten," dedi. Sesi... her zamankinden daha düşünceli bir tondaydı. "Oraya taşındığınızda sizi kaybettiğimi hissettim, düşünmeden verdiğim tepkiyle gurur duymuyorum da. Deden geçen gece can evimden vuran şeyler söyledi."

"Ya," dedim, babam beni şaşırtmaya devam ederken göğsüm sıkışıyordu.

"Yıllar içinde seninle ilgili bir sürü hata yaptım ama hepsi seni sevdiğim içindi, biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki," dedim, yanıldığını kabul etmesi beni fazlasıyla şaşırtmıştı.

Sanırım dedem *gerçekten de* babamın bam telini titretmişti.

Yanımdan geçerek tuvalete giden adamın biri bağırınca, babam, "Vay be, ne *o* öyle?" diye sordu.

Birlikte turnuva maçlarını izlediğimi açıklayınca, "Ya, Sarah'nın çocuğunun sporcu olduğunu duyduğunda sen de şaşırdın mı?" diye sordu.

Sarah'nın çocuğu. Babamın denediği belli oluyordu, o yüzden hayatımın ilk on iki yılında falan dilimden düşmeyen çocuğun adını hatırlamamasına odaklanmayacaktım. "Kesinlikle," dedim.

"Çocuğu çok yanlış anlamışım. Açıkçası tuhaf, inek bir tip sanıyordum."

"Öyle mi?"

"Eh, sürekli peşinde gezdiği ve başka bir dilde yazıp gönderdiği kartpostallar düşünülünce, beni suçlayabilir misin?"

Kartpostallar. "Başka bir dil değildi o, baba. Uydurduğumuz bir şifreydi."

"Aynı şey," dedi. "Bildiğim tek şey, yaşı *fazlasıyla* geçmiş olmasına rağmen o kartları göndermeye devam ettiği. Bu da bana tehlikeli geldi. Hangi liseli çocuk, ilkokuldan tanıdığı bir kıza haftada bir kere şifreli mesajlar gönderir ki?"

"Açıkçası, ortaokula geçtiğimde kartpostal göndermeyi bırakmıştı," dedim, *tam olarak* ne zaman bıraktığını hatırlıyordum çünkü hayatımın en kötü dönemleriydi.

"Hayır," dedi babam. "Annene liseye geçmiş bir çocuğun aynı şeyi yapmaya devam etmesini ne kadar tuhaf bulduğumu söylediğimi gayet iyi hatırlıyorum."

"Bence yanılıyorsun ama..."

"Hayır, öyle, Daniella. Kartpostalları ben attım," dedi. "*Bu yüzden* hatırlamıyorsun. Çünkü onları önemsiz postalarla birlikte atıyordum."

"Bir dakika." Etrafımdaki bütün sesler kayboldu. "Onları attın mı?"

Babam. Kartpostalları. Atmış mıydı?

"Yani, ebeveynin olarak, kızıma çözemediğim mesajlar gönderip duran çocuk beni biraz endişelendirmişti..."

"İnanamıyorum," dedim, ayrılırken Alec'in bana söylediği, hiç mantıklı gelmeyen şeyleri hatırladım. *Sana her hafta yazdım.* "Yani... göndermeye devam mı ediyordu?"

"Sürekli," dedi. "Mektuplar da vardı. Teksas'ta olanlardan sonra alışmakta zorlandığını düşününce en iyisi kestirip atayım dedim."

Mektuplar mı??

"Aman Tanrım," dedim şaşkınlıkla, gerçekler yüzüme çarpınca dünya durmuştu. "Kartpostallarını attın."

Alec beni hiç cevapsız bırakmamıştı.

"Onları sen attın," diye tekrarladım, şok içinde.

Alec yazmaya devam etmişti.

Yani hiç değişmemişti.

Gözlerimi kapadım çünkü bu aynı zamanda Alec'in terk edişiyle kalbim kırıkken yazmayı kestiğim ve *onu* cevapsız bıraktığım anlamına geliyordu.

Onu terk ettiğim.

Ah, hayır.

Bu sefer görmezden gelebileceğin mektuplar yok en azından.

Şimdi, Southview'a geldiğim andan itibaren bana kızgın olması mantıklı geliyordu.

Sana ihtiyacım varken nasıl gidebildin?

Onu yok saydığımı düşünmüştü.

"Nasıl yapabildin bunu?" diye sordum, sesim çatlıyordu. "Nasıla atabildin onları?"

"Tatlım," dedi, ses tonundan bunu sorun etmeme şaşırdığı belli oluyordu. "O küçük mesajların senin için bir anlamı olduğunu düşünmedim."

Aslında o kadar anlamlıydılar ki.

"Benim... kapatmam lazım," dedim, telefonu kapatıp bunun anlamını çözmem gerekiyordu. Babamla ilerlediğimizi zannederken

iki adım gerilemiştik. Ruhum ezilmiş gibi hissediyordum. "Bu iş bitmedi ama şimdi kapatmak zorundayım."

"Seni seviyorum, ufaklık," dedi ve nedense bu sözleri durumu hem daha kötü hem de daha iyi hâle getirdi. "Özür dilerim."

"Ben de. Güle güle."

Koridordan ayrılıp pubın içine ilerlerken bu yeni keşifle sarsılmıştım. Kalabalık bardan hissiz bir hâlde geçtim çünkü her şey değişmişti.

Fakat masaya vardığımda dedemin yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

Daha önce hiç görmediğim bir ifade.

"Ne oldu?" diye sordum, büyük televizyona bakarak.

St. John's Akademi'nin yine gol attığını falan görmeyi beklerken maç durmuş görünüyordu.

Sonra nedenini gördüm.

Bir oyuncu yerdeydi.

Yedi numaralı formayı giyen bir oyuncu.

Alec.

Onu buzun üzerinde yatarken gördüğümde vücudum tamamıyla buz kesildi. Sedye gelirken takım arkadaşları etrafını sarmıştı.

"Aman Tanrım, ne oldu?" diye sordum, kalbim boğazımda, büyük ekrandan gözlerimi ayıramıyordum.

Tam o anda pozisyonun tekrarı televizyonda belirdi.

Alec, sırtı kameraya dönük hâlde pakın peşinden giderken arkadan darbe yemiş, mavi formalı biri ona tam hız çarpmıştı. *Worthington.* Alec'in başı önde, bantlara savruluşunu ve sonra da buzun üzerine düşüşünü dehşetle izledim.

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım.

"Montunu al," dedi Mick dedem, sandalyesinden kalkarak. "Gidiyoruz."

"Ne?" Donakalmışken başımı televizyondan çeviremiyordum. "Nereye?"

Dedem barın arkasındaki adama hesabı kapatmak istediğini işaret edip, "Hastaneye gidiyoruz," dedi.

Alec

"Doktor gelir gelmez seni ameliyata alacağız."

"Teşekkürler," dedim, bu hemşireye hayran kalmıştım çünkü serumumun içine ne koyduysa omzumu fena hâlde yatıştırmıştı.

Ayrıca, adamın adı *Dan*'di ve bu durum, ilaçlar işe yaramaya devam ettikçe tuhaf bir şekilde eğlenceli gelmeye başlıyordu.

"Harika." Annem başını salladı.

Babam hâlâ X'teydi, kutlama videoları çekiyordu. Maçın bitmesine otuz saniye kala bizi FaceTime'la aramıştı, yani galibiyeti aldığımızda en azından *sanal olarak* yanlarındaydım.

Meğer bana yaptığının karması, beş dakikalık majör bir cezaymış. Ve turnuvadan elenme biletiymiş.

Worthington'ın ceza alanında kalmasının, bize iki gol getirdiğini bilmek kadar beni mutlu eden çok az şey vardı.

Yani *evet*, vay anasını, bir üst tura çıkıyorduk.

Takımın mağlubiyeti tamamen Benji'nin suçuydu ve bu da çeyrek final galibiyeti *dondurmamızın* üstüne tatlı mı tatlı bir *kiraz ironisi* etkisi yaratmıştı.

Elbette süre dolduğunda telefonumu bırakıp röntgen çektirmem, ardında da apar topar cerrahi konsültasyona girmem gerekmişti. Yani her şey *kazanmak* değildi. Köprücük kemiğim kırılmış, labrumum ise parça parça olmuştu. (Muhtemelen uzun bir süredir böyleydi.)

Dolayısıyla ameliyata girecektim.

Fakat ağrı kesicilerin birden fazla yardımı dokunuyordu. Omzumu hissizleştirmesi bir yana, bu sakatlığın anlamını düşünüp çıldırmamı *engelliyordu*. Üç ay boyunca oyun dışı kalmak, daha fazla hastane faturası... kâbusun ta kendisiydi.

Ancak şu an için sakindim.

Acil servis odamın kapısı tıklatıldı ve başımı kaldırdığımda Mick Boche'u gördüm.

Ne halt oluyordu?

Rahatsız bir şekilde karşımda duruyordu.

Belki de ağrı kesiciler fazla geldiğinden halüsinasyon görüyorum.

"Merhaba, Mick," dedi annem.

"Merhaba." Odaya girip, "Omzun nasıl?" diye sordu.

Annem, Tanrı'ya şükür, tıbbi açıklamaları yaptı çünkü ben bitkin hâldeydim.

Gözlerimi kapadım ve ne kadar zaman geçtiğini anlayamadan annem, "Ben gidip kahve alacağım, Al. Hemen dönerim," dedi.

"Tamam," dedim yorgun argın.

Kapının kapandığını, ardından birinin, "Barczewski," dediğini duydum.

Gözlerimi hemen açtım çünkü, *kahretsin*, Mick hâlâ buradaydı. Yatağımın yanında durmuş, çok fazla şey söylemek ister gibi bana bakıyordu.

"N'aber?" diye sordum öylece, Mick'in özellikle de şimdi ne konuşmak istediğini tahmin bile edemesem de.

"Ben, ıı," dedi, gömleğinin cebinden yakın gözlüğünü çıkarıp burnuna yerleştirdi. Telefonuna bakarak devam etti: "Sadece her şeyin yoluna gireceğini bildiğinden emin olmak istedim."

"Ne?"

Kaşlarını indirip bana ters ters baktı, sonra tekrar telefonuna göz attı. "Bu yaz Gençler Ligi'nde oynayamasan da bu sakatlık hızlı iyileşecek ve daha ne olduğunu anlayamadan buzun üzerine döneceksin. Endişelenmene gerek yok."

"Ah, tamam," dedim, annemin ona mesaj atıp atmadığını merak ederek. Belki de benimle konuşmasını istemişti, ki öyleyse aşırı tuhaf bir durumdu.

Fakat asıl tuhaf olan, Mick'in bunları bana samimiyetle söylüyor olmasıydı. "Teşekkür ederim."

"Ve bu, NHL şansını da etkilemeyecek," dedi tuhaf bir tonda, sanki konuşmuyor da okuyordu. "Her türlü efsanevi bir seçim olacak..."

"Az önce 'efsanevi bir seçim' mi dedin?"

Ağrı kesiciler kesinlikle kafamı bulandırmıştı çünkü annem ona asla "efsanevi" kelimesini içeren bir mesaj atmış olamazdı.

"Kahretsin ki dedim," dedi, başını tiksintiyle iki yana sallayarak. "Ama anlıyorsun, değil mi?"

"Anlıyorum," dedim, aslında anlamasam da.

"Ha, doğru." Mick telefonunu indirip ceketinin cebine uzandı. "Al."

Montunun içinden en büyük boy Charleston Chew çıkarışını izledim.

Mick çikolatalı atıştırmalığı uzatırken, "Ne bu?" diye sordum şaşkınlıkla. En sevdiğim atıştırmalıktı.

"Ben, ıı, maçtan sonra acıkmış olabileceğini düşündüm." Boğazını temizleyip çaresizce almamı istiyormuş, paket elini yakıyormuş gibi Charleston Chew'u işaret etti. "Al."

"Ne oluyor?" diye sordum çünkü meseleyi zerre anlamamıştım.

"Ne demek istiyorsun?"

"Neden bana bunu veriyorsun?" Yıllardır Charleston Chew yememiştim ama altıncı sınıfın yazından sonra, donduklarında ne kadar lezzetli olduklarını Dani ile keşfettiğimizden beri en sevdiğim tatlı atıştırmalıktı.

"Bilmem, atıştırmalık işte," deyip omuzlarını silkti.

"Ama neden *bu* atıştırmalık?" diye sordum.

"Sevmiyor musun?" dedi yüzünü buruşturarak.

"Mesele o değil," dedim. "Neden bunu aldın?"

Mick iç geçirdi. "Tanrı aşkına, lanet olası atıştırmalığı alıp teşekkür etsen olmaz mı?"

"Peki. Teşekkür ederim," deyip Charleston Chew'u elinden aldım.

"Rica ederim," dedi rahatsızca iç çekerek.

Bir bildirim gelince homurtu benzeri bir ses çıkararak telefonunu tekrar cebinden çıkardı.

Ekrana bakarak bir kez daha iç çekti.

"Bir şey daha var," dedi, ekrana bakarken. "Doktora maçtan önce omzunun ağrıdığından bahsettin mi?"

"Ne oluyor, Mick?" diye sordum çünkü bir şey olduğu belliydi. "Benimle açık konuş."

Mick bir dakika boyunca, seçeneklerini tartarcasına gözünü diktikten sonra, "Of, Tanrı aşkına. Bak işte," dedi.

Telefonunu uzattığında bir dizi mesaj gördüm.

On dakika önce başlayan bir dizi mesaj.

Dani'den gelmişti.

Dani: Ona her şeyin yoluna gireceğini,
Gençler Ligi'nde oynayamasa da sakatlığının
hızla iyileşeceğini ve daha ne olduğunu
anlayamadan buzun üzerine döneceğini söyle.
Endişelenmemesi gerektiğini bildiğinden emin ol.

Mick'in cevabı basitti:

Tamamdır.

Dani: Sen söylersen çok daha anlamlı olur.
NHL şansını etkilemeyeceğini de söyle.
Efsanevi bir seçim olacak de.

Mick'in cevabı:

Tamam.

Dani: Charleston Chew'u unutma

Tanrım

Dani: Doktor, omzunun çoktan mahvolduğunu biliyor mu, emin oldun mu?

"Ne bu?" Anlamasam da birdenbire inanılmaz uyanık hissediyordum.

Mick telefonunu cebine koydu. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Arkamdan mesajlarımı mı okudun?"

"Ya." Sanki bir düğmeye basılmış gibi, vücudumu baştan aşağı bir titreşim sardı. "Demek buraya gelip benimle konuşmanı istedi. Neden?"

"Sence neden?" dedi, aptalın tekiymişim gibi.

"Ama çekip gitti," dedim, şaşkındım çünkü mesajlarda benim için hakikaten endişelenmiş gibi konuşmuştu. "Bitirmişti."

Mick omuzlarını silkti. "Öyle mi?"

Öyle mi? "Ama dedi ki..."

"İnsanlar bazen söylediklerini gerçekten kastetmezler," diye sözümü kesti. "Ciddi görünüyor muydu, geri zekâlı?"

"Tanrım, Mick, bilmiyorum," dedim, bir yandan da Mick Boche'la yaptığım bu tuhaf konuşmanın nasıl olup da gerçekleştiğini düşünüyordum.

Aynı zamanda... Hayır, Dani ciddi *görünmüyordu.*

Ara vermemiz gerektiğini söylerken *ağlamıştı.*

"Ve insanlar bazen istemedikleri şeyleri yaparlar. Yapmak *zorunda* olduklarını hissettikleri şeyi."

"Şifreli konuşmayı bırakıp söyleyebilir misin?" dedim çünkü Mick'in benim bilmediğim bir şeyi bildiği açıktı.

"Belki de ona sormalısın."

Sormalı mıydım? Kulağa kötü bir fikir gibi geliyordu.

Peşini bırakmalıydım, geçen gün ona yalvardığımda gururumun her bir parçasını yutmuştum zaten.

Tekrar aynı şeyi yaparsam zavallı bir ahmak olurdum.

Mick'in telefonu tekrar çaldı ve küfrederek beni suçlarcasına ters ters bana baktı.

"Ne diyor?" diye sordum.

Mesaja baktı. "Demiş ki: *Ne dedi? İyi görünüyor mu?*"

"Nerede o?" diye sordum.

Yakınlarda olduğunu fark ettim. "Nerede, Mick?"

"Bilmiyorum," dedi ancak başıyla kapıyı gösterdi.

"Koridorda mı?"

Yaşlı adam sadece omuzlarını silkti.

"Collins!" diye bağırdım. "Gel çabuk buraya!"

Mick bana baktı ve yemin ederim ki onaylar gibi başını salladı.

"Dani Collins!" diye bağırdım daha yüksek sesle.

"Çok şükür," dedi Mick, neredeyse gülümsüyordu.

Bir saniye sonra Dani odaya girdi. Sıkkın görünen Mick'i ve elimde Charleston Chew ile oturan beni fark edince bir anda durdu.

"Ne oldu?" diye sordu, ne olduğunu bilmiyormuş gibi bakıyordu. Ki hastanenin ortasında cinayete kurban gider gibi bağırdığım için haklı sayılırdı.

Altın buklelerden oluşan saçlarını başının tepesinde toplamıştı ancak gözlüğünün ardındaki kahverengi gözleri kırmızı ve şiş, yüzü de ağlamış gibi kıpkırmızıydı.

"Neden onu buraya yolladın?" diye sordum. Yüzündeki üzgün ifadeyi incelerken, yerine oturmayan diğer her şeyle uzlaşmaya çalıştım.

Mantıklı tek bir açıklama bulabiliyordum -*lütfen Mick haklı olsun*- ve öyle olmasını deli gibi istiyordum.

"Yollamadım," diye yalan söyledi, boğazını temizleyip dedesine baktı.

Mick ise omuzlarını silkip kaşlarını kaldırdı.

"Yalan söyleme bana, Collins," dedim ama kızgın değildim.

Hem de hiç.

Aslında... gergindim.

Birden diri diri alev almıştım.

Tekrarlıyorum, ağrı kesicilerden olabilir.

"Söylemiyorum," diye yalan söyledi yine.

"Mick, bir dakikalığına yalancı torununla baş başa konuşabilir miyim?" diye sordum. Gözlerim, kaçış planı bulmaya çalışırcasına gözlerini kırpıştıran Dani'nin üzerindeydi.

"Hayır, dede..."

Mick tek kelime etmeden yanından geçti ve odadan çıktı.

Bu adama hakikaten ısınmaya başlıyordum.

"Imm, ne oldu?" diye sordu kısık sesle, kollarını kavuşturup dudağını çiğnerken düpedüz diken üstünde görünüyordu.

Kahrolası Southview formasıyla yanıma yürüyerek beni kendimden geçirdi ve beynimde ROLE MODEL çalmaya başlarken yatağımın yanında durdu.

*I'm sorry, but I'm deeply still in love.**

"Şimdi neden dedeni benimle konuşmaya yolladığını anlat," dedim. "Ve yalan söyleme."

*In love with you.***

Dani'nin kaşları çatıldı ve boğazını temizledi. Konuşurken sesi zar zor duyuluyordu: "Arkadaşımsın ve olanlar yüzünden ne kadar stresli olduğunu biliyorum. O yüzden, arkadaşın olarak, durumu bilen birini dinlemenin yardımı olur diye düşündüm..."

"Peki ya Charleston Chew?"

Gözlerini kaçırsa da aklını okumaya çalışarak ona bakmaya devam ettim. Bir şey sakladığı belliydi ama -kahretsin- bir şekilde anlatmasını sağlayacaktım.

Dani omuzlarını silkti. "Yani, muhtemelen bir şey yememişsindir..."

"Lütfen dürüst olabilir misin?" dedim yılgınlıkla, açık olması *gerekiyordu*. "Ameliyatta ölebilirim, Dani, o yüzden yalan söylemeyi kes."

---

* Sözün çevirisi: Üzgünüm ama hâlâ deli gibi âşığım.

** Sözün çevirisi: Âşığım sana.

Dani

"*Ne?*"

Mavi hasta önlüğü ve gözlüğüyle hastane yatağında uzanan Alec'e baktığımda gözyaşlarım geri döndü çünkü ne halt demekti o öyle? Saatlerdir acil servis bekleme odasında volta atıyor, endişe, özlem, pişmanlık ve düşüncelerle dolu hâlde ağlamamaya gayret ediyordum ve şimdi de bu mu çıkmıştı?

"Sadece omzundan ameliyat olacaksın sanıyordum!" dedim, sesimin histerikliğe tehlikeli bir yakınlığı olduğunu bilsem de kendimi durduramamıştım. Kalbim hızlandı ve sahip olduğum en yakın arkadaş, söylediklerine verdiğim tepkiyi izlerken vücudum ânında alev aldı. "Başka bir şey mi var..."

"Hayır *-kahretsin-* rahatla," diye sözümü kesti, koyu gözleri yüzümde dolaşıyordu. Tepkim karşısında afallamış görünüyordu. "Ölme konusunda şaka yapıyordum."

"*Ölme* konusunda *şaka* mı yapıyordun?" dedim -bağırdım- sonra dişlerimi sıkıp öfkemi dizginlemeye çabalarken koluna vurdum.

"Hey, hastaya vuramazsın..."

"Gerçekten komik olduğunu mu düşünüyorsun? Seninle ayrılmama neden olduğundan beri resmen dağılıyorum. Sonra berbat, korkunç babam beni arayıp kartpostal göndermeyi hiç *bırakmadığını* ama hepsini çöpe attığını söylüyor. Tabii bilmediğimden beni yok saydın sanmışım, yani ben de seni yok saymışım. Ve bunları daha yeni öğrenmişken buzun üzerinde *ölü* gibi yattığını

görüyorum... Bunu bana nasıl yaparsın? Nasıl bu konuda şaka yapabilirsin?"

Keşke köprücük kemiği kırılmamış olsaydı çünkü şu anda göğsüne yumruk atmak istiyordum.

"Ne dedin sen?" dedi sessizce.

Öfkeyle.

Yüzüne baktığımda devam etti: "Kim benden ayrılmanı *sağladı*?"

Ah.

Ah, hayır.

Onu söylemiş miydim?

Yüksek sesle?

"Dani." Cevabımı beklerken hokeyci Alec gibi görünüyor, yalnızca adımı o tonda söyleyerek benden her şeyi talep ederken gözleri kıvılcımlar saçıyordu.

"Bir dakika. *Hayır, hayır, hayır*," dedim çabucak, başımı sallayıp komik bir yanlış anlaşılma varmış gibi sahte bir gülümseme takındım. "Öyle değil..."

"Ne demek olduğunu söyle, Collins," dedi.

"Hiç... Ben, ımm," diye kekeledim çaresizce. "Aslında..."

"Söyle," dedi, sıktığı dişlerinin arasından, göz temasında saldırgan bir yoğunluk vardı.

"Anlamıyorsun, yapmak zorundaydım..."

"*Söyle* bana, Tanrı aşkına..."

"Benji, tamam mı?" diye bağırdım, hüsranla, korkuyla ve deli gibi yorgunlukla. "Senden ayrılırsam şikâyetçi olmayacağını söyledi ama senin..."

"*Ne* yaptı?" diye bağırdı Alec de.

"Bak," dedim, beni dinlemesini, bu konuda deliremeyeceğini anlamasını sağlamak için çaresizce bir elimi kaldırdım. "Sakin olman lazım. Çıldıramazsın. Çünkü..."

"Benden *Ben Worthington* söyledi diye mi ayrıldın?" Gözleri kısıldı ve bakışlarıyla beni yerime sabitledi. "Hapse girmeyeyim diye mi yaptım diyorsun?"

"Yani, hapishane konusunda fazlasıyla şüpheliyim..."

"Collins," diye tersledi sabırsızca, gözleri yüzümde dolaşıyordu.

"Evet?"

Başını yana eğip bir süre bekledi, ardından devam etti: "Yani Benji'ye vurmamış olsam benden ayrılır mıydın?"

Hayır, asla, hayatta ayrılmazdım.

"Eh, hayır," diye itiraf ettim ama hızla ekledim: "Ama oldu sonuçta, Alec. Ve ben kabul ettim..."

"O zaman tekrar birlikteyiz," dedi kesin bir şekilde, resmî bir açıklama yapar gibi. "Şu anda itibaren."

"*Ne?*" Ya aklını kaçırmıştı ya da yaptığımın ne anlama geldiğini gözden kaçırıyordu. "Hayır, değiliz. Sen böyle..."

"Evet, öyleyiz," dedi cesaretle, biraz daha az sinirli ama yine de ciddi görünüyordu. "Bana karşı hislerin değişti mi?"

Cevap vermek istemediğimden yutkundum. "Alec..."

"Soruma cevap ver."

"O kadar basit değil..."

"Soruma cevap ver, Collins," dedi. "Bana karşı hislerin değişti mi?"

"*Hayır*," diye tersledim ancak sonra derin bir nefes alarak itiraf ettim: "Biraz olsun değişmedi."

"O hâlde *o kadar* basit," dedi, sesi giderek alçalıyordu. Sessiz olsa da dünya üzerinde duymak istediğim tek sesti. "Geri döndüğünden beri her şeyi aşırı karmaşık hâle getirdik ama işin basit gerçeği şu: istediğim tek kişi hep sendin. Nokta."

Onu vazgeçirmem gerektiğini bildiğimden başımı iki yana salladım ancak aynı zamanda bu sözleri yatağımın altındaki bir kutuya kaldırıp her gece yatmadan önce defalarca okumak istiyordum.

"Seni dördüncü sınıfta, o su yastığıyla üzerime atlayıp iki kaburgamı kırdığından beri istiyorum," dedi, göldeki hâlimizi görür gibi gözlüğün ardındaki gözlerini kısmıştı. "Seni altıncı sınıfta, babamın ATV'siyle ayağını ezdiğimden beri istiyorum. Mr. Pockets'e araba çarpıp benim gibi zırıl zırıl ağladığından beri, kulübede mahvedene kadar beni öptüğünden beri ve Tanrı yardımcım olsun

ki şimdi, geleceğimi mahvetmemek için kalbimi paramparça etmişken bile seni istiyorum."

Alec inanılmaz derecede... *ciddi* bakarken ellerim titriyordu.

Alec Barczewski asla ciddi olmazdı.

Hele ki böyle.

"Bizim için iyisinin ve kötüsünün önemi yok -yok işte- çünkü seninleyken her şey iyi. Bundan daha basit ne olabilir?"

Kendimi bırakmak, akışa kapılıp sözlerinin büyüsüne düşmek için delirirken boğuluyormuşum gibi hissederek nefes aldım.

"Ama Benji hâlâ..."

"Benji'yi siktir et," diye sözümü kesti, sol eli yatağın kenarına uzanıp parmakları bir şey ararken gözlerini üzerimden ayırmadı. "Benji bize dokunamaz."

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, elini bariyer panelinde becerriksizce dolaştırırken onu izledim. "Alec."

"Bu lanet yatak bariyerini indirmeye çalışıyorum," dedi. "Buralarda bir yerlerde tuş olduğunu biliyorum çünkü hemşirenin bastığını gördüm."

"Ne?" Belki de bahsi geçen ağrı kesiciler etkilerini göstermeye başlıyordu. "Muhtemelen böyle bir şey yapmaman..."

"Seni en başından beri sevdiğimi itiraf ederken yatağa çakılı kalmam ve senin de," dedi, "dinleyip bana delirmişim gibi bakman hiç hoş olmuyor."

Gülmek için berbat bir zaman olduğunu bildiğimden dudağımı ısırdım ancak birden -ânında- içim bastırılamayacak kadar mutlulukla dolmuştu.

Eline vurarak, bariyeri aşağı indirecek mandala bastım. "Peki bu senaryoda hoş *olan* ne?"

"Collins, kahrolası tanrıça," dedi ve dudaklarında o bayıldığım çocuksu gülümseme belirdi. "Ben böyle bir şey düşünüyordum."

Nasıl yaptı bilmesem de sağlam eliyle formamı beklenmedik kadar sertçe çekerek öne doğru düşmemi ve kısmen üzerine uzanmamı sağladı.

"Alec!" diye cıyakladım, ardından bacaklarını kullanarak beni iyice yatağa yönlendirince kontrol edilemez kıkırtılara boğuldum.

"Eh, selam," dedi, ben kontrolden çıkmış saçlarımı itip gülümseyerek oturma pozisyonuna geçerken. "Tekrar birlikte olmak iyi hissettiriyor, değil mi?"

"Tekrar birlikte değiliz," diye cevaplayıp kıkırdadım. "*Ben* söyleyene kadar olmaz."

Yutkundu, ardından sesi daha yumuşak, daha kalın bir tona dönüştü: "O zaman söyle, Goldilocks."

"İyi," diye yanıtladım, zihnimden geçen binlerce düşüncenin her biri mutluydu. "Tekrar birlikteyiz."

"Tamam, dinle, yardımına ihtiyacım olacak," dedi, koyu gözleri dudaklarıma kaydığında midemde hafiflik oldu. "Seni... iki *gün* önce falan öpmem gerekiyordu ama üst bedenimi pek hareket ettiremiyorum, o yüzden..."

"Yeterli," diyebildim, gözlerim gözlerinden ayrılmadan üzerine eğilirken kalbim kıpır kıpırdı.

Fakat yaklaştığım anda Alec doğruldu, bir saniye daha bekleyemiyormuş gibi dudakları dudaklarımı buldu. Ellerini kullanmıyordu, tek silahı ağzıydı ancak -*Tanrım*- başka bir şeye ihtiyacı da yoktu.

Ellerimi sert çenesine koyup kavramak istedim çünkü saldırı altındaydım.

"*Danigirl*," dedi dudaklarıma doğru bir nefeste ve soluğum kesildi. Her yerde hissettiğim kor sıcak, apaçık öpücükler verdi. Düzensiz nefesinin sesi göğsümü yakıyordu, hokeyden dağılmış kalın saçlarını bulan parmaklarımı saçlarına geçirip çektim çünkü başka ne yapabilirdim ki?

Alec inledi -iyi bir şekilde- ve alt dudağımı ısırarak tüm vücuduma şoklar gönderdi...

"Doktor binaya geldi, yani ameliyat.... *Öhö*," dedi birisi, ben Alec'ten hızla çekilip dönerek neredeyse düşecek gibi olurken bir hemşire odaya girdi.

Yanında Alec'in annesi ve babasıyla.

Ve annemle.

Ve dedemle.

Ölsem yeridir.

"Basıldık," diye mırıldandı Alec, sesindeki gülümsemeyi duysam da yataktan *sıçrarken* ona *bakmayacaktım.*

"Kim yatağın bariyerini indirdi?" diye sordu hemşire, gözlerini kısmıştı.

"O yaptı, Dan," dedi Alec. Beni işaret edince, annem -ve Alec'in ebeveynleri- sırıttı.

Sonra Alec ağzı kulaklarında, mutlu bir bebek gibi ışıl ışıl gülümsemeye başladı.

Pislik.

"Genç hanım, serumun içinde ağrı kesici var, yani düşme riski mevcut," dedi hemşire yüzünü buruşturarak ancak o da benimle uğraşır gibi görünüyordu. "Bu bariyerlerin kapalı olması lazım."

"Evet ama," dedim, yaka kartında adının gerçekten Dan olduğunu okudum, "yapmamı söyleyen oydu."

"Ama ben etki altındayım," dedi Alec, sorun benmişim gibi başını yavaşça iki yana salladı. "Bahsi geçen ağrı kesiciler yüzünden."

"Birden ukala bir pisliğe dönüştün, öyle mi, Charleston Chew?" dedi Mick dedem.

"Charleston Chew," diye tekrarlayıp alayla güldüm, bu çokbilmiş lakap karşısında durdurulamaz kıkırtılara boğulmuştum.

"*Hayır*," dedi Alec, beni işaret ederek.

"Fingirdeşmeniz bittiyse," dedi Dan, "kemiklerini tamir etmeye gitmemiz gerek."

Alec, yüzünde o dayanılmaz Alec Barczewski gülümsemesiyle ses çıkarmadan *fingirdeşmek* deyince kendimi tamamen kaybettim.

Alec ameliyat öncesi bölüme götürüldükten sonra Mick dedem, "Şimdi iyi misin, evlat?" diye sordu bana, bir yandan stresli hastane ziyareti sırasında yüzümün önüne düşen saç tellerini çekiştiriyordu.

İyi miydim? *İyi* demek, anlatmaya yetmezdi.

Çünkü her şeyden öte, odadan çıkarılmadan önce Alec'e hızlıca babamın kartpostallara yaptıklarını anlatabilmiştim.

"Sana yazmayı hiç bırakmadım ve bana ihtiyacın olduğunda yanında olmadığım için özür dilerim," diye bitirdim aceleyle, odadaki herkes susayım da erkek arkadaşım ameliyata girebilsin diye beklerken.

Alec'in kızgın ya da şaşırmış olacağını sanıyordum çünkü babamın yaptıklarını düşündüğümde ben ikisini de hissediyordum ancak o, *omuzlarını silkti.*

Alec -yüzünde inanılmaz sevimli bir uykulu gülümsemeyle- omuzlarını silkip, "Uyandığımda konuşacağımız çok şey var galiba, tatlım," dedi.

Soruya geri dönecek olursak: İyi miydim?

Bu kadar mutlu olmak mümkün mü diye düşünerek başımla onayladım. "Daha iyi olmamıştım, dede."

DANI'NİN SON SÖZÜ

Nisan

"Mektupları alacağım," dedim, gözlerim henüz açılmadan mutfağa girdiğimde.

"Bütün gün uyuyacağını düşünmeye başlıyordum," dedi dedem, ocaktaki tencerede ramen eriştesi pişiriyordu. "Öğle yemeği hazırlıyorum."

"Sadece çok erken yediğin için," diye cevapladım ve buzdolabından bir tane Red Bull kaptım.

Gerçi dürüst olayım, saat öğlen birdi. Alec geçen akşam gelmişti ve sabahın iki buçuğuna kadar -dedem onu kovana kadar- televizyon izlemiştik, o yüzden uyumak zorunlu bir gereklilikti.

"*Bütün* mektupları al," dedi annem. "Sadece kendininkileri değil."

"İyi," deyip içeceğimi bıraktım. "Ama ayakkabı giymeyeceğim."

"Bu sabah hava güzel. Bir şey olmaz."

Kapıyı açtığım anda derin bir nefes verdim çünkü -Tanrım- ilkbahar nihayet gelmişti. Güneş parlıyor, kuşlar ötüyordu ve çoraplarımla araç yolunda yürürken ayaklarım donmuyordu.

Uzun, soğuk kışın ardından ilkbahar gibisi yoktu.

Telefonum titredi ve cebimden çıkarınca babamdan mesaj geldiğini gördüm.

Babam: Hâlâ FaceTime'da buluşuyor muyuz?

Evet. 14.00 bizim saate göre, değil mi?

Babam: Olur.

Onca şeyden sonra babamla aram bir nebze olsun düzelmişti. Çoğu zaman albay olmaya devam etse de aslında deniyordu. Her cumartesi öğlen ikiye FaceTime buluşmaları ayarlamıştık ve her seferinde arıyordu.

Ve şu an için mezuniyetime gelmeyi planlıyordu.

Tuhaf, değil mi?

Posta kutusunu açıp bir yığın mektup çıkardım; istediğime, her cumartesi aldığım mektuba ulaşana kadar diğer hepsini görmezden geldim.

İşte, burada.

Antika kartpostal resmine bakarken gülümsedim. 1981'ler civarındaki Kriz's Bakery'den bir kareydi.

Tanrım, onu seviyorum.

Arkasını çevirmiş, şifreli mesajı okurken ne kadar şanslı olduğumu düşünüyordum.

Collins

Selamlar, dudağını öpmeyi sevdiğim kız.

1. Bu sabah okula giderken bacakların dikkatimi o kadar dağıttı ki az daha bir Subaru'nun arkasına çarpıyordum. Güzel dizlerin var, ufaklık.

2. Artık sana araba kullanmayı öğretmek istemiyorum -berbatsın- ama seni seviyorum, yani bana kızamazsın.

Yazı iple çekiyorum,

Alec

Kıkırdadım; direksiyon derslerimizden *kesinlikle* kurtulamayacaktı. Mahalledeki komşularımız pencereden bakıp, *her cumartesi posta kutusuna gülen kızı görünce derdinin ne olduğunu merak ediyorlar mıdır?* diye düşündüm.

Gördüğümde eve doğru yürüyordum.

Harvard.

Harvard'dan, benim adıma büyük, beyaz bir zarf gelmişti.

Ohhhhhhhh.

Kabul edilmeyen öğrencilere belgelerle dolu büyük zarflar yollamazlardı, değil mi? Mideme kabarcıklı bir heyecan dolarken öylece bakakaldım çünkü cevap muhtemelen tam da bu zarfın içindeydi.

Kalın paketi ellerimde tutarken kusacağım sandım, hem açmak için sabırsızlanıyor hem de cüret etmeye korkuyordum.

"Hey, Danigirl?"

Gözlerimi Harvard mektubundan ayırdığımda annemle dedemin verandada durduklarını gördüm.

"Efendim?"

"O büyük zarfı Barczewskilerin oğluyla açmak istersen kimse sana kızmaz," dedi Mick dedem sırıtarak.

Biliyorlardı. Posta kutusunda mektubu görmüşler ama benim almamı beklemişlerdi.

"Teşekkür ederim!"

"Sen burnundan nefes almayı unutma yeter," diye ekledi, *sorunlarımızı*... birlikte... bilinçli bir şekilde halletmeye başladığımızdan beri onu daha çok seviyordum.

Diğer mektupları posta kutusunun içine atıp Harvard'ı göğsüme bastırdım ve kaldırımda koşmaya başladım.

"Üstünü değiştirmeyecek misin?" diye bağırdı annem.

"Ya da diğer mektupları getirmeyecek misin?" diye sordu dedem.

"Yok," diye bağırdım koştururken.

"Deliye benziyorsun, ufaklık!" diye karşılık verdi dedem ancak sesindeki kahkahayı duyabiliyordum.

"Ancak sen bilirsin zaten!" Şu anda tek derdim Alec'in yanına gitmekti.

Üzerimde pijama olmasına ve henüz aynaya bile bakmamama rağmen sokakta ilerledim. Bacaklarımın taşıyabildiği kadar hızlı koştum ve Barczewskilerin verandasına varıp deli gibi zili çalana kadar durmadım.

"Danigirl!" dedi Büyük John kapıyı açtığında. Pijamalarıma ve çoraplı ayaklarıma bakınca gülümsemesi büyüdü. "Vay be. Bugün amma şıksın, ufaklık."

"Biliyorum, biliyorum," dedim nefes nefese, göğsümü tutmuş zar zor konuşuyordum. "Alec'e ihtiyacım var."

"Hey," dedi Alec, birden babasının arkasında belirdi. Koyu gözleri üzerimde gezerken gülümsemesi kocamandı. "Ne oluyor, Collins?"

"Harvard," diye inledim, sonra mektubu kaldırdım.

"Vay anasını, Harvard," dedi, kaşlarını kaldırarak verandaya çıktı. "Oldu mu? Kabul edildin mi?"

"Bilmiyorum," diyebildim. Başımı iki yana salladım. "Sensiz açmak istemedim."

"Bir dakika, buraya kadar koştun mu sen?" diye sordu, gülümseyerek elimden tutup beni büyük veranda salıncağına çekti.

John'un ön kapıyı kapattığını duydum.

"Evet," dedim, hâlâ güçlükle nefes alıyordum. "Ee, konuşacak mıyız yoksa zarfı mı açacağız?"

Salıncakta yanına yerleştim.

"Sakin ol, küçük pislik," dedi, sakat olan kolu her gün daha da iyileşiyordu, yine de beni sağlam koluyla kendine çekti. "Aç hadi."

"Bence sen yapmalısın." Başımı iki yana salladım, birden gerilmiştim. "Çok korkuyorum."

"Birlikte yapalım," deyip zarfı aldı ve bir ucuna kendi parmaklarını yerleştirdi, sonra diğer tarafa da benimkileri koydu. "Üç dediğimde."

"Tamam," dedim gülümseyerek çünkü bunu onunla yapmak doğru hissettiriyordu.

"Bir," dedi, başımın üstüne bir öpücük kondurdu.

"İki," dedim, gözlerimi kapayıp tüm varlığımla dua ettim.

"Bir saniye," diye araya girdi.

"*Ne?*" Usanmış hâlde kıkırdadım çünkü süreci durdurmak tam ona göreydi. "*Hadi* ama, Barczewski."

"Sadece, bir şekilde kabul edilmediysen saçmaladıklarını ve senin daha iyisine layık olduğunu söylemek istedim. Biliyorsun, değil mi?"

"*Harvard'dan* iyisine mi?" Yüzümü buruşturdum.

"Harvard seni kabul etmiyorsa evet, kesinlikle Harvard'dan daha iyisi var demektir."

"Tamam," dedim ve hakikaten ciddiydim.

Kabul edilmemişsem bir şey olmayacaktı.

Çünkü hem yanımda Alec vardı hem de nihayet dünyadaki yerimi bulduğumu hissediyordum. Southview, Cassie, Lillie, Liz, Mick dedem ile yaşamak, PNA'deki et çekilişleri... Ben buraya *aittim.*

Ev.

Harvard'a kabul almazsam sorun olmayacaktı çünkü *evimde* bana destek olacak insanlar vardı.

"Artık üçe geçebilir miyiz?" diye sordum sabırsızca, zira hâlâ Harvard'ı istiyordum. "Ölüyorum burada."

"Seni öptükten sonra," dedi.

"Dostum," diye şikâyet ettim, "seni seviyorum ama ölmek üzereyim."

"Ama şöyle bir şey var," dedi sakince, bir parmağını yavaş yavaş, hiç acele etmeden havaya kaldırdı. "Bu, ya resmî olarak Harvard öğrencisi olmadan önceki son öpücüğümüz ya da hangi okulu kabul edeceğini düşündüğün yeni döneminin ilk öpücüğü olacak. Bence bu, bir anlık duraksamayı hak ediyor."

"Tamam, artık seni öpmek *zorundayım,*" deyip kucağına çıktım. Saçma bir duygusallığı olan bu iri hokey oyuncusuna deli gibi âşıktım. "Ama hızlı olsun."

Ve, eh... öyle olmadı.

Ve benim için hiç sorun yoktu.

ALEC'İN SON SÖZÜ

Haziran

"Ağlayacak mısın?"

Sahiden ağlayan Dani'ye göz atıp yutkundum. "Kesinlikle hayır."

Ama istiyordum.

Doug'da öylece durmuş, tezahürat yapan tıklım tıklım arenanın önünde az önce açılan duvardaki yeni eklemeye bakarken ağlamamak, yaptığım en zor şeylerden biriydi.

ŞAMPİYONLUK SEZONU.

Sözcükler devasaydı, Minnetonka'yı yenip şampiyonluğu kazandıktan sonra çekilen takım fotoğrafının hemen üzerine yapıştırılmıştı. Kayıtlara geçen en uzun eyalet şampiyonası finalinin ardından -dört kahrolası uzatma- herkes ter içindeydi ve gülümsüyor, camın arkasındaki bütün Southview ile beraber buzun üzerinde birbirlerine sokulmuş parmaklarını havaya kaldırıyorlardı.

O akşam altmış beş golü önlediği için Vinny sonsuza kadar kasabanın tanrısı kalacaktı.

"Sorun değil," dedi Dani. "Kyle hüngür hüngür ağlıyor."

"Sağ ol be, Collins," dedi Kyle. Ona baktığımda gülümsemeden *edemedim* çünkü yüzü kıpkırmızı, gözleri yaşlarla doluydu. "Ayrıca hüngür hüngür ağlamıyorum. Sadece... gözlerim *yaşardı*."

"Ah, yürü git, *gözlerim yaşardı* demektense *hüngür hüngür* ağlamayı yeğlerim. O nasıl bir saçmalık öyle?" dedi Vinny tiksintiyle. "Seksen yaşında bir nine misin? Yaşaran gözlerin için tığ ile işlenmiş peçete kutusuna ihtiyacın var mı?"

"Çok şirin," dedi Cassie gülerek. "Gerçekten."

"Bu duvar gözlerini yaşartmıyorsa üzülürüm sana," dedi Kyle ve ciddi olduğunu biliyordum.

"Ah, şu kelimeyi kullanmayı bırakır mısın? *Yaşartmak* demeyi kesmezseniz ben hüngür hüngür ağlamaya başlayacağım." Vinny kollarını Kyle'ın omzuna koyup ekledi: "Seni duygusal küçük MVP."

Kyle maçta varını yoğunu ortaya koymuştu.

O maçta *herkes* varını yoğunu ortaya koymuştu.

Eh, benim dışımda tabii.

Ben sağ kolum askıda, yedek kulübesinde oturmuş ve maç boyunca kahrolası tırnaklarımı kemirmiştim.

Kasabadaki herkes -ve basın- kafayı yerken kameralara gülümsemiştik. Son sınıflar olarak son kez Southview forması giyiyorduk, ilk şampiyon takım son kez buzun üzerine birlikte çıkıyordu.

İşte herkesin "gözlerini yaşartan" da buydu.

Açıkçası, bittiğine hâlâ inanamıyordum.

When We Were Young, kendiliğinden anlık çalma listeme eklenirken çenemi sıktım.

Bütün sezonu kupanın peşinde geçirmiş, her maç bir sonraki maça yaklaşmıştık. Her hafta yetenek avcısı raporlarına ve stratejilere odaklanmıştık, o yüzden sona erdiğinde sanki hiçbirimiz -takım arkadaşları olarak- kariyerlerimizin ansızın biteceğini akıl dahi etmemiştik.

Hokeye o kadar odaklanmıştık ki uzun yıllar sonra takımdaki zamanımızın sona erdiğini fark etmemiştik.

Bir daha Doug'da -Packers olarak- oynamayacaktık.

Bu bir kayıpmış, uzun süre yasını tutmam gereken bir şeymiş gibi geliyordu çünkü hedeflerim ve arkadaşlıklarım, sanki hayatım boyunca bu takıma bağlıydı.

Let me photograph you in this light in case it is the last time...
*That we might be exactly like we were.**

Fakat Mick kupayı getirip onun gözyaşlarını gördüğümde "göz yaşarması" tam duygusal moda dönüştü.

Buzun üzerinden ayrıldığımızda, tüm bu hisleri ezberlemek için biraz bekledim. Richie'nin sağ tarafımda Kyle ile uğraşmasını

* Sözlerin çevirisi: İzin ver fotoğrafını çekeyim bu ışıkta... Ne olur ne olmaz, son seferimizdir diye.

dinledim, camın ardındaki bordo-beyaz kalabalığa baktım, arenanın sıcaklığını yanaklarımda hissettim ve Doug'un kirişlerinden sarkan bayraklara göz attım.

Unutmamak için her bir detayı beynime işlemek istiyordum.

"Bu andan daha iyisi olmayacak. Biliyorsun, değil mi?" dedi Richie, kameralara gülümserken. "Boston'da ne olduğu umurumda değil, bunun üstüne çıkamazsın."

"Biliyorum," diye katıldım. "Şu an her şeyi bırakıp gitsem bile tamamıyla mutlu olurum."

Fakat gitmiyordum.

Gelecek sene Boston College için oynayacaktım.

Bütün yaz oturup omzumun iyileşmesini bekleyeceğimi düşünerek üzülmeye fırsat bile bulamadan, Boston College'dan bir teklif almıştım.

Ki harika bir hokey programları vardı.

Üstelik teklif ettikleri NIL* ücreti, şişman hastane faturalarımızı rahatlatacaktı.

Bu yüzden bu yaz omzumu iyileşmeye bırakacak ve sonbaharda, diğer tüm arkadaşlarım gibi tarih okumaya başlayacaktım. Köprücük kemiğimi kırıp Gençler Ligi şansımı kaçırmayı asla istemezdim ancak bu birazcık zafer gibi geliyordu.

Çünkü şimdi, bütün yazı Dani ile Southview'un tozunu attırarak geçirebilecektim.

Gözlerim onu buldu -gözlerim her seferinde onu bulmayı başarıyordu- ve Dani, Kyle ile Cassie'nin arasından göz kırptı. Ona her baktığımda hissettiğim ve asla bıkmadığım, göğsümdeki o baskıyı hissettim.

Belli ki o baskıdan bıkmak zorunda da kalmayacaktım.

Çünkü bizim kız nihayet kabul edilmişti.

Dani sonbaharda Harvard'a başlıyordu, tesadüfe bak ki ben de aynı şehirde hokey oynuyor olacaktım.

Neredeyse kaderin bir oyunuydu.

---

* *İng.* NIL (Name, Image, Likeness), koleh hokeyi oyuncularının kendi isimlerini, fotoğraflarını ve popülerliklerini kullanarak sponsorluk ya da sosyal medya aracılığıyla para kazanmalarına izin veren kurallar bütünüdür.

DANI VE ALEC'İN ÇALMA LİSTESİ

1. Escorpião | Jão
2. Little League | Conan Gray
3. hell of a good time | Haiden Henderson
4. Come Apart | The Blue Stones
5. Now That We Don't Talk | Taylor Swift
6. girl i've always been | Olivia Rodrigo
7. hate it | chloe moriondo
8. Picasso | Bradley Simpson
9. Pretty Face | Ally Salort
10. Brand New | Hippo Campus
11. undressed | sombr
12. Echoes | Connor Kauffma
13. Anxiety | Doechii
14. sweat | Haiden Henderson
15. ricochet | Aidan Bissett
16. Gateway Drug | Daniel Seavey
17. Famous | Johnny Orlando
18. Want Me | Stephen Dawes
19. The Black Dog | Taylor Swift
20. In the Kitchen | Reneé Rapp
21. Eyes Wide | Alfie Ju es
22. Dopamine | Stephen Dawes
23. No One's Ever Kissed You | Winnetka Bowling League
24. Lose Me Like You Mean It | Daniel Seavey
25. exile | Taylor Swift (feat. Bon Iver)
26. How Bad Do U Want Me | Lady Gaga
27. Deeply Still in Love | ROLE MODEL
28. Whatever Forever | Ber
29. When We Were Young | Adele

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce, Tanrım, bu hâlâ inanamadığım ve kesinlikle hak etmediğim inanılmaz yolculuğu bana bahşettiğin için teşekkür ederim.

Ve annem Nancy Painter... Annem olacağın kadar nasıl şanslı olabildim? Zeki, komik, becerikli, güzel... Sen HER ŞEYSİN ve seni ne kadar sevdiğimi kelimelerle anlatamıyorum. Ben daha romantik komedinin ne olduğunu bile bilmezken beni *rom-com*'lara âşık ettiğin için teşekkür ederim.

Dünyanın en iyi ajanından bile daha iyi ajanlık yapan edebiyat ajanı Kim Lionetti'ye teşekkür ederim. Dövmeli bir barista hakkında yazdığım -adı neydi ya... herhâlde bir adı vardı da dikkatini çekti ;)- o hikâyeyle bana bir şans verdiğin için sana sonsuza dek minnettarım. O baristaya çok şey borçluyum çünkü sen benim için sadece bir ajan değilsin.

Hayal gibi editörüm Nicole Ellul'a teşekkürler. Her şeyi yapıyorsun ve kelime kusmalarımı bir şekilde hep daha iyi yönlere çekmeyi başarıyorsun. Sen bir EFSANESİN. Bir gün seni bu kadar çok çalıştırmayacağıma söz veriyorum.

Ve S&S'teki muhteşem ekip... Nereden başlasam? Jessi Smith, Anna Elling, Deane Norton, Stephanie Voros, Amy Habayeb, Nicole Benevento, Michelle Leo, Shannon Pender, Nicole Russo, Justin Chanda, Anne Zafian, Amy Lavigne, Kendra Levin, Jon Anderson, Jonathan Karp, Liz Casal, Sarah Creech. Hepiniz kelimenin tam anlamıyla hayalimin gerçeğe dönüşmesinin bir parçasısınız ve size sonsuza dek minnettarım. Ah, Kanada'dan Natasha ve Cayley de tabii ki. ;) Unuttuklarım varsa affedin, biraz dağınık bir insanım.

Kirchner ailesine, Minnesota'daki inanılmaz havalı kuzenlerime kocamaaan bir teşekkür. Dan, Kris, Liz, Lillie, Andy, Mel, Ashton, Cole, Tawnee, Ed, Bryce, Kylie, Gary amca, Ellen teyze... Önceden de harikaydınız ama bizi sorularla ve ziyaretlerle

başınıza sardığımız, Cro'ya ve Moose Lodge'a sürüklediğiniz için artık bambaşka bir seviyeye çıktınız.

Rastgele mutluluklar için rastgele teşekkürler: Taylor Swift, Samantha Lionetti, Lindsay Grossman, Misty Wilson, Berklete ekibim, favorilerim (taygracie versiyonu), Fransız arkadaşım Emma, Diana, Sude, Eva, diğer Emma, Colleen, Jenn, Joyful Chaos Potato Book Club, Annika, LizWesNation, Diana, Cleo, Clio, Mylla, Becca, Anderson Raccoon Jones, Lori Anderjaska, Aliza, Tiffany Fliedner, Wes Bennett'ın ekibi, Carla, Caryn, Alexis, Ally Bryan, Anna-Marie, Katie Prouty, Jill Kaarlela, Brittany Bunzey, Shaily, Steph Bolan, Marisol Barrera, Abi Griffin, Daniza Jeanne, Florida kızlarım; Hannah, Elli, Morgan ve Iza, Zurain, Meredith Mincey, Cro ve SSP'deki PNA, SSP Moose Lodge, Minnesota erkekler eyalet hokey turnuvası, Enlightened Soul, Ruby Lynn... Daha da sayabilirim çünkü bu yolculukta tanıştığım harika insan sayısı inanılmaz.

Bu kitabı yazarken beni ağırlayan yerlere, hiç gitmeyi hayal etmediğim ama artık kimliğimin bir parçası olan şehirlere de teşekkürler: Paris, Berlin, Jena, Madrid, São Paulo, Toronto, Bologna, Venedik, Milano, Amsterdam, Gent, Denver, San Antonio, St. Louis, Chicago, New York, Atlanta, Orlando, Dallas ve St. Paul. Seçici yeme alışkanlıklarım yüzünden beni kovmadığınız için ayrıca teşekkür ederim.

Ve tabii ki muhteşem aileme muhteşem oldukları için minnettarım.

Cassidy, Tyler, Matt, Joey, Kate; yarattığım en iyi karakterlersiniz. Terrance, Jordyn ve Emily; ekibe katıldığınız için çok mutluyum.

Ve son olarak -son olarak- KEBBIN. Kevin. Kevvvvvv.

Seni eskiden bir salak gibi kovalarken nasıl bir koca olacağını bilseydim, daha da büyük bir salak gibi daha çok kovalardım. Hayatı... *kusursuz* yapıyorsun. Seninle geçen her gün bir rüya. Kahkaha ve gülümsemelerle o kadar doluyum ki ve hepsi senin sayende. Seni çok ama çok seviyorum. Muhtemelen sağlıklı olandan bile fazla. Beni sevdiğin için teşekkür ederim.

Ayısığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP